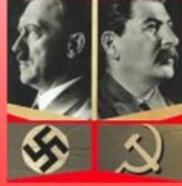

Crimele comunismului

Valeriu Dulgheru

Valeriu DULGHERU
**CRIMELE
COMUNISMULUI**

Născut la 9 martie 1956 în comuna Cârpești, județul Cahul. Absolvent cu mențiune al facultății de mecanică a Institutului Politehnic din Chișinău (1978), specializarea "Tehnologia Construcțiilor de Mașini". A susținut teza de doctor în tehnică (1987) și de doctor habilitat în tehnică (1995). Autor a cca. 550 de lucrări științifice, inclusiv 21 manuale și monografii și 163 brevete de invenție. Autor a cca 250 articole de publicistică. Laureat al Premiului de Stat în domeniul Științei, Tehnicii și Producției (1998), Laureat al Medaliei de Aur a Organizației Mondiale de Proprietate Intelectuală, Geneva (2004). Laureat al Premiului "Inovatorul Anului 2006". Inventator de Elită al României (1994), Om Emerit (Inventator Emerit) al Republicii Moldova (1995). Laureat al Ordinului "Merite de l'Invention" Bruxelles (2008). Laureat al Ordinului "Leonardo da Vinci" Iași (2009). Laureat al Premiului săptămânalului *Literatura și Arta* (1999, 2000, 2001, 2005, 2006, 2007, 2008, 2009). Membru al Biroului Asociației Inginerilor din Moldova. Membru-corespondent al Academiei Româno-Americane de Științe și Arte (2003). Membru de Onoare al Forumului Inventatorilor Români (2007). Președinte al Comisiei de Experți a CNAA (secția tehnică). Redactor-șef adjunct al revistei tehnico-științifice „Meridian Ingineresc”. Membru al Consiliului editorial al revistelor: „Intellectus” AGEPI; „Fizica și Tehnologiile Moderne”, Chișinău; „Tehnologia Inovativă. Construcția de Mașini”, ICTCM București; „Analele Universității Ovidius, Seria „Inginerie Mecanică””; „Analele Universității „Dunărea de Jos” din Galați, seriile „Inginerie Mecanică” și „Metalurgie””; „Analele Universității Ovidius, seria „Inginerie Mecanică””; „Analele Universității din Petroșani”.

Valeriu DULGHERU

CRIMELE COMUNISMULUI

Rădăcinile comunismului

Teroarea roșie

Teroarea stalinistă

Răstignirea Basarabiei

Chișinău, 2011

1

CZU ??????????

Pornind de la premisa că regimul totalitar comunist a fost cel mai odios regim, pe care l-a cunoscut umanitatea, este strict necesară condamnarea lui pe toate căile posibile, necesară, în primul rând, generațiilor viitoare care nu au cunoscut urgiile, prin care au trecut a treia parte a așchiei de popor român din Basarabia, cedată și uitată de Mamă. „Comunismul nu poate fi iertat, el încă n-a murit” spunea un cunoscut basarabean, victimă a acestui regim criminal, academicianul Academiei Române Gleb Drăgan. El mai rămâne încă cel mai mare pericol.

Misiunea prezentei lucrări este de a readuce în atenția opiniei publice a răătăcirilor, singulare sau colective, ascunse sub masca comunismului, trezirea conștiinței umane. Monografia "Crimele comunismului" este o radiografie a unei perioade negre, care a apăsasat greu asupra poporului nostru, denaturându-i limba și cultura, oprimându-l și impunându-i limite nedorite și nespecifice.

Scrisă într-un stil accesibil cu accent pe dezvăluirea cât mai completă a crimelor hidoase ale comunismului, bazată pe o bibliografie amplă și moderna, fiind bine documentată cu fapte și date reale, care sunt prezentate într-o formă vizibilă, aducând la lumină lucruri greu de imaginat, lucrarea este destinată, în primul rând, tinerei generații, care își va înțelege astfel mai bine istoria, tragismul, prin care au trecut bunicii lor, importanța pentru un popor a respectului de neam și glie. Autorul îi îndeamnă pe toți cititorii acestei lucrări să contribuie și ei la demascarea crimelor și condamnarea comunismului.

Paginare computerizată: Valeriu Dulgheru

Design și machetă: Valeriu Dulgheru

Prezentare grafică: Valeriu Dulgheru

Coperta: Valeriu Dulgheru

Descrierea CIP a Camerei Naționale a Cărții

Dulgheru, Valeriu

Crimele comunismului

Valeriu Dulgheru – Ch.: Editura Tehnica Info, 2011. – 251 p.

ISBN

ISBN 978-9975-9864-3

© Valeriu Dulgheru, 2011

CUPRINS

Prefață.....	6
Introducere.....	7
PARTEA I	
CRIMELE COMUNISMULUI ÎN URSS	
1 Unele aspecte privind apariția și esența ideologiei comuniste.....	14
1.1. Comunismul - un sistem politic înălțător?.....	14
1.2. Societatea comunistă – un scenariu de groază.....	18
1.3. O nălucă bântuie prin Europa–năluca comunismului.....	23
1.4. Vladimir Lenin – geniu sau criminal?.....	26
1.5. Iosif Stalin – ucenic fidel al lui Lenin.....	33
1.6. Banda de personalități din lumea interlopă care au deturnat mersul istoriei.....	38
1.7. Terorismul, comunismul și fascismul –ideologii cu rădăcini comune.....	47
Bibliografie.....	61
2. Crimele comunismului: teroarea roșie.....	62
2.1. Crimele comunismului: încarnarea nălucii comuniste în hoitul muribund rusesc.....	62
2.2. Teroarea roșie în Rusia în anii 1917-1924.....	67
2.3. Crime ale comunismului: rerăstignirea lui Hristos.....	79
Bibliografie.....	88
3. Crimele comunismului: teroarea stalinistă.....	89
3.1. Ce este stalinismul?.....	89
3.2. Accederea la putere a lui Stalin.....	97
3.3. Teroarea stalinista. Colectivizarea forțată și industrializarea.....	103
3.4. Teroarea stalinista. Foametea organizată.....	109
3.4.1. <i>Foametea organizată din 1921-1923.....</i>	<i>111</i>
3.4.2. <i>Foametea organizată din 1932-1933.....</i>	<i>118</i>
3.4.3. <i>Foametea organizată din 1946-1947.....</i>	<i>129</i>
3.5. Teroarea stalinistă. Lagărele de concentrare – fabrici de exterminare în masă.....	134
3.6. Teroarea stalinistă. Marea Epurare din 1937-1938.....	145
3.7. Teroarea stalinistă. Pactul Stalin- Hitler.....	152
Bibliografie.....	171

PARTEA II
CRIMELE COMUNISMULUI ÎN BASARABIA ȘI
BUCOVINA, perioada 1940-1991

1. Basarabia – pământ românesc. Impactul comunismului asupra României.....	176
1.1. Comunismul nu poate fi iertat. El încă nu a murit.....	176
1.2. Basarabia – pământ românesc.....	185
1.3. Impactul comunismului asupra României.....	191
1.3.1. Pierderea Basarabiei și Bucovinei de Nord.....	191
1.3.2. Împingerea României în bloc cu Axa.....	197
1.2.3. Pierderea tezaurului românesc de la Moscova.....	202
1.2.4. Impactul ideologiei comuniste asupra României.....	209
1.2.5. Condamnarea comunismului în România.....	222
Bibliografie.....	227
2. Pactul Molotov – Ribbentrop pentru Basarabia.....	229
2.1. Urgia sovietică în Basarabia la 1940.....	229
2.2. Primul val de deportări din 13 iunie 1941.....	240
2.2.1. Istoria zguduitoare a unei victime deportate a regimului comunist - Eufrosinia Kersnovski.....	247
2.2.2. Eufrosinia Kersnovski: a treia etapă spre Golgota.....	262
2.3. Cea de-a doua ocupație sovietică.....	269
2.3.1. Trupele enkavediste și-au reînceput exterminările în masă întrerupte temporar de război.....	273
2.3.2. Foametea organizată din 1946-47.....	275
2.3.3. Colectivizarea forțată în Basarabia.....	284
2.3.4. Al doilea val de deportări din 6 – 7 iulie 1949.....	287
2.3.5. Al treilea val de deportări – 1 aprilie 1951.....	294
2.3.6. Al patrulea val de deportări a basarabenilor – 1956 – 1990.....	297
Bibliografie.....	302
Postfață.....	304
Aprecieri.....	309

„O să vină ziua, în care întreaga lume civilizată va recunoaște fără șovăială că sugrumarea în fașă a bolșevismului ar fi fost o nespusă binecuvântare pentru omenire”.

(Winston Churchill)

PREFAȚĂ

Prin accederea la putere în Republica Moldova a guvernării democratice în vara anului 2009, șansele că un proiect de condamnare a comunismului ar putea demara devenise o speranță realizabilă. Ele s-au amplificat prin alegerea dlui Mihai Ghimpu mai întâi în funcția de Președinte al Parlamentului, apoi prin exercitarea de el și a funcției de Președinte interimar. Cunoscând caracterul noului președinte și atitudinea lui față de comunism drumul spre un proiect de cercetare și condamnare a crimelor comunismului era deschis. Autorii proiectului Decretului de instituire a Comisiei privind condamnarea comunismului, asupra căruia au lucrat câteva echipe printre care a fost și subsemnatul, au ținut cont de toate aspectele unei asemenea Comisii. Marea majoritate sunt istorici, dar au fost incluși și filozofi, sociologi, lingviști, inclusiv juriști specializați în istoria dreptului și în dreptul penal tocmai pentru a studia crimele comunismului multidimensional, sub toate aspectele. Semnarea Decretului de către Președinte se aștepta către 24 decembrie 2009, fiind însă amânată până la 14 ianuarie 2010.

Sunt binecunoscute măsurile întreprinse de Comisie. Ea a reușit să deschidă arhive secrete, făcând publice numărul deportaților, execuțiile, foamea organizată de comuniști, lupta anticomunistă imediat după ocuparea din 1940 ș.a. Un raport analitic a fost prezentat Președintelui, așa cum prevedea Decretul la 31 mai 2010, iar studiul de circa 1000 de pagini, la momentul scrierii acestor rânduri, se află la editură.

M-am decis să povestesc puțin din culisele constituirii și activității Comisiei prezidențiale pentru studierea și aprecierea regimului comunist totalitar din Republica Moldova în urma lecturii monografiei „*Crimele comunismului*”, autor dl profesor Valeriu Dulgheru, pe care o țineți în mână, fiind impresionat de munca depusă și rezultatele obținute de autor în elucidarea crimelor comunismului. La terminarea lecturii convingerea mea este următoarea: nici o Comisie, cât de competentă n-ar fi, nu poate scoate la iveală toate crimele comunismului. Munca unui cercetător aparte poate contribui substanțial la elucidarea crimelor celui mai odios regim pe care l-a cunoscut umanitatea. Este tocmai cazul dlui profesor Valeriu Dulgheru.

Îi îndemn pe toți cititorii acestei lucrări să contribuie și ei la demascarea și condamnarea comunismului, iar pe dl prof. Valeriu Dulgheru - la noi lucrări la acest subiect, atât de necesare societății noastre post totalitariste.

Mihai Tașcă, dr. în drept,

Secretarul Comisiei prezidențiale pentru studierea și aprecierea regimului comunist totalitar din Republica Moldova, 24 ianuarie 2011

INTRODUCERE

“Pe plan global, peste o sută de milioane de oameni au fost victime ale sistemului comunist. Chiar această cifră este una minimalistă. Numai în China, circa 70 de milioane au murit în timp de pace ca urmare a planurilor și strategiilor catastrofice-genocidare ale lui Mao și camarazilor săi de idei. În URSS, cel puțin 20 de milioane au pierit în sinistrul experiment bolșevic. Cartea Neagră a comunismului oferă probe zguduitoare privind dezastrul civilizațional al dictaturilor comuniste: s-a pierdut însăși noțiunea de umanitate prin ceea ce istoricul francez Alain Besançon a numit falsificarea Binelui”.

(Raportul asupra crimelor comunismului în România).

Într-adevăr, această cifră de 100 de milioane de victime ale comunismului – o cifră enormă pentru o perioadă atât de scurtă, este una prea minimalistă. Dacă am lua în calcul numărul victimelor regimului comunist bolșevic nu de 20 de milioane, cum menționează autorii Raportului, ci de cel puțin 60 milioane (conform estimărilor istoricului rus D.Volkogonov – o cifră mult mai apropiată de cea reală, dacă luăm în calcul că doar teroarea roșie din anii 1918-1923 s-a soldat cu peste 2 milioane de victime, în mare parte martiri, torturați prin metode cekiste inimaginabile prin cruzimea lor pentru o minte sănătoasă (date spicuite din cartea „Teroarea roșie în Rusia în anii 1918-1923” editată la Berlin în a. 1924 scrisă de C.P.Mel’gunov, care a emigrat din Moscova în a. 1923, din informațiile proprii, de asemenea, obținute de la martorii oculari, preluate din reviste și rapoartele scurte ale călăilor). Conform statisticilor, doar în anii ’30 au fost reprimați de la 8 până la 20 milioane de oameni, inclusiv prin foametea din a. 1931-1933 în Ucraina și alte regiuni ale URSS, care a luat viața a cca. 8 mln de oameni (după unele date doar golodomorul din Ucraina s-a soldat cu cca. 10 mln de victime), războiul pornit de cele două regimuri antiumane cu cei doi căpcăuni în frunte a luat cca. 50 milioane, dintre care cca. 26,6 mln au fost din URSS (număr vehiculat de mai mulți istorici, care include atât decedații pe fronturi, cât și pierderile din rândurile populației civile, care au fost enorme), zeci de milioane de victime ale represiunilor staliniste, deportărilor, epurărilor etnice, colectivizării forțate, exterminărilor în masă prin lagărele morții din sistemul GULAG. Dacă mai luăm în calcul și crimele khmerilor roșii din Kampucia, ale lui Kim Ir Sen din Coreea de Nord, ale lui Fidel Castro din Cuba, ale lui Saddam Hussein, lider al

unui partid muncitoresc de stânga, din Irak, ale lui Muammar-al Caddafi din Libia, ale altor regimuri comuniste din Africa susținute „dezinteresat” de fosta URSS atunci această cifră de 100 milioane s-ar putea dubla.

Într-un alt studiu statistic „*Crimele în cifre ale comunismului internațional*” este prezentat de „*Curtea penală de condamnare juridico-morală a crimelor regimurilor comuniste*”, care a organizat la Cluj, pe 7 septembrie 2006 „*Procesul Comunismului*”. În baza a două lucrări importante „*Holocaustul roșu sau Crimele comunismului internațional în cifre*”, autor dr.dr. Florin Mătrescu și „*Cartea neagră a comunismului*”, elaborată de un colectiv sub conducerea lui Stephan Courtois, și a arhivei grupului de organizare a Procesului cu cca. 400 de surse, numai estimările minimale au ajuns la strașnica cifră de 314.772.300, inclusiv: Rusia - 118.015.000; China - 110.000.000; Ucraina - 29.012.500; alte naționalități în Rusia și în fostul imperiu sovietic - 10.000.000; Vietnam - 7.250.000; Bielorusia - 4.500.000; Congo - 4.000.000; Evreii - 3.500.000; Germania - 3.250.000; Cambodgia - 2.000.000 (max. 4.000.000); Coreea de Nord - 3.000.000; Polonia - 2.700.000; România - 2.451.400 (inclusiv 1.500.000 în Basarabia și Bucovina); Țările Baltice - 500.000 (max. 2.000.000); Cazacii - 2.000.000; Tibet - 2.000.000; Somalia - 1.050.000; Cuba – minim 500.000 (max. 2.000.000); Mozambic - 1.500.000; Ruanda - 1.500.000; Afganistan - 1.450.000; Angola - 1.000.000; Irak - 1.000.000; Zimbabwe (Rhodezia) - 1.000.000; Spania - minim 600.000; Etiopia - 500.000 și încă alte 26 de națiuni, care au suferit într-o măsură mai mică, dacă ar fi corect din punct de vedere moral să ne exprimăm astfel. Autorii Raportului fac o remarcă însă că „...*stabilirea cu exactitate istorică sau statistică a crimelor comunismului internațional nu este posibilă datorită mai multor factori*”, ceea ce, de fapt, este corect. Sub pavăza construirii unei noi „*societăți fericite*” autorii multor crime au știut cum să șteargă urmele. Cifrele mult mai mari din Raport se explică și prin faptul că autorii lui vin, de asemenea, cu o specificare importantă că victime ale regimurilor comuniste sunt nu numai cei decedați, dar și rudele acestora. În continuare autorii Raportului mai evidențiază o fațetă ascunsă a crimelor comunismului „*Cine ar putea estima exact câți din cei 116 milioane de chinezi (9% din populația țării), 31 milioane de congolezi (64%), 14 milioane de vietnamezi (19%), 9 milioane de mozambicani (54%), 9 milioane de nord-coreeni (40%), raportați de ONU între 1997 și 1999 ca suferind de foame cronică, mai supraviețuiesc la ora actuală?*”. Ceea ce este, de

asemenea, corect. Nu se pune la îndoială că comunismul a devenit sinonimul sărăciei. Pe bună dreptate se spune că, de regulă, „...socialismul începe prin împărțirea egală a bogăției și termină cu împărțirea egală a sărăciei”. Drept dovadă este starea economică a tuturor statelor, unde la putere au fost regimuri comuniste. Un istoric rus argumenta recent că așa numitele represiuni staliniste și deportări nu au avut un substrat politic (el era fabricat) ci, în mare parte, unul strict economic. Pentru a salva economia falimentară nefuncțională regimul stalinist recurgea la acumularea forței de muncă prin arestări. Mecanismul era simplu: atunci când anumite „obiective economice” vechi sau noi aveau nevoie de forță de muncă (dar aceasta se întâmpla destul de des și din cauza gradului de mortalitate înalt în așa numitele „lagăre de corecție prin muncă”) Beria primea solicitările privind numărul necesar de persoane, după care el „organiza” arestările și deportările. Acest lucru îl menționează și autorii Raportului „*Caracterul nefuncțional, falimentar, al economiei comuniste, a adus inevitabil la folosirea forței de muncă „arestate”, spre a salva sistemul totalitar, sub paravanul pragmatismului național și menținerii capacității de concurență, în fața pretensei agresivități a „capitalismului și imperialismului vestic”. Așa s-a născut inițial, în mintea maladivă a lui Troțki, apoi a lui Lenin și Stalin, ideea „gulagului (așa numitelor lagăre de muncă, dar, în realitate, lagăre de exterminare în masă – n.a.)”.* Vedeți cu cât cinism se jucau cu destinele milioanele de oameni absolut nevinovați.

Crimele comunismului sunt înspăimântătoare nu numai prin numărul lor ci, în special, prin metodele diavolești de distrugere a celei mai performante creaturi a lui Dumnezeu – omul, de maltratări morale și fizice, de schilodire a sufletelor multor generații de tineri. Atunci ne întrebăm: de ce până în prezent nu a avut loc un “Proces similar celui de la Nürnberg” pentru crimele comunismului? Potrivit istoricului britanic Tony Judt, în timp ce național-socialismul (fascismul - n.a.) a fost cel mai mare rău, **comunismul rămâne cel mai mare pericol**. Și întrucât rămâne cel mai mare pericol, statele europene l-au condamnat și continuă să-l condamne prin numeroase documente politice. Însă doar politice. Raportul Lindblad, care a precedat Rezoluția APCE nr. 1481 din 2006, menționează că deși nazismul a fost condamnat pe plan internațional, iar cei vinovați au ajuns să fie judecați, “...crimele comise de regimurile comuniste nu au fost investigate și nici condamnate la nivel internațional. Un “Proces de la Nürnberg” pentru crimele comunismului nu a avut loc”. Același raport precizează că “...Absența

condamnării internaționale poate fi explicată, în parte, prin existența țărilor, ale căror reguli se bazează încă pe ideologia comunistă. Dorința de a menține relații bune cu unele dintre acestea poate să-i împiedice pe anumiți politicieni să se ocupe cu acest subiect dificil. Apoi, în multe țări europene există partide comuniste, care nu au condamnat în mod formal crimele comunismului”.

Republica Moldova, care dorește foarte mult să fie în Uniunea Europeană, până mai ieri condusă de un regim comunist totalitar chiar în centrul Europei la început de mileniu trei, încă n-a condamnat comunismul, cum au procedat relativ recent Letonia, România. Nu putem conta pe faptul că europenii ne vor primi în sânul familiei lor cu un așa trecut pătat de sângele sutelor de mii de victime ale comunismului. Este strict necesar a ne debarasa cât mai urgent de acest trecut, a ne spăla de rușinea, pe care o mai purtăm tolerând această ideologie monstruoasă, antiumană, criminală adusă pe capul basarabeanului pe vârfurile baionetelor.

Este logic să ne întrebăm: de ce s-a întâmplat acest strașnic colaps social în plin secol XX, secol al marilor transformări sociale, tehnologice, economice? Care au fost cauzele și care ar fi explicațiile (dacă ar mai putea fi acceptate ca explicații la astfel de monstruoziități)? Autorii „*Procesului comunismului*” de la Cluj încearcă să schițeze (dacă din punct de vedere moral față de milioanele de crime ale comunismului este corectă) auspiciile ideologice, politice, juridice, sociale, umane, circumstanțiale, etc., sub care regimurile comuniste și-ar putea justifica crimele comise.

„Fundamentului ideologic al regimurilor comuniste ce a avut ca nucleu central „lupta de clasă” și variante ale acesteia, până la „comunismul de război”, i s-a dat interpretarea cea mai brutală: nu numai deposedarea abuzivă de bunuri, surghiunul social, discriminări, etc., etc., ci mai ales, eliminarea fizică a „dușmanului de clasă”. Crima organizată de stat, a devenit „religia” regimurilor comuniste, indiferent de pre existența sau inexistența unei acoperiri cât de cât legale”.

Fundamentul juridic. „Justiția comunistă a fost în permanență nu numai o construcție potemkinistă ci și un executor slugarnic al unor hotărâri dinainte luate în mod samavolnic și justificate întotdeauna politic, de către conducerea partidelor comuniste (Biroul Politic, Comitet Executiv etc.) și a organelor de represiune (securitate, poliție, armată)”.

Fundamentul economic. „Planuri economice aberante, mergând până la proiecte faraonice (ex.: construcția canalului „Dunăre - Marea

Neagră”, în cazul României, exploatarea miniere la nord de cercul polar și construcția de căi ferate în Siberia, hidrocentrale uriașe într-un cadru natural neprielnic, etc.), proiecte elaborate ca rezultat al colaboraționismului intelectualilor aserviți puterii s-au soldat cu mari pierderi de vieți omenești, mai rar prin execuție, cât mai ales prin epuizare fizică, psihică, denutriție, boli, etc., al nefericiților „ocnași moderni”. Caracterul nefuncțional, falimentar, al economiei comuniste, a adus inevitabil la folosirea forței de muncă „arestate”, spre a salva sistemul totalitar, sub paravanul pragmatismului național și menținerii capacității de concurență, în fața pretensei agresivități a „capitalismului și imperialismului vestic”. Așa s-a născut inițial, în mintea maladivă a lui Troțki, apoi a lui Lenin și Stalin, ideea „gulagului”; extensia s-a făcut ulterior sub forma lagărelor de muncă forțată în multe țări comuniste, idee ce mai funcționează încă în China actuală comunistă și în Coreea de Nord”.

Același grup de la Cluj încearcă să găsească unele explicații circumstanțiale acestui genocid.

- „Teoretic și numai în puține cazuri demonstrabil au existat fanatici comuniști, care și-au justificat oficial sau inoficial faptele, mergând până la crimă, prin atașamentul până la sacrificiu față de „mitologia științifică a comunismului”, având ca țel suprem stupidele slogane de tipul: „egalitate, fraternitate, libertate” (preluate de la revoluția franceză, prima revoluție comunistă din istoria omenirii) sau „fiecăruia după nevoi, de la fiecare după posibilități”. Crima și-a găsit, deci, justificare, prin bunele intenții de a face oamenii fericiți cu orice preț!!!”

- Adversități etnice și nedreptăți făcute minorităților (până la crimă), cel mai cunoscut caz fiind cel al evreilor din Germania fascistă și teritoriile ocupate, explică în parte și prezența proporțional extrem de ridicată a acestora în aparatul politic și de represiune comunist”.

- Haosul organizatoric din cadrul aparatului politic și de represiune, precum și lipsa de comunicare între diferitele compartimente ale acestora, au explicat uneori extensia cantitativă a crimei, ca și percepția ei numai parțială, chiar și de către cei implicați direct în această „mașinărie colectivă” de ucis oameni”.

- Și nu în cele din urmă, factorul uman explică multe din grozăviile comunismului, piatra centrală fiind reprezentată de ateism și ca o consecință firească, lipsa oricărui cod moral în toate verigile acestei „crime colective”. Între cele mai importante direcții, între care slujitorii regimurilor comuniste își explică criminalitatea, cităm:

- *Caractere umane patologice (paranoia până la schizofrenie și demență), notate în număr mare la majoritatea dictatorilor comuniști și slugilor lor din aparatele de represiune; cap de afiș îl dețin în această direcție - Stalin, Lenin, Beria, Jagoda, Pol Pot, Mao Tze Dun, Mengistu Haile Meriam, etc. (ca de altfel și Hitler, Mussolini în cazul nazismului și fascismului);*

- *Interpretări eronate sau făcute cu „exces de zel” ale ordinelor și directivelor conducerii statelor comuniste.*

...Și cum ar putea fi estimată sau descrisă, suferința altor zeci și sute de milioane de oameni, care nu au fost uciși, dar - scăpând din lagăre și închisori – au rămas stigmatizați sau mutilați pentru tot restul vieții, din pricina imenselor suferințe fizice și psihice îndurate? Și ce statistică va cuprinde vreodată enorma cifră a rudelor celor uciși, schilodiți sau deportați, care nu numai că au suferit pentru cei dragi, despre a căror soartă nu au știut nimic, adesea timp de ani de zile, dar au fost și etichetate de puterea comunistă ca „dușmani ai poporului” și, în consecință, supuse la represalii inimaginabile?” continuă autorii Procesului.

Întrebări tulburătoare, persistente, obsedante și poate, practic, imposibil de elucidat. Totodată putem constata că în fața acestei situații complexe un verdict colectiv ar fi și imposibil și ar conține elemente de nedreptate. Poate pentru fiecare individ, care a ocupat o funcție în cadrul lanțului decizional sau represiv, s-ar impune o analiză și o sentință diferențiată. Pe de altă parte, nimeni dintre cei încadrați în acest monstruos experiment social (teoreticieni, experimenterii, executanți, colaboratori, profitori) nu poate fi absolvit de o cotă anumită de participare la „concasorul mașinăriei de ucis comuniste”. Iar verdictul moral asupra celor întâmplate este o necesitate istorică și inevitabilă. Pentru aceste crime în masă, pentru trezirea instinctelor animalice în om, pentru schilodirea morală a câtorva generații, comunismul trebuie să compară în fața tribunalului internațional cum a compărut nazismul – o altă ideologie antiumană, însă care pălește în fața celei comuniste după numărul victimelor.

În prezenta lucrare se face o scurtă analiză, uneori ambiguă, alteori incredibilă prin cruzimea crimelor comise despre ceea ce n-ar încăpea nici în sute de volume - crimele comunismului, mai puțin pe plan global, mai mult pe plan unional și, în special, pentru această frântură de popor din răstignita pe cruce Basarabie.

*„Bolșevismul este o recidivă a canibalismului sălbatic,
a unui mod de viață de peșteră, a moravurilor de animal”
(A. S. Izgoev. *Sotzializm, cul'tura i bol'shevizm*)*

PARTEA I

CRIMELE COMUNISMULUI ÎN URSS

1. UNELE ASPECTE PRIVIND APARIȚIA ȘI ESENȚA IDEOLOGIEI COMUNISTE

1.1. Comunismul - un sistem politic înălțător?

„Dacă cineva vrea să parcurgă în câțiva ani, în sens invers, drumul făcut de omenire în zeci de mii de ani, n-are decât să îmbrățișeze comunismul. Dacă o va face singur, va comite o prostie față de propria-i soartă, dar dacă va târâ după el și pe alții, se va face vinovat de crimă împotriva civilizației și a istoriei”.

(Istrate Micescu)

Care, totuși, este începutul acestei ideologii criminale? Unde, când și cum au apărut primii germeni ai așa numitei societăți comuniste? Desigur, ar trebui să pornim de la primele încercări ale unor utopiști de a construi societăți comuniste, „unde toți erau egali și fericiți”, care însă au eșuat lamentabil. Comunismul nu a avut succes nici în micile societăți comuniste create de unii visători umaniști utopiști precum Thomas More, Owen, Toma d’Aquino ș.a., cu atât mai mult nu putea fi realizat cu succes într-o țară cum a fost Rusia – o țară cu un popor semisălbatic (expresia scriitorului rus M. Gorki). Aberația acestei idei este combătută și de avertismentul incontestabil al lui Richard Inimă de Leu abia întors din țara sfântă: „Comunia este tumoarea plebei, moartea regnului...”. În Biblie este vorba doar de egalitatea în fața lui Dumnezeu. Deci, dacă e să alegem între comunism și creștinism, indiscutabil este cazul să alegem creștinismul.

Termenul „comunism” provine de la cuvântul „comună”, iar ideologia comunistă a preluat unele elemente de la comuna primitivă, din care omenirea a ieșit câteva zeci de mii de ani în urmă. Pentru a minimaliza efectul nociv al comunizării asupra societății și argumenta vechimea acestei ideologii anacronice se vehiculează ideea că ceea ce numim noi comunism își are originea în Biblie. „Comunismul este cel mai înălțător sistem politic, dar numai pe hârtie. Este singurul sistem politic creat, inventat, abstract, singurul sistem, care se opune firii naturale a mersului lumii. Este o reacție firească la capitalismul hulpav al acelor vremuri (din jumătatea a doua a secolului XIX, când a fost concepută această ideologie comunistă în mintea bolnavă a lui K. Marx – n.n.). A fost o reacție de apărare menită să contracareze presiunile

societății feudo-capitaliste. Doar că, așa cum este imposibil exportul democrației în unele state islamice, tot așa este imposibil să implementezi comunismul lui Marx în fiecare om în parte. Comunismul originar se apropie de mesajul lui Hristos, de scrierile apostolului Pavel. Comunismul originar egalizează în plan financiar nu și valoric. Comunismul originar (strict teoretic) nu reușește implantarea în viața cotidiană, așa cum poruncile lui Dumnezeu nu pot fi pe deplin respectate. Nu din cauză că unii nu ar vrea să le respecte, ci pur și simplu există o incompatibilitate profundă între voința lui Dumnezeu și natura umană, crucea lui Hristos fiind puntea de legătură între cer și pământ. Comunismul rămâne cea mai frumoasă societate utopică inventată de om și trebuie să rămână pură teorie”. Aceasta ar fi esența acestei ideologii anacronice comuniste, pe cât de frumoasă în varianta sa idealizată, pe atât de înspăimântătoare în varianta realizată de mentorul comuniștilor–V.I.Lenin sau în varianta scriitorului britanic George Orwell „O mie nouă sute optzeci și patru”.

Hannah Arendt, cunoscut specialist în problemele totalitarismului, dă o caracteristică foarte precisă a esenței socialismului: „Comunismul, care s-a pretins o nouă civilizație, superioară celei capitaliste, pe care a negat-o cu pasiune, a forțat sute de milioane de oameni să traiască într-un univers închis, represiv și umilitor. La nivelul teoretic, al scopurilor proclamate, comunismul s-a pretins întruchiparea „umanismului absolut”, o societate din care au dispărut distincțiile de clasă și în care oamenii ar putea trăi într-o deplină libertate. Libertatea însăși, în concepția marxistă, singura permisă sub regimul comunist, era definită drept necesitate înțeleasă. Partidul comunist era proclamat drept deținătorul adevărului universal, având astfel dreptul să definească modalitățile de „înțelegere a necesității”. Comunismul a fost o concepție utopică, înrădăcinată în visul suprimării, cu orice preț, a proprietății private și a construirii unui univers al egalității totale”(Hannah Arendt. **The Origins of Totalitarianism, San Diego, New York, 1973, p. 323**).

O caracteristică foarte adevărată a comunismului o găsim în filosofările marelui filozof român Petre Țuțea: “...Ca să constați că e incapabil comunismul de guvernare, nu trebuie să ai doctoratul în științe sociale. Orice bou vede că nu e bun. El vede că mă-sa rabdă,

nevasta rabdă, copiii rabdă... vede tot și totul pute... Comuniștii sunt văcari: consideră oamenii ca văcarii cirezile. Cum poți gândi egalitatea absolută - că așa trebuie s-o gîndești ca să fii comunist - când nici nu ieși bine în stradă și te-ntîlnești cu ea, cu inegalitatea?” De altfel, și Douglas, ministrul de externe al Statelor Unite ale Americii, a dat o definiție exactă a comunismului: „Există în dreptul penal crime continue și crime continuate; comunismul e o crimă continuă”.

Deosebit de importantă în acest sens este opinia disidentului român Matei Vișniec, ieșit din comunism, evadat din comunism puțin înainte de căderea lui în România. *„După căderea comunismului, cine spune „comunist” în Europa de Răsărit înțelege prin aceasta oportunist, mârșav, un om de nimic, un om care joacă pe toate planurile, cu fundul în toate luntrile, om fără scrupule, fără conștiință, fără o morală clară, care apleacă capul, care nu urmărește decât să urce pe verticală...Pentru că trebuie să recunoaștem, până la urmă că ideologia comunistă s-a forțat pe durata sec. XIX ca o mare utopie. S-a forțat de un secol pentru a rezolva toate problemele umanității. N-ar fi fost rău să reușească în sensul cel bun, adică chiar să rezolve toate problemele umanității. Era o vocație universală: comunismul ar fi trebuit să remedieze problemele umanității pe toate continentele, în toate culturile și la toate rasele. Această istorie a fost încercată pe toate continentele: în Africa, în Asia, a fost încercată în America Latină, a fost experimentată în Europa. Comunismul a fost încercat de creștini, de catolici, de musulmani, de budiști, de diverse religii și de diverse structuri. Ei bine, s-a văzut că această formă de utopie n-a fost solubilă nicăieri: pe nici un continent, în nici o cultură, în nici o religie”.*

Problema lui M. Vișniec era că el evadase din comunism într-o țară cu orientare pronunțată de stînga - Franța. Chiar și în aceste condiții, Vișniec a scris cunoscuta piesă *„Comunismul povestit pentru bolnavii mintal”*. *„Miracolul pe care l-am aștepta să se întîmple în acest secol, ar fi, probabil, ca oamenii să găsească valori comune atât de puternice încât să-i facă să renunțe la violență, la agresiune, la intoleranță și la alte rele”* (M. Vișniec). Cine ar putea face aceasta? Religiile, fiind prea multe și antagoniste, nu sunt în stare să rezolve aceste probleme. O ideologie umană general acceptată nu există. Ideologia comunistă a fost devoalată, deconspirată. Tocmai Rusia a

făcut acest lucru „...*Rusia a demonstrat - tehnic, practic și teoretic - nulitatea comunismului*” (**Petre Țuțea**).

Ceea ce deranjează este faptul că unii oameni respectabili cred sincer în idealurile comuniste. Este un fel de miopie, ei rămânând miopi și surzi la toate. „*Comunismul desăvârșit este Împărăția lui Dumnezeu pe pământ. Pentru mine cele 2 noțiuni au aceeași semnificație. Evanghelia m-a făcut marxist*” spune Enesto Cardenal, preot catolic – comunist, membru al guvernului din Nicaragua.

Dar oare mai breaz este următorul caz când la Moscova comunistul nr. 1 al Partidului Comuniștilor din Republica Moldova V. Voronin primea din mâna patriarhului Rusiei Alexie al II^{-lea} un premiu important „*pentru apărarea și promovarea ortodoxismului!!!*”. Este ceva ieșit din comun pentru o logică sănătoasă. Ideologia comunistă și religia creștină, antipozi absoluți, nu pot fi promovate simultan de unele și aceleași persoane.

1.2. Societatea comunistă – un scenariu de groază

„Comunismul a fost moșit în hrube ascunse, de minți scelerate, alăptat de forțe oculte, a crescut și-a formulat și și-a pus în practică programul, netulburat de nimeni, a guvernat și poruncit cum a vrut și-a impus legile ce le-a voit, a mutat popoare pe alte locuri, a distrus naționalități, destine, culturi și vieți, a umplut jumătate din omenire cu lagăre, temnițe, crime și gropi comune, cu sânge și lacrimi”.

(Ion Gavrilă Ogoranu)

În diferite perioade, dar, în special, după eșecul lamentabil de realizare a comunismului bolșevic în Rusia, mai mulți oameni de cultură au făcut încercări de a avertiza societățile de pericolul mare, care vine de la această ideologie satanică. Unul dintre ei este marele romancier britanic George Orwell (1903-1950), autorul celebrelor romane “ *O mie nouă sute optzeci și patru*” și “*Ferma animalelor*”, adevărate manifeste antitotalitare, surprinde una din laturile fundamentale ale fenomenului. El nu face decât să confirme teoria lui Jean Jacques Rousseau potrivit căreia înainte de a caracteriza un mecanism de guvernare trebuie avute în vedere o serie de elemente ce caracterizează fiecare popor în parte și anume istoria, obiceiurile, religia, baza economică și, desigur, nivelul de educație. Observația vizionarului George Orwell: „*Cine controlează trecutul, stăpânește viitorul*” este foarte binevenită în acest sens. În romanul său utopic „*O mie nouă sute optzeci și patru*” [1] George Orwell demitizează ideologiile violente generatoare de regimuri totalitate (în special așa numitul socialism englez) și arată tragedia omului lipsit de sine, a omului depersonalizat, transformat într-un simplu șurubaș în angrenajul mașinii satanice a totalitarismului. Ideea romanului a fost probabil inspirată de deja existentul regim bolșevic al lui Stalin, dar și de ideea lui K. Marx de a face revoluția socialistă în primul rând în Marea Britanie. Personajul fictiv „*Marele Frate*” este bazat probabil pe viața contelui britanic Kitchener, dar mult mai probabil, pe aceea a lui Stalin.

În acest roman G. Orwell descrie un scenariu sinistru posibil pentru Marea Britanie în cazul preluării puterii de către un regim totalitar (în cazul dat este vorba despre socialismul englez). Acțiunile se petrec prin anii 1984 cu o generație care a crescut și a fost educată după Revoluția, care a avut loc prin anii 50 ai secolului XX. Eroul principal este un funcționar de cca. 40 de ani pe nume Winston, care, în interior,

încearcă să se opună regimului, însă până la urmă devine unul din șurubașele sistemului. Voi încercă să prezint doar unele spicuiuri din acest roman, lucruri inventate de scriitor, fantastice și incredibile pentru cetățeanul britanic, dar nu și pentru cetățeanul din fostele țări comuniste, care a trecut prin acest infern descris de scriitor. Cei ieșiți din sistemul comunist sovietic de o vârstă mai înaintată vor recunoaște în roman propriile retrăiri, aluzii la structurile statale din perioada sovietică, modul de viață din perioada respectivă.

„Peste tot este afișat în dimensiuni extrem de mari portretul Conducătorului iubit (Marele Frate) (în URSS portretele lui Lenin, mai apoi ale lui Stalin, Hrușciiov, Brejnev, Gorbaciov) și inscripții de avertizare „MARELE FRATE TE VEDE”, toți funcționarii de rând ai Partidului (Partidul Exterior) sunt îmbrăcați în uniforma albastră a Partidului (în URSS prin a. 30-40 printre membrii de frunte ai p.c.u.s. era în vogă uniforma de culoare kachi de croială militară, iar octombrii, pionierii și komsomoliștii aveau o uniformă combinată alb-albastru și cravată roșie). Peste tot ecrane enorme, care funcționează atât în regim de retranslare (pentru transmiterea știrilor de pe fronturi, a realizărilor economice triennale) cât și de recepționare (prin dea orice șoaptă, mimică a feței) (în toate instituțiile sovietice exista neapărat o secție a k.g.b.-ului și o armată întreagă de informatori). Toată administrația se face prin patru ministere într-un limbaj propriu, inventându-se și o neolimbă. Ministerul Adevărului (în noua limbă Miniad), care controla întreaga informație, controla distracțiile de masă, învățământul și era amplasat în una dintre 4 clădiri - cele mai impozante pe fundalul sărăcăcios al restului clădirilor Londrei. Din fereastra cabinetului său (unul din cele peste 3000 de cabinete) Winston putea citi în orice clipă cele trei lozinci ale Partidului:

Războiul este pace,

Libertatea este robie.

Ignoranța este forța.

(în cuvinte URSS era cea mai iubitoare de pace țară, care însă nu-i încurca să ducă războaie nedecarate de export de revoluție pe toate continentele – Europa, Asia, Africa, America. În declarații cei mai liberi erau oamenii sovietici, închiși într-un lagăr, izolați prin cortina de fier de restul lumii nelibere – să nu se molipsească cumva de la „capitalismul aflat în putrefacție”. Treptele superioare ale conducerii de partid (Partidul Interior conform definiției lui G. Orwell) erau deschise

doar pentru o categorie de carieriști, ignoranți, deseori analfabeți dar plini de zel comunist).

Ministerul Păcii (Minipa), care se preocupă de război (în URSS se numea Ministerul Apărării, care se apăra prin America Centrală, Asia, Africa). *Ministerul Iubirii (Miniub) era însărcinat cu respectarea legilor și cu menținerea ordinii* (în URSS a fost ceka, mai apoi nkvd, kgb ș.a.m.d.). *Ministerul Belșugului (Minibel) se îngrijea de treburile economiei* (în URSS o serie de ministere se îngrijeau de problemele economiei atât de bine încât totul era deficit-de la produse alimentare până la cel mai ordinar fleac).

Cea mai de temut era Poliția Gândirii din cadrul Miniub, (în URSS – la început ceka, mai apoi nkvd-ul, k.g.b.-ul) care putea în orice moment să se cupleze la teleecranul tău. Nicăieri teleecranele nu te urmăresc cu mai mult interes decât la closet. Oricând pe drum poți fi oprit de Poliția Gândirii și întrebat: „Actele la control, tovarășe! Ce faceți aici? La ce oră a-ți ieșit de la lucru? Când mergeți spre casă întotdeauna urmați acest drum?” Cel ce inspira groază era Ministerul Iubirii. Nu avea nici o fereastră, clădirea era încercuită cu câteva rânduri de sârmă ghimpată, păzită zi și noapte de gardiști cu înfățișare de gorilă, îmbrăcați în uniforme negre. Toate filmele difuzate pe teleecrane erau despre război, în care „ai noștri” întotdeauna îi biruie pe „inamici” (mai țineți minte în fosta URSS filmele despre eroii războiului civil Kotovski, Frunze, Ceapaev ș.a., mai apoi ai „marelui război pentru apărarea patriei” eroii komsomoliști din garda tânără, B. Glavan, Z. Kosmodemianskaya, I. Soltâs ș.m.a.). Periodic în subdiviziunile Ministerelor se organizau programe „Două minute de ură”, „Săptămâni ale urii”, în care de fiecare dată apărea chipul „Dușmanului Poporului”, care altădată fusese unul din liderii Partidului. În timpul acestor „Două minute de ură” toți, deopotrivă strigau isteric, înjurându-l pe Dușmanul Poporului (în fosta URSS erau organizate aceleași ore de ură numite însă ore de informație politică cu nominalizarea Dușmanului (până prin a. 40 dușmanii interni – Troțki, Buharin, Zinoviev, Kamenev, Tuhacevski ș.m.a., mai apoi cei externi – imperialismul capitalist mondial). Toate casele de locuit sunt de un tip „Victoria” (în URSS de după război la modă erau așa numitele „hrușciovki”). Țigările se numeau „Victoria”. Cafeaua cenușie - „Victoria”. Ginul (o băutură alcoolică tare sintetică puturoasă) era „Victoria” (în URSS mai ales în Rusia era vodca de cea mai ieftină și de proastă calitate „perțovka”). Peste tot, în apartamente, pe străzi este

o mizerie insuportabilă: zeci de mii de șobolani, ploșnițe, murdărie (lucru arhicunoscut în sistemul sovietic de trai). În familiile funcționarilor copiii în mod obligatoriu sunt educați prin asociația de cercetași (îmbrăcați în cămăși gri cu cravată roșie), mai apoi prin Liga Tineretului și, în final, nimeresc în structurile Partidului (lucru arhicunoscut în fosta URSS: începând cu organizațiile de octombrei, pionieri, komsomoliști, organizații paramilitare de tineret gen Zarnița, și terminând cu organizațiile de partid, unde activiștii realizau experiența acumulată în organizațiile de tineret). O dată pe lună în parc aveau loc demonstrații ale execuțiilor prin spânzurătoare a prizonierilor euroasiatici, învinuiți de crime de război, la care trebuiau să asiste și copiii. Copiilor li se dădeau în formă de jucării cornete acustice, numai bune de ascultat prin urechea cheii. Săptămânalul Times dădea informații despre acești copii-eroi care-și denunțau părinții la Poliția Gândirii (în fosta URSS o serie întreagă de publicații gen Steluța, Tânărul leninist, Komsomol'skaya pravda ș.m.a. educau pavlici morozovi). Părinții lui Winston au fost înghițiți de una dintre primele epurări din anii 50, pe când avea doar opt ani.

Ministerul Belșugului lansase promisiunea că în a. 1984 rația de ciocolată nu va fi redusă. În realitate urma să se micșoreze de la 30g la 20g... Stând la rând pentru lame de ras (pe care le caută de vreo două săptămâni), la rând pentru a procura o cratiță, unde s-a iscat o adevărată bătaie între cei care au reușit să se căpătuiască cu o cratiță și cei care nu au reușit, la rând pentru porția de prânz rațional, porția de gin, Winston se gândește: „Oare mâncarea să fi fost atât de insuportabilă, cantina cu pereții slinoși, mese metalice urâte, scaune stâlcite, toate crăpăturile pline cu slin, totul îmbâcsit de un miros insuportabil de gin prost, de cafea proastă, de haine ponosite și îmbâcsite de sudoare. Oare întotdeauna să fi fost așa? În toate timpurile, atât cât își poate aminti, mâncare n-a fost nicicând îndestul, locuințele neîncălzite, trenurile din metrouri – tixite până la refuz, casele dărăpănate, pâinea neagră, ceaiul – cu neputință de procurat, cafeaua – numai de culoare cenușie, țigarele – drămuite. Nimic nu era ieftin și din belșug numai ginul sintetic” se gândi Winston. Toate astea pentru membrii Partidului Exterior și prolii (proletari). Membrii Partidului Interior aveau de toate (cât de exact, cât de aproape de realitatea sovietică a descris scriitorul aceste situații: întocmai aceeași mizerie pentru proletari, țărani, intelectuali și comuniștii de rând, și tot belșugul pentru aristocrația partinică).

În finalul romanului vecinul său cu doi copii (băiat de 9 ani și o fetiță de 6 ani) este arestat fiind denunțat de copii (în continuare vor fi prezentate doar unele cazuri similare șocante din miile de cazuri existente), iar Winston este și el arestat pentru legături amoroase cu o membră de partid (membriilor Partidului le erau interzise astfel de legături), trecut prin mașinăria Ministerului Iubirii și eliberat un cu totul alt om, cu remușcări că timp de 40 de ani n-a fost în stare să înțeleagă zâmbetul Marelui Frate. Acum toate se aranjaseră, totul își recăpăta desăvârșirea. Lupta era încheiată. Se învinsese definitiv. Îl iubea pe Marele Frate” (dar oare în realitatea sovietică din perioada stalinistă câte cazuri pot fi enumerate când cei condamnați de Stalin la moarte mureau strigând „Trăiască Stalin”).

Ceea ce pentru britanici, pentru lumea apuseană scriitorul G. Orwell a descris ca un film de groază, pentru oamenii sovietici și cei din lagărul socialist a fost o cruntă realitate. Pe parcurs vor fi aduse suficiente dovezi că regimul comunist sovietic a fost aproximativ așa cum l-a conceput acest mare scriitor britanic George Orwell în romanul său utopic de groază. Reputatul politolog Jean François Revel observă cu temei: „Utopiile mor așa cum se nasc, fără o cauză reală”. Problema e că până a muri definitiv această utopie de groază numită comunism câți oameni vor mai avea de pățimit?

1.3. O nălucă bântuie prin Europa – năluca comunismului

„Violența este moașa cu ajutorul căreia noua societate ia
naștere din pântecul celei vechi”
(K. Marx).

Ideologia comunistă în varianta marxistă este produsul minții bolnave a lui Karl Marx. Prima materializare scrisă a acestei ideologii aberante a fost Manifestul Comunist la 1848. La origine a fost „*Liga Comuniștilor*”, fondată la Londra în 1836 sub numele de „*Liga Celor Drepti*”, care a fost o organizație comunist–creștină. Karl Marx, membru al acestei organizații, ulterior se postează în fruntea acestei organizații, s-a depărtat de la caracterul creștin al ei, transformând-o ulterior prin cunoscutul „*Manifest comunist*” într-o organizație cu ideologie materialist–atee. „*Manifestul Partidului Comunist*”, scris de Karl Marx și Friedrich Engels și publicat pentru prima oară la Londra în 21 februarie 1848, a fost documentul programatic al *Ligii Comuniste* - prima organizație marxistă din lume, iar astăzi este documentul programatic al tuturor mișcărilor comuniste și teroriste – mișcările de guerillă din America centrală și de Sud, din Asia. O primă încercare de implementare a ideilor comuniste în societate a fost Comuna din Paris de la 18 martie 1870 ca mai apoi ca o molimă să se răspândească prin întreaga Europă, și nu numai. „*O nălucă bântuie prin Europa – năluca comunismului*” scria presa timpului.

Să încercăm să facem un mic portret al celui care a deschis (teoretic) această cutie a Pandorei – K. Marx. Karl Marx s-a născut pe data de 5 Mai 1818 în orașul Trier din Rheinisch, Prussia. După absolvirea gimnaziului în Trier Marx intră la universitate, mai întâi în Bonn și mai apoi în Berlin. Acolo a studiat legile, excelând însă, în istorie și filozofie. Își încheie studiile universitare în 1841, susținându-și teza de doctorat pe tema filozofiei lui Epicur. În Berlin, a aparținut cercului de „*adepti de stânga ai filozofiei lui Hegel*”, care tind să tragă concluzii ateiste și revoluționare din filozofia lui Hegel. În 1843, Marx se căsătorește, la Kreuznach, cu o prietenă din copilărie, cu care s-a logodit încă din timpul studenției. Soția sa provine dintr-o familie burgheză a nobilimii prusace, fratele său mai mare fiind ministru de interne în Prusia, într-o perioadă de restriște - 1850-1858!!! Mai multe surse de informație ale timpului îl arată ca pe un rău familist, cu un

comportament moral sub orice nivel. Mai târziu succesorii lui l-au idolatrizat, creându-i un chip uman precum era prezentată și ideologia comunistă creată de el.

Ce mamă l-a născut pe cel care a deschis cutia Pandorei? Care ideolog i-a băgat în cap aceste aiureli? Cine totuși a fost ideologul principal al comunist-creștinului la început, iar mai apoi comunistului și ateistului înveterat K. Marx? „K. Marx (de altfel ca și V. Lenin –n.n.) a fost fecior de bani gata. Fiind student la Berlin, Marx primea 700 de taleri pe an bani de buzunar. De menționat că pe vremea ceea doar 5% din populație avea un venit mai mare de 300 taleri pe an...Ceea ce știm noi nu este decât un mit” susține Richard Wurmbrand, martir pentru credința creștină din lagărele comuniste din România postbelică. Să vedem care erau concepțiile „umane” ale aceluia, care a pus bazele acestei ideologii anacronice – K. Marx. „El nu i-a iubit niciodată pe muncitori, considerându-i „într-o ureche”, „proști”, „măgari”, exprimându-se chiar obscen la adresa lor...Pe socialistul Lassale îl numea evreu negru, iar pe Bakunin – o nulitate de teoretician. Dragostea lui Marx față de oameni este un mit creat numai după moartea acestuia... Marx considera popoarele slave drept „gunoaie etnice”, plebea slavă, din care făceau parte rușii” (Probabil, dacă ar mai fi trăit n-ar fi acceptat revoluția bolșevică din Rusia, care face atâtea trimiteri la ideologia marxistă). Marx a afirmat deschis: „Suntem nerăbdători. Nu cerem nici un pic de îndurare. Când va veni rândul nostru, nu vom evita terorismul”. Iată, deci, de unde cresc picioarele terorismului. „Marxismul crede că binele se înfăptuiește pe cărările răului și ale beznei” conchide marele filosof rus Nikolai Berdiaev:

Una din primele fundamentări teoretice ale rasismului o găsim tot la Marx: „Rasele și clasele sociale, care sunt prea slabe să se adapteze la noile condiții de viață, trebuie eliminate. Acestea trebuie să piară în holocaustul revoluționar”. Hitler, ca bun ucenic, s-a inspirat din această „învățătură” și a realizat în practică „eliminarea” raselor, care nu s-au adaptat la condițiile de viață impuse de el. Aceleași gânduri roiau și în căpățâna prietenului său de viață F. Engels: „...Dar vor exista și societăți primitive în Europa ajunse la un nivel redus al evoluției, aflate cu doi pași în urma celorlalte...Aceste seminții ar trebui să fie distruse”. El considera Polonia una dintre aceste țări și că „...nu are nici o rațiune să existe” (întocmai așa au gândit Hitler și Stalin, dezmembrând-o în 1939. Oare nu de la ei pornește fundamentarea rasismului? „De la Marx

a început totul. El a fost creatorul genocidului politic modern” (G. Watson. Istoric literar, Universitatea din Cambridge).

În Manifestul Partidului Comunist Marx a afirmat că urmărea „...nu numai abolirea tuturor religiilor, ci și a oricărei morale ceea ce va face ca totul să fie permis”. *“Tortura a dat naștere la cele mai ingenioase inovații, creându-se astfel pentru mulți meseriași cinstiți numeroase locuri de muncă în producția instrumentelor necesare”.* „Violența este moașa cu ajutorul căreia noua societate ia naștere din pântecul celei vechi”. *“Tot ce există merită să fie distrus”,* spune K. Marx. *“Cuvintele învățaturii mele sunt încalcite într-o dezordine diabolică, încât oricine poate înțelege exact ceea ce dorește să înțeleagă” (K.Marx).* Poate oare un om sănătos la cap să spună astfel de enormități? Nu este de mirare că această chemare la violență a fost urmată cu *“mare succes”* de bunii lui ucenici. În primul rând de Lenin, autorul primului lagăr de concentrare în mânăstirea de pe insulele Solovețk în anul 1918. Stalin - cel care a perfecționat acest sistem de exterminare în masă, creând o rețea întreagă de lagăre de concentrare - Gulagul - acele mașinării groaznice ale morții, în care au fost sacrificați zeci de milioane de oameni nevinovați. Mao Tze Dun, prin a cărui mașină a morții au trecut cca. 80 mln de oameni. Pol Pot, care practic a exterminat o jumătate din propriul popor în numele viitorului luminos comunist, Kim Ir Sen ș.a. Ca ucenici buni, aceștia l-au întrecut pe învățătorul lor – K. Marx. În lucrarea sa *“Arhipelagul Gulag”,* cunoscutul disident rus A. Soljenițin descrie doar unele efecte îngrozitoare ale comunismului, înregistrate în sufletele și viețile supraviețuitorilor acestui regim inuman satanic. *„Este adevărat că toți oamenii sunt păcătoși, numai că nu toți sunt infractori. Crimele comunismului sunt fără precedent. Care alt sistem politic a ucis 60 mln oameni într-o jumătate de secol? Alți 60 de milioane de oameni au fost uciși în China (unii consideră cifra mult mai mare)”*, spune R. Wurmbrand. Iată, dlor neocomuniști, cine este idolul Dvs.

1.4. Vladimir Lenin – geniu sau criminal?

„...Fie ca 90% din poporul rus să piară, dar măcar 10% să
ajungă până la revoluția mondială”.

(V. Lenin)

„Este tată și bunel, nimeni nu-i mai bun ca el”, „V.I.Lenin a fost cel mai bun prieten al copiilor”, „Lenin era democrat nu numai prin convingerile sale, el era democrat organic, prin excelență”, „În Vladimir Ilici trăia credința adâncă în popor...” (G.Krjijanovskii) ș.m.a. Mai țineți minte aceste sloganuri și multe altele de acest fel de odioasă, cu care li se spălau creierii copiilor, născând generații întregi de „pavlici morozovi”. La noi, în Republica Moldova, i se mai închină acestui idol al întunericului (îmi permit această expresie deoarece întreaga lui viață a luptat contra credinței, contra propovăduitorilor ei). Este vorba de ortacii lui Voronin, care în fiecare an pe data de 22 aprilie cu panglici roșii prinse la piept depun flori și se închină la monumentul din Valea Morilor al celui mai mare călău al omenirii.

Să încercăm să clarificăm puțin situația, să demonstrăm tocmai opusul feței adevărate a acestui idol al întunericului. Cine a fost în realitate acest V.Lenin (Ulianov)? Născut la 22 aprilie 1870 în familia intelectualului Ilia Ulianov, a devenit ulterior cel mai mare dușman al intelectualilor (adică, în primul rând, al părinților săi). A fost un fecior de bani gata (ca și K. Marx), un revoluționar de profesie foarte radical, un Robespierre al Rusiei. Gh. Plehanov, unul dintre conducătorii mișcării socialiste din Rusia, spunea despre Lenin: „Din aluatul acesta sînt plămădiți cei de teapa lui Robespierre” și nu a greșit cu nimic. După certurile de la Congresul II al PMSDR (când din moftul lui Lenin a avut loc divizarea partidului în două fracții, menșevică și bolșevică) Troțki s-a despărțit de Lenin numindu-l Maximilien Lenin, spunând despre el că este un „exploatare de profesie a oricărei manifestări de înapoierie din mișcarea muncitorească rusă”.

Nici în Rusia, nici în străinătate, Lenin nu a cunoscut lipsurile materiale. Pe toată perioada exilului el nu a muncit nici măcar o singură zi. A călătorit mult (Berna, Paris, Bruxelles, Zürich, Londra, Stockholm, Berlin, insula Capri, etc.), a locuit la hoteluri sau în case închiriate în stațiuni de odihnă. De unde proveneau banii, care-i asigurau un trai fără griji? În ianuarie 1892 tânărul Vladimir Ilici Ulianov a fost angajat ca asistent al avocatului pledant A. N. Hardin, în slujba căruia a lucrat

numai 18 luni. În momentul, în care a izbucnit Revoluția din Octombrie, Lenin era angajat de mai puțin de doi ani.

Maria Alexandrovna Ulianova era pensionară, văduva unui consilier de stat deținător al *Ordinului Stanislas clasa I*. Ea mai moștenise de la soțul ei o treime din moșia Kokușkino. Această cotă din moșie a fost vândută, iar banii au fost depuși în cele din urmă într-o bancă. Numai că mama lui Lenin a călătorit, la rândul ei, mult, de trei ori în Elveția, Germania și Franța, de două ori fiind însoțită de fiica sa, Maria (Maniașa). Aceasta din urmă a petrecut aproape doi ani în Germania și Franța. Surse serioase de venituri nu puteau fi articolele publicate în presa revoluționară rusă (precum Iskra). Sursa lui principală de venituri a fost desigur fondul special al Partidului, fond despre care nu se pomenește niciodată în actele oficiale, dar a cărui existență este recunoscută de Lenin în bogata lui corespondență. Acest fond era alimentat prea puțin din cotizațiile membrilor de partid, mai mult din *exproprieri revoluționare*, în fapt, delapidări sau atacuri banditești asupra birourilor de poștă, a caselor de bilete din gări și asupra băncilor. Cea mai cunoscută *expropriere* a fost atacul asupra a două camioane cu bani, la 26 iunie 1907 în Piața Erevan din Tiflis, când au fost furate 340.000 de ruble de către o echipă condusă de Stalin. Controlul asupra acestui fond special, la care Lenin n-a renunțat nici în timpul exilului și nici după victoria revoluției bolșevice, a fost unul dintre merele discordiei, care a împiedicat încercările timide de reunificare a bolșevicilor și menșevicilor. Însă una din cele mai importante surse de finanțare a partidului bolșevicilor au fost diversele donații particulare (dezinteresate oare?). Este cunoscut cazul vizitei lui Troțki în SUA în preajma revoluției din Octombrie, de unde se întoarce cu o mare sumă de bani. De asemenea, **Alexander Hephant** zis **Parvus**, născut la Odesa în anul 1869, care după exilarea din 1905 evadează și emigrează în Germania, unde face o avere considerabilă, din care a finanțat la greu gruparea bolșevică a lui Lenin aflată în exil în Elveția și tot el a aranjat cu serviciile secrete germane transferul lui Lenin în Rusia să destabilizeze armata și statul țarist. Agenții cei mai apropiați ai lui Lenin, Ganeski și Kozloski au primit mari sume de bani de la Parvus, cu care au reușit să scoată 17 ziare cu un tiraj de 300000 de exemplare pentru otrăvirea minților proștilor. Poliția țaristă a stabilit că doamna Somenson, ruda lui Ganeski a primit numai în cursul anului 1916, în contul său de la persoane particulare din străinătate, în special din S.U.A. suma de 750000 ruble, o avere uriașă pentru un muritor proletar!

Parvus a făcut parte în anii 1920 din guvernul bolșevic. Generalul Ludendorff, care a lucrat în Înaltul Comandament Militar German, a scris în memoriile sale din 1919 că: „*Ajutându-l pe Lenin să se întoarcă în Rusia prin Germania, guvernul nostru și-a asumat o mare răspundere. Din punct de vedere militar, acțiunea era justificată, Rusia trebuia doborâtă*”. Dar din punct de vedere istoric a fost una dintre cele mai mari erori din existența poporului german, pe care a plătit-o nu numai cu mult sânge, dar și cu o robie de 45 de ani a unei părți din populație.

Același lucru îl menționează și Raddai Raiklin în monografia sa [2] „*În timpul primului război mondial Germania a furnizat bolșevicului Lenin 6 milioane de ruble în aur. Lenin a justificat speranțele Germaniei. Prin propaganda sa pacifistă bolșevicii au demoralizat complet armata rusă. Frontul de est împotriva Germaniei a căzut în 1917*”.

Ieșit dintr-o familie de intelectuali a fost cel mai mare dușman al intelectualității!!!. Aduceți-vă aminte tovarășilor neocomuniști moldoveni de cunoscuta expresie a lui Lenin „*Inteligenția eto...*” (intelectualitatea este un rahat – cer iertare pentru acest limbaj infect leninist), dar dacă vă considerați intelectuali și totodată adepți ai leninismului atunci nu aveți decât să fiți așa cum v-a numit Lenin dacă vă place. După instaurarea democrației pe a 6-a parte a globului pământesc s-a început un proces de demitizare a acestui criminal paranoic, pe conștiința căruia se află milioane de vieți omenești, milioane de destine mutilate ale tinerei generații, popoare întregi de pe diverse continente cu conștiință deformată. Câte sute de ani vor trebui să treacă până vor dispărea acești germeni ai comunismului, care au distrus credința în Dumnezeu, credința în oameni, cumsecădenia, familia ș.m.a.

Unii apărători ai lui Lenin dau vina doar pe Stalin pentru crimele comunismului din fosta URSS, care „*a deformat învățătura marxist-leninistă*”. Să fi fost tocmai așa? Voi încerca să vin doar cu unele din multiplele contraargumente, „*să-i dăm Cezarului ce-i a Cezarului*”. În ceea ce privește eventuala materializare „*corectă*” a ideii comuniste, Radu Preda invocă însuși Manifestul Komunist, care prevede răsturnarea prin violență a întregii așezări politice anterioare, legitimând „*încălcările despotice*” ale ordinii de drept pentru preluarea completă a puterii. Marxistul Lenin, trăind în Rusia în timpul democrației lui Kerensky, spunea: „*Ceea ce ne trebuie este energia sălbatică, și iarăși energia. Sunt mirat și chiar îngrozit de faptul că a trecut mai bine de o*

jumătate de an de când se tot vorbește despre bombe, fără însă ca măcar una singură să fi fost fabricată.” După luarea puterii de stat Lenin nu a ezitat imediat să-și folosească întreaga energie și bombele atât de dragi lui pentru demolarea a tot ce-a fost făcut anterior.

Lenin a fost autorul loviturii de stat din octombrie 1917, urmând întocmai punctelor programatice ale Manifestului, și tot el a declanșat Teroarea Roșie, care a dus la măceluri fără precedent în istoria omenirii. Iată doar câteva din îndemnurile „marelui umanist” V.I.Lenin, cel care „ne este tată și bunel”: “Trebuie să folosim orice șiretlic, truc, perfidie, ilegalitate, minciună. Regula de bază este de a specula tot timpul conflictele de interese dintre statele capitaliste”. „Bazele activității noastre este că adevărul, justiția și virtutea nu există. Totul este relativ pentru noi, cu excepția Comunismului, pe care noi îl vedem ca sursă a tot ce este adevărat, judicios și virtuos”. “Mai întâi trebuie să luăm în stăpânire Europa de Est și apoi masele din Asia. După aceea vom încerca și submina Statele Unite ale Americii, care vor cădea în mâinile noastre fără nici o luptă, ca un fruct”. “Ar fi o rușine să nu-i împuști pe bărbații care nu vor să se prezinte la recrutare și care se sustrag de la mobilizare. Țineți-mă la curent cu rezultatele acestei măsuri”. Acestui așa zis mare „umanist” îi aparține strașnica prin esența ei frază „...Fie ca 90% din poporul rus să piară, dar măcar 10% să ajungă până la revoluția mondială”, iar organul său de presă „Pravda” scria. „...În continuare imnul clasei muncitoare va fi imnul urii și al răzbnării”. Ideologia comunistă de la bun început a apărut ca o formă antiumană, anticreștină, a fost ca o ciumă a secolului 20. Paradoxal este faptul că regimul comunist a fost în stare să deformeze atât de crunt sufletele unora, în special, ale generației tinere. Revista “Russkaia Mâsl” scrisă în limba rusă în Franța, relatează despre unul din cazurile ieșite din comun, care au avut loc în URSS. “D. Profirevici avea o fiică și un fiu, cărora le dăduse o educație religioasă. La vârsta de 12 ani fata a venit acasă și le-a spus părinților “Religia este o superstiție capitalistă. Trăim vremuri noi”. Ulterior ea devenise membră a poliției secrete. Mai târziu mama ei a fost arestată. Un an mai târziu fiul său s-a spânzurat, tatăl găsind scrisoarea sinucigașului fiu. „Tată, mă vei judeca? Sunt membru al UTC. Am fost nevoit să semnez un angajament prin care mă oblig să raportez totul autorităților sovietice. Într-o zi am fost chemat la poliție și Varea, sora mea, mi-a cerut s-o denunț pe mama deoarece, fiind creștină, este considerată reacționară. Am semnat denunțul. Sunt vinovat de arestarea ei. Acum mi-au ordonat să te

spionez pe tine. Rezultatul va fi același. Iartă-mă, tată, m-am hotărât să mor". Un alt caz similar a avut loc într-o familie de militari sovietici. În a. 1937, în timpul marilor represalii, capul familiei a fost arestat. Soția era mereu șantajată să se dezică de „*dușmanul poporului*". Deoarece ea se încăpățâna au arestat-o și au trimis-o în lagăr de concentrare, iar fiicei ei, de vreo 12 ani i-au spus că tatăl ei este „*dușman al poporului*", iar mama ei a lepădat-o. „*Cum a putut ea să mă lepede și să plece cu bărbatul ei, știind că el este dușman al poporului? Toți sunteți necinstiți, fără inimă! Partidul și komsomolul se vor îngriji de mine*". Nu ar trebui să ne mire aceste lucruri, luând în considerație cuvântarea lui Lenin în fața Organizației Comuniste de tineret (komsomol) în a. 1920, în care a spus: „*Morala noastră este complet subordonată intereselor clasei proletariatului, intereselor partidului*". Tinerii de mai sus au urmat chemării lui Lenin. Aceasta a fost cea mai mare crimă a regimului leninist–stalinist satanist – pervertirea sufletelor fragede ale tinerei generații.

O altă crimă odioasă a fost distrugerea Bisericii Ortodoxe Ruse, care a fost ordonată printr-o scrisoare din 19 martie 1922 trimisă către toți comisarii poporului și pusă în practică o lună mai târziu. Au fost confiscate toate obiectele de cult și cărțile religioase, preoții și călugării, care s-au opus, au fost executați pe loc, iar ceilalți trimiși în Gulag, lăcașurile de cult fiind transformate în depozite, grajduri. Executantul acestui ordin criminal a fost Lev Troțki. Obiectele confiscate, foarte multe de patrimoniu, au fost vândute, iar banii au finanțat revoluția mondială din țările vecine, printre care și România. În conclavul satanist, care îl avea în frunte pe Lenin, s-au alăturat Troțki, Kamenev, Zinoviev ș.a.

Încă din noiembrie 1917 Maxim Gorki scria despre Lenin că a devenit iacobinul șef al revoluției, „*este un orator talentat, cu calități de conducător, dar și o totală lipsă de moralitate, o atitudine nemiloasă și necruțătoare când este vorba de viața maselor*". La sfârșitul lui ianuarie 1918 Maxim Gorki scria în ziarul *Novaia Jizn*: „*Toată lumea își amintește fără îndoială că un derbedeu sau un ins fără ocupație să zgîrie cu briceagul caroseria automobilului care-l transporta pe Lenin, pentru ca Pravda să considere această zgîriere un atentat la viața lui Vladimir Ilici și să declare pe ton amenințător: “Pentru un singur cap de-al nostru va cădea o sută de capete de-ale burjuilor”. Cu siguranță că această aritmetică a nebuniei și lașității a produs efectul scontat*

asupra marinarilor, care cer astăzi nu o sută, ci o mie de capete pentru un cap”.

Fiara dezlănțuită de Lenin și Troțki a făcut prăpăd în Rusia și când a reușit să-i ia pe alții la rost pe alte meleaguri (de ex. în Basarabia) a aplicat aceleași metode. Într-un articol de la începutul anului 1918 intitulat *“În atenția muncitorilor”* Maxim Gorki scria: *„Vladimir Lenin stabilește în Rusia o origine socială în stilul lui Neceaev sau de-a curmezișul mlaștinii cu toată viteza înainte. Obligînd proletariatul să sprijine abolirea libertății presei, Lenin și acoliții lui le-au permis dușmanilor democrației să închidă gura poporului, amenințînd cu înfometarea și violența pe toți cei ce nu sînt de acord cu despotismul lui Lenin și al lui Troțki”.*

Într-o cuvîntare în fața conducerii CEKA din 7 noiembrie 1918 Lenin spunea: *„Cînd ni se reproșează duritatea ne întrebăm cum e posibil ca oamenii să fi uitat elementele fundamentale ale marxismului. Pentru noi este important în primul rînd faptul că CEKA este implicată în instaurarea dictaturii proletariatului și din acest motiv rolul ei este inestimabil. Nu există altă cale de eliberare a maselor decît prin violență împotriva exploataților”.* Apetitul sângeros al lui Lenin reiese, de asemenea, și din telegrama pe care a trimis-o lui Stalin, la 7 iulie 1918: *„Noi îi vom lichida pe toți, la noapte, fără milă. (...) Noi ținem ca ostateci sute de social-revoluționari. Acești aventurieri jalnici și isterici au devenit organul contra-revoluționarilor: ei trebuie să fie zdrobiți, fără milă, pretutindeni”.*

Teroarea în Rusia cu tot ce a cuprins ea: execuții în masă, deportarea unor populații întregi, înființarea lagărelor de exterminare cunoscute mai târziu sub denumirea de Gulag, înființarea poliției politice, toate au fost introduse de Lenin și Troțki, iar Stalin i-a dat după anii 1930 forma sălbatică specifică firii lui de criminal înnăscut.

Un alt element principal al politicii lui Lenin era exportul de revoluție. *„Banii nu constituie o problemă, vom trimite suficient aur și valută...Chestiunea (organizarea revoluției în Turkestan - n.n.) trebuie rezolvată în cel mai deplin secret așa cum lucram pe vremea țarului”* îi scria Lenin unui vechi bolșevic Elava.

Dar oare ideea comunizării femeii, a așa numitei *„dragoste libere”*, nu a fost promovată și de Lenin chiar prin exemplul propriu. Se spune că Inessa Armand ar fi fost amanta lui Lenin cu acceptul tacit al Nadejdei Krupskaja, dar și moartea sa survenită de la o *„boală a rușinii”* este un argument în plus.

Cele prezentate sunt doar o mică parte din mulțimea de fapte, care-l caracterizează pe V.I.Lenin ca pe un adevărat idol al întunericului. Și acestui idol încă mai continuă să i se închine ortacii lui Voronin? Păstrarea simbolicii comuniste (secera și ciocanul), a denumirilor străzilor, a edițiilor periodice „Pravda”, „Komsomol'skaia pravda” ș.a. - urmașii direcți ai acelor organe de presă, care în crunta perioadă revoluționară și post revoluționară au propagat teroarea roșie, politica anacronică a unui grup de descreierați, conduși de V.Lenin, demonstrează despre o pseudodemocrație. Și atunci termin cu întrebarea: cine totuși a fost V.Lenin dacă faptele lui au fost dintre cele mai criminale? Este foarte clar că acest proces de demitizare a lui Lenin trebuie să continue. Îndemnul lui Jaures este important în acest sens „Proletari, țineți minte că cruzimea este rămășița robiei deoarece ea confirmă despre existența în noi înșine a barbariei”.

1.5. Iosif Stalin – ucenic fidel al lui Lenin

„...Puțini dictatori în lume au fost tot așa de cruzi și longevivi ca Stalin, care a condus URSS de la mijlocul anilor 1920 până în 1953 și a fost responsabil de moartea a multor milioane de cetățeni sovietici. Scurta perioadă de accedere la putere a lui Stalin este un studiu clasic în politicile guvernării cu efecte care reverberează până în prezent”.

(Robert C. Tucker. Stalinism: Essays in Historical Interpretation. New York, 1977)

Trebuie să fie foarte clar că Stalin este produsul direct al lui Lenin. Aderând în a. 1905 la vârsta de 27 de ani la fracțiunea bolșevică din momentul divizării PMCDR Stalin a fost permanent alături de Lenin până la moartea lui. Troțki, pretendent la rolul de moștenitor al lui Lenin, la rândul său a fost mai oportunist. În momentul divizării PMSDR Troțki se afla în cealaltă fracțiune - menșevică, rămânând în ea până în preajma puciului din octombrie 1917. Fiind din tinerețe permanent cu anumite complexități Stalin întotdeauna a visat să fie ca Lenin. „Născut neurastenic în plan psihologic simțea necesitatea de a ajunge un erou revoluționar de proporțiile lui Lenin” spune Robert Tucker [3]. De menționat fidelitatea lui Stalin față de Lenin. Lucrul acesta este evident din exemplul ce urmează. În răspunsul la scrisoarea lui Lenin să ia măsuri contra “*contrarevoluționarilor socialiști*” răspunsul lui Stalin a fost prompt: „*Chiar de azi trimit la Bacu un curier. Totul se va face. În ce privește istericii amintiți, fiți sigur că mâna noastră nu va tremura*”.

Unii, în special neocomuniștii, încearcă să dea toată vina eșecului construirii „*societății comuniste a fericirii totale*” în URSS pe Stalin, considerând că el a deformat ideologia marxis-leninistă, creând așa numitul stalinism. Țin să înclin spre faptul că oricine din acea „*bandă de personalități din lumea interlopă*”- expresia lui W. Churchill, din realizatorii puciului din Octombrie, a Terorii roșii, ar fi fost în fruntea statului sovietic – Lenin (dacă trăia mai mult), Troțki, Zinoviev, Buharin ș.a. rezultatul ar fi fost, cu mici excepții, același. Toți acești scrântiți la minte erau de-o teapă. Materialul uman era același – o masă pauperizată în mare parte semisălbatică, obișnuită încă de la Ivan cel Groaznic să aibă în frunte un țar (chiar dacă era un tiran, un nebun), fie și sub un alt nume – secretar general. Ideologia era aceeași - ideologia marxist-leninistă, poate fiecare din ei și-ar fi introdus un specific al său, așa cum

a făcut Stalin, creând așa numitul stalinism, care este în fond același marxism-leninism, în pofida faptului că unii neocomuniști încearcă să se dezică de el. Asta ar fi însemnat, în mare parte, să se dezică și de marxism-leninism. Stalin nu a făcut nimic mai mult decât să implementeze ideologia marxist-leninistă în fond greșită într-o țară înapoiată din punct de vedere economic, industrial, cultural și spiritual, la o națiune aflată în dezvoltarea ei în urma civilizației europene cu aproximativ 400 de ani, vorba Marchizului de Custine. Același lucru îl spune Chou En-lai în ianuarie 1957: „Nu văd nici o diferență între stalinism și comunism. Dimpotrivă sunt de părerea că Stalin, care a luptat pentru bunăstarea unei anumite clase, numită clasa muncitoare (de fapt secera și ciocanul simbolizează că partidul comunist a „a luptat” pentru binele muncitorilor și țăranilor, dar a luptat atât de bine încât le-a înjumătățit ca număr pe ambele și le-a adus la o mizerie de nedescris), este un comunist exemplar”[4]. Deci, stalinism și leninism sunt noțiuni identice. Argumentele în marea lor majoritate vin să confirme similitudinea între cele două noțiuni. *“Lenin a fost acela care a pus fundația politică a statului, care a făcut tehnic posibile crimele monstruoase ale lui Stalin”* [5].

Ei bine, într-un fel ne-am clarificat că stalinism și leninism este același lucru. Știm de unde vine și cum a aderat Lenin la această mișcare satanică. Să vedem cum a ajuns Stalin în această mișcare. **Iosif Visarionovici Stalin** s-a născut pe data de 21.12.1878 sub numele **Ioseb Djugașvili** din tată georgian, care provenea dintr-o familie de iobagi. Vissarion Ivanovici Djugașvili era un fost iobag care, atunci când a fost eliberat, a devenit cizmar. El și-a deschis propriul atelier, dar, în scurtă vreme, a dat faliment, ceea ce l-a forțat să lucreze într-o fabrică de încălțăminte, în Tiflis (Tbilisi). Vizitându-și rar familia și fiind în stare de ebrietate gravă, Vissarion își bătea adesea fără motiv soția și fiul. Un prieten din copilărie al lui Stalin a scris că *“... aceste bătăi nemeritate și înfiorătoare l-au făcut pe băiat la fel de dur și fără de inimă precum tatăl său”*. A fost al treilea și singurul copil, care a supraviețuit în familia sa, care era de origine foarte modestă. *“Ca și Marx, Engels și - înaintea lor - Bauer, Stalin a fost credincios la începutul vieții sale. La cinsprezece ani a scris prima sa poezie, care începe astfel: “Mare este providența Celui Atotputernic.” El s-a înscris la seminar, pentru că simțea că are vocație”* [6].

A urmat școala religioasă din Gori. În scurtă vreme a devenit cel mai puternic sportiv și cel mai bun la învățătură. El a strălucit în școală și a fost premiant, iar când a împlinit 14 ani a fost răsplătit cu o bursă la

seminarul teologic din Tiflis, o instituție a bisericii ortodoxe rusă, unde a început să învețe din 1894. Aici a intrat pentru prima dată în contact cu marxismul și cu ideile politice radicale. Din alte surse se menționează că tânărul Iosif a fost influențat ceva mai înainte de aceste idei. Unul dintre oamenii, la care mama lui Ekaterina spăla rufe și făcea menajul, David Papismedov, i-a dat lui Iosif, care o ajuta pe mama sa, bani și cărți de citit și l-a încurajat. A fost eliminat din seminar, în preajma absolvirii școlii, pentru activitatea sa politică. S-a remarcat ca un propagandist activ al ideilor politice marxiste, în rândul muncitorilor din Tbilisi, apoi din Batumi unde a fost arestat în 1902 și condamnat la exil în Siberia. După ce a evadat, s-a întors în Georgia în 1904. A devenit un adept al bolșevismului și al lui Lenin, pe care l-a întâlnit în 1905 în Finlanda. În același an s-a căsătorit cu Ecaterina Svanidze, dar a rămas văduv după doi ani. Unele surse arată că moartea soției l-a afectat grav. Arestat din nou în 1908, reușește să evadeze încă o dată, trăind în exil și călătorind (la Londra, Viena) în anii următori. După exemplul cumirului său Lenin în 1912 și-a luat numele de Stalin (om de oțel) și a fost ales membru al Comitetului Central al Partidului Bolșevic. Între 1913 și 1917 a fost exilat în Siberia, ca urmare a încercării sale de a-și publica lucrarea "*Marxismul și problema națională*". Până la revoluție a fost unul dintre cei mai prolifici spărgători de bănci, alimentând cu bani grei haznaua partidului (pe care de altfel Lenin ș.a. revoluționari bolșevici îi cheltuiau prin orașele Europei).

Eliberat după izbucnirea Revoluției ruse din februarie 1917, a ajuns la Petrograd. Aici a editat ziarul partidului bolșevic "*Pravda*" (Adevărul). A participat activ la puciul bolșevic din octombrie 1917 și în realizarea terorii roșii declarate de Lenin și Troțki. După puciul bolșevic din noiembrie 1917 a intrat în guvernul dominat de bolșevici, fiind numit Comisar al naționalităților și a devenit membru al Biroului Politic al Partidului (instituția politică centrală). În 1918 s-a căsătorit cu Nadejda Alliluyeva (care se va sinucide în 1932). Membru al Comitetului Militar Revoluționar din Petrograd pe probleme naționale din a. 1917, din a. 1919 comisar al Poporului pentru controlul de stat al RSFSR (până în a. 1923), din a. 1918 - membru al Consiliului Revoluționar Militar al RSFSR și al unor fronturi.

În a. 1922 Stalin a devenit Secretar General al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice în urma îmbolnăvirii și apoi morții lui Vladimir Ilici Lenin, câștigând în anii deceniului al treilea lupta pentru putere cu Lev Troțki și consolidându-și pe deplin autoritatea odată cu Marea Epurare, o perioadă de represiune cruntă, al cărei apogeu a fost

atins în 1937. Stalin a rămas la putere pe tot parcursul celui de-al Doilea Război Mondial, și după încheierea acestuia, până la moartea sa la 5 martie 1953. Regimul său de ideologie marxist-leninistă este adeseori numit stalinism.

Voi prezenta doar câteva extrase, care îl caracterizează destul de bine pe acest cel mai mare călău al umanității. Un citat atribuit lui Stalin este *"Moartea unui om este o tragedie. Moartea a milioane este statistică"*, răspuns dat lui Churchill în timpul Conferinței de la Ialta în 1945. Pentru acest monstru moartea a zeci de milioane de oameni era doar o statistică. *„Stalin se scâldea în sânge. Am văzut condamnările la moarte, pe care le semna în pachete. Împreună cu Molotov, Voroșilov, Kaganovich, Jdanov. Era cvintetul cel mai activ. Molotov schimba mereu sentințele: înlocuia 10 ani detenție cu „Execuție”. La grămadă”* relatează la începuturile Perestroikăi primul și ultimul președinte al URSS M. Gorbaciov. *“El nu este om, ci diavol”* [7] scria Buharin despre Stalin. Buharin și-a dat seama prea târziu în mâinile cui a căzut, ce monstru a susținut în perioadele de lupte fracționiste pentru putere în partid, la constituirea cărui regim a activat toată viața sa.

Nu se știe dacă mai există cineva (poate Mao Tze Dun, fidelul său ucenic), care să-l fi întrecut în ceea ce se numește crime împotriva umanității. Construind cel mai groaznic organ represiv NKVD (de fapt în baza CeKa fondată de Lenin după modelul *Opric'inei* lui Ivan cel Groaznic), care a creat cel mai diabolic sistem de Lagăre ale Morții (GULAG), înfăptuind colectivizarea forțată în a. 1929-30 în URSS și în 1948-49 în teritoriile nou ocupate – Basarabia, Ucraina Apuseană, Bielorusia și Țările Baltice), care s-a soldat cu milioane de vieți omenești și deportați din rândul așa numiților *„culaci”* (care, de fapt, erau cei mai buni gospodari), provocând strașnicele foamete din anii 1932-33 și din 1946-47 (care a afectat foarte drastic și Basarabia), care s-au soldat cu zeci de milioane de victime, în special, din rândul copiilor și țăranilor, efectuând Marile Represii din 1937-38, care s-au soldat cu milioane de împușcați și întemnițați, în special, din rândul intelectualilor, și, în sfârșit, provocând cel mai strașnic măcel din istoria omenirii – al doilea război mondial (sunt suficiente argumente care demonstrează acest lucru. Nu întotdeauna cel care face prima împușcătură este și vinovatul), care s-a soldat cu cca. 50-70 milioane de victime pe plan mondial (cca. 26,6 milioane din URSS), Stalin, pe timpul vieții sale, dar și până în prezent de unii, este idolatrizat, zeificat, unii staliști de astăzi cer chiar sanctificarea lui.

Mulți specialiști în domeniu încearcă să înțeleagă cum a ajuns să fie atât de venerat în timpul vieții chiar de victimele sale, să-și construiască un cult al personalității, neatins de altcineva până la el. *“Am început să înțeleg cum de a reușit Stalin să facă din sine însuși un zeu. El nu are nici o trăsătură umană... Chiar dacă exteriorizează vreodată unele sentimente, acestea parcă nici nu-i aparțin. Pentru el, sentimentele sunt tot atât de absurde ca niște solzi care ar crește pe un metal blindat. Iar în spatele acestor solzi se află Stalin însuși - o bucată de oțel. Nu știu de ce, aveam convingerea că va trăi veșnic... Nu avea nimic omenesc în el...”* scrie Milovan Djilas, un proeminent lider comunist din Iugoslavia, care îl cunoștea bine pe Stalin. *“Ce altceva decât puterea și energia demonică a lui Stalin ce a adus toată mișcarea comunistă și pe membrii acesteia într-o stare de derută ca astfel Stalin să-și poată construi și asigura domnia caracterizată prin teroare...?”* [8]

1.6. Banda de personalități din lumea interlopă care au deturnat mersul istoriei

“Din zilele lui Weishaupt, Karl Marx, Troțki, Bela Kuhn, Rosa Luxemburg și Emma Goldman, conspirația acestei lumi a luat amploare. Această conspirație a jucat un rol recunoscut în Revoluția Franceză. A fost izvorul fiecărei mișcări subversive în secolul 19. Și acum, în sfârșit, această bandă de personalități extraordinare din lumea interlopă a marilor orașe din Europa și America i-a tras de păr pe ruși și au devenit conducătorii aceluia enorm imperiu“.

(W. Churchill. Illustrated Sunday Herald, 8.02.1920)

Ideologia comunistă născută în mintea bolnavă a lui K.Marx (zămislită ca ideologie a proletariatului) urma (în opinia lui Marx) să fie implementată la început într-o țară industrial dezvoltată, în acest rol fiind aleasă Marea Britanie, iar mai apoi exportată în alte țări. Ironia sorții acestei ideologii scrântite a fost implementarea ei de către Lenin și o „bandă de personalități din lumea interlopă” (vorba lui W. Churchill) într-o formă cu totul hidoasă într-o țară absolut agrară, practic lipsită de proletariat cum a fost Rusia. Acest lucru vorbește despre caracterul artificial arbitrar al acestei alegeri, alegerea Rusiei fiind făcută după alte principii, diferite de cele marxiste, poate chiar și mai puțin ideologice. A fost nenorocul Rusiei de a fi aleasă în calitate de poligon de încercare a acestei ideologii scrântite, care a răsturnat mersul normal al istoriei, a instaurat cel mai sângeros și inuman regim din istoria omenirii, a condus la cele mai mari prin număr și forme crime împotriva umanității. În acest dificil proces de pregătire a terenului de implementare a ideologiei marxiste a fost realizată o imensă manipulare a maselor pe fundalul sărăciei, generat de capitalismul sălbatic, a ororilor războiului, o criză socială dramatică, o zdruncinare din temelii a unor mari state și imperii. *“Din zilele lui Weishaupt, Karl Marx, Troțki, Bela Kuhn, Rosa Luxemburg și Emma Goldman, conspirația acestei lumi a luat amploare. Această conspirație a jucat un rol recunoscut în Revoluția Franceză. A fost izvorul fiecărei mișcări subversive în secolul 19. Și acum, în sfârșit, această bandă de personalități extraordinare din lumea interlopă a marilor orașe din Europa și America i-a tras de păr pe ruși și au devenit conducătorii aceluia enorm imperiu“* **(Winston Churchill, Illustrated Sunday Herald, 8 februarie 1920) [10].**

Majoritatea absolută a membrilor acestei „*bande de personalități*”- comuniști, social-democrați, anarhiști, socialiști, provin din Germania și Rusia și au fost, în mare parte, de origine evreiască. Vom încerca să facem o scurtă prezentare doar a unor membri ai acestei „*bande de personalități*”.

Alexander Berkman (1870–1936), Rusia și SUA, scriitor, lider al mișcărilor anarhiste de la sfârșitul sec. 19 și începutul sec. 20. Iubitul lui Emma Goldman. Între 1916 și 1917 publica propriul jurnal anarhist *The Blast*. Amândoi au fost suporteri ai revoluției bolșevice.

Kurt Eisner (1867–1919), politician german și jurnalist. În 1917 se alătură Partidului Social Democrat Independent din Germania. În 1918 este închis pentru 9 luni datorită rolului, pe care l-a jucat în incitarea lucrătorilor din armament la grevă. A organizat Revoluția Socialistă în Germania distrusă după primul război mondial, declarând Bavaria republică independentă sovietică, el devenind în 1918 premier al ei. În 1919 este asasinat.

Emma Goldman (1869–1940), activistă anarhistă, oratoare, o avocată a revoluțiilor criminale și violente. A fost de câteva ori închisă. În 1906 fondează jurnalul anarhist *Mother Earth*. A promovat ateismul, iubirea liberă (a fost o critică acerbă împotriva casatoriei, pe care o vedea ca pe o formă de sclavie). A reprezentat un idol mai târziu, în anii 1970, al mișcărilor feministe. Iubita lui Alexander Berkman, a fost o susținătoare înfocată a revoluției bolșevice, atâta timp cât se părea că bolșevismul va fi începutul Noii Ordini Mondiale și nu doar o etapă intermediară, cea a unui uriaș macabru laborator. De asemenea, a participat la războiul civil din Spania.

Moses (Moshe) Hess (1812–1875), filosof, unul din fondatorii socialismului și un precursor al Zionismului. A promovat o integrare a tuturor evreilor într-o mișcare socialistă universală. Prieten și colaborator cu Karl Marx și Friedrich Engels, l-a convertit pe ultimul la comunism și l-a pregătit pe primul în problemele sociale și economice. Este de fapt creatorul materialismului dialectic marxist și al multor sloganuri și idei atribuite mai apoi lui Marx. Hess interpretează istoria ca pe o ciclicitate a raselor și a conflictelor sociale.

Leo(n) Jogiches (1867–1919), cunoscut și sub numele de **Leon Tyszka**, revoluționar marxist activ în Lituania, Polonia, Germania. A fost unul din fondatorii Ligii Spartacus (alături de Rosa Luxemburg și Karl Liebknecht, denumirea ligii venea de la porecla lui Adam Weishaupt), activa în Germania încă de la începutul primului război

mondial și care a condus la revoluția comunistă. După înfrângerea revoluției Luxemburg și Liebknecht sunt asasinați. Jogiches este omorât și el în timp ce încerca să investigheze uciderea celor doi. Liga, inițial fiind organizație a Partidului Social Democrat German, în 1919 devine partidul comunist german.

Gustav Landauer (1870–1919), unul din cei mai importanți teoreticieni ai anarhismului din Germania sfârșitului secolului 19 și începutul secolului XX. A fost un avocat al anarhismului comunist. Ataca creștinismul, iudaismul și islamismul, declarându-se în favoarea buddhismului.

Paul Levi (1883–1930), politician comunist german. În 1906 se alătură Partidului Social Democrat German (SPD) de partea **Rozei Luxemburg** și **Karl Liebknecht**. A fost avocatul celei dintâi. În 1916 are legături apropiate cu Karl Radek și Vladimir Lenin. A fost unul din liderii Ligii Spartacus în 1918, care în curând a devenit partid comunist german (KPD). A condus delegația germană la al doilea congres Comintern la Moscova în 1920. În 1921 critică partidul, este expulzat și în 1922 se alătură Partidului Social Democrat Independent (USPD). Mai târziu se realătură la Partidul Social Democrat German. Moare în 1930 căzând de la fereastra sa în circumstanțe neclare.

Karl Liebknecht (1871–1919), socialist german, cofondator al Ligii Spartacus și a Partidului Comunist German. La finele anului 1914, împreună cu Rosa Luxemburg, Leo Jogiches, Paul Levi, Ernest Meyer, Franz Mehring și Clara Zetkin fondează Liga Spartacus și editează publicația *Spartakusbriefe* (Scrisoarea Spartacus), care va fi curând declarată ilegală. Este arestat și trimis să lupte pe frontul de est, unde se îmbolnăvește și se întoarce în Germania în 1915. În 1918 editează ziarul partidului *Rote Fahne* (Steagul Roșu). Participă la revolta din Berlin (31.12.1918–1.01.1919) împreună cu Luxemburg, Leo Jogiches și Clara Zetkin, în care este ucis.

Rosa Luxemburg (1870–1919), născută în Polonia, activă în Germania, teoreticiană marxistă, filozof socialist, revoluționară a Partidului Social Democratic al regatului polonez (SPD), al Partidului Social Democratic Independent și Partidului Comunist. În 1914 *cofondează* împreună cu Karl Liebknecht, Liga Spartacus, care la 1 ianuarie 1918 va deveni Partidul Comunist German. În 1918, în timpul revoluției germane, fondează *Steagul Roșu*, ziar central revoluționar de stânga. După revolta din 1919 este ucisă.

Au fost trecute în revistă doar unele personaje active de socialiști – comuniști din spațiul germanic. În continuare voi prezenta încă câteva nume de revoluționari comuniști din spațiul rusesc.

Lev Davidovich Bronștein (Troțki) (1879–1940), revoluționar rus, teoretician marxist, lider al revoluției din octombrie, al doilea după Lenin. După o vizită la începutul a. 1917 în SUA se întoarce cu sume enorme de bani pentru finanțarea bolșevismului. Numele lui Troțki a fost asociat mereu cu termenul de revoluție permanentă, dar ideea a fost lansată de Alexander Hephant zis Parvus. A fost comisar al poporului la politica externă, membru al biroului comitetului central al partidului comunist al Uniunii Sovietice. *„Dacă am fi avut mai mult timp, am fi făcut și mai multe greșeli”*, recunoștea într-o clipă de sinceritate Lev Troțki. Intrat mai apoi în dizgrația lui Stalin este obligat să emigreze, iar mai apoi asasinat în a. 1940 în Mexic. *„Ce tragedie pentru un om ce renunță la familia sa, plângând departe de ai săi copii, încălcând religia strămoșilor săi, și toate astea pentru a uni evreii cu arienii în căutarea urii distructive”* spunea Sir Winston Churchill despre Lev Troțki.

Grigori Evseevici Zinoviev (numele real Ovsel Gershon Aronov Radomâsliskij cunoscut și ca **Hirsch Apfelbaum**), (23.09.1883 – 25.09.1936) a fost un revoluționar bolșevic și un politician comunist sovietic. Zinoviev a fost membru al fracțiunii bolșevice de la crearea ei în 1903 și unul dintre cei mai apropiați colaboratori ai lui Lenin. El s-a reîntors în Rusia în 1917 într-un tren sigilat împreună cu Lenin, dar a pierdut mai tâziu încrederea liderului datorită opoziției la acapararea puterii în octombrie de către bolșevici. Când a venit vremea acțiunii, Zinoviev s-a distanțat de lovitura de stat propusă de revoluționari pe 10 octombrie 1917, el și Kamenev fiind singurii doi membri ai Comitetului Central, care au votat împotriva propunerii lui Lenin de a pune în scenă lovitura armată, care urma să aduca puterea bolșevicilor. Zinoviev n-a luat în nici un fel parte la acțiunile Revoluției din Octombrie și Lenin nu a uitat lașitatea lui. Oricum, Zinoviev s-a întors repede în rândurile fidelilor lui Lenin și a devenit membru al puternicului Politburo (din 1919) și conducătorul Cominternului. Ca și ceilalți membri ai *„bandei de revoluționari”* Zinoviev era de o cruzime ieșită din comun. Iată declarația lui din septembrie 1918: *„Trebuie să ne asemănăm cu un lagăr militar, din care pot fi aruncate detașamente în sate. Dacă noi nu vom mări armata noastră burghezia noastră ne va măcelări. Ei nu au altă cale. Noi cu ei nu putem trăi pe o planetă. Noi avem nevoie de*

propriul militarism socialist pentru a-i birui pe dușmanii noștri. Trebuie să atragem după noi 90 de milioane dintr-o sută, care trăiesc în Rusia Sovietică. Cu restul nu avem ce vorbi – ei trebuiesc lichidați!”

El a fost unul dintre cele mai puternice personalități din URSS după moartea lui Lenin din 1924. La început, el și prietenul său apropiat, Lev Borisovici Kamenev, au format un triumvirat în Partidul Comunist alături de Stalin și a jucat un rol cheie în acțiunea de marginalizare a lui Lev Troțkii. Stalin, după ce și-a consolidat influența în partid și în guvern, de îndată ce Troțki a fost îngenunchiat, a început să-l îndeprăteze pe Zinoviev. Zinoviev și Kamenev au fost victime ale Marii Epurări staliniste, fiind arestați alături de alți lideri comuniști în 1935. El și Kamenev au fost găsiți vinovați și au fost executați pe 25 august 1936.

Lev Borisovici Kamenev (adevăratul său nume de familie a fost **Rozenfeld**) (18.07.1883–25.07.1936) a fost un revoluționar bolșevic și un politician sovietic proeminent, unul dintre primii membri ai puternicului Politburo al Comitetului Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice. S-a născut la Moscova, Rusia. A fost însurat cu sora lui Lev Troțki. În 1935 el a devenit victimă a Marii Epurări staliniste, care a eliminat aproape toți "*vechii bolșevici*" din guvernul sovietic. El a fost acuzat de implicare în asasinarea lui Serghei Kirov (o acuzație care a fost falsă) și a fost condamnat la zece ani de închisoare. În 1936 a fost judecat din nou, de această dată pentru trădare împreună cu Zinoviev. Pe 25 august 1936, a fost executat după ce a fost găsit vinovat de acuzațiile, care i s-au adus.

Nikolai Ivanovici Buharin (9.10.1888 – 13.03.1938) a fost un intelectual și revoluționar bolșevic, iar mai târziu, un important politician sovietic. Buharin s-a născut la Moscova într-o familie de învățători. Viața politică și-a început-o la șaisprezece ani, când, împreună cu prietenul său Ilia Ehrenburg, a participat la acțiuni studentești în Universitatea din Moscova pentru sprijinirea Revoluției ruse din 1905. Buharin a aderat în 1906 la Partidul Social Democrat al Muncii din Rusia, devenind membru al aripii bolșevice. În exil, Buharin a scris mai multe cărți și a editat ziarul *Novii Mir* (Lumea Nouă) împreună cu Lev Troțki și Alexandra Kollontai. După victoria Revoluției din Octombrie Buharin a devenit și editor al ziarului de partid sovietic *Pravda*. După moartea lui Lenin, Buharin a devenit membru plin al Biroului Politic al CC al PCUS în 1924 și președinte al Internaționalei Comuniste (Comintern) în 1926. Buharin a fost reabilitat

de Stalin și numit în 1934 editor al ziarului *Izvestia* și a contribuit până în 1936 la elaborarea noii constituții sovietice. A fost arestat în 1937 sub acuzația de "*conspirație pentru răsturnarea statului sovietic*". A fost judecat în martie 1938 în lotul celor din Procesul celor 21 în timpul Marii Epurări și a fost executat de NKVD prin împușcare. Lui Buharin îi aparține fraza ce urmează, înfiorătoare prin esența ei „*Impunerea proletară sub toate formele ei, începând de la împușcări, este o metodă de modelare a omului comunist din materialul uman din epoca capitalistă*”. Toți acești scrântiți la minte văd educarea omului nou doar prin împușcări, torturi, umilințe neomeneste.

Serghei Mironovici Kirov (27.03.1886 – 1.12.1934) a fost un revoluționar bolșevic și un lider comunist sovietic. Numele lui adevărat a fost **Serghei Mironovici Kostrikov**, el luându-și numele de **Kirov** în timpul luptei în ilegalitate. Asasinarea lui din 1934 a marcat începutul epurărilor staliniste, care i-au îndepărtat pe aproape toți vechii bolșevici din Partidul Comunist și din Guvernul Uniunii Sovietice. Kirov s-a născut într-o familie săracă din Urjum, Rusia. A devenit încă din tinerețe marxist, iar în 1904 a intrat în rândurile Partidului Social Democrat din Rusia (PSDMR). După victoria revoluției ruse din 1917, Kirov a luptat în războiul civil rus până în 1920. În 1921 a devenit șeful organizației de partid din Azerbaidjan. Kirov l-a sprijinit cu deplină loialitate pe Stalin, în 1926 fiind răsplătit cu șefia organizației de partid din Leningrad. Pe 1 decembrie 1934 Kirov a fost asasinat în Leningrad de Leonid Nikolaev.

Alexei Ivanovici Rîkov (25.02.1881 – 15.03.1938) a fost un revoluționar rus și politician sovietic. Rîkov s-a născut în Saratov în anul 1881 într-o familie țărănească. A intrat în Partidul Social Democrat al Muncii din Rusia (PSDMR) la 20 de ani și a sprijinit tabăra bolșevică în lupta cu fracțiunea menșevică în 1903. Rîkov a avut un rol important în Revoluția din 1905. Lui Rîkov nu i-a plăcut stilul dictatorial al lui Lenin și în 1910 s-a despărțit de bolșevici. În septembrie 1917 Rîkov a fost chemat să se alăture Comitetului Central al Partidului Bolșevic și Sovietului din Petrograd. În luna următoare a fost numit în Sovietul Militar Revoluționar din Moscova. În ciuda diferențelor de vederi cu Lenin, Rîkov a fost numit Comisar pentru Afacerile Interne (1917-18), Președinte al Sovietul Suprem al Economiei Naționale (1918-20) și Vicepreședinte al Sovietului Comisarilor Poporului (1921-24) și Președinte al Sovietului Comisarilor Poporului (1924-29). În 1938, Rîkov, Buharin, Genrih Iagoda, Neculai Krestinski și Cristian Rakovski

au fost arestați și acuzați că ar fi implicați împreună cu Troțki într-un complot împotriva lui Stalin. Rîkov a fost găsit vinovat și a fost executat.

Moisei Solomonovich Urițki (30.09.1873–1918) a fost un lider bolșevic revoluționar în Rusia. S-a născut în or. Cerkasy regiunea Kiev în familia unui târgoveț, care a murit de când Moisei era tânăr. A studiat la Universitatea din Kiev. Pe parcursul studiilor a aderat la Partidul Social Democrat al Muncii din Rusia (PSDMR). În 1897 a fost arestat și exilat. A participat la mișcarea evreească Bund. În a. 1903 devine menșevic. Pentru activitățile sale revoluționare în revoluția din 1905 este iarăși exilat. În a. 1914 emigrează în Franța, unde fondează ziarul „*Lumea Noastră*”. Câteva luni până la revoluția din Octombrie 1917 a aderat la bolșevici și a fost ales în Comitetul Central. Urițki a jucat un rol important în puciul armat bolșevic din octombrie 1917 și mai târziu vine în capul Ceka din Petrograd. Leonid Kanegisser, un tânăr cadet, l-a asasinat la 17.08.1918 ca răzbunare pentru execuția prietenilor săi și a altor ofițeri. După acest eveniment și, în special, după atentatul eserei Fanea Kaplan asupra lui Lenin la 28.08.1918, bolșevicii au început persecuțiile cunoscute sub denumirea de Teroare Roșie.

Yakov Sverdlov, fiul unui juvaer, s-a născut la Nijnii Novgorod în a. 1885. A aderat la mișcarea revoluționară, fiind student. În a. 1902 adera la Partidul Social Democrat al Muncii din Rusia (PSDMR). Mai târziu a susținut fracțiunea bolșevică condusă de V. Lenin. A luat parte la revoluția din 1905, fiind arestat în a. 1906, judecat pentru trei ani, iar în 1909 arestat din nou și exilat în Siberia. După Revoluția din Februarie Sverdlov este eliberat și se întoarce în Petrograd, unde împreună cu membrii Comitetului Central al Bolșevicilor Lenin și Troțki organizează revoluția din Octombrie. Necătând la vârsta tânără Sverdlov se aștepta să fie succesorul lui Lenin ca lider de partid. În 1919 s-a îmbolnăvit și a decedat la vârsta de 33 de ani la 16.03.1919.

Grigory Yakovlevich Sokolnikov (15.08.1888–21.05.1939), născut **Girsh Yankelevich Brilliant**, în familia unui doctor în regiunea Poltava. Sokolnikov a aderat la partidul bolșevic în a. 1905 la vârsta de 17 ani. După revoluția din Octombrie el a avut diferite funcții de stat. A fost șeful delegației de negocieri cu Germania, înlocuindu-l pe Troțki, semnând tratatul de la Brest–Litovsc. Ulterior a fost Comisar al Poporului al Finanțelor, care a introdus Noua Politică Economică în mai 1924. În perioada 1929 – 1932 a fost ambasador în Marea Britanie. În

timpul marilor epurări din 1937 Sokolnikov este arestat și condamnat pe 10 ani. Ulterior a fost ucis în închisoare de alți deținuți.

Aceasta a fost doar o parte din garda bolșevică, care a implantat prin teroare acest regim comunist bolșevic tipic rusesc în Rusia. Să analizăm doar câteva nume din fracțiunea menșevică, care, deși nu a preluat puterea în Rusia, a avut o influență majoră în procesul de revoluționare a maselor, realizând revoluția din Februarie și pregătind-o involuntar pe cea din Octombrie.

Unul dintre cei mai de vază social democrați ruși a fost **Gheorghij Valentinovici Plehanov** (11.12.1856–30.05.1918), revoluționar rus și teoretician marxist. A fost unul dintre fondatorii mișcării social-democrate din Rusia. Plehanov a avut contribuții în domeniul filozofiei și al rolului artei și religiei în societate din punct de vedere marxist. În activitatea sa politică a adoptat pseudonimul **Volghin**, de la râul Volga. Unii istorici apreciază ca acest nume l-a influențat pe tânărul revoluționar Vladimir Ilici Ulianov, care a adoptat numele Lenin, de la râul Lena, din opoziție față de politica lui Plehanov (râul Lena curge invers râului Volga). Plehanov a fost inițial narodnic, un lider al organizației "*Pământ și Libertate*". După ce a emigrat din Rusia în 1880, a stabilit legături cu mișcarea social-democrată vest-europeană și a început să studieze lucrările lui Karl Marx și Friedrich Engels. Acest lucru l-a făcut să renunțe la *narodnicism* și să devină un *marxist* convins. În 1883, el a fondat în Elveția grupul "*Emanciparea Muncii*", care populariza marxismul printre revoluționarii ruși. În momentul, în care grupul s-a destrămat, el a intrat în Partidul Social Democrat al Muncii din Rusia (PSDMR), unde l-a întâlnit pe Lenin, cu care a și colaborat o vreme. În 1903, la al doilea congres al PSDMR, Plehanov s-a despărțit de Lenin și de bolșevici și a trecut de partea menșevicilor. Pe durata primului război mondial, el a avut o poziție "*naționalistă*", opunându-se "*internaționalismului proletar*" al bolșevicilor, militând pentru luptă până la înfrângerea Germaniei.

Iulius Martov (numele real **Iulii Osipovici Tederbaum**). Om politic și ideolog socialist rus, născut în Constantinopol în 1873. A devenit liderul menșevicilor din Rusia începutului de secol XX. Martov a devenit unul dintre liderii importanți ai menșevicilor, alături de Gheorghij Plehanov, Fedor Dan și Iraklij Tereteli. Lev Troțkii a fost, de asemenea, pentru scurtă vreme membru al fracțiunii menșevice, trecând în cele din urmă în tabăra bolșevică. În 1923 Martov a fost forțat să plece în exil și a murit în același an în Schömberg, Germania. Înainte de

a muri a mai fost capabil să lanseze ziarul „*Curierul Socialist*”, care a rămas publicația menșevicilor în exil în Berlin, Paris și în cele din urmă în New York, unde ultimii dintre ei au ajuns. Se spune că Lenin a asigurat fonduri pentru această ultimă acțiune.

Dr. Alexander Parvus (numele real **Izrail Lazarevici Gelfand**) (27.08.1867–12.12.1924) a fost un revoluționar menșevic în Rusia și socialist în Germania. Ideologul socialist Parvus, care a organizat mai târziu politica economică a Turciei în timpul lui Mustafa Kemal Atatürk, a introdus, împreună cu Troțkii, încă din octombrie 1917, conceptul *revoluției permanente*, ce prevedea între altele:

- înlăturarea țarismului și burgheziei;
- *revoluția proletară* și instituirea *dictaturii proletariatului*;
- reforma agrară, și naționalizarea economiei;
- democrația parlamentară;
- revoluția mondială (care nu s-a realizat).

S-a născut la Minsk, Belarus. A locuit însă în Odesa, unde și-a început activitatea revoluționară la vârsta de 16 ani. În 1886 s-a refugiat în Elveția, unde l-a cunoscut pe Plehanov, care l-a determinat să studieze marxismul. La Stuttgart, în Germania, a făcut cunoștință cu Clara Zetkin și Karl Kautsky. Aici și-a început cariera publicistică, scriind pentru gazetele social-democrate *Vorwärts* (*Înainte*) și *Die neue Zeit* (*Timpul nou*) sub pseudonimul **Alexander Parvus**. După 1900, a făcut cunoștință la München cu Lenin, iar în 1905 a participat, împreună cu Troțki la revoluția rusă din 1905. A fost arestat și deportat în Siberia, de unde a evadat. S-a reîntors în Germania, unde face o avere considerabilă, din care a finanțat la greu gruparea bolșevică a lui Lenin aflată în exil în Elveția și tot el a aranjat cu serviciile secrete germane transferul lui Lenin în Rusia să destabilizeze armata și statul țarist.

Ei bine, ne oprim aici cu prezentările „*acestei bande de personalități extraordinare din lumea interlopă a marilor orașe din Europa*” – expresia lui **Winston Churchill**.

1.7. Terorismul, comunismul și fascismul –ideologii cu rădăcini comune

„În secolul XX, țările europene au cunoscut două mari regimuri totalitare, nazismul și stalinismul, care au dus la genocid, încălcarea drepturilor omului și libertăților fundamentale, crime de război, precum și crime împotriva umanității”.

(Rezoluția "Reunificarea Europei divizate: promovarea drepturilor omului și libertăților civile în regiunea OSCE în secolul XXI", 2 iulie 2009.

Secolul XIX a fost secolul apariției celor mai odioase ideologii antiomane: terorismul, anarhismul, comunismul, iar ultimul a favorizat apariția unei alte tot atât de odioase ideologii – cea a național socialismului (fascismului). Să încercăm să ne adâncim în istorie până la rădăcinile acestor ideologii antiomane. La începutul secolului XIX Adam Weishaupt fondează în secret societatea “*Vechii căutători de lumină din Bavaria*”, care va deveni mai cunoscută sub denumirea “*Ordinul Iluminaților*”. Weishaupt a susținut că numele provenea din vechi scrieri și însemna “*cei care dețin lumina*”. Weishaupt a fost primul profet al acestui Ordin, cel care întocmise o doctrină, de la care mai târziu s-au inspirat alte societăți secrete influente cum ar fi “*Carbonarii*” lui Giuseppe Mazzini, “*Liga Dreptilor*” lui Karl Marx sau “*Decembriștii*” lui Cernîșevskij și de ce nu ideologul terorismului de la finele secolului XIX Mihail Bacunin, care formula scopurile de bază ale narodniciștilor (P. Tkaciiov, S. Neceaev, P. Lavrov, V. Zsulici, P. Axelrod): „*Primul vostru lucru trebuie să fie distrugerea și anihilarea a tot ce există acum. Voi trebuie să vă obișnuiți să distrugeți totul. Dacă măcar un atom al lumii vechi va rămâne, noul nu va putea fi creat*”. Cât de apropiate sunt aceste chemări de chemările lui K. Marx și Lenin ulterior.

Din acest punct de vedere poate cel mai influent om al secolului XIX a fost Adam Weishaupt. Doctrina lui, *Novus Ordo Seclorum*, a

supraviețuit veacului și a schimbat lumea în secolul XX prin propagarea celor 6 teze de bază ale mișcării:

- Abolirea monarhiei și a oricărei puteri ordonate;
- Abolirea proprietății private;
- Abolirea moștenitorilor;
- Abolirea patriotismului;
- Abolirea familiei (a căsniciei și instruirea în comun a copiilor);
- Abolirea tuturor religiilor.

Între 16 iulie și 29 august 1782, la Wilhelmsbaden a avut loc al doilea Congres Masonic, sub președinția baronului de Brunswick. Congresul de la Wilhelmsbaden a încercat să facă o conciliere între diverse secte francmasonice: rosicrucieni, necromanți, cabaliști și umanitariști. La Congres a fost prezent și Adam Weishaupt, care a reușit să fuzioneze Ordinul Iluminaților cu masonii din lojile engleze și franceze. Congresul mai este important și pentru că a coincis cu emanciparea evreilor din Imperiul Habsburgic. Totodată, a fost pus la punct în mare secret planul *Revoluției franceze*, care se va declanșa șapte ani mai târziu. Conte de Virieu, un mason, care a participat la congresul secret de la Wilhelmsbaden, i-a dezvăluit ulterior unui prieten: *“Nu pot să-ți spun ce s-a hotărât acolo. Pot doar să-ți spun că este mult mai grav decât îți închipui tu. Conspirația, care s-a pus în mișcare la Wilhelmsbaden, este atât de perfect organizată, încât nu au scăpare nici monarhia, nici biserica”*. În același context merită atenție observația președintelui american Woodrow Wilson din anii 20 ai secolului XX când în lume aveau loc mari răsturnări de situații, când practic era remodelată lumea. *“Unii dintre cei mai mari oameni din Statele Unite, din domeniul comerțului și producției, se tem de ceva. Ei știu că undeva există o putere atât de organizată, atât de subtilă, atât de atentă, atât de completă, atât de perseverentă încât nu au curajul să o vorbească de rău sau să o condamne, decât în șoaptă”*.

Dacă la început a fost o mișcare ascunsă, subversivă, oameni ai tenebrei ce au pregătit Revoluția Franceză, odată cu transformarea Europei și cu dezvoltarea SUA, au început să meargă pe două fronturi:

- 1) acumulare enormă de capital și putere și
- 2) crearea de forțe revoluționare în spațiile dominate de vechile imperii continentale cu scopul destrămării acestora și a transformării entităților statale nou create. În anumite momente istorice însă, sau dacă

vechile structuri se dovedeau „nuci tari”, apăreau formațiuni extreme violente teroriste și anarhiste (de altfel, majoritatea revoluționarilor social - democrați și ulterior comuniști și-au început activitatea revoluționară în organizații politice cu înclinație anarhistă sau teroristă, dar chiar marxismul și mai apoi leninismul-stalinismul și hitlerismul au declarat terorismul drept politică de stat). Regimul comunist bolșevic a răsturnat mersul normal al istoriei, a instaurat cel mai sângeros și inuman regim din istoria omenirii, a favorizat apariția unei alte ideologii tot atât de criminale – ideologia național socialistă (fascistă). Referitor la ultima afirmație este o problemă, care îi frământă pe mulți. O bună parte din neștiință consideră comunismul și fascismul – două ideologii antipode, care se află pe extreme diferite. Voi încerca să combat prin argumente această opinie greșită, susținută și promovată, în special, de comuniștii ortodocși.

Henri Rollin în a. 1939 în cartea sa revoluționară, *“Apocalipsa timpurilor noastre: dedesubturile propagandei germane prin documente nepublicate”* [11] a subliniat ca "hitlerismul" a reprezentat o forma de "contrarevoluție anti-sovietică", care a folosit "mitul unui misterios complot iudeo-masonic bolșevic". Rollin a investigat convingerile National-Socialiste, care au fost luate, în primul rând, de la Albii emigranți din Rusia, cum că "marea conspirație iudeo-masonică a provocat primul război mondial, a răsturnat imperiile Rus, German și Austro-Ungar și a dezlănțuit bolșevismul după ce a subminat ordinea prin răspândirea insidioasă de idei liberale". Același lucru îl spune și Michael Kellogg, în cartea sa: *“Originile Ruse ale Nazismului: Emigranții Albi și crearea Național-Socialismului, 1917-1945”* [12]. Forțele germane au distrus cu promptitudine lucrările lui Rollin în 1940, după ce au ocupat Franța și cartea a ramas în obscuritate de atunci. Aceeași idee este expusă de însuși Hitler în "cunoscuta" sa lucrare programatică *“Mein Kampf”* (1924).

Să încercăm să dezgolim puțin rădăcinile fascismului, lucru ocolit de mai toți istoricii, în special, de cei care slujesc regimului comunist. Ascensiunea dreptei radicale după primul război mondial a fost fără îndoială un răspuns, o reacție la pericolul și chiar la realitatea revoluției sociale și a puterii clasei muncitoare, în general, la Revoluția din Octombrie și leninism, în special. Fără acestea, nu ar fi existat fascismul, deoarece, deși extremiștii demagogi de dreapta au fost prezenți în politică într-un număr de țări europene, începând cu sfârșitul secolului al nouăsprezecelea, totuși au fost foarte bine ținuți sub control

înainte de 1914. În această privință, susținătorii fascismului au, probabil, dreptate în afirmația că Lenin a dat naștere lui Mussolini și lui Hitler. Benito Mussolini, vechi membru al *Partidului Socialist Italian*, director al ziarelor *Avanti* și *Lupta de clasă*, în martie 1919, la Milano, pune bazele Fasciilor italiene de luptă. Este prilejul cu care el va face o declarație fulminantă: „*Ne vom permite luxul să fim aristocrați și democrați, conservatori și progresiști, reacționari și progresiști, legaliști și ilegaliști, urmând circumstanțele de timp, loc și împrejurări*”. Deja în 1920 își constituia propria sa grupare, *Fasciile* (un fel de așchii – de aici provine denumirea fascismului) *italiene de luptă*, compusă din comuniști și socialiști nemulțumiți de conducerea *Partidului Socialist Italian* (Benito Mussolini nu a fost primul, care a produs scindarea mișcării socialiste. În mod similar Lenin a scindat mișcarea social-democratică din Rusia (PMSDR), formând fascia bolșevică).

“*Pentru mine masele nu sunt mai mult decât o turmă de oi, atât timp cât ele nu sunt organizate. În nici un caz, dacă mă voi întoarce împotriva lor, nu sunt de acord că masele pot reuși ele însele*” (Benito Mussolini). Iată că au reușit. Se știe cum a terminat-o în lumea asta, până la urmă „*turma de oi*” l-a spânzurat de picioare ca pe un tâlhar. De altfel, așa s-au manifestat și alți lideri de partide absolutiste- Hitler, Stalin, Mao, Husein ș.a.).

La 24 februarie 1920 într-o hală a unei fabrici de bere din Munhen Adolf Hitler, șeful de propagandă al Partidului Muncitorilor Germani, o minusculă formațiune de origine marxistă, ținea un discurs despre scopurile imediate ale formațiunii în fața unui auditoriu de cca. 2000 de oameni, din care jumătate erau socialiști și comuniști, iar cealaltă jumătate erau revizionști. După cum vedem originile liderilor celor două partide fasciste (italian și german) au fost comuniste. Baza și metodele utilizate de Lenin, Mussolini și Hitler la formarea propriilor partide au fost aceleași. De ce atunci nu am pune semnul egalității între aceste două doctrine anacronice – comunistă și fascistă? Dar oare partidul național-bolșevic din Rusia (o filială a acestuia există și în Republica Moldova), care îmbrățișează o pronunțată doctrină fascistă nu este un argument în plus? Dar oare faptul că marii criminali ai secolului XX - Hitler și Stalin au încheiat acel pact odios de împărțire a lumii, care a avut o influență nefastă asupra destinului nostru nu vorbește despre comunitatea de doctrine? Dar oare cel de-al doilea război mondial de reîmpărțire a lumii nu a fost început de ambii criminali ai secolului XX – Hitler și Stalin cu împărțirea Poloniei (Hitler – la 1

septembrie 1939, iar Stalin – la 17 septembrie același an). După împărțirea Poloniei (a treia oară timp de cca. 150 de ani) acțiunile militare ulterioare până la 22 iunie 1941 au fost foarte bine coordonate între ei. Hitler cucerea fulgerător țară după țară în vestul Europei, ocupând rând pe rând Danemarca, Olanda, Belgia, Franța ș.a. (de altfel cu un ajutor material masiv din partea URSS (petrol, metale etc.)), iar Stalin – în estul Europei, ocupând rând pe rând Lituania, Letonia, Estonia, Basarabia, încercând să ocupe și Finlanda, unde însă și-a rupt colții. Invazia Germaniei hitleriste asupra URSS la 22 iunie 1941 a avut la bază un alt substrat decât lupta contra comunismului – teza lui Hitler despre rase superioare și inferioare.

Și metodele utilizate pentru ași atinge scopurile au fost practic aceleași. Ambele regimuri au folosit represaliile în masă. Regimul comunist – stalinist, după unele statistici, doar în anii '30 a reprimat de la 8 până la 20 milioane de oameni. În Rusia bolșevică, terorismul de stat a fost la început o continuare a sistemului de pedepsire colectivă creat de anarhia, care a domnit în țară, înainte de revoluție, denumit inițial "*Terorism roșu*". În timpul lui Stalin, terorismul de stat a găsit justificare în lupta permanentă cu "*dușmanii poporului*". După cum am menționat, regimului fascist îi erau, de asemenea, caracteristice represaliile în masă, însă, spre deosebire de cel comunist, epurările din interior erau mai puțin frecvente, ele fiind îndreptate mai ales asupra evreilor și ale teritoriilor nou-cucerite.

Holocostul practicat de regimul nazist a fost o mare tragedie a poporului evreu. Faptul că poporul evreu a nimerit în angrenajele mașinării diabolice de exterminare în masă a acestui căpcăun al secolului XX, se pare ca nu s-a făcut fără încuviințarea Elitelor. Poate ei au considerat că aceasta trebuia să fie plata poporului evreu pentru crearea statului Izrael pe pământurile strămoșești. Plata însă a fost prea mare – mai multe milioane de vieți omenești aduse pe altar. "*Troțkiștii au creat revoluțiile, iar Bronșteinerii au plătit pentru ele*" a declarat rabinul Moscovei Yakoi Maze. Teroriștii socialiști evrei au generat pogromurile, iar poporul iudeu a plătit pentru ele. Asta se referă la perioada țaristă în Rusia. Tot așa au procedat Elitele în Germania, creîndu-l pe Hitler, ca mai apoi să plătească poporul evreu.

Regimul nazist, care a creat o mașină de război enormă ca dimensiuni (doar în câteva luni a ocupat întreagă Europă de Vest) nu putea exista fără finanțare, nu putea apărea așa nitam-nisam într-o țară ruinată de război fără încuviințarea cuiva. Schema finanțării regimului

nazist a fost foarte complexă. Dar și din scunde informații, care au ieșit la suprafață, este clară finanțarea masivă a regimului nazist, inclusiv și cu capital evreesc. Începând cu aprilie 1924 bancherul american Charles Dawes aranjează o serie de împrumuturi totalizând 800 de milioane dolari pentru consolidarea combinatelor germane din industria chimică și a oțelului. Cea mai mare parte sunt direcționați către gigantul I.G.Farben, ce avea să devină stâlp central al efortului de război german. Fără capitalul din Wall Street, nu ar fi existat nici I.G.Farben, nici Adolf Hitler, nici al doilea război mondial [13].

În 1929 James P. Warburg se hotărăște să grăbească campania pentru declanșarea unei revoluții naționale în Germania. În acest scop, împreună cu prietenii bancheri americani, confirmă că varianta Hitler și nazismul este bună, prin urmare în 30 ianuarie 1932 îi finanțează cu 27 de milioane de dolari, iar în timp cu alte 7 milioane. Max Warburg a fost și unul dintre industriașii I.G.Farben. Mega compania germană I.G. Farben a avut strânse și scandaloase legături de afaceri cu Bank of Manhattan condusă de Paul Warburg. Mai mult, fratele lui Paul Warburg, Max Warburg, unul dintre industriașii colosului german, care a fost unul din pilonii de susținere a efortului de război, dar și fabricantul Zyklon B (cunoscutul gaz utilizat în camerele morții), a fost acuzat că a finanțat puterea național-socialistă. Max Warburg a părăsit Germania abia în 1938, în pragul războiului. Mai mult decât suspect de tarziu.

În 1931 Montagu Collet Norman, guvernatorul Bancii Angliei (1920–1944) devine unul dintre cei mai mari suporterii (din aristocrația Marii Britanii) ai lui Hitler și un important lobby-st al finanțării sale. Prieten apropiat al președintelui Băncii Centrale Germane Hjalmar Schacht, ambii au fost membri ai Bank for International Settlements. Între multele lor aranjamente de menționat ticăloșia, prin care 6 milioane de lire în aur ale Cehoslovaciei, ce se aflau la Banca Angliei, au fost transferate către German Reichsbank în 1939.

Baronul Louis, membru al casei Rothschild din Austria, „*se lasă*” prins în 1938 de către germani după Anschluss. Este greu de presupus că n-a știut să plece, în condițiile în care toate elitele evreiești au putut să o facă chiar și din Germania. A fost însă încă un bun prilej de a mai finanța enorm nazismul, totul figurând ca o condiție spre a i se da drumul. După care, în octombrie 1939 firma SM von Rothschild este vândută de către naziști băncii private Merck, Finck & Co.

În februarie 1940 lui Fritz Thyssen (principalul finanțator neamț al nazismului) i se retrage cetățenia germană și i se naționalizează enormul holding. În vară este arestat, constatând că a fost o simplă unealtă în mâna Elitelor, fiind folosit strict pentru finanțarea naziștilor, despre care lucruri scrie în cartea „*I Paid Hitler*”.

Puțin însă este cunoscută persecutarea creștinilor de către regimul nazist (ca și de către regimul bolșevic). La 20 august 1935 episcopii germani îl atenționează pe Hitler cum că dacă naziștii promovează lucrările lui Rosenberg se poate concluziona că neopăgânismul este religia lor. Ca și un răspuns pe potrivă, pe 15 septembrie 1935 swastika devine parte a steagului oficial al celui de al treilea Reich. La 2 iulie 1933 papa Pius XI ia atitudine împotriva arestărilor de preoți din Germania. Pe 5 iulie cardinalul Faulhaber vorbește de peste o sută de astfel de rețineri. La 9 februarie 1934 Vaticanul declară lucrările lui Alfred Rosenberg (agreate de oficialii naziști) ca fiind interzise catolicilor. La 10 februarie 1937 sunt închise toate școlile catolice din Bavaria. La 14 martie 1937 o enciclică papală condamnă rasismul nazist. Prin ce diferă aceste acțiuni anticreștine ale naziștilor de cele ale comuniștilor? Probabil doar prin formele și măsurile mult mai drastice luate de comuniști împotriva bisericii creștine “*S-au confiscat toate obiectele de cult și cărțile religioase, preoții și călugării care s-au opus au fost executați pe loc, iar ceilalți trimiși în Gulag, lăcașurile de cult fiind transformate în depozite, grajduri... Obiectele confiscate, foarte multe de patrimoniu, au fost vândute, iar banii au finanțat revoluția mondială din țările vecine...*” Esența este aceeași: distrugerea religiei și promovarea ateismului, păgânismului.

“*Socialismul Național se va folosi de propria revoluție pentru stabilirea unei noi ordini mondiale*” declara Adolf Hitler, denumind partidul de fapt „*Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei*”, adică „*Partidul național socialist al muncitorilor din Germania*”, care dorea transformarea țării într-o *Volksgemeinschaft* (comunitate a poporului). „*Socialismul (sovietic - ca primă treaptă a comunismului lui Marx) va lupta până la victoria revoluției mondiale*” și reprezintă puterea poporului (muncitorilor și țăranilor).

Anticreștinismul, paganismul și mai apoi direct forme ale satanismului au creat un terifiant fanatism ce a dus la macabrele evenimente ulterioare (crimele naziste și comuniste). Acei monștri (atât fasciști cât și comuniști) credeau sincer în cultul lor și se straduiau să îndoctrineze întreaga societate. Conform ideologului comuniștilor

pentru victoria finală este necesară „...abolirea tuturor religiilor, a oricărei morale ceea ce va face ca totul să fie permis”. Conform ideologului naziștilor **Friedrich Nietzsche** (1844–1900), filosof profund anticreștin, antiislam și antiiudaism, ce a influențat nazismul, considera că iubirea, compasiunea, smerenia trebuie eliminate. Dorea o societate formată din două categorii: superoameni și servitorii lor. În 1895 publică lucrarea *Der Antichrist*. Care este diferența între aceste ideologii la prima vedere diferite? Nici o deosebire ca esență, doar de formă.

Iată opinia unui cunoscut anarhist și intelectual libertarian socialist de mai târziu **Bertrand Russell** care spunea: „*Cred ca subiectul cel mai important (politic) este psihologia maselor... Vom arăta că familia împiedică dezvoltarea individului... Deși acestea vor fi studiate în sistemul de educație, ele vor fi aservite obiectivelor clasei guvernante... Populația nu va cunoaște felul, în care i se inoculează convingerile. Când tehnica se va fi perfectat, fiecare guvern, care a educat generații de oameni în acest fel, va putea să controleze întreaga populație în mod eficient și sigur, fără a fi nevoie de armate sau poliție... Propaganda educațională, cu ajutorul guvernului, va putea să obțină rezultate într-o singură generație (oare n-au făcut acest lucru atât naziștii cât și comuniștii). Exista însă două puternice forțe, care se opun unei astfel de politici: una este religia, iar cealaltă este patriotismul... O societate științifică nu poate fi stabilă decât sub conducerea unui guvern mondial*”. În continuare în lucrarea sa “*Impactul științei în societate*” **Bertrand Russell** spunea: „*În mod gradat, prin reproducere selectivă, diferențele congenitale dintre conducători și conduși vor crește până când vor deveni specii aproape diferite. O revoltă a plebei ar deveni la fel de negândită ca și o insurecție organizată a oilor împotriva practicii de a mânca carne de oaie*”. „*Dieta, injecțiile și interdicțiile se vor combina, de la vârstă foarte timpurie să producă acel tip de caracter și tip de credințe, pe care autoritățile îl consideră dezirabil și orice critică serioasă a puterii va deveni imposibilă psihologic*”. Prin ce diferă aceste gogomării rasiale ale socialistului Russel de ale nazistului Hitler?

O influență covârșitoare asupra naziștilor în crearea noii lor credințe sataniste a avut **H. P. Blavatsky** (1831–1891), născută în imperiul rus, care a emigrat în 1873 în New York unde începe o “*cariere în spiritism, făcând teorii de extracorporalitate, levitație, telepatie și altele din zona paranormalului*”. Dar lucrarea, care a răvășit mințile într-o proporție covârșitoare, începând din secolul 19 și până în

zilele noastre a fost lucrarea sa „*The Secret Doctrine*”, care a fost una din sursele de inspirație a naziștilor la elaborarea documentarului anticreștin *Zeitgeist*. În 1875 ea fondează „*Theosophical Society*”. În 1886 se stabilește în Germania, unde scrie o mare parte din “*The Secret Doctrine*”, o lucrare plină de teorii rasiste, ce spunea că i-a fost inspirată de “*maestrii non umani din zona Tibetului*” (acei așa numiți șefi secreți). În „*The Secret Doctrine*”, vol. 1, pag 319–320 [14] ea scrie adevărate enormități: „*În antichitate și realitate, lucifer sau luciferus, este numele unei entități angelice ce stăpânește absolut peste lumina adevărului și peste lumina zilei... Lucifer este lumina divină și terestră, „spirit sfânt” și „satan” în acelasi timp*”. Una din cele două ramuri ale acestei teorii țicnite „*Thule Society*” (Rudolf Steiner, Rudolf Sebottendorff, Philipp Stauff, Anton Drexler, Rudolf Hess) din Germania a fost piatra de temelie a nazismului sub aspect ideologic. Swastika este prezentă pe sigla „*Theosophical Society*”. Este un simbol antic folosit în întregul spațiu indo-european. Ea poate închipui o rotație în direcția sau contra acelor de ceasornic. Orientalii considerau că a doua variantă simbolizează declin și moarte. “*Thule Society*” și Hitler au ales-o pe a doua ca fiind religia necesară germanilor, căci se închină unui alt crist decât cel creștin. Ia influențat pe seful SS Heinrich Himmler și pe Rudolf Hess, astfel încât ei au trimis expediții în Tibet nu doar să caute strămoși comuni cu rasă germană ci și... teritoriul de sub pământ *Shambhala*, de unde vin acești maeștri (adevărate aiureli, însă câtă lume a crezut în ele).

Să mai facem o paralelă: între simbolurile celor două ideologii – swastica și secera și ciocanul. Se observă o similitudine, secera și ciocanul formând practic o swastică, iar poziția secerei este împotriva acelor de ceasornic, deci simbolizând același declin și moarte. Ceea ce, în realitate, s-a și întâmplat: ambele regimuri – nazist și comunist, care au avut la bază aceste simboluri, au semănat moarte, au adus iadul pe pământ. „*Chiar și politrucul și propagandistul Goebels îmbla întotdeauna îmbrăcat într-o jachetă de piele ca și comisarii bolșevici. Nnicând n-a existat vreo deosebire între comisarii bolșevici și cei naziști*” spune Raddai Raiklin [2]. La 1 an de la moartea lui V. Lenin în 1925 cotidianul „*New York Times*” a publicat un mic articol, care la vremea ceea a trecut aproape neobservat. Spunea despre formarea recentă a unui nou partid în Germania „*Partidul Național Socialist al Muncitorilor Germani*” (NSDAP) fondat și condus de A. Hitler, considera că Lenin și Hitler pot fi comparați. Cine spunea aceasta? Un

oarecare Dr. Goebels. Oratorul a spus în cuvântarea sa că „...*Lenin a fost cel mai mare om, depășit doar de Hitler și că diferența dintre comunism și doctrina lui Hitler era neînsemnată*”. Incredibil, Goebels, viitorul ministru al propagandei naziste spunea în mod public că diferența dintre comunismul lui Lenin și ideile lui Hitler erau minime (dar acest om, responsabil de propaganda nazistă, știa ce spune). Mai apoi din cauza că electoratului nu ia plăcut acest lucru naziștii s-au distanțat declarativ de comunism, însă în discuții private erau deschiși. Hitler afirma frecvent că a învățat multe de la marxism și că întreg național socialismul se baza pe marxism, că regimul din Germania era, de asemenea, socialist. „*Sovieticii erau internațional – socialiști, în timp ce germanii național – socialiști. În realitate era cam acelașilucru, doar cu diferențe minime de interpretare*” spunea cunoscutul disident sovietic Vl. Bukovskii.

O psihologie de masă puternică a fost comună ambelor regimuri. Ideea de stat era atât de puternică, încât individul nu mai apela deloc la personalitate, locul ei fiind luat de „*gândirea*” de masă. Individul nu mai comportă ceva important în sine, el are valoare doar în grup. Paradele de masă organizate în URSS comunist și Germania nazistă demonstrează perfect acest fenomen: mii de oameni executând gesturi în unison, împinși de puterea înfricoșătoare a acestui regim. Manipularea societății avea un efect miraculos. Deosebit de important pentru aceste regimuri criminale a fost educarea în spiritele acestor ideologii a generațiilor tinere. În acest scop pe lângă partidele bolșevic și nazist au fost formate komsomolul în URSS și Hitlerjugend-ul în Germania Nazistă. Adevăratele cruzimi ale acestor regimuri au avut loc, însă, în timpul celui de-al doilea război mondial. Miza era enormă pentru ambele părți, scopul scuza orice mijloace, oricât de crude nu ar fi fost ele.

Enumerarea exemplelor poate fi continuată. Deci, este foarte clar că comunismul și fascismul au la bază același substrat ideologic. Mai mult decât atât comunismul este mama fascismului, deoarece partidele fasciste și neonașiste au apărut ca așchii desprinse din partidele comuniste. Chiar și culorile alese drept simboluri de partidele comuniste și fasciste sunt întrucâtva simptomatice. Culoarea brună (care simbolizează fascismul) este o derivată a culorii roșii – culoarea comunismului. „*Hitler și-a folosit poziția pentru a-și suprima oponenții ideologici, a abolit anarhia și a instaurat dictatura. Ulterior s-a stabilit că nu a fost nici o deosebire între dictatura stângii din Rusia și dictatura dreptei din Germania. În toate cazurile coeziunea socială excesivă conduce spre comportamente similare vis-a-vis de*

ideologie....Arthur Koestler, cel care a simțit pe pielea sa opresiunea ambelor regimuri, a prezentat diferențele între cele două dictaturi în nuvela „Darknes at now” înclinând totuși spre Germania căci i-a considerat pe germani „mult mai umani”[2].

Semnul egalității între cele două ideologii este evident și în tendința lor de a crea „omul nou”. „Nașterea Omului nou era ținta finală a marxismului. O reformă a evoluției menită să genereze noul tip de om, care să arate, să gândească și să acționeze diferit” (de omul obișnuit creat de Dumnezeu) remarcă Pierre Rigolout, Institutul de istorie socială din Paris). Dar comuniștii nu erau singurii care aveau acest scop. Național-socialismul lui Hitler dorea, de asemenea, să creeze „Omul nou”. „Este semnificativ faptul că ambele sisteme nu acceptau natura umană așa cum este ea (dată de la Dumnezeu – n.n.). Luptau contra făpturii umane. Acestea sunt rădăcinile totalitarismului. Sunt evidente în ambele ideologii. Nazismul este o ideologie bazată pe o biologie contrafăcută, iar comunismul este o ideologie bazată pe o sociologie contrafăcută.. Dar ambele ideologii pretind a avea baze științifice” constată Francoise Thom, profesor de istorie, Universitatea din Sorbona. Aparatele și metodele propagandistice, în special la începuturile nazismului, erau absolut identice. Se observă acest lucru cu ochiul liber din fotografiile și materialele propagandistice al epocii prezentate mai jos. Komsomoliști și Hitlerjugend parcă făcuți de o mamă (de fapt mama lor comună a fost marxismul).

Un semn al egalității între regimurile stalinist (comunist) și hitlerist (nazist) a pus chiar unul din moașele partidului bolșevic (comunist) Leon Troțki. „Leon Troțki, oponent fervent al ambelor sisteme (nu e greu de înțeles ce sistem ar fi construit Troțki cu ideile sale trăsnete de revoluție permanentă dacă prelua el puterea și nu Stalin), a argumentat că este similaritatea lui Stalin și Hitler în preferințele lor pentru guvernare și opresiune luând drept mijloc de bază controlul politic total” [12]. Și Churchill nu a ascuns că între ideologia nazistă și comunistă sunt foarte multe asemănări. În viziunea sa „...nazismul era doar o formă a despotismului comunist, plin de ură, care putea învinge cu ajutorul aliaților”.

Cu noțiunea de Germania lui Hitler și Rusia lui Stalin erau informați majoritatea elevilor de după 1945. Exponenții de bază ai „școlilor totalitare” Hannah Arendt și Leonard Schapiro, au clasificat nazismul și stalinismul drept regimuri egal de totalitare, în fond similare. „Hitler și Stalin au condus regimuri antidemocratice, violente, sisteme care au

folosit o mixtură de teroare și propagandă pentru a se menține la putere” [15].

Comunismul, orice formă ar îmbrăca, este un rău cancerigen. Și leninismul, și stalinismul, și brejnevismul, și voronismul (cu toate că e prea mare onoarea pentru acest personaj încult Voronin de a fi pus în rând cu ceilalți căpcăuni comuniști) sunt sinonime absolute și reflectă doar moduri diferite de exprimare în timp ale aceluiași fenomen. Comunismul omoară chiar și atunci când pare inofensiv. Lucrarea sa, ca și cea a nazismului, de altfel, nu a încetat odată cu dispariția URSS și a lagărului socialist. Toxina lui invizibilă ucide ca un gaz paralizant. Tocmai de aceea, el este mai mult decât un regim opresiv și o practică totalitară. Comunismul, mai întâi de toate, este o ideologie obsesivă, acaparantă și subversivă. *„Ideologiile sunt întotdeauna niște construcții agresive care nu-și propun să înțeleagă lumea, ci s-o schimbe. A gândi conjunctural și subversiv, a domina mental sfera publică, a măslui realul pentru a-l face compatibil cu un concept – acestea sunt înclinațiile spontane ale ideologiilor”* scrie Andrei Pleșu în excelentul său eseu *„Ideologiile între ridicol și subversiune”*.

Cutremurătorul film despre crimele comunismului *„A Soviet Story”*, produs recent, prezintă o similitudine absolută între elementele propagandistice comuniste și naziste (v. fig.). Autorii își pun întrebarea *„Întreaga Europă crede că toate crimele au fost comise doar de către naziști. Va fi Europa capabilă vreodată să-și reevalueze această parte criminală a trecutului ei?”*[16]. Cu alte cuvinte, se va ajunge vreodată la condamnarea comunismului în această Europă duplicitară și compradoră.

Prima variantă de siglă a bolșevismului nu a fost „Secera și ciocanul” ci svastica – aceeași ca și cea preluată ulterior de naziști, propusă prin Ordinul Frontului de Sud-Est la Saratov în 1918.

Bibliografie:

1. **George Orwell.** O mie nouă sute optzeci și patru. Chișinău, 1996.
2. **Raddai Raiklin.** Război civil, terorism și gangsteri. Ed. OPINFO, București, 2006. 456p.
3. **Robert C. Tucker.** Stalinism: Essays in Historical Interpretation. New York, 1977, p. 6.
4. **Borys Levytsky.** The Stalinist Terror in the Thirties. Stanford, 1974, p. 7.
5. **Leggett, G.** The Cheka: Lenin's Political Police Oxford: Oxford University Press. 1981.
6. **Palocz Horvath.** Stalin. Germany: Bertelmannsverlag, 1934.
7. **George Katkov.** The Trial of Bukharin. London: B. T. Batsford, Ltd., 1969, 1, p. 29.
8. **Milovan Djilas.** Strange Times, "Kontinent", 33, p. 25.
9. **W. Churchill.** Illustrated Sunday Herald, 8.02.1920.
10. **Antony C. Sutton.** Wall Street and the Rise of Hitler, 2000.
11. **Henri Rollin.** Apocalipsa timpurilor noastre: dedesubturile propagandei germane prin documente nepublicate. 1939.
12. **Michael Kellogg.** Originile Ruse ale Nazismului: Emigranții Albi și crearea Național-Socialismului, 1917-1945.
13. **Thatcher, Ian.** Nazism and Stalinism. History Review. March 1, 2003.
14. **H. P. Blavatsky.** The Secret Doctrine, vol. 1, pag. 319–320.
15. **Hannah Arendt.** The Origins of Totalitarianism. Publisher „Schocken Books”. ISBN 978-0805242256, 2004, 704p.
16. **Edwins Snore.** Film. Subtitrat de Jurnal TV. http://www.jurnaltv.ro/video/The_Soviet_Story_Povestea_sovietelor_incredibil

2. CRIMELE COMUNISMULUI: TEROAREA ROȘIE

2.1. Crimele comunismului: încarnarea nălucii comuniste în hoitul muribund rusesc

„Teroarea roșie declarată trebuie făcută în stil proletar. Dacă pentru implantarea dictaturii proletariatului în toată lumea va trebui să lichidăm toate slugile țarismului și ale capitalului, noi nu ne vom opri și vom executa cu cinste sarcină pusă nouă de Revoluție!”
(S. Shvartz. Bolșevic)

Faptul săvârșirii revoluției bolșevice (comuniste) în Rusia a fost în deplină discordanță cu teoria marxistă, care argumenta că revoluția socialistă trebuie să aibă loc, la început, într-o țară industrial dezvoltată. Chiar fusese aleasă această țară – trebuia să fie Marea Britanie, iar mai apoi prin export de revoluție socialismul să fie transferat și în alte țări, dar oricum nu în primul rând în Rusia, care nu întrunea nici un criteriu pentru aceasta. La scrisoarea lui Enghels despre posibilitatea tranziției directe a socialismului în Rusia, K. Marx a fost categoric împotriva. Totuși, în scrisoarea adresată Verei Zasulich (unul din liderii organizației narodniciste) în a. 1981 K. Marx a spus clar că „...*chiar dacă Rusia ar putea deplasa apoi spre socialism, acest lucru s-ar putea întâmpla doar în condițiile în care revoluția ei ar coincide cu cea din Occident, de la care ar putea primi asistență materială*”. Totuși, în pofida lipsei condițiilor necesare, revoluția în Rusia s-a produs, fie și într-o variantă pur rusească, care ulterior știți în ce s-a transformat. Să încercăm să stabilim care au fost totuși motivele organizării unei revoluții socialiste într-o țară, care conform lui K.Marx, era absolut nepregătită pentru aceasta, unde nu erau nici premisele pentru aceasta, nici masele pregătite s-o realizeze.

Primul război mondial a avut un scop evident de a destrăma cele trei imperii – Austro-Ungar, rus și turc. Anihilarea Imperiului Rus s-a făcut prin revoluționarea maselor, în primul rând, a maselor de soldați, aflați pe frontul de est al Antantei. Eșecurile de pe fronturile rusești agravează această situație într-atât încât mase bolșevizate dezertează în masă de pe frontul de est al Antantei, lăsând Armata Română de una singură față în

față cu armatele Kaizerului și cu o masă de bande bolșevizate rusești în spate. Aceste acțiuni se petrec în strictă conformitate cu un plan bine gândit de scoatere a Rusiei din război. Voi încerca să urmăresc cronologic evenimentele care au precedat puciul din octombrie. La 09.03.1915 Alexandr Parvus prezintă conducerii Germaniei de atunci planul revoluției ruse, un program de răsturnare a regimului țarist existent. Se va observa că toate evenimentele revoluționare, care au urmat, corespund acestui plan. „*Planul de a institui dictatura proletariatului asupra unui popor amețit, ruinat, înfometat și terorizat a fost elaborat de lojile evreiești din Londra, Berlin și New-York*” spune și ideologul nazismului Alfred Rosenberg.

În perioada ianuarie – februarie 1917 au loc o serie de manifestări – greve, demonstrații, care culminează cu formarea Comitetului provizoriu al Dumei din centriști și moderați de stânga (27.02.1917), formarea Guvernului Provizoriu în frunte cu prințul G.E.L'vov (P.N. Miliukov – ministru de interne, A.I.Guchkov–ministru al forțelor armate maritime, A.F. Kerenskii – ministru al justiției). Țarul și familia lui sunt arestați și abdică de la tron. La 20.03.1917 Lenin, care se găsea departe de evenimente, în Zurich, Elveția scrie „*Scrisori din depărtare*”, cerând Sovietului din Petrograd să rupă legăturile cu Guvernul Provizoriu și să iasă de sub conducerea inițiatorilor revoluției din februarie. În perioada 22-24.03.1917 are loc recunoașterea Guvernului Provizoriu de către SUA, Franța, Marea Britanie și Italia. La 11.04.1917 s-a deschis Conferința deputaților sovietelor muncitorilor și soldaților, este ales Comitetul Executiv Central din întreaga Rusie (VȚIK). La 16.04.1917, conform planului aprobat în Petrograd, este adus prin concursul nemijlocit al lui Alexandr Parvus liderul bolșevicilor V. Lenin, care își ține de pe un blindat la gara finlandeză cunoscuta cuvântare cu cunoscutele „*teze din aprilie*”, care erau de fapt planul preluării puterii de către bolșevici, aflați în minoritate. Congresul partidului bolșevic din 08.08.1917 alege Comitetul Central, în care, în particular, intrau V.I.Lenin, L.B.Kamenev, G.E.Zinoviev, I.V.Stalin, L.D. Troțki. La 10.10.1917 Comitetul Central Bolșevic aprobă revolta militară, de fapt are loc realizarea punctelor programatice ale lui Lenin, prezentate în lucrarea „*Cei de făcut?*” despre formarea unui grup

centralizat de revoluționari profesioniști” [1]. La 7.11.1917 are loc puciul bolșevic, denumit de bolșevici – Marea Revoluție din Octombrie. Evenimentul istoric cunoscut sub denumirile de Revoluția din Octombrie sau de Revoluția Bolșevică, a fost de fapt o lovitură de stat, prin care bolșevicii au preluat puterea cu forța de la guvernul socialist al lui Kerenski și care a inaugurat a doua fază a Revoluției Ruse din 1917. Lovitura de stat a fost organizată de bolșevici sub conducerea lui Vladimir Lenin și e considerată prima revoluție comunistă din secolul al XX-lea, revoluție bazată pe ideile lui Karl Marx. *”Închipuiți-vă pasiunile republicane clocotind în liniștea despotismului; este o combinație înfiorătoare, mai ales prin viitorul, pe care-l prevestește lumii. Rusia este un cazan cu apă clocotindă, bine închis, dar pus pe foc, care devine mereu mai puternic: mă tem de explozie”* [2], menționa în scrisorile sale Marchizul de Custine, prevestind cu aproape un secol înainte puciul bolșevic. Câtă dreptate a avut.

Te apucă groaza, într-adevăr, la gândul că regimul instaurat de Lenin în acea zi nefastă de 25 Octombrie, avea să transforme umanitatea într-o junglă: în cei care vânează și cei vânați, în care numărul călăilor va fi mai mare decât al victimelor. Dar cine putea să prevadă atunci cumplita tragedie, prin care avea să treacă omenirea? S-a auzit totuși o voce în acele zile, în care Răul triumfase. Și această voce profetică era chiar a unui rus. Este vorba de scriitorul Leonid Andreev care, de pe patul său de suferință din Finlanda, unde se refugiase, a mai putut adresa, înainte de a muri, pateticul său strigat de alarmă: "SALVATI OMUL!" Nu era vorba doar numai de poporul rus, ci în general de Om, cu majusculă, amenintat în rădăcinile sale ontologice de ființă religioasă. Nimeni nu l-a auzit pe Andreev, istoria și-a văzut de drum.

Cele mai importante activități revoluționare au fost cele de sub controlul Comitetului Militar Revoluționar al Sovietului din Petrograd. Inițial, evenimentul era numit *Revolta din octombrie* sau *Revolta de pe 25*, așa cum apare în prima ediție a operelor complete ale lui Lenin. Proeminența evenimentului a fost scoasă în evidență mai târziu. Numele oficial al evenimentului în Uniunea Sovietică, începând cu a zecea aniversare din 1927, a fost *Marea Revoluție Socialistă din Octombrie*. Azi, denumirea de *Revoluția din Octombrie* este folosită în mod curent, deși istoriografia rusă modernă contestă caracterul de revoluție populară

a loviturii de stat, iar expresia „*Marea Revoluție Socialistă din Octombrie*” este folosită de partidele comuniste și troțkiste. Într-adevăr, la 7 noiembrie 1917 a avut loc o ordinară lovitură de stat (din franceză: *coup d'État*) sau **puci** (din germană: *Putsch*). Conform definiției lui Edward Luttwak în cartea sa „*Coup d'État: A Practical Handbook*” (Lovitura de stat: un manual practic) [3]: „*O lovitură de stat se realizează prin infiltrarea unui segment mic, dar de importanță extremă, a aparatului de stat, care apoi este folosit pentru a prelua controlul de la guvern și a-l îndepărta de la putere*”. Se deosebește de revoluție prin aceea că la revoluție există o participare masivă a populației. Or „*marea revoluție din octombrie*” s-a petrecut doar pe parcursul unei nopți, practic neîntâlnind nici o rezistență din partea batalionului de femei și a celui de cadeți (studenți militari) la luarea Palatului de Iarnă, poștei, telegrafului ș.a. puncte cheie. În Dicționarul Enciclopedic se găsește următoarea definiție: „*Lovitura de stat este o acțiune rapidă, care urmărește răsturnarea regimului politic existent și preluarea prin forță a puterii politice în stat de către persoane sau grupuri de persoane*” [4].

Pe 25 octombrie 1917 (după calendarul iulian încă în uz la acea vreme în Rusia, 7 noiembrie după calendarul gregorian), grupări militare conduse de liderul bolșevic Vladimir Ilici Lenin au înlăturat de la putere guvernul provizoriu al lui Alexandr Kerenski aproape fără vărsare de sânge. Gărzile Roșii conduse de bolșevici au preluat controlul principalelor puncte din capitală întâmpinând o slabă opoziție. În noaptea de 24-25 octombrie/6-7 noiembrie 1917 a fost ocupat Palatul de Iarnă. Acțiunea, condusă de Vladimir Antonov-Ovseenko, a întâmpinat o rezistență minimă, majoritatea locuitorilor orașului Petrograd au aflat despre evenimente a doua zi din ziar. Istoria oficială din Uniunea Sovietică a descris evenimentele ca mult mai dramatice decât au fost în realitate. Filmele create sub controlul *propagandei oficiale* arătau o uriașă năvală asupra *Palatului de Iarnă* și lupte crâncene. Adevărul este că insurgenții bolșevici au întâmpinat o rezistență redusă, astfel încât au putut pur și simplu să intre la pas prin poarta clădirii și să o ia în stăpânire. Al doilea congres al Sovietelor a avut loc în același timp. Din cei 649 de delegați, 390 erau bolșevici și cam o sută dintre socialiști-

revoluționari (cei de stânga) sprijineau, de asemenea, răsturnarea guvernului lui Kerenskii, dar pe căi legale. Când a fost anunțată căderea Palatului de Iarnă în mâinile bolșevicilor, Congresul a adoptat un decret pentru transferarea puterii către *Sovietul Deputaților Muncitorilor, Soldaților și Țăranilor*, vot pe care bolșevicii l-au interpretat ca ratificând revoluția. Transferul de putere nu s-a făcut fără fricțiuni. Mulți socialiști-revoluționari au considerat că Lenin și bolșevicii au pus mâna pe putere în mod ilegal și de aceea au părăsit încăperea înainte ca rezoluția să fie adoptată. În timp ce ieșeau au fost batjocoriți de Lev Troțkii, care le-a strigat: "*da, ieșiți, mergeți, plecați, intrați în lada de gunoi a societății*". În ziua următoare, Congresul a ales Sovietul Comisarilor Poporului (Sovnarkom) ca bază a noului guvern (până la convocarea Adunării Constituționale). Alegerile pentru Adunarea Constituțională prevăzute înca de guvernul provizoriu Kerenskii au avut totuși loc în noiembrie 1917. În istoria Rusiei, au fost primele alegeri ceva mai libere, și ultimele până în 1991. Au fost câștigate de socialiștii revoluționari obținând 380 de locuri. Bolșevicii au obținut numai 168, pierzând clar alegerile. La alegeri au luat parte 14.700.000 de alegători [5]. Bolșevicii nu au vrut să respecte rezultatul alegerilor și pe 5/18 ianuarie 1918 sub conducerea lui Lenin au dizolvat cu forța Adunarea Constituțională. Acest act a fost una din scânteile, care au condus ulterior la lungul război fratricid civil dintre bolșevici și adversarii lor socialiști, menșevici și țariști, la strașnica teroare roșie din perioada 1918 - 1923. „*Mai mulți socialiști și social democrați, care pe parcurs au contribuit esențial la detronarea țarismului, au fost executați (chiar la comanda aceluia care până nu demult era alături de ei – mă refer la Troțki). Alții au fost încarcerați în primele lagăre de concentrare, mai târziu inspirându-i pe naziștii germani*” [6].

Succesul bolșevicilor a dus la deturnarea idealurilor revoluției din februarie și a transformat caracterul socialist-liberal al ei în unul comunist, a transformat tânara republică democrată într-o dictatură monopartită. A pus bazele Uniunii Sovietice proclamate în 1922, care a durat până la autodizolvarea sa din 1991.

2.2. Teroarea roșie în Rusia în anii 1917-1924

„Impunerea proletară sub toate formele ei, începând de la împușcări, este o metodă de modelare a omului comunist din materialul uman din epoca capitalistă”.

(N.I.Buharin)

Lumea trebuie să cunoască fața adevărată a acestui criminal – V.I.Lenin. În acest context recent am devenit posesorul unei copii a unei cărți zguduitoare prin mărturiile martorilor oculari ai terorii bolșevice – „*Teroarea roșie*” editată în a. 1924 la Berlin și scrisă de S.P. Mel’gunov, un emigrant rus, care a emigrat din Moscova în a. 1923 [7]. Această informație factologică trebuie să ajungă la masele largi de cititori, fiindcă, să fim sinceri, sunt încă mulți rătăciți îmbibați de ideologia ieftină comunistă. Voi încerca, în măsura în care îmi va permite spațiul, să aduc suficiente probe factologice în favoarea ideii că V.Lenin a fost unul dintre cei mai mari criminali ai sec. XX (Stalin a fost doar ucenicul lui, dar un bun ucenic), pe conștiința căruia sunt milioane de vieți omenești aduse pe altarul falsei idei despre societatea posibilităților egale, a egalității și fraternității. *”Când se săvârșesc omoruri ale oamenilor nevinovați, când în țară bântuie teroarea bolșevică, care ia uneori cel mai desfrânat caracter, simțul nostru moral nu se poate împăca cu afirmația „nici un scop major nu se realizează fără luptă și chinuri”*” scrie S.P.Mel’gunov [7]. Un lucru alogic mi se pare faptul că acest regim bolșevic își avea avocații săi în lumea democrată – A.France, A.Barbius și Mishel Cordei în Franța, John Rid în SUA, dar chiar și Panait Istrate în România, care vedeau puterea comunistă rusească ca pe o creatoare a omului nou. Dar câți oameni de bună credință din Basarabia au căzut pradă acestor lozinci goale bolșevice. Chiar și partidele socialiste europene acordau susținere morală regimului bolșevic. *„Relativ recent Europa civilizată protesta în glas tare împotriva închisorilor și crimelor țarismului. Ceea ce se petrece acum în Rusia întrece de multe ori toate ororile regimului vechi”* (S.P.Mel’gunov [7]). Care erau principiile acestei teroare roșii? Cunoscutul de tristă faimă cekist M. Lațis a stabilit în felul următor principiul terorii roșii: *„Noi nu ducem războaie împotriva unor persoane particulare. Noi nimicim burghezia ca clasă. Nu căutați în materialele de anchetă și dovezi că inculpatul a acționat prin fapte sau prin vorbe împotriva puterii sovietice. Prima întrebare, pe care trebuie să io*

punem, să ne spună la ce clasă aparține, ce stare socială, educație, studii și profesie are. Aceste întrebări trebuie să-i determine soarta inculpatului. Acesta este sensul și esența terorii roșii” [8]. Iată domnilor toată esența terorii roșii. Totul e spus, nimic de adăugat. Esența ei este de a nimici o parte a populației, care nu se încadrează într-un anumit calapod, elaborat de căpcăunii comuniști. Câtă lume nevinovată a căzut în angrenajele acestei cumplite mașinării de război. *„Dstră trebuie să știți că nu mai târziu de o lună teroarea va lua forme foarte puternice după exemplul marilor revoluționari francezi. Pe dușmanii noștri îi așteaptă nu numai închisorile ci și ghilotina”* continuă același Lațis [8].

Ceva mai târziu, la 9 august 1918 Lenin trimite directive comitetului executiv gubernial din Penza *„Trebuie să promovați o teroare necruțătoare masivă împotriva culacilor, popilor și albgardiștilor; elementele dubioase să fie închise în lagăre de concentrare în afara orașului”* (atrageți atenția Lenin vorbește de lagăre de concentrare în a. 1918) [9]. Despre dimensiunile terorii roșii ne vorbesc foarte multe cazuri. De exemplu, după asasinarea comisarului poporului din S.Petersburg Urițki de către un fost student, iunkerul Leonid Kannegisser, și atentatul socialistei Kaplan în Moscova la viața lui Lenin în a. 1918 bolșevicii au pornit o adevărată teroare roșie. Numai în Petrograd au fost uciși cca. 1300 de oameni. Într-o singură noapte au fost împușcați 400 de oameni. Unul din conducătorii VeCeKa (Vserosijskaya Chrezvycejnaya Komissiya–Comisia Extraordinară a Întregii Rusii) Peters a declarat *„...eu declar că orice încercare a burgheziei ruse de a ridica capul încă o dată va întâlni o astfel de rezistență și răfuială, în fața căreia va păli tot ce se înțelege prin teroare roșie”*. Foarte des Peters participa personal la execuții. Erau împușcați cu zecile (este vorba de măcelul de la Taganrog). Ostașii armatei roșii vorbeau că în urma lui Peters întotdeauna alerga fiul său de 8-9 ani, care permanent se agăța de el *„Tata, dămi mie..(să împuște – n.n.)”*. Halal de așa părinte! Ce monstru a făcut acest călău din sufletul neprihănit al propriului său copil. La sigur, unul asemănător sie, adică *„după chipul și asemănarea sa”*.

Teroarea roșie devine de necontrolat, comuniștii ucigând orbește, pentru a se apăra împotriva adversarilor reali sau imaginari. În aceste circumstanțe, vinovăția nu mai era semnificativă în actul crimei. N.V. Krîlenko, funcționar al Comisariatului pentru Justiție, afirma fără vreun resentiment: *„Trebuie să îi împușcăm nu doar pe cei vinovați. Executarea celor, care nu au nici o vină va impresiona și mai mult*

masele”[10]. Nu este un țâcnit acest animal cu chip de om. „Execuțiile se făceau într-un loc special amenajat, o grădină din curtea casei de pe strada Institutului, numărul 40, noul sediu Ceka. Călăul, comandantul sau locțiitorul lui, uneori unul din adjuncți sau din când în când, un amator din rândurile Ceka, scotea victima în grădină și îi ordona să se întindă la pământ. Apoi o împușca cu un glonț în ceafă (același stil utilizat de criminalii sovietici în Basarabia în a. 1940-41). Pentru execuții se foloseau revolve, de obicei Colt-uri. Focul fiind tras de foarte aproape, craniul victimei era cel mai adesea sfărâmat. Urma un alt condamnat, pus să se întindă lângă cel dinainte, care de obicei agoniza încă. Când numărul celor împușcați devenea prea mare, noii sosiți erau așezați peste cadavrele celorlalți, sau erau executați la intrarea în grădină. Victimele se lăsau de obicei purtate fără să opună rezistență. Groaza prin care treceau nu poate fi închipuită. Mulți cereau să fie lăsați să își ia rămas bun, nefiind altcineva de față, îi îmbrățișau și îi sărutau chiar pe călăii lor”[10].

Aceste zile au fost după părerea martorilor oculari o orgie sălbatică a terorii roșii. Într-o perioadă scurtă de timp drept răsplată pentru atentatele la viețile lui Urițki și Lenin au fost împușcați numai în or. Moscova – 3007 oameni; în or. Petersburg – 1300; Nijni Novgorod – 41 oameni, inclusiv ofițeri, preoți, funcționari etc.; Sumsck – 38; Pskov – 31; Iaroslav – 38; Perm – 50; Piatigorsk – 47 ș.m.a. Ce vină aveau cei din afara Moscovei și Petrogradului pentru acele atentate? „Pentru viața unui conducător de al nostru trebuie să zboare sute de capete ale burgheziei și acoliților ei” chema un anunț către cetățeni lansat de CeKa locală din or. Tomsk. În cazul când nu era găsit vinovatul erau arestați toți membrii familiei lui (femei, copii, bătrâni) și împușcați. Vedeți domnilor cât de scump își prețuiau fundurile acești degenerați. În continuare orice atentat la viața oricărui „cinovnic bolșevic” de orice mărime era scăldat în sânge absolut nevinovat. De exemplu, ca răspuns la o explozie (organizată tot de ei) într-o clădire bolșevică din Moscova la 25 septembrie 1919 ei au declanșat o teroare groaznică în întreaga Rusie. Sub acest pretext la Saratov CeKa a împușcat 28 de oameni conform informației oficiale, însă câte au fost în realitate) (ce vină aveau acești oameni aflați atât de departe de locul exploziei). După spusele unui arestat al închisorii „Butyrka” și ale comandantului CeKa din Moscova Zaharov Dzerjinskii a venit palid, agitat chiar de la locul exploziei și a dat ordinul de a fi împușcați conform listelor toți cadeții, jandarmii, reprezentanții regimului vechi, diferiți kneji și grafi, care se

aflau în închisorile din Moscova, în toate lagărele și închisorile. Astfel, printr-o decizie verbală a unui țâcnit erau condamnați la moarte imediată multe mii de oameni. A doua zi această dispoziție a fost anulată, însă mai multe sute fuseseră deja împușcați. Dar câte alte dispoziții similare au mai fost date pe parcursul primilor ani numiți și anii terorii roșii. Unii comuniști din Vitebsk cereau executarea a 1000 de jertfe pentru fiecare lucrător sovietic ucis. Iată declarația unității armate a CeKa din Ostrogorsk *„Pentru fiecare comunist vom lichida sute, iar pentru atentate la viața conducătorilor - mii și zeci de mii a acestor paraziți”*. Cu mărirea depărtării de centru setea de sânge a CeKa creștea. *„Bolșevicii au reabilitat obiceiul stupid de a lua ostatici, și ceea ce e mai rău ei îi distrug pe adversarii lor politici, răzbunându-se pe soțiile și copiii lor”* scria preotul militar britanic Lokart. Astfel după evacuarea lui Vranghel în Crimeea au fost împușcați 13000 de oameni. În timpul măcelului din Astrahan au decedat până la 4000 de muncitori (ca să vezi, dictatura proletariatului se războia cu proletariatul înseși). În timpul răscoalelor țărănești din Tambov sute de țărânce cu copiii lor au fost luate ostatici. În lagărul de concentrare (o invenție a lui V. Lenin, perfecționată ulterior de Stalin și Hitler) de sub Moscova erau ținuți 313 țărâni din Tambov, printre care copii de la 1 lună până la 16 ani. Copiii erau împușcați în prezența părinților și părinții în prezența copiilor. *„Impunerea proletară sub toate formele ei începând de la împușcări este o metodă de modelare a omului comunist din materialul uman din epoca capitalistă”* declara Buharin. Câtă cruzime în cuvintele acestui *„mare teoretician* al partidului bolșevic, unul din protejații lui Lenin. Dar cunoscuta frază a lui Lenin *„Fie ca 90% din poporul rus să piară, dar celelalte 10% să ajungă până la victoria revoluției mondiale”*. Observați domnilor, acest *„tată și bunel”* cu mintea sa bolnavă era în stare să-și sacrifice practic întreg poporul pentru o idee anacronică. Aceste idei aberante au găsit sol fertil în rândul maselor pauperizate inculte din întreaga lume (să ne amintim de khmerii roșii din Kampucia, care după modelul leninist au sacrificat 2/3 din populație, de hunveibinii din China maoistă, care terorizau intelectualitatea chineză, de brigăzile roșii din Italia ș.a.).

Câtă nerușinare morală trebuie să ai ca să dai un răspuns similar celui al comisarului afacerilor externe Cicerin corespondentului ziarului *„Chicago Tribune”* la întrebarea despre numărul celor împușcați la ordinul tribunalelor secrete și despre soarta familiei regale: *„Tribunale secrete în Rusia nu există* (cunoscuta duplicitate rusească). *Referitor la cei*

Trupurile ostaticilor, găsite în subsolul CeKa din Herson.

executați din ordinul CeKa numărul lor a fost publicat...Soarta fiicelor țarului nu-mi este cunoscută. Am citit în ziare (arhicunoscuta duplicitate rusească și bolșevică?!) că s-ar afla în America". Și asta o spune unul din membrii guvernului roșu, care a declanșat această teroare roșie, una din cele mai informate persoane.

Din informațiile obținute de la martorii oculari, din reviste și rapoartele scunde ale călăilor autorul cărții „*Teroarea roșie în Rusia în anii 1918-1923*” C.P.Mel’gunov a reușit să obțină o cifră cât de cât veritabilă a numărului victimelor terorii roșii din perioada 1918-1923. Pentru a mări credibilitatea cifrelor care vor urma mai revin cu unele date spicuite din această carte. În rezultatul măcelului ofițerilor din Kiev (a.1919) cca. 2000 de oameni au fost împușcați și tăiați direct în teatru unde au fost adunați prin minciună. Numărul total al jertfelor în Kiev a fost de cca. 12000 oameni. O descriere șocantă a ocupării Kievului a dat comandirul forțelor bolșevice aventurierul Muraviov în cuvântarea sa din Odesa: „*Noi mergem cu foc și sabie, instalăm puterea sovietică...Eu am ocupat orașul, băteam în palate și biserici, în popi și călugări, nimeni nu era iertat! Pe data de 28 ianuarie (1919 – n.n.) duma a cerut pace. În răspuns am ordonat să se bată cu gaze chimice pentru asfixiere. Sute de generali, poate mii au fost uciși cu cruzime. Astfel noi*

ne-am răzbunat. Am fi fost în stare să reținem explozia răzbunării, însă nu a trebuit de făcut aceasta, deoarece lozinca noastră era să fim necruțători". Adevărat executor fidel al ordinelor „marelui Lenin”.

Împușcarea din mitraliere și aruncarea cu grenade a mitingului pașnic din Astrahan s-a soldat cu peste 2000 de morți. Ziarul eser „*Volea Rossii*” a numărat cca. 13850 de jertfe numai în 3 luni de teroare roșie la Petersburg. În lagărele morții din or. Holmogor au murit peste 8000 de oameni. Numărul victimelor bolșevice în Odesa în a. 1920 atingea cifra de 7000. Din august 1920 până în februarie 1921 numai în închisoarea din Ecaterinodar au fost împușcați 3000 de oameni, într-o singură zi fiind împușcate 2000 de persoane de un oarecare țâcnit Artabekov.

Crimeea era numită „*Cimitir al întregii Rusii*”. După unele date după evacuarea lui Denikin și Vranghel numărul jertfelor atingea cifra de apr. 150000 de oameni. Aici au activat „bine” comunistul basarabean M.Frunze și comunistul maghiar jurnalistul Bela Kun, care nu s-a rușinat să publice o astfel de declarație tâmpită „*Tovarășul Troțki a spus că nu va veni în Crimeea, până când măcar un contrarevoluționar va rămâne în Crimeea. Crimeea este ca o sticlă, din care nu va scăpa nici un contrarevoluționar, dar deoarece Crimeea a rămas în urmă cu trei ani în mișcarea revoluționară, atunci noi repede o s-o aducem la nivelul general al Rusiei...*”. Și șurubașii sistemului îndeplineau întocmai indicațiile criminale ale teroristului nr. 1 Leon Troțki. Oamenii erau împușcați, aruncați în fântânile jenoveze, îngropați de vii. Referitor la măcelul din Crimeea însuși șeful CeKa F. Dzerjinskii a recunoscut că el și alți conducători ai organizației lui au comis o „mare greșală”. „*Crimeea a fost cuibul de bază al albgardiștilor și pentru a distruge acest cuib noi am trimis acolo tovarăși cu împuterniciri absolut extraordinare. Dar noi nicicum nu ne-am gândit că ei vor folosi AȘA aceste împuterniciri*”. Sunt cuvinte pline de minciună, cunoscuta duplicitate comunistă, descrisă foarte bine de scriitorul G. Orwell în romanul său „1984”, încercând să dea vina executării ordinelor lui pe executori. De menționat că vinovații tragediei din Crimeea n-au fost supuși nici celei mai neînsemnate, formale pedepse. Totul, la ce s-a limitat conducerea bolșevică, ia rechemat pe Bela Kun (un rătăcit comunist ungar, căruia ideologia comunistă ia trezit unele instincte rămăse încă de la crudul său strămoș Atilla) și Rosalia Samoilovna Zalkind (s-o mai numești femeie după toate ce a făcut în Crimeea?). Acești doi bolșevici au dat dovadă de un sadism nemaiîntâlnit,

terorizându-și jertfele cu o cruzime de neînchipuit, de aceea în Crimeea au fost cele mai mari jertfe din timpul Terorii Roșii. În a. 1921 Rosalia Zalkind va primi ordenul de luptă „*Drapelul Roșu*” pentru faptele sale eroice, trecând cu bine represuniile staliniste a murit de moartea ei în 1947. Celuilalt inițiator al crimelor în masă, Bela Kun, ia mers mult mai rău. În 1939 a devenit jertfă a teroarei staliniste, el singur contribuind esențial la crearea ei. Pentru merite deosebite în războiul civil va primi și el ordenul de luptă „*Drapelul Roșu*”.

Ce instincte animalice a trezit revoluția rusă a lui Lenin în acești oameni semisălbatici (expresia lui M. Gorki)? Merită atenție opinia aceluiși poet proletar M.Gorki „*Cruzimea formelor revoluției eu o explic prin cruzimea excesivă a poporului rus...*”. Dar prin ce se explică cruzimea excesivă a poporului rus? Un răspuns exhaustiv și extrem de precis îl dă un străin - **Marchizul de Custine. Scrisori din Rusia, 1838:** „...*rușii sunt un popor aflat la vârsta copilăriei. Prinții, și în special Petru cel Mare, nesocotind timpul, au făcut-o să treacă violent de la copilărie la maturitate. Aceasta nu se poate face peste noapte. Transformarea interioară care formează marile popoare, a lipsit Rusiei*”. Dar aici e ceva mai mult decât numai cruzimea înăscută a poporului rus. Polonezul Dzerjinskii, ungurul Bela Kun, evreica Zalkind, evreii Troțki, Zinoviev, Camenev, letonii Peters, Lațis, Yagoda, georgianul Stalin, moldoveanul Frunze nu au fost ruși. Ce instincte animalice, atrofiate timp de secole prin credința creștină, a trezit această ideologie satanică în oameni, transformându-i în neoameni.

Pentru a întregi acest sinistru tablou voi încerca să aduc unele mostre de crime, metode bolșevice, care pălesc în fața metodelor utilizate de inchiziției din Evul Mediu. Voi începe cu cazul măcelului bolșevic împotriva iunkerilor din Taganrog. În a. 1918 majoritatea arestaților au fost duși la o uzină metalurgică, unde au fost aruncați de vii, legați de mâini și picioare, în cuptoarele pentru topit metal. Trupurile celor uciși erau lăsate mult timp fără dreptul de a fi îngropate, fiind mâncate de câini și porci. Unele spicuri din amintirile procurorului Guvernului Provizoriu din Stavropol: „*Erau violate femeile calmăce, copiilor li se tăiau urechile*”. În Harkov arhierelui Rodion iau scos scalpul. După reocuparea or. Armavir (Armenia) bolșevicii au tăiat mai mult de 400 de refugiați din Persia și Turcia, peste 500 de locuitori civili. Femei, copii, maturi erau uciși cu

baionetele, tăiați cu săbiile și împușcați din mitraliere. În or. Blagoveșcensk au fost găsiți ofițeri și soldați cu ace sub unghii, cu ochii scoși din orbite, cu urme de cuie bătute în umere în loc de epoleți. Un alt caz: „În camera închisorii era torturată învățătoarea Dombrovskaja,

Har'kov. Trupurile schinjuite ale femeilor ostatece.

vina căreia, era că au găsit o valiza cu haine de ofițer, lăsate întâmplător de un ofițer – rudă de a ei. Ea și-a recunoscut vina însă cekiștii continuau s-o tortureze, având informații că ea dosea lucruri de aur. La început a fost violată în grup, primul fiind cekistul Fridman. Apoi iau tăiat corpul cu cuțitul, apoi cu cleștele iau fost strivite capetele degetelor. Nesuportând aceste chinuri insuportabile ea a indicat locul unde au fost ascunse un inel și o mică bijuterie de aur”. În or. Penza președinte al CeKa era o femeie cu numele Boș, care prin cruzimea ei ia impus pe șefii săi să o recheme în centru. În Vologda președinte al CeKa era un tânăr de 20 de ani, care folosea o astfel de metodă: jertfele erau puse în saci și aruncate în copcă. Mai apoi a fost stabilit că era bolnav mintal. În cartea „Mahmureala sângeroasă a bolșevismului”, alcătuită în baza datelor comisiei de cercetare în Kiev a crimelor bolșevice după ocuparea lui de Armata de Voluntari în a. 1919, autorul Nilostonskii se oprește la descrierea unui „abator de oameni”: „...toată podeaua era acoperită de un strat gros de sânge închegat, amestecat cu o masă de creieri și oase craniale, mănunchiuri de păr și alte resturi omenești. Un

canal cu lățimea și adâncimea de ¼ metri, lungimea de 10 m era plin cu sânge. În grădină erau îngropate în grabă 127 de trupuri”. În Poltava și Kremenciug toți preoții au fost trași în țepă. De o cruzime fără margini dădea dovadă în Odesa o femeie-călău, o fată tânără pe nume Vera Grebenniucova (Dora). Despre tirania ei circulau legende. Ea rupea în sensul direct al cuvântului jertfele în bucăți: le smulgea părul din cap, tăia mâinile, picioarele, urechile, etc. Pentru a ne imagina mai bine activitatea acestui monstru cu chip de femeie, născut de revoluția bolșevică a lui Lenin, e suficient să menționăm faptul că timp de 2,5 luni de slujbă în Ceka ea cu mână proprie a ucis cca. 700 de persoane, adică cca. 1/3 din totalul victimelor, restul fiind uciși de ceilalți 62 de cekști. Chiar și crimele turcilor comise în Armenia nu pot fi comparate cu cele ale bolșevicilor din Rusia. „Animalele sălbatice pur și simplu sunt ucise, nu sunt chinuite și torturate” (Ya.P.Polonskij). Viața omului a ajuns să nu coste nimic în Rusia Sovietică. Deosebit de clar a descris acest lucru reprezentantul Moscovei din Kungur Ch.K. Gol'din „Pentru ai împușca nu avem nevoie de dovezi, nici de interogatorii, nici de suspiciuni. Găsim de cuviință și îi împușcăm, asta-i totul”. Poate fi oare mai bine caracterizat principiul de activitate al comisiilor extraordinare din acea perioadă?

Se întâmplau cazuri când înșiși membrii conducerii roșii nu rezistau psihic la văzul acestor orori. Este cazul unui revizor al unei comisii guvernamentale pentru verificarea Direcției Politice de Stat Skvortov (fost muncitor) care s-a sinucis prin împușcare în tâmplă. La el a fost găsită o scrisorică adresată Prezidiului Comitetului Central al Partidului Comunist din Rusia cu următorul conținut: „Tovarăși! Luând cunoștință superficială de documentele organizației de bază pentru apărarea cuceririlor poporului muncitor, cercetarea materialului de anchetă și a metodelor, care sunt acceptate în mod conștient de noi pentru întărirea poziției noastre, ca deosebit de necesare în interesul partidului nostru conform explicațiilor tov. Unshliht, m-au impus să plec pentru totdeauna de la acele orori și ticăloșenii, care sunt utilizate de noi în numele principiilor mărețe comuniste, în care inconștient eu am luat parte, fiind angajat în calitate de lucrător responsabil al partidului, îmi spăl vina mea prin moarte, va trimit ultima rugămintă: deșteptați-vă, până nu e târziu, și nu-l faceți de rușine cu metodele voastre pe marele

nostru învățător Marx și nu respingeți masele de la socialism” [7]. Mai urmează să mai adăugăm ceva la această „spovedanie”?

Lista crimelor animalice, ale metodelor diabolice folosite de bolșevici poate fi continuată la nesfârșit. Prea „bogată” a fost inventivitatea satrapilor bolșevici, mintea lor bolnavă. Rândurile CeKa erau completate din elemente din cele mai declassate (de altfel e explicabil acest lucru fiindcă oameni normali n-ar fi rezistat psihic). Cât face doar cinismul cunoscutului bolșevic Zinoviev, care s-a exprimat într-un rând că „...Comisia Extraordinară (CeKa) este frumusețea și mândria partidului comunist” (bun partid cu așa o mândrie). Iată și sfatul „marelui Lenin” dat conducătorilor acestei organizații de tristă faimă „Partidul nu este o pensiune pentru domnișoare nobile. Orice ticălos poate fi util pentru noi anume prin faptul că este ticălos”. „La 100 de oameni onești revin 90 de ticăloși” mai recunoștea V.Lenin. Comentariile sunt de prisos. De aceea, rândurile CeKa erau deseori completate cu bandiți, hoți, ucigași. „În CeKa pătrund elemente criminale” constata unul din lucrătorii CeKa Krylenco. Într-un mod de neînchipuit pentru o minte sănătoasă acționa șeful Secției Speciale a CeKa din Moscova, un oarecare Kedrov, un tip seminebun: „...Împuşca

Har'kov. Morminte comune ale jertfelor terorii roșii.

părinții în fața copiilor și copiii în fața părinților. Trimiterea de pe front în Butyrka (inchisoare – n.n.) cu zecile „spioni” – copii de 8...14 ani. El îi împușca pe loc pe acești spioni minori-gimnaziști. Eu personal cunosc o serie de astfel de cazuri în Moscova” scrie S.P. Mel’gunov [7].

Un alt exemplu, agentul CeKa Albert, delegat de Uniunea tineretului komunist ca student în Universitatea din Kubani, era în același timp căpetenia unei bande de hoți. În Odesa banda lui Mișca Iaponcic a fost transformată într-un detașament special al CeKa, iar el pus în fruntea lui (tocmai ca în fabula lupului pus paznic la oi). Banditul Kotovskii, cunoscut în Basarabia drept hoț de drumul mare și ucigaș, devine căpetenia unei divizii. Evident, că conducerea CeKa ar fi putut lichida unele elemente prea compromise, însă își dădeau seama că fără ei CeKa n-ar fi existat. Mentorul spiritual al lui Lenin F. Enghels spunea „Teroarea este cruzimea inutilă, realizată de oameni, care singuri se tem”. A ținut cont Lenin de astfel de sfaturi când a implantat ideile sale diabolice în această masă semisălbatică a poporului rus?

În final, voi prezenta unele cifre sumare prezentate de profesorul Sarolea într-o serie de articole din Edinburg „*The Scotsman*”. El face totalul tuturor crimelor bolșevice: 28 episcopi, 1219 preoți, 6000 profesori și învățători, 9000 doctori, 54000 ofițeri, 260000 soldați, 70000 polițiști, 12950 latifundieri, 355250 intelectuali și profesioniști, 193290 muncitori, 815000 țărani. În total cca. 1778780 persoane, doar în 5 ani de teroare roșie. Dacă au fost mai puține sau mai multe jertfe oricum acest fenomen trist de teroare roșie a existat sub formele cele mai diabolice, mai sălbatice. Lenin a fost cel care a deschis ușa Pandorei „*Sclavul de ieri a devenit cel mai mare despot, îndată ce a obținut posibilitatea de a fi stăpânul aproapei sale*” scria M. Gorki.

Ziarul moscovit „*Pravda*”, repetând promisiunea lui Troțki de „*a trânti ușa în fața întregii lumi înainte de a pleca*”, scria: „*...cei care ne vor înlocui, vor trebui să construiască pe ruine, în mijlocul tăcerii mortale a cimitirului*”. În Rusia anilor 20 deja era această liniște mortală de cimitir. „*Și noi știm cu rațiunea noastră șocată și noi am văzut cu ochii noștri tulburi aceea, ce n-au știut și n-au văzut zeci de generații, despre ce foarte neclar își vor da seama, citind manualele de istorie, lungile rânduri ale strămoșilor noștri îndepărtați. Pe noi nu ne mai sperie Moartea misterioasă și cândva insondabilă, deoarece ea a devenit a doua noastră viață. Nu ne mai miră mirosul pătrunzător de*

sânge uman, deoarece cu vaporii lui grei este îmbâcsit aerul, cu care noi respirăm. Pe noi nu ne mai cutremură numărul nesfârșit al celor, care merg la moarte, deoarece noi am văzut ultimele convulsii ale copiilor împușcați pe stradă, am văzut munți de jertfe mutilate și împietrite ale nebuniei teroriste, și singuri, posibil am stat nu o singură dată pe malul prăpastiei. Noi ne-am obișnuit cu aceste tablouri, cum se obișnuiesc cu străzile cunoscute, și la sunetul împușcăturilor noi atragem atenția nu mai mult ca la sunetul vocilor omenești. Iată de ce în fața Morții triumfătoare țara tace, din pieptul ei strivit nu se rupe urlatul stihinic de protest sau măcar de deznădejde. Ea a fost cumva în stare să supraviețuiască fizic acești neuitați patru ani de război civil, însă sufletul otrăvit al ei a nimerit în plenum Morții. Poate de aceea Rusia împușcată și torturată în închisori tace acum...” scria tremurătoarele sale confesiuni autorul povestirii „Corabia morții”.

2.3. Crime ale comunismului: rerăstignirea lui Hristos

„...Nietzsche anunțase moartea lui Dumnezeu și nașterea supraomului. Profeția sa, care friza demența și ridicolul, se va dovedi mincinoasă. Dumnezeu n-a murit, iar supraomul său se născu mort, în schimb apăru în secolul următor o nouă specie: subomul de stirpe rusească, care invadează întreaga planetă. Care, acolo unde va pune piciorul, va încerca să-L ucida pe Dumnezeu, lăsând urme adânci ce nu se vor șterge ușor”.

(Simion Ghinea. Silogismul Slav. Col. Document)

Comunismul ca dușman al lui Dumnezeu își are rădăcinile în Satana. Lenin a preluat în 1917 deviza teroriștilor masoni din Franța anului 1789: *"Cu intestinele ultimului cleric vom strangula pe ultimul împărat"*. Lupta împotriva bisericii a fost făcută și în strictă conformitate cu ideologia marxistă reflectată în *"Manifestul Partidului Comunist"* *„...nu numai abolirea tuturor religiilor, ci și a oricărei morale ceea ce va face ca totul să fie permis”*, *„Noi purtăm război contra tuturor ideilor proeminente de religie, stat, țară, patriotism. Ideea de Dumnezeu este fundamentală pentru o civilizație pervertită. Ea trebuie distrusă”* (K.Marx). Lenin însă a făcut acest lucru cu exces de zel. *"Ateismul este parte integrantă a marxismului. Marxismul este materialism. Trebuie să combatem religia. Acesta este ABC-ul oricărui materialism, deci și al marxismului"* (V. Lenin). În timpul războiului civil din Spania, comuniștii au omorât patru mii de preoți catolici. Stalin, ca un bun ucenic și continuator al lui Lenin, a continuat în același mod, distrugând biserici și mănăstiri, deportându-i pe credincioși, întemnițându-i și împușcându-i pe slujitorii Domnului. Astfel, leninismul este o combinație dialectică a ateismului final cu un tip special de patos religios. Aceasta este obsesia satanismului. Scopul și ideea de bază a leninismului este construirea societății extrem anti-creștine, distrugerea imaginii lui Dumnezeu și asemănarea la om. Acesta este motivul pentru distrugerile și genocidul comise de regimul marxism-leninist-stalinist fără precedent în istoria omenirii.

În timp ce omul în creștinism este un participant la îndumnezeirea lumii și realizarea de existență Divină, scopul ascuns al ateismului lui Lenin este să transforme omul într-un agent al excarnării, în sursă de non-existență. Pentru a fi un om purtător de non-existență trebuie să refuze libertatea și capacitatea de a crea și de a se stabili la

circumstanțele externe. Spre deosebire de dorința unui creștin de a trăi în Dumnezeu ca sursă de libertate ("*unde este Duhul Domnului, acolo este libertate*"), un marxist-leninist încearcă să trăiască în necesitatea impersonală de eliberare de responsabilitatea pentru apostazie.

Explicația acestui patos canibalistic constă în faptul că Lenin ura Biserica chiar mai mult decât ideologia religioasă, pentru că Biserica este viață în Dumnezeu. Prin tot ceea ce a făcut Lenin împotriva bisericii, lui Dumnezeu, s-a observat o răutate personală satanică, o ură infernală, pe care nu a putut s-o frâneze până la moarte. De îndată ce a avut ocazia să distrugă Biserica Lenin a făcut acest lucru, cazând într-o adevărată frenezie și nebunie. Este evident că în partea de jos a lui era percepția lui de realitatea religioasă ca inamicul absolut. În opinia lui Lenin distrugerea religiei era scopul cel mai important al regimului comunist. Lenin a lansat persecuția religiei în modul cel mai sângeros și cel mai masiv din istorie.

Din ceea ce se știe în 1917 Rusia avea 130 de milioane de creștini, păstoriți de un patriarh, 5 mitropoliți, 13 arhiepiscopi, 230 de episcopi, 56 de mii de preoți și 23 de mii de diaconi. Funcționau 52 de mii de parohii și 1300 de mănăstiri, 52 de seminare superioare și 4 Academii teologice. Biserica rusă poseda 1 800 000 ha de pământ și un miliard de ruble. Toată această avere a fost jefuită de bolșevici concomitent cu decapitarea Bisericii. Printre primii martiri a fost Mitropolitul Vladimir al Kievului, împușcat în februarie 1918 nu departe de Pecerskaia Lavra, centru spiritual cunoscut și apropiat românilor datorită marelui mitropolit Petru Movilă. După sechestrarea moaștelor, în acea mănăstire, pe Sfântul Prestol a fost pusă statuia lui Lenin. Înainte de moarte Mitropolitul Kievului ia iertat pe criminali, considerând că pentru păcatele poporului rus este dator să plătească el și nu altcineva. Nu se pierduse deci filozofia martiriului și conștiința că trebuie să se sacrifice cei mai buni. Acesta a fost doar începutul. A urmat mai apoi nimicirea metodică a clericilor prin cele mai diabolice metode. Împușcarea a fost în această perioadă martiriul cel mai onorabil. Câțiva mitropoliți și episcopi, precum și zeci de mii de preoți și călugări, au fost nimiciți prin împușcare. Mulți clerici din Rusia au murit însă în ger, după ce se turna pe ei apă până se transformau în stane de gheață, ori înecați în râuri înghețate. În alte cazuri în rănilor adânci rămase în trupuri de la baionete comuniștii înfigeau cruci. Li se tăiau nasul și urechile, pentru a fi apoi aruncați la gropile de gunoi. Preoții basarabeni uciși la Chișinău în timpul retragerii rușilor din 1941 au fost găsiți cu ochii scoși

și cu alte vătămări corporale greu de imaginat că ar fi fost făcute de o faptură omenească. Comuniștii au mai practicat și ruperea în bucăți a preoților, după care erau dați la câini. La Voronej, episcopul și 160 de preoți au fost spânzurați în 1919 pe ușile împărătești ale bisericilor, în care slujiseră în ziua de Paști.

“Umilirea suferinței a fost nouitatea adusă de bolșevici în metodele de anihilare a omului. În unele pușcării clericii au fost înecați în fecale. În mănăstirea intelectualilor, la Solovki, transformată în lagăr de exterminare, arhierii erau obligați să doarmă în altar, unii chiar pe Sfânta Masă, și să accepte plasarea tot acolo a vaselor pentru excremente. Sigur că arhierii au refuzat să utilizeze tinetele pentru a nu comite un sacrilegiu și au preferat să moară constipați. Ați găsit în actele martirice din vechime un fel atât de puțin glorios de a-ți da viața pentru credință? Ce fel de legende se mai pot vehicula despre martiriul prin constipare? Acesta este comunismul: în urma lui rămân nu martiri venerați de toată lumea, ci ființe insignifiante”[12].

Drept răspuns pe 19.01.1918 patriarhul Tihon al Moscovei a anatemizat pe toți cei care, fiind botezați în Ortodoxie, au ucis oameni nevinovați alături de hoarda comunistă. Trei zile mai târziu, pe 22 ianuarie, Sinodul local al Bisericii Ortodoxe Ruse a confirmat această anatemă. Patriarhul Tihon l-a înfruntat pe Lenin pe față, protestând împotriva decretului privind confiscarea averilor și bunurilor bisericesti, precum și împotriva politicii sângeroase a acestuia. La rândul său, Lenin l-a numit pe patriarh „comandant al bandiților”, care trebuiau să fie „împușcați” și „spânzurați” pretutindeni, în număr cât mai mare. Patriarhul Tihon a fost arestat în același an, petrecând ultimii ani din viață în arest la domiciliu, adică în mănăstirea Donsk din Moscova. A fost ultimul patriarh cu verticalitate și credință. Pe 16.05.1922 toate atribuțiile patriarhale au fost cedate mitropolitului comunist Agatanghel al Iaroslavului (de atunci până astăzi toți patriarhii și mitropoliții bisericii ruse (inclusiv și vladăca Vladimir – capul „bisericii Chișinăului și a întregii Moldove!!!”) au colaborat cu regimul comunist, au fost oamenii lor. Cum poate fi tratat altfel acordarea de către patriarhul Alexii II comunistului nr. 1 Voronin a celei mai înalte distincții bisericesti „pentru promovarea și apărarea ortodoxismului”!!!). Pe 25.03.1925 patriarhul Tihon s-a mutat la Domnul, fiind otrăvit.

Pe 1.05.1919, într-un document adresat lui Dzerjinskii Lenin a cerut: *“Este necesar de a face ceva cu clericii și religia cât mai curând posibil. Popii ar trebui să fie arestați ca contra-revoluționari și sabotori*

și impuscați oriunde s-ar găsi. Cât mai mulți posibil. Bisericile ar trebui să fie închise. Clădirile lor ar trebui să fie sigilate și transformate în depozite (tocmai așa au procedat urmașii lui în majoritatea satelor din Basarabia)” [13].

În scrisoarea secretă către Molotov pentru membrii Biroului Politic din 19 martie 1922, Lenin a insistat asupra necesității de a face uz pentru a bombarda cu răutate Biserica în cadrul campaniei „confiscarea obiecte de valoare”, „...pentru a da religiei o lovitură mortală în scopul de a priva generațiile viitoare de credincioși de orice dorință de a rezista”. „Anume acum și doar acum, când în locurile foametei sînt mîncăți oameni, iar pe drumuri zac sute, dacă nu chiar mii de cadavre, noi putem (și de aceea trebuie) să efectuăm confiscarea bunurilor bisericești cu cea mai turbată și mai necruțătoare energie, neoprindu-ne în fața nici unei presiuni din partea celor ce se împotrivesc. Anume acum și doar acum masele țărănești vor fi pentru noi, sau cel puțin, nu vor putea susține acea mîină de clerici și parte a burgheziei reacționare, care pot și vor să aplice politica de împotrivire decretului sovietic. Aceasta este cea mai rapidă metodă, care ne va oferi fonduri de câteva sute de milioane de ruble de aur...Iar acest lucru poate fi făcut doar acum! Toate calculele ne arată că mai tîrziu aceasta nu ne va reuși, deoarece nici un alt prilej decît foametea disperată nu ne va oferi o astfel de dispoziție a maselor largi a țăranimii, căci, ea [foamea] ne va garanta simpatia acestor mase, sau ne va asigura neutralitatea lor, astfel ca victoria în lupta pentru confiscarea bunurilor să fie negreșit și pe deplin a noastră”. „Un scriitor înțelept în chestiuni de stat a zis, pe bună dreptate că, dacă, pentru atingerea unui scop politic, este nevoie de a recurge la un șir de atrocități, ele trebuie făcute în modul cel mai energetic și într-un timp cît mai scrut, deoarece masele populare nu vor suporta o perioadă prea lungă de atrocități” își continua Lenin scrisoarea. „...Biroul Politic va da o directivă detaliată instanțelor judecătorești, verbală, ca procesul împotriva rebelilor din Șuya să aibă loc cu repeziciune maximă și să sfîrșească nu altfel decît prin împușcarea unui număr foarte mare a celor mai influente persoane din clerul orașului Șuya, iar, după posibilitate, și din Moscova și din alte cîteva centre duhovnicești. La întrunirea Partidului să se ia o decizie secretă precum că sustragerea bunurilor, în special din lavrele bogate, mănăstiri și biserici, trebuie să aibă loc cu o necruțătoare hotărîre, să nu se oprească, indiferent ce ar fi, iar totul să se petreacă în cel mai scurt termen cu putință.”[14]. Lenin a cerut colaboratorilor săi să

acționeze energetic și rapid "Noi ar trebui să oferim publicului o astfel de lecție, după care, cred, nu vor mai îndrăzni la nici o formă de rezistență pentru câteva decenii înainte"[15]. Fidel principiului „ineluctabil” al violenței, mai mult chiar, convins că nu există revoluție „fără baie de sânge”, și că revoluționarii nu vor ieși învingători din luptă „fără cea mai nemiloasă teroare”, iată ce scria Lenin într-o scrisoare inedită: „Cu cât numărul de reprezentanți ai burgheziei și ai clerului reacționar, pe care îi vom putea împușca, va fi mai mare, cu atât va fi mai bine” [16].

Atrocitățile nu au întârziat să urmeze. "Numai în a. 1918 în eparhia din Stavropol au fost uciși 37 de clerici, printre care preoții Pavel Kalinovskii de 72 de ani și Zolotovskii de 80 de ani" [17]. „Unele omoruri ale clericilor erau efectuate cu o cruzime deosebită sau aveau loc în mod public, persoanele represate fiind supuse diferitor umilințe. De exemplu, părintele Zolotovskii a fost la început îmbrăcat în haine femeiești și mai apoi spânzurat. În 1918 trei părinți ortodocși din Herson au fost omorâți prin răstignire pe cruce. În 1919 în mănăstirea din Voronej a sfântului Mitrofan șapte călugărițe au fost ucise prin fierberea de vii în smoală clocotindă. Episcopul Andronic din Perm a fost ucis prin îngroparea de viu. Episcopul Serapil'skii Amvrosii a fost ucis prin legarea de coada calului. Arhimandritului Rodion de la mănăstirea Spasc ia fost scos scalpul. Lista este incompletă și reflectă doar câteva cazuri zguduitoare prin cruzimea lor [18].

Numai în anul 1922, în Șuya și în împrejurimi au fost executați 8.100 de clerici, dacă este să urmărim doar cifrele dovedite documentar.

Har'kov. Fotografia capului fără scalp al arhimandritului Rodion de la mănăstirea Spasc.

Lenin a ordonat ca răfuiala cu clerul să fie dură și rapidă. Încrâncenarea lui Lenin împotriva creștinilor avea să devină linia de aur a partidului comunist. Nu se

știe numărul exact al creștinilor exterminați, dar marea majoritate din

zecile de milioane de victime ale comunismului erau creștini. Numai dintre clerici au fost executați peste 200.000. A crede în Dumnezeu, a-L mărturisi pe Hristos, a devenit o infracțiune, care se pedepsea cu ani grei de exil, dar cel mai des cu moartea. Persecutarea preoților și a episcopilor nu avea nici o legătură cu dorința de îmbogățire a bolșevicilor. Preoții au continuat să fie persecutați chiar și după ce bisericile au fost pustiite și demolate. Lupta aceasta era deasupra unor simple interese politice. Era o luptă duhovnicească.

Au fost confiscate toate obiectele de cult și cărțile religioase, preoții și călugării, care s-au opus, au fost executați pe loc, iar ceilalți trimiși în Gulag, lăcașurile de cult fiind transformate în depozite, grajduri. Executantul acestui ordin criminal a fost Lev Troțki. Obiectele confiscate, foarte multe de patrimoniu, au fost vândute, iar banii au finanțat revoluția mondială din țările vecine, printre care și România. În conclavul satanist, ce îl avea în frunte pe Lenin, s-au alăturat Troțki, Kamenev, Zinoviev, Buharin, care declarase că *„dragostea creștină este cel mai înrăit adversar al comunismului”* (și asta spune cel care se considera cel mai mare intelectual din partidul bolșevicilor. Era unicul din *„bandă”*, care venea în costum și la cravată).

În anul 1928, guvernul comunist (deja sub conducerea lui Stalin) a intensificat persecuțiile și mai mult, de data aceasta îndreptând toate loviturile împotriva creștinilor evanghelici, așa încât au fost umplute închisorile cu ei și un mare număr de creștini de diferite confesiuni și-au găsit moartea în lagărele din Siberia. La rândul său, mareșalul Tuhacevskii, dezgustat de *„pacostea”* creștinismului, declara în 1936, unei reviste franceze, că aceste idei învechite, această morală, această civilizație creștină, pot fi lichidate *„numai prin violență”* [19]. (Ei bine, cel care a considerat violența drept unic mijloc de convingere la doar doi ani în timpul Marilor Represii a căzut și el sub gilotina violenței).

Să ne amintim de faimosul discurs din 25 februarie 1956, prin care Nikita Hrușciiov dezvăluia, cu ocazia celui de al 20^{-lea} Congres al P.C.U.S., crimele lui Stalin: *„Arestări și deportări masive a mii de persoane, execuții fără proces și fără anchetă, crearea condiții de insecuritate, de teamă și de disperare. (...) Comisia a stabilit numeroase fapte relativ la „fabricarea” de procese contra comuniștilor”*, adică contra ai lor. Și-atunci, dacă, din 139 membri și supleanți ai Comitetului Central ales în 1934, un număr de 98, adică 70%, sunt împușcați în 1937 și 1938; dacă, din cei 1967 delegați la Congresul Partidului din 1934, 1108 comuniști au avut parte de aceeași soartă, dacă *„mai multe*

mii de comuniști onești sunt morți în urma acestei monstruoase falsificări de „proces””, să ne întrebăm câte sute de mii de creștini, care au refuzat ateismul comunist, au trebuit să sufere prigoana „bezbojnicilor”, torturile și moartea?

Una dintre cele mai monstruoase „*tehnici de degradare*” umană folosită de comuniști împotriva creștinilor a fost, fără îndoială, spălarea creierilor. Este vorba de culmea „*meșteșugurilor rușinoase și ascunse*”, de ultimul stadiu al viclesugului, al perversiunii dușmanilor lui Dumnezeu, în vederea îngenuncherii creștinilor sub puterea politică a ateismului din ce în ce mai agresiv și mai necruțător. Unul dintre ei, martirul gulagurilor staliniste, consăteanul meu preotul Vasile Țăpordei, își destăinuie unele dintre amintirile lui din GULAG privind persecutarea credincioșilor „*În fiecare duminică și sărbătoare făceam rugăciuni, la care luau parte și credincioși laici. Eu, fiind singurul preot ortodox, faceam slujba împreună cu românii basarabeni, bucovineni, ardeleni, moldoveni și regățeni, la care luau parte și ortodocșii ruși și ucraineni. Când se descoperea că practicam rugăciuni în comun, eram încarcerați și ni se micșorau rațiile de mâncare, se oprea corespondența celor de pe teritoriul URSS, pachetele și alte avantaje. Lupta antireligioasă se ducea de către administrația lagărului într-un tempo accelerat. Norocul nostru era că turnătorii fiind demascați, îi ocoleam ca să nu afle de adunările noastre. Goana după credincioși se făcea mai ales cu ocazia sărbătorilor de Crăciun și de Paști*” [20]. Dar în pofida tuturor maltrătarilor fizice și morale unii martiri au supraviețuit tuturor acestor urgii, nu s-au frânt nici fizic nici spiritual. Probabil la mijloc este vorba despre fenomenul observat de Winston Churchill: „*În prezența tiraniei, asupririi, mizeriei, nenorocirilor, urgiilor, năpastelor, primejdiilor nu numai că nu te dai batut, ci dimpotrivă scoți din ele pofta nebună de a trăi și de a lupta*”.

În prezent după căderea regimurilor comuniste mai în toate țările din Europa ia amploare un proces de demitizare a idolilor comuniști. În scopul demolării acestui idol satanic pe nume Lenin „*Uniunea Bisericii Ortodoxe*” - un grup al activiștilor ortodocși din Rusia - a anunțat un concurs pentru proiectarea unei Biserici a Noilor Martiri Ruși și Duhovnici, în Piața Roșie, în locul Mausoleului lui Lenin. „*Renașterea Rusiei este imposibilă până când „laboratorul ocult” pentru distrugerea conștiinței rușilor, rămâne în inima Moscovei*”, numita și cea de-a treia Roma. „*Din această cauză Mausoleul ar trebui distrus,*

corpul liderului proletar rus ar trebui îndepărtat, locul urmând să fie sfințit și o Biserică Ortodoxă să fie construită în acest spațiu” a spus șeful Uniunii Leonid Simonovich Nișich într-un interviu dat unui corespondent Interfax. Deja a fost lansat primul concurs de proiectare și s-a propus construirea unei mici copii a „Bisericii de pe Sânge” din Ekaterinburg, ridicată pe locul execuției ultimului Țar Rus (când oare vor lua și decizia reconstruirii bisericii Cantemireștilor (familie care a dat atâtea minți luminoase culturii ruse), distrusă de Stalin în anii 30, care s-a aflat pe locul unde astăzi se află stația metro „Piața Revoluției”, iar rămășițele membrilor familiei, cu excepția ale lui Dmitrie Cantemir, care la cererea statului român au fost transferate la biserica „Trei Ierarhi” din Iași, au rămas sub asfaltul pieței, fiind călcați zilnic de zeci de mii de oameni?). „Mai devreme sau mai târziu, prin voința lui Dumnezeu, templul satanist (mausoleul lui Lenin – n.n.) va fi distrus. Între timp noi trebuie să fim pregătiți să punem piatra de temelie”, a spus el.

Clopoțe de biserici, dintr-o statuie a lui Lenin

În același context de demolare a imaginii idolului communist găsisem o informație că într-o localitate din Ucraina Apuseană puterea locală a hotărât utilizarea unei statui a lui Lenin pentru turnarea clopotelor bisericii. În anii 30 clopotele bisericilor închise și distruse erau topite pentru a turna statui ale lui Lenin și împânzirea cu ele a tuturor orașelor și orașelelor necuprinsei URSS Acest

exemplu ar fi un îndemn către toți credincioșii, care au pe teritoriul localității lor monumente ale acestui idol al întunericului, să le retopească și să toarne clopoțe pentru biserici din ele. Poate astfel se va compensa puțin tot răul făcut de acest trimis al satanei pe pământ împotriva bisericii, credinței, umanității.

În concluzie putem declara cu certitudine că A.B.C.-ul marxismului este lupta antireligioasă, respectiv, o luptă de clasă, îndârjită, necruțătoare, dusă sub diferite forme, vizând dispariția „rădăcinilor sociale ale religiei”. În afară de partea disimulată, perfid ascunsă, a politicii „lupilor răpitori”, există și „haina de oaie”, îmbrăcămintea exterioară, partea vizibilă a comunismului, care trebuie să ascundă mișcarea sa strategică și să seducă astfel mulțimile credule ale creștinilor ignoranți sau superficiali în credința lor de fiecare zi. Aceasta

este tactica comunistă, faimosul „cal troian”, indicat de Gheorghe Dimitrov la cel de al 7^{-lea} Congres al Internaționalei comuniste. Este „mâna întinsă” fățarnic a lui V. Voronin din ultimul timp pentru a câștiga voturile acestor creștini „ignoranți sau superficiali” din Basarabia răstignită (tot de ei) pe cruce. Acestora le-ași sugera să aplece urechia la confesiunile marelui luptător basarabean pentru credință, supraviețuitor al lagărelor staliniste Sergiu Grosu: „În ultima mea lucrare [21], editată în Franța, încerc să dau în vileag bilanțul defavorabil al dinamicii gândirii omului firesc, neconvertit, atacat întruna de forțele ofensive ale Antihristului comunist, fie în perioada hegemoniei sovietice, fie de-a lungul și de-a latul lumii libere, în mare măsură descreștinată și incapabilă să-i reziste sau să-l învingă. ...Un lucru țin să nu se neglijeze: comunismul n-a murit. Au dispărut regimuri comuniste, dar tentația viziunii leniniste a rămas aceeași, deoarece reziduurile partidelor comuniste din occident, ca și din România post-decembristă, respectiv actualii promotori ai unui comunism cu „față omenească”, încearcă să îmbrace, peste cangrena lor doctrinară, haina unui idealism ideologic, simulând refuzul comunismului sângeros, practicat în URSS și promițând, demagogic unica posibilitate de realizare a unei societăți cu adevărat democratice, în care cetățenii să se bucure de o totală libertate”. „Folosirea violenței împotriva persoanelor, care atacă doctrina comunistă, sau uciderea lor trebuie evitate. Asta pentru că actele de violență îndreptate contra dușmanilor comunismului ar putea să facă din aceștia niște martiri. Metodele ce trebuie folosite împotriva lor sunt discreditarea și acuzarea de nebunie, fapt ce-i va face să ajungă până la urmă sub îngrijirea agenților psihopolitici, adică a psihiatrilor și a psihologilor controlați de noi” descrie noile metode de luptă comuniste părintele Sergiu Grossu în cartea „Complotul psihopolitic al comunismului” [22]. Este un avertisment dat nouă. Comunismul, ca întruchipare a Răului, a Violenței, a Urii și a Minciunii a profitat întotdeauna de fragilitatea inteligenței îndepărtată de Dumnezeu și impregnată nu de adevărurile creștine, ci de prejudecăți și de superstiții religioase, practicând, cu o uluitoare perseverență, perfida spălare a creierului. Această strategie e prea monstruoasă ca să aibă sorți de izbândă. Ar însemna să admitem triumful Răului absolut în lume, abandonarea Omului pentru totdeauna în brațele Satanei. Totuși, spaima metafizică, de care era stăpânit filozoful român Petre Tutea, că am putea avea deaface cu rușii chiar și pe lumea cealaltă, ne dă fiori nouă, celor care i-am supraviețuit.

Bibliografie:

1. **V. Lenin.** Ce-i de făcut? 1902.
2. **Marchizul de Custine.** Scrisori din Rusia. Chișinău, 1991.
3. **Edward Luttwak.** Coup d'État: A Practical Handbook. 1923.
4. <http://dexonline.ro/definitie/puci>
5. **Oliver H. Radkey.** Russia Goes to the Polls: The Election to the All-Russian Constituent Assembly, 1917, Ithaca, Cornell University Press, 1989, ISBN 0-8014-2360-0 xxvi, 171 p.
6. Communism and Crimes against Humanity in the Baltic states. A Report to the Jarl Hjalmarson Foundation. Seminar on April 13, 1999 By Andres Küng. 1999.
7. **S.P.Mel'gunov.** Teroarea roșie în Rusia 1918-1923. Berlin 1924.
8. **S.A. Lantzov.** Terror i teroristy: Slovar' SPb.: Izd-vo S.-Petersb. Univ., 2004. 187s.
9. **K. Valiullin, P. Zaripova.** Istoriya Rossii. XX vek // gl.3.
10. **Richard Pipes.** Scurtă istorie a Revoluției Ruse, București, 1998, p. 210.
11. **Alexander Rabinowitch.** The Bolsheviki Come to Power: The 1917 Revolution in Petrograd. New York, 1976.
12. **Nina Negru.** Arta de a nu face martiri.
13. **Victor Aksiuchitz .** Theomachy of leninism. 30.12.2003.
14. Anul 1922. Smol'nyi. Scrisoarea secretă a lui Lenin către Molotov.
15. **Alexandr Yakovlev,** akademik. Istoiya i sovremennost'. Gimn nenavisti i mesti.
16. Le Messenger orthodoxe, aprilie 1970.
17. **Iu.G.Fel'shtinskij, G.I.Cherneavskij.** Krasnyj terror v gody grajdanskoj vojny.
18. **D. Orehov.** Russkie sveatye i podvizhniki XX stoletiya.
19. Le communisme contre la chretiente, la chretiente contre le communisme. La Cause, 1932, pag. 35.
20. **V. Țăpordei.** Amintiri din Gulag, București, Editura Abeona, 1992.
21. **S. Grosu.** L'homme interieur. Editura Resiac, Franța, 1996.
22. **S. Grosu.** Complotul psihopolitic al comunismului. Franța, 2002.

3. CRIMELE COMUNISMULUI: TEROAREA STALINISTĂ

3.1. Ce este stalinismul?

"Stalinismul nu a fost pur și simplu naționalism, burocratizare excesivă, absența democrației, cenzură, represiune polițienească și restul... Stalinismul a fost un exces al extremismului extraordinar în fiecare. Nu a fost doar politica coercitivă țărănească, dar un război civil împotriva țărănimii, nu doar de represiune polițienească sau chiar teroarea războiului civil, ci un holocaust prin teroare cu zeci de milioane de victime timp de 25 de ani, un șovinism similar fascismului; nu doar un cult al liderului, dar îndumnezeirea unui despot ... Excesele au fost esența istorică a stalinismului".

(Robert C. Tucker. Stalinism: Essays in Historical Interpretation)

Comunismul leninist - stalinist – această molimă a secolului XX – a avut un efect distrugător asupra sufletelor oamenilor, care au nimerit sub tăvălugul lui. Stalinismul a transformat omul într-un șurubaș al sistemului, a zombificat milioane de oameni, care erau gata să înfrunte nevoi inimaginabile, să lucreze în condiții insuportabile, să-și jertfească tinerețea, chiar să-și dea viața pentru acel „viitor luminos” utopist, pe care-l promitea stalinismul. „Inițial ei (comuniștii – n.n.) au distrus cam 10% din populație (nu contează în URSS, Nicaragua, Cuba, China). Era un mod de inginerie socială. Intelectualii marcanți, cei mai buni muncitori, cei mai buni ingineri, toți erau uciși” spun autorii filmului despre crimele comunismului „A Soviet Story” [45].

Comunismul leninist-stalinist l-a scos pe Dumnezeu din sufletul oamenilor sovietici, satanizându-i în mare parte, favorizând trezirea și dezvoltarea celor mai diabolice instincte umane. Comunismul stalinist a dat naștere fenomenului de pavlici morozovi, distrugând astfel celula de bază a societății – familia, considerată de urmașii lui Lenin drept un rudiment burghez. Prin sistemul său de oprimare a oricăror inițiative, de supercentralizare a tuturor veniturilor și împărțirea lor în mare parte între complexul militar uriaș și armata de nouă burghezie partinică, care în fosta URSS în ultimii ani număra cca. 18 mln oameni, celor mulți și nevoiași revenindu-le doar fărâmiturile din pâinea muncită de ei, dar pentru care erau recunoscători conducătorului lor iubit, comunismul a ucis în oamenii sovietici inițiativa, făcându-i să aștepte ca cineva să le

arunce ceva „în treacă” ca să nu moară de foame. Ideologia leninist-stalinistă a încercat să creeze un tip nou de om - „*Homo sovieticus*”. În viziunea lor scrântită, acest om „*sovieticus*” trebuia să fie, în primul rând, anațional (un fel de mankurt), ateu (să înlocuiască credința în Dumnezeu cu credința în falsele idealuri comuniste), să fie credincios și devotat partidului (comunist desigur), să nu gândească, să nu vorbească liber, să se supună fără rezerve oricărui ordine ale scrântiților de la Kremlin, chiar dacă ele erau evident greșite. Dacă Biblia ne îndeamnă „*să nu ucizi*”, atunci mentorii comuniști ne chemau să ucidem în numele unui viitor luminos, chiar dacă urma să fie construit cu prețul a sute de milioane de oameni. Dacă Biblia ne îndeamnă să ne respectăm, să ne iubim părinții care ne-au dat naștere, ideologia comunistă ne chema să iubim, în primul rând, partidul, astfel dând naștere „*pavlicilor morozovi*”. Dacă Biblia ne îndeamnă „*să nu preacurvim*”, atunci scrântiții ideologi leniniști considerau familia drept o rămășiță burgheză, iar femeia drept un bun al comunei. Și toate aceste tâmpenii au prins rădăcini în sufletele unora, care și astăzi mai scandează la manifestațiile organizate de Voronin și adiutanții săi.

Să încercăm să dăm o definiție stalinismului. Termenul "*Stalinism*" este folosit pentru denumirea unei ramuri a teoriei comuniste, dominantă în Uniunea Sovietică și în țările din sfera de influență a URSS-ului, pe timpul vieții și după moartea lui Stalin. Termenul folosit în Uniunea Sovietică și de cei mai mulți, care i-au susținut moștenirea, este de fapt "*marxism-leninism*", o interpretare a ideilor marxist-leniniste, un anumit sistem politic de aplicare a ideilor marxist-leniniste în condiții specifice terenului de aplicare, menționând faptul că Stalin însuși nu era un teoretician, ci mai degrabă un ucenic, care a scris câteva cărți cu puține contribuții teoretice noi. În același timp, multe persoane credincioase marxismului sau leninismului, vedeau stalinismul ca o pervertire a ideilor „*marilor gânditori de stânga*”. Troțkiștii, în particular, sunt antistaliniști virulenți, considerând stalinismul o politică contrarevoluționară, care folosește marxismul ca scuză.

Sunt absolut împotriva ideii, promovată, în special, de așa zișii neocomuniști cu față umană (și așa zișii neocomuniști ai lui Voronin din Republica Moldova), că stalinismul este o variantă deformată a leninismului. Stalinismul este realizarea în practică a leninismului în condițiile unui stat cum a fost Rusia, pe materialul uman rusesc, pe fundamentul construit de Lenin. Dacă ar fi trăit Lenin mai mult și ar fi construit el această creatură anacronică rezultatul ar fi fost, în linii mari, același cu un anumit specific. Dacă ar fi fost Troțki la putere cu

troțkismul lui rezultatul ar fi fost cam același. La baza leninismului, stalinismului, troțkismului, maoismului se află indiscutabil marxismul.

"Stalinismul nu a fost pur și simplu naționalism, birocratizare excesivă, absența democrației, cenzură, represiune polițienească și restul...Stalinismul a fost un exces al extremismului extraordinar în fiecare. Nu a fost doar politica coercitivă țărănească, dar un război civil împotriva țărănimii, nu doar de represiune polițienească sau chiar teroarea războiului civil, ci un holocaust prin teroare cu zeci de milioane de victime timp de 25 de ani, nu doar o revigorare a tradiției naționaliste Termidoriene, ci un șovinism similar fascismului; nu doar un cult al liderului, dar îndumnezeirea unui despot ... Excesele au fost esența istorică a stalinismului" [1].

Ce înseamnă totuși stalinism? În acest sens merită atenție una din definițiile stalinismului prezentată în [2]. *„În această ordine de idei ne propunem o definiție preliminară a stalinismului drept un regim sistematic de teroare, care vizează un transfer de proprietate: proprietatea privată (utilizată în scopuri productive) este înlocuită de proprietate de stat. Pe scurt, stalinismul este văzut ca un regim de teroare, care vizează colectivizarea de proprietate, în cazul în care surrogat al grupului colectiv, la care proprietatea este transferată, este de stat. Ca atare, stalinismul neapărat a însemnat, de asemenea, crearea unei birocratii, necesare atât pentru a expropria proprietarii vechi cât și pentru a administra proprietatea nou expropriată. Ca un regim sistematic de teroare, stalinismul are o relație contradictorie a partidului de avangardă cu birocratia de stat în sensul că sunt atât instrumente, precum și unele dintre obiectivele centrale ale terorii sale. Stalinismul este astfel caracterizat în continuare prin existența unei relații ambivalente între partid și birocratie, pe de o parte, și, liderul suprem al regimului, care, ca un dictator personal strivește orice disidență împotriva regimului său”*. Stalinismul ca un regim de teroare a avut nevoie de un aparat birocratic enorm. Se vorbește alegoric că numărul călăilor a întrecut numărul victimelor. Birocrația stalinistă a avut un statut privilegiat, bucurându-se de facilități și de tot felul de înlesniri. Atunci când pe timp de foamete mureau ca muștele - copiii, femeii, bătrânii, călăii comuniști o duceau bine mersi, aflându-se la asigurare de stat. Să ne punem întrebarea: al cui stat a fost această creatură leninist-stalinistă, pe cine l-a reprezentat? Referitor la rolul statului întrebarea primordială, la care trebuie dat un răspuns, este: ce clasă reprezintă acest stat? În cazul Rusiei statul stalinist nu poate fi considerat că a fost reprezentat de clasa capitalistă, deoarece aceasta a

fost expropriată în a. 1917. De asemenea, nu se poate spune că a reprezentat în mod clar clasa muncitorilor și țăranilor, odată ce milioane de reprezentanți ai acestor clase au fost arestați, deportați, împușcați. El a reprezentat în mod clar interesele birocrăției staliniste, acoperindu-se fariseic cu denumirea de dictatură a proletariatului. În ultima instanță clasa muncitoare a fost cea care a ajutat birocrăția să apere naționalizarea mijloacelor de producție, planificarea și monopolul comerțului exterior.

Staliniștii credeau că Stalin era cea mai înaltă autoritate în materie de leninism (după moartea fondatorului statului sovietic din 1924), deseori menționând faptul că Lev Troțki nu a intrat în partidul bolșevic până în 1917. De asemenea, Troțki nu credea în necesitatea existenței partidului comunist de avangardă. Din 1917 până în 1924, Lenin, Troțki și Stalin apăreau deseori uniți dar, de fapt, diferențele ideologice nu dispăruseră niciodată.

În comparație cu ideologia Lui Troțki, Stalin a micșorat importanța rolului muncitorilor în țările capitaliste avansate, considerându-i îmburgheziți (dacă muncitorii din țările din vest trăiau mai bine însemna, conform ideologiei staliniste, că ei s-au îmburghezit. Deci, esența stalinismului însemna ca muncitorii să trăiască mereu în sărăcie și atunci ei vor rămâne în avangarda mișcării comuniste). De asemenea, Stalin avea opinii deosebite de cele ale lui Troțki în problema rolului țăranilor, precum în China, unde Troțki dorea o insurecție urbană, iar nu un război de guerilă cu bază în zonele rurale.

Cele mai importante contribuții ale lui Stalin la teoria comunistă au fost: socialism într-o singură țară; teoria ascuțirii luptei de clasă odată cu dezvoltarea socialismului, un fundament teoretic care justifică represiunea politica a oponentilor.

Specificul ideologiei staliniste a fost construirea comunismului într-o singură țară spre deosebire de troțkism, care promova ideea revoluției permanente și teoria revoluției mondiale. Stalin a ajuns la aceasta după eșecul exportului de revoluție în Germania și Ungaria. Acest export de revoluție Stalin l-a făcut mai târziu și mult mai „eficace”, în special, după cel de-al doilea război mondial, infectând întreaga Europă de Est cu această ideologie criminală de export. *"Teoria socialismului într-o singură țară a lui Stalin, care a fost pentru prima dată enunțată la 10.12.1924, a fost o încercare de a modifica politica externă sovietică din programul de revoluție proletară internațională. Stalin a arătat că alianța dintre muncitori și țărani era, în sine, o garanție suficientă*

împotriva pericolului de restaurare capitalistă în interiorul frontierelor URSS-ului. Stalin a lansat în 1924 un atac la teoria lui Troțki de revoluție permanentă"[3]. Inițial opinia lui Lenin era că victoria definitivă a socialismului nu putea fi realizată într-o singură țară, cu atât mai mult într-o țară înapoiată economic. Mai târziu însă și-a schimbat părerea astfel că opiniile lui Stalin, Lenin și Buharin coincideau în această problemă. Opoziția lui Troțki în această problemă era privită drept ciudată, deviantă, împotriva căreia ceilalți trebuie să se unească, ceea ce au și făcut. Astfel curentul stalinist (stalinismul) a câștigat prima bătălie în partid, troțkișmul fiind marginalizat, iar mai apoi expulzat ca curent ideologic din partid. Astfel s-a trecut de la leninism la stalinism. „Astfel, trecerea de la leninism la stalinism poate fi concepută, parțial ca o reajustare a elitei sovietice, astfel încât noua sa componentă nu mai era atât de diferită de poporul sovietic. În comparație cu bolșevicii vechi ai lui Lenin, elita stalinistă a avut o educație relativ mai puțină, a fost mai puțin călătorită prin străinătăți, mai cosmopolită, mai puțin probabilă să provină din centrele urbane și naționale, a fost mai susceptibilă de a include în rândurile ei provinciali înrădăcinați în mediul rural, a fost mai mult rusă, cu siguranță, mai puțin evreiască, și mai mult anti-Semitică” [4].

Studiul stalinismului este, de asemenea, o modalitate de a explora potențialul și limitele marxismului ca un proiect pentru emanciparea omului contrapus la stalinismul ca antiteza însăși a acestei aspirații. Astfel, un tratament prelungit ar ridica întrebarea dacă stalinismul rezultă din marxism în sine sau dacă aceasta a fost pur și simplu o aberație specifică culturii ruse. Două puncte de vedere opuse s-au evidențiat în lungul dialog despre această problemă. Unul susține că stalinismul este în esență o formă a marxismului și leninismului. Celălalt neagă orice legătură dintre marxism-leninism și stalinism. Primul punct de vedere îl împărtășesc staliști înveterați din fosta URSS și regimurile staliniste din Coreea de Nord. Ei consideră stalinismul ca un rezultat împlinit și o finalizare logică a marxism-leninismului. Acest accent pe continuitate exprimă un idealism determinist brusc în contradicție cu paradigma normală a istoriografiei academice, care este categoric anti-deterministă. Astfel, după discursul lui Hrușciiov la al XX-lea Congres Ciu En-Lai pe 17 ianuarie 1957 a făcut o remarcă: „Nu numai că nu văd o diferență între stalinism și comunism, dar eu sunt, de asemenea, de părere că Stalin, care, ca un comunist a luptat pentru bunăstarea unei anumite clase, și anume a clasei muncitoare, a fost un comunist exemplar” [5].

Cel mai vechi adept al celui de-al doilea punct de vedere a fost Lev Troțki, care a conceput stalinismul ca degenerarea „statului muncitorilor”, ca o „trădare” a revoluției și prin punctul său de vedere Thermidorean troțkist al stalinismului a subliniat astfel discontinuitatea acestuia cu marxismul și leninismul, departe de a condamna acestea din urmă ca rădăcinile răului. Interpretarea lui Troțki a stalinismului este utilă, dar numai în măsura în care, în general, el subliniază rolul birocrăției în statul stalinist. Stalinismul poate fi privit ca un mecanism de ajustare, reducând distanța dintre liderii bolșevici și masele sovietice și facilitând astfel capacitatea liderilor de ași realiza obiectivele formulate. Acest lucru poate fi relevant pentru o înțelegere a situației, care s-a dezvoltat sub stalinism. La urma urmei, măsurile brutale asociate cu stalinismul nu au fost pur și simplu executate de către Stalin, Molotov sau alți lideri supremi. Au necesitat neapărat cooperare, susținere de o parte semnificativă a populației sovietice, care poate explica de ce rușii nu se pot debarasa de trecutul lor stalinist. Deosebit de elocvent în acest sens este reacția bolnăvicioasă a lui Vladimir Putin la Declarația OSCE de condamnare a stalinismului, citat de ITAR-TASS: „Orice eveniment istoric trebuie analizat în ansamblu. Țara s-a transformat în acea perioadă dintr-una agrară într-una industrială. În epoca lui Stalin, Rusia a câștigat Marele Război pentru Apărarea Patriei (al doilea Război Mondial, n.n.) și nimeni nu poate arunca cu piatra în aceia, care au organizat această victorie”. Mai mult, îi ajută să explice modul în care stalinismul a câștigat un sprijin popular, și că nu a fost menținut la putere doar prin teroare; acest sprijin a fost real și atunci când Stalin a murit în 1953, milioane de ruși s-au întristat cu adevărat, și la această zi, există diferitele indicații de nostalgie statornică pentru Stalin. În cele din urmă, popularitatea personală a lui Stalin ar putea fi întoarsă împotriva PCUS în sine și explică dezvoltarea dictaturii sale personale. Stalinismul și troțkismul constituie astfel „...unitatea contrariilor: ele sunt Yin si Yang ai bolșevismului. Ambele sunt unite la nivel de structura lor profundă în voluntarismul leninist, care premisa că socialismul și conștiința socialistă trebuie să fie aduse la grupurile din exterior de o elită teoretic profetică, așa cum Lenin a susținut în mod explicit în ceea ce este de făcut?” [6].

Alți adepți ai celui de-al doilea punct de vedere sunt socialiștii, stânga europeană, însă ei tind să reprime orice discuție a stalinismului, chiar dacă o astfel de discuție este necesară socialismului. „Din motive similare, chiar și unele secțiuni ale stângii anti-staliniste, cele mai mari grupuri anti-stalinist marxiste în Occident, diverse organizații

troțkiste sunt interesate vital în dezmințrea „Arhipelagului Gulag” pentru expunerea corectă a sistemului sovietic de lagăre de muncă și apărarea încă a leninismului” [7]. Printre aceștea se enumeră și partidul comuniștilor din Republica Moldova, care parcă de ochii lumii condamnă stalinismul, însă în fond nu acceptă critici ale stalinismului, nu acceptă corectarea sub nici o formă a ceea ce a făcut stalinismul (ceea ce se mai poate de corectat).

Cei, care nu au considerat stalinismul o fază închisă de istorie a Rusiei, au fost doar disidenții, care pentru adevărul spus erau concediați, plasați în aziluri de nebuni, le era refuzată permisiunea de a călători, erau plasați în exil forțat, în lagăre de concentrare, atacați pe strada sau în apartamentele lor devastate: Saharov, Soljenițin și scriitorii de samizdat. Cunoscutul politolog american Henrich Smith a subliniat unele comentarii pe acest fapt. *"Pentru cea mai mare problemă morală în istoria sovietică, stalinismul, a fost suprimat și, din toate semnele exterioare, generația de tineret a anilor șaptezeci este în creștere cu o memorie istorică grav deformată din acea vreme. Cei mai în vârstă au declarat că represiunile staliniste sunt o carte închisă, nu trebuiesc efectuate eșumări publice. Sentimentul de nevinovăție morală este la fel de neclintit astăzi cum a fost la americani înainte de agonia îngrozitoare din Vietnam. Protejarea rușilor în acest sens, bănuiesc, este unul dintre motivele pentru conducerea sovietică, care l-a considerat teribil de important nu doar pentru a suprima adevărul despre crimele staliniste, dar, de asemenea, recunoașterea faptului că milioane de oameni au participat la aceste sângeroase represiuni"* [8].

Stalinismul rămâne încă un fenomen neelucidat, neînțeles până la capăt. De ce călăul continua să fie venerat de victimă chiar și atunci când era dus pe eșafod? De ce unii (sau rudele lor), care au pățimit din urma stalinismului (drept exemple pot fi ex prim ministrul Z. Greceanii, președintele de onoare al PDM D. Diacov ș.a., părinții cărora au fost deportați), rămân în slujba lui. Se vorbește că una din secretarele lui Stalin, căreia Stalin îi purta un anumit respect, l-ar fi întrebat direct, fără ocolișuri: *„Cum se explică tovarășe Stalin că pe atâția i-ați ucis iar poporul vă iubește?”*. La care Stalin a cerut să i se aducă o găină vie. Luând-o în brațe cu o mână îi smulgea până cu pană până când biata găină a rămas goală, sângărând. După aceea a luat în palmă câteva fărâmituri de pâine și ia dat să ciugulească. Găina a ciugulit toate fărâmiturile din palmă. După aceea i-a dat drumul, el îndreptându-se spre ușă. Găina l-a urmat. Asta a fost răspunsul. Unul dintre istoricii, care i-au dedicat dictatorului sovietic mai multe lucrări de specialitate

critice - Roy Medvedev - marturisea că mama sa, o femeie credincioasă, și-a pierdut soțul în timpul marii terori staliniste. Dar admirația ei pentru Stalin a rămas neștirbită, încât a păstrat poza ucigașului între paginile Bibliei. Ce se ascunde în spatele imaginii de om adorat de milioane de oameni, a căror soartă a stat în mâinile lui? Nimeni nu mai era în siguranță. Asupra fiecăruia atârna sabia lui Damocle (a se înțelege a lui Stalin). Chiar și cei mai apropiați părtași ai lui nu erau în siguranță. Atunci când Jemciujina a fost arestată soțul ei V. Molotov nu a îndrăznit să spună nici un cuvânt în apărarea ei. Se vorbește că atunci când după moartea lui Stalin soția lui Beria îl deplângea acesta iar fi spus că numai moartea lui Stalin ia scăpat pe el (Beria) și pe ea de la moarte, fiind inclus pe o listă a lui Stalin. „*Să mă urască, dar să se teamă*”, ar fi fost deviza lui Stalin pentru cei ce-l înconjurau. Același lucru l-a spus și făcut un alt tiran – Caligula, împăratul romanilor. „*Să mă urască, dar să se teamă*”, strigă cuprins de mânie un alt dictator (Caligula) împotriva romanilor care, în mintea sa tulburată, vroiau cu toți să îl asasineze. Nimeni nu mai era în siguranță. Senatorii, nobilii, actorii sau oamenii simpli sunt ridicați în toiul nopții de gărzile pretoriene și torturați cumplit înainte de a fi uciși. *Drept compensație pentru pierderile din Senat, Caligula își investește calul senator cu drepturi depline*” (Suetonius despre împăratul roman Caligula).

Cine a fost totuși creatorul celei mai odioase antiomane ideologii – stalinismul? Un satană, un căpcăun, care s-a scaldat în sânge omenesc, un criminal, care nu are pereche după numărul victimelor și formele de tortură și de masacrare în masă. În Republica Moldova, care nu reușise bine să iasă din comunismul sovietic că a intrat sub siubota neocomunismului voronist, o bună parte a populației încă nu conștientizează aceste adevăruri și stricta necesitate de lichidare a consecințelor stalinismului. Poate mai târziu, când oamenii vor fi mai informați, vor conștientiza aceste pururi adevăruri. „*Ideologia bolșevică (stalinistă) va fi comparată mai târziu de oamenii lucizi, cu epilepsia, cu cancerul, cu schizofrenia și mai recent cu Sida, boli incurabile, împotriva cărora nu te poți apăra. Te apucă groaza, într-adevăr, la gândul că regimul instaurat de Lenin în acea zi nefastă de 25 Octombrie, avea să transforme umanitatea într-o junglă: în cei care vânează și cei vânați; în care numărul călăilor va fi mai mare decât al victimelor*” [9].

3.2. Accederea la putere a lui Stalin

„Pe mulți oameni de rang onorabil i-a însemnat cu fierul roșu și i-a condamnat la muncă în mine, la drumuri sau i-a azvârlit fiarelor sălbatice; pe alții i-a obligat să stea în cușcă în patru labe, asemenea animalelor, sau i-a tăiat cu fierăstrăul la jumătatea corpului. Și în majoritatea cazurilor nu era vorba de pedepse pentru chestiuni serioase, ci pentru că avuseseră o părere proastă sau nu juraseră pe geniul lui Caligula. Pe părinți i-a obligat să asiste la executarea copiilor lor. Pe unul dintre aceștia, abia revenit de la execuția fiului său, l-a invitat la masă și a făcut toate eforturile pentru a crea o atmosferă veselă, care să-i stârnească râsul”.

(Suetonius despre împăratul roman Caligula)

Accederea la putere a lui Stalin a fost spectaculoasă. Nimeni nu se aștepta că din cei, care-l înconjurau pe Lenin, considerați mai bine pregătiți teoretic, mai intelectuali (Troțki, Kamenev, Zinoviev), tocmai cel care era mediu ca teoretician al marxismului, era brutal, fără merite deosebite, tocmai Stalin va prelua puterea în partid după moartea lui Lenin și-i va elimina rând pe rând pe toți, care-i puteau crea concurență, inventând dușmani și creându-le procese. Lucrul acesta îl menționează și unii analiști politici străini: *„Dușmanul este marea justificare a terorii; statul totalitar nu poate trăi fără dușmani. Dacă lipsesc sunt inventați, o dată identificați aceștia nu merită milă”* [10].

Să urmărim treptele, pe care le-a urcat I.V. Stalin spre „vârful Olimpului”.

În aprilie 1917, Stalin a câștigat alegerile pentru Comitetul Central cu al treilea număr de voturi în partid și a fost mai apoi ales în Biroul Politic al Comitetului Central al Partidului Bolșevic (mai apoi PCUS al Uniunii Sovietice – Biroul Politic al Comitetului Central (mai 1917). El a deținut această funcție până la moarte. Pe durata războiului civil și a războiului polono-rus, Stalin a fost comisar politic în Armata Roșie pe diferite fronturi. Din această perioadă se declanșează rivalitatea dintre el și Lev Troțkii. Prima funcție guvernamentală a lui Stalin a fost aceea de Comisar al Poporului pentru Afacerile Naționalităților (1917-1923). A mai fost, de asemenea, Comisar al Poporului pentru Inspekția Muncitorilor și Țăranilor (1919-1922), a fost membru al Sovietului Militar Revoluționar (1920-1923) și membru al Comitetului Central Executiv al Congresului Sovietelor (din 1917). În aprilie 1922, Stalin a

devenit Secretar General al atotputernicului Partid Comunist, un post pe care el l-a transformat de-a lungul timpului în cel mai puternic post din țară, pe care-l va detine până la moarte și care a devenit baza instaurării treptate a dictaturii sale personale asupra statului sovietic. La început acest post era unul nedorit în interiorul partidului (Stalin era numit câteodată de către camarazii de partid *Tovarășul Cartotecă*), dar el a văzut potențialul funcției, care-i putea asigura baza puterii, el fiind capabil să aducă în partid numeroși aliați personali.

Această concentrare de putere personală l-a alarmat din ce în ce mai mult pe muribundul Lenin și, în testamentul său politic, el a cerut înlăturarea "*brutalului*" Stalin. La 24 mai 1924, în ședința Comitetului Executiv de dinaintea celui de al XIII-lea Congres al PCUS, „*Testamentul*“ a fost citit. „*Tovarășul Stalin, devenit secretar general, a concentrat în mâinile sale o putere nelimitată, și nu sunt sigur că se va putea servi întotdeauna de această putere cu suficientă circumspecție...Stalin este prea brutal și acest defect, tolerabil în mijlocul nostru și în relațiile dintre noi, comuniștii, nu este potrivit pentru funcția de secretar general. Propun în consecință tovarășilor să găsească un mijloc de a-l demite pe Stalin din acest post*” (V.I.Lenin). În acest mod au putut afla toți cei 27 de membri ai CC-ului părerea lui Lenin despre Stalin: un tip nepolitic, lipsit de respect, viclean, care a concentrat în mâinile lui o mare putere, pe care ar putea-o folosi fără prea mare precauție. Până la urmă, acest document nu a fost luat în seamă de membrii Comitetului Central, mulți dintre ei fiind, de

asemenea, criticați de liderul bolșevic.

Din 1917 până în 1924, Lenin, Troțki, și Stalin apăreau deseori uniți dar, de fapt, diferențele ideologice nu dispăruseră niciodată. După

moartea lui Lenin în ianuarie 1924, Stalin, Kamenev și Zinoviev au condus împreună partidul, plasându-se din punct de vedere ideologic între Troțki (exponent al aripii de stânga din partid) și Buharin (exponent al dreptei). În acest timp, Stalin a abandonat ideea de revoluție mondială în favoarea politicii construirii „*socialismului într-o*

singură țară”, în contrast cu teoria lui Troțki privind „*Revoluția permanentă*”.

Ulterior s-a aliat cu Nicolai Buharin și Aleksei Rîkov împotriva foștilor săi parteneri, care formaseră o grupare proprie în cadrul partidului. Împreună au luptat împotriva opoziției formate din Troțki, Kamenev, și Zinoviev. După 1928 (primul an al planurilor cincinale), Stalin câștigase primul loc între lideri și, în anul următor, în 1929, Troțki a fost expulzat din Uniunea Sovietică. Ulterior a fost urmărit din ordinul lui Stalin și asasinat în Mexic în 1940. Manevrând cu iscusință opoziția de dreapta a lui Buharin, apărând acum colectivizarea și industrializarea, se poate spune că Stalin a cucerit controlul partidului și țării.

Pe plan intern, Stalin a renunțat la Noua Politică Economică inițiată de Lenin și a introdus, începând din 1928, planurile cincinale bazate pe colectivizarea forțată a agriculturii și industrializarea rapidă. Controlul strict al statului a fost instaurat asupra tuturor domeniilor economiei, inițiativa privată fiind anihilată. Costurile politicii economice staliniste au fost imense: aproape opt milioane de țărani au murit de foame, alte milioane de cetățeni au fost victime ale lagărelor de muncă forțată (GULAG-urilor). Statul, prin instituțiile sale de represiune, deținea controlul absolut asupra vieții publice, dar și asupra vieții private a oamenilor de rând. Deoarece popularitatea altor lideri era mare, precum cea a lui Serghei Kirov și a așa-numitului Complot Riutin, Stalin nu a câștigat puterea absolută până la Marea Epurare din 1936-1938. Asasinarea la Leningrad, în 1934, a liderului comunist local Serghei Kirov a reprezentat pentru Stalin pretextul declanșării celei mai ample acțiuni de epurare internă din istorie, îndreptată împotriva tuturor presupușilor săi opozanți, asupra comandanților armatei, dar și a populației civile. Arestările și execuțiile pricinuite de Marea Teroare au afectat, după un calcul estimativ, între 1,5 și 7 milioane de oameni, fără a include aici milioanele de morți în lagărele de muncă. Epurările realizate în armată au afectat în mod decisiv capacitatea de rezistență militară a URSS în momentul atacării ei de către Germania, în 1941. În același timp, cultul personalității lui Stalin capătă proporții inimaginabile.

În politica externă, Stalin a utilizat Internaționala Comunistă (Cominternul) pentru a organiza acțiuni, care să destabilizeze situația din statele limitrofe. Sunt edificatoare acțiunile violente declanșate în 1924 (la Hotin și Tatarbunar) în Basarabia de agenții sovietici cu

ajutorul Partidului Comunist Român, care acționa de fapt ca secția română a Internaționalei Comuniste aflate sub controlul Moscovei. A participat în modul cel mai direct în organizarea revoluției comuniste germane din 1923. Secretarul personal al lui Stalin, Boris Bajanov, a descris pregătirea mai amănunțit. *"...Au fost alocate mijloace uriașe pentru revoluția germană (atunci când în URSS mureau de foame, bisericile și mănăstirile despuiate de aur și alte bogății), în Uniunea Sovietică au fost mobilizați toți comuniștii de origine germană și toți comuniștii, care stăpâneau limba germană. Au fost pregătiți și trimiși în Germania să acționeze în ilegalitate. Au fost trimiși nu numai comuniști sovietici de rând, dar și conducători de rang înalt printre care: comisarul poporului V. Schmidt, adjunctul președintelui GPU4, Unschlicht, membrii CC Radek, Piatakov și alții. Re prezentantul plenipotențiar în Germania, Krestinski, a desfășurat o largă rețea a unei agenturi secrete. Re prezentanța plenipotențiară sovietică în Germania s-a transformat în centrul organizatoric al revoluției. Prin reprezentanță treceau indicațiile Moscovei și sumele de bani, care aici se prefăceau în vagoane de literatură subversivă, într-o avalanșă de arme și muniții. Unschlicht a fost însărcinat cu organizarea detașamentelor pentru insurecția armată, cu recrutarea și înarmarea lor. Tot el a fost însărcinat cu organizarea CC german pentru distrugerea burgheziei și a dușmanilor revoluției, după luarea puterii"* [11]. Iată cum descrie Stalin însuși rolul său în pregătirea revoluției germane din 1923: *"...comisia germană a Cominternului, în componența Zinoviev, Buharin, Stalin, Troțki, Radek și o serie de tovarăși germani, a luat o serie de hotărâri concrete privind ajutorul direct pentru tovarășii germani în problema luării puterii"* [12]. Revoluția însă nu a avut loc din mai multe cauze. Una din cauze și cea mai importantă a fost faptul că de mult Lenin, fiind bolnav, nu mai conducea nici Uniunea Sovietică, nici revoluția mondială. Era pe moarte. Avea mulți urmași: Troțki, Zinoviev, Kamenev, Rîkov, Buharin. Alături de acești rivali „declarați”, se află modestul Stalin, pe care nimeni nu-l consideră pretendent la putere, dar care, după cuvintele lui Lenin, *„a concentrat deja în mâinile sale o putere imensă"* [13]. Înfuriat de eșecul revoluției germane comuniste pus în cărucia social-democraților Stalin a început un adevărat război împotriva lor. La 7 noiembrie 1927 Stalin lansează lozinca: *„Nu se poate termina cu capitalismul fără să se termine cu social-democratismul"* [14]. În anul următor declară lupta cu social-democrația ca principală sarcină a comuniștilor: *„în primul rând, lupta*

neobosită cu social-democratismul pe toate liniile... incluzînd aici și demascarea pacifismului burghez...Lasă-i pe fasciști să-i nimicească pe pacifiști și pe social - democrați, lasă-i să înceapă un nou război. Cu toții știm ce urmează după un mare război..."[15]. În 1927 Stalin prevede venirea fasciștilor la putere în Germania și consideră o astfel de evoluție a evenimentelor ca fiind de dorit: „Faptul că guvernele capitaliste se fascizează duce la înăsprirea situației interne din țările capitaliste și la manifestarea revoluționară a muncitorilor” [12]. Cu cinci ani înainte ca fasciștii să vină la putere în Germania, Stalin plănuiește deja nimicirea lor: „...a înfrînge fascismul, a răsturna capitalismul, a instaura puterea sovietică, a elibera coloniile din robie” [15].

Anul 1927 poate fi considerat anul preluării definitive și ferme a puterii de către Stalin. Din acest moment, atenția lui Stalin nu este concentrată numai asupra întăririi dictaturii sale, ci și asupra problemelor întregii mișcări comuniste și ale revoluției mondiale. A. 1927 este anul când Stalin trage concluzia definitivă că un al doilea război mondial este inevitabil [15], că trebuie să se lupte hotărât cu pacifismul social-democrat, care frânează începutul războiului și să-i susțină pe fasciștii ce aspirau la putere. Stalin a implementat masiv ceea ce n-au reușit să implenteze Lenin cu alți ortaci bolșevici în cei doar 6 ani de revoluție și război civil – dictatura proletariatului, utilizând aceeași teroare, promovată în perioada revoluției și războiului civil. Cu o mică deosebire. Teroarea roșie din perioada 1918-1924 a fost o făcătură colectivă a celor trei pe când teroarea din perioada 1924-1953 a fost creatura unui singur căpcăun – a lui Stalin. „Puțini dictatori în lume au fost tot așa de cruzi și longevivi ca Stalin, care a condus URSS de la mijlocul anilor 1920 până în 1953 și a fost responsabil de moartea a multor milioane de cetățeni sovietici. Scurta perioadă de accedere la putere a lui Stalin este un studiu clasic în politicile guvernării cu efecte care reverberează până în prezent”[16].

Astfel, în linii mari, accederea la putere a lui Stalin poate fi divizată în cinci etape:

- **Pasul 1:** După revoluția din octombrie Lenin a devenit conducătorul partidului bolșevic și al națiunii Ruse. Cu orice ocazie Stalin se prezenta drept mâna dreaptă a lui Lenin și după moartea lui în 1924 devine succesorul lui legal (ironia soartei, în scurt timp până a deceda Lenin le-a spus colegilor că va fi dezastruos dacă Stalin va lua pârghiile puterii (parcă a fost profet, dar nu mai puțin dezastruos ar fi fost și în cazul preluării puterii de către Troțki);

- **Pasul 2:** Pe parcursul anilor 1920 Stalin a numit oameni devotați lui în posturile cheie ale partidului bolșevic (comunist). Această pătură stalinistă devotată mai târziu ia fost un suport important în perioada represiilor masive în partid;

- **Pasul 3:** Stalin a eliminat aripa stângă a conducerii partidului. După moartea lui Lenin Stalin a început o campanie de discreditare a “*erorilor ideologice*” ale rivalului lui principal la putere, Leon Troțki, obținând sprijinul altor doi membri de partid de rang înalt, Kamenev și Zinoviev. Ulterior ia izolat și pe ei;

- **Pasul 4:** Ulterior Stalin și-a îndreptat atenția sa asupra “*aripii drepte*” a partidului. După eliminarea lui Troțki Stalin s-a apucat de liderul acestei aripi N. Buharin, acuzându-l de aceleași “*erori ideologice*” ca și pe rivalii din stânga. Mai târziu Buharin a fost forțat să se retragă, fiind executat câțiva ani mai târziu;

- **Pasul 5:** Stalin îi elimină pe restul rivalilor în timpul represiilor din anii 1930. Când liderul de partid foarte popular Serghei Kirov a fost asasinat în a. 1934 (probabil la ordinul lui Stalin) Stalin a folosit teroarea pentru a neutraliza restul inamicilor printr-o serie de procese de la sfârșitul anilor 30 [17].

Să ne întrebăm cum acest personaj sinistru fără merite deosebite a reușit să-i înlăture pe toți bolșevicii din vechea gardă și să guverneze practic de unul singur acest imperiu mai mult de un sfert de veac - din 1924 (după moartea lui Lenin) și până la moartea lui în 1953? Una din explicații ar fi observația lui **A.I.Soljenițin**: “*Ura este o parte componentă a luptei, ura nemiloasă contra dușmanului, o ură care-l înalță pe revoluționar deasupra limitelor omenești, făcând din el o mașină eficientă care distruge și ucide cu sânge rece*” [18]. Stalin a fost pătruns până în măduva oaselor de această ură revoluționară. Pentru ași argumenta cumva metodele diabolice Stalin era veșnic în căutarea „*dușmanilor poporului*”, care a devenit politică de stat. Nici un individ nu mai era sigur pe ziua de mâine, chiar nici cei din imediata sa apropiere. Mai grav este faptul că această psihologie de masă a pătruns atât de adânc în toate păturile poporului, ajungându-se la denunțări chiar din interiorul familiei, „*pentru binele poporului*”. Pe această cale erau intimidați și oamenii incomozi. Înscenările comise de oamenii fideli puterii pentru a demonstra vinovăția unui ins incomod deveniseră foarte frecvente.

3.3. Teroarea stalinista.

Colectivizarea forțată și industrializarea țării

„Când Stalin a venit la putere, Rusia ara pământul cu plugul de lemn. Când el a murit, țara sa era cea mai mare putere a lumii, întrecută doar de Statele Unite ale Americii”
(Winston Churchill).

La motto-ul de mai sus ar fi, probabil, la locul ei replica:
„Când Churchill a venit la conducerea Imperiului Britanic, țara sa era atât de mare încât soarele nu apunea niciodată pe teritoriul ei. La moartea sa, în anul 1965, era doar o insulă...”
(Michael Nicholas Blaga)

Pentru realizarea planurilor sale de înfrângere a capitalismului mondial Stalin avea nevoie de un potențial militar puternic, care, însă, putea fi realizat doar având o industrie performantă. În Rusia Sovietică, o țară agrară, distrusă de revoluție, război civil și haosul, care a urmat, industria era la pământ. Și Stalin a considerat că a sosit timpul creării unei economii complet socialiste, în care poporul – reprezentat de stat – să dețină și să conducă toate întreprinderile. Noul Plan Economic (NPE), aprobat cu reticență de Lenin, care acorda țăranilor și micilor întreprinzători o mare libertate în desfășurarea activității și însușirea profitului, nu mai satisfăcea conducerea partidului de atunci, care avea planuri ambițioase de industrializare. Anul 1927, când Stalin a obținut puterea totală în Partid, este și anul, în care a început industrializarea URSS. Superindustrializarea. Ea a fost planificată pe cincinale, primul cincinal începând chiar în 1927. De ce a fost nevoie de cincinale se poate judeca după următorul fapt. *“La începutul primului cincinal, Armata Roșie avea 92 de tancuri, iar la sfârșitul acestuia, peste 4000. Totuși creșterea militară nu se observă atât de clar încă din primul cincinal. Atenția principală a fost acordată creării unei baze industriale, care după aceea să permită înarmarea. Al doilea cincinal a însemnat o continuare a dezvoltării bazei industriale. S-au construit uzine industriale, hidrocentrale gigantice, au fost explorate noi zăcămintele de minereuri și cărbune. Producția de armament nu era încă în centrul atenției. Deși nici pe aceasta n-o uită tovarășul Stalin: în primele două cincinale, s-au produs 24708 avioane de luptă”* [15]. Iată însă că al treilea cincinal, care trebuia să se încheie în 1942, înseamnă un avânt al producției. Al producției de război, în cantități gigantice și de calitate deosebită.

„Nu există în lume fortărețe, pe care oamenii muncii, bolșevicii, să nu le poată lua cu asalt” spunea fariseic Iosif Stalin în aprilie 1928 din locul său călduț din Kremlin. Sub acest aspect au fost demarate proiecte gigantomane cum ar fi întoarcerea cursului apelor r. Lena, construirea canalelor, hidrocentralelor, uzinelor, orașelor ș.a. Deținuții GULAGului în perioada 1930-1950 au construit o serie de obiecte industriale și de transport, proiecte născute în mintea bolnavă a paranoicului Stalin și a slugoilor lui:

- Canale (canalul Belomor – Baltijsk, care urma să lege lacul Ladoga cu Marea Albă, la construcția căruia au murit sute de mii de oameni, dar pe care n-a navigat nici o corabie; canalul Volga-Don);
- Centrale hidroelectrice (Voljsk, Jigulevsk, Uglich, Rîbinsk, Kujbyșev, Nijnetulomsk, Ust’ Kamenogorsk, Țimleansk ș.a.);
- Uzine metalurgice (Norilsk, Nijnetaghilsk, Magnitogorsk ș.a.);
- Obiecte ale programului nuclear;
- O serie de căi ferate (magistrala transpolară, calea ferată de pe Kola, tunelul de pe insula Sahalin, Karaganda-Mointy-Balhaș, magistrala Peciora, a doua cale ferată a magistralei siberiene, Tajșet – Lena (începutul BAM-ului) ș.a.; autostrăzi Moskova – Minsk, Magadan – Susuman – Ust’-Nera);
- O serie de orașe (Komsomolsk-pe Amur, Portul Sovietic, Magadan, Dudinka, Vorkuta, Uhta, Inta, Peciora, Molotovsk, Dubna, Nahodka ș.a.

Munca deținuților se utiliza, de asemenea, în gospodăria sătească, în industria extractivă ș.a. Conform datelor unor istorici GULAGul realiza cca. 3% din PIB.

Industrializarea atinsă a fost plătită, dar cu ce preț! Stalin a plătit industrializarea cu nivelul de trai al populației, care era foarte scăzut. “A vândut pe piața externă enorme rezerve de aur, platină, diamante (poate în aceeași perioadă a fost vândut și tezaurul românesc transmis Rusiei țariste spre păstrare). În câțiva ani, Stalin a vândut ceea ce națiunea a acumulat vreme de sute de ani. Stalin a jefuit bisericile și mănăstirile, depozitele imperiale și muzeele. Au fost scoase la mezat icoane și bucoavne naționale neprețuite. Au fost trimise la export tablourile unor mari maeștri ai Renașterii, colecțiile de briliante, tezaurul muzeelor și bibliotecilor. Stalin a exportat lemn și cărbune, nichel și mangan, petrol și bumbac, icre, blănuri, grâne și multe-multe altele, însă era insuficient” [15].

Asupra hotărârii de a colectiviza agricultura s-a căzut în cursul lucrărilor celui de-al 15^{-lea} congres al Partidului Comunist din Uniunea Sovietică (PCUS), desfășurat în decembrie 1927, însă procedura

efectivă nu a început decât doi ani mai târziu. Argumentul invocat oficial în luarea acestei măsuri trimite într-un mod consistent la conținutul ideologic: progresul industrializării, pe care partidul îl dorește, iar istoria îl cere, întâmpină dificultăți în producția insuficientă de grâne (din momentul colectivizării și până la dispariția URSS agricultura nu și-a mi revenit, nu a mai fost în stare să hrănească populația URSS). Congresul partidului bolșevic din 1930 a autorizat „*Comisia Centrală de Control*” să supravegheze și să asigure creșterea industrială. Dar cum să asiguri această creștere industrială când nu sunt mijloace pentru aceasta. Și atunci, în același an Stalin a început o colectivizare sângeroasă. Ideea colectivizării agriculturii nu a apărut brusc. S-au început discuții aprinse încă din 1925 și au culminat în 1927 după expulzarea opoziției troțkiste. De fapt Troțki, în general, nu a fost împotriva colectivizării, avertizând în 1929 prin Buletinul său de opoziție „*...pericolele contrarevoluționare din agricultura capitalistă*” [19]. Promovarea colectivizării a fost accelerată și pe fondul scăderii drastice în 1928 a colectării de cereale (s-a înjumătățit comparativ cu a. 1927). Aceasta a amenințat aprovizionarea orașelor cu pâine și Stalin și-a trimis activiștii de partid, care prin împrumuturi forțate, urmărirea penală, cote și rechiziții au reușit însușirea excedentului de pâine. Însă costurile au fost mari. Țăranii au fost deposedați de pâine. Puțini au reușit să păstreze mai mult decât era necesar. Unii au ajuns la situația de ași ucide animalele pentru a supraviețui.

De fapt tragedia țăranilor începe cu implementarea puterii sovietice în 1917 într-o societate predominant țărănească. Conform recensământului din 1897, în Rusia au fost aproximativ 2,5 milioane de muncitori industriali, 1,25 milioane de soldați, 1 milion de burocrati, 17000 studenți și 100 de milioane de țărani. Aceste statistici prezintă condițiile fundamentale demografice, în care stalinismul a început să crească. Ele arată că, atunci când bolșevicii au preluat puterea baza statului o forma țărănimea, proletariatul constituind o pătură subțire. Tensiunile între țărănime și revoluționarii de stat au început să crească deja în timpul războiului civil, țăranii fiind majoritari în Armata Roșie (proletarii constituiau doar cca. 15...18%) [6].

Industrializarea cerea surse enorme, care puteau fi luate doar jupuindu-i (a câta oară) pe cei peste 100 mln de țărani. Evident că de bună voie țăranii nu doreau să se despartă de avutul lor, de aceea în a. 1929 Stalin a început colectivizarea forțată a agriculturii sovietice. „*Nevoia crescândă de grâne pentru industrializare, tendința culacilor de a împiedica satisfacerea acestei nevoi și faptul că guvernul s-a*

dedicat de multă vreme obiectivului socializării agriculturii” [20]. Atunci a mânăat cu forța pe țărani în kolhozuri, pentru ca apoi să le ia pâinea pe degeaba. Toată pâinea. “În jargonul comunist, acest furt s-a numit „a pompa mijloace din agricultură în industria grea”. Rezultatul colectivizării și al foametei, care i-a urmat, este următorul: 10-16 milioane de morți, de uciși în lagăre. Asupra țării s-a abătut, în sensul propriu al cuvântului, canibalismul, în acest timp Stalin vindea peste hotare 5 milioane tone de cereale anual” [15].

În timpul colectivizării forțate stalinismul a promovat așa numita teză a colonizării interne, conform căreia țărani erau priviți ca “indieni sovietici”, iar satele sovietice drept rezervații continentale. Conform “teoriei conflictuale a originii statului” lui Oppenheimer [21] “...unul din obiectivele majore ale statului era exploatarea economică a celor învinși de către învingători”. Teroarea și birocrăția au fost deseori mecanisme interschimbabile de dominație, de exemplu, “...prin colonizarea internă, în care centrul de control a impus rate de schimb nefavorabile”[6], însă ele n-au condus la integrarea societății. Țărani deseori erau priviți de regimul bolșevic drept niște mic-burghezi, anarhiști, nedisciplinați, individualiști, obsedați de proprietate, ca însuși Marx, drept niște “idioși rurali” (dar parcă actualii neocomuniști voroniști în Republica Moldova au altă părere despre bieții noștri țărani, pe spinarea cărora au mers în două runde de guvernare). În sistemul de colonialism intern, care a continuat în cadrul statului sovietic, Preobrajenskii și Buharin au observat în ABC-ul comunismului că „...normele electorale la Congresul Sovietelor sunt de așa natură, că, în mod proporțional cu numărul lor, muncitorii de la oraș au delegați mai mulți decât țărani. Aceste privilegii specificate constituțional dă doar expresia a ceea ce există în mod real, și anume, că proletariatul urban solid organizat conduce masele dezorganizate rurale”[22]. Astfel timp de peste 70 de ani de putere sovietică țăranul sovietic a fost permanent furat, permanent fără drepturi elementare, era un fel de șerb din perioada țaristă de până la 1861.

Conform raportului lui Dallin și Breslauer „...între 6 și 10 mln de chiaburi (culaci) și alții atribuiți acestui grup, au fost lichidați ca clasă; în cele mai multe cazuri ei erau deportați în spațiile de deșert și arctice (Arhipelagul Gulag) în lagărele de concentrare special create”[23]. Conform lui Saharov „...cel puțin de la 10 la 15 milioane de oameni au fost supuși torturilor sau execuțiilor în locurile de exilare a chiaburilor” [24]. „Între 1929, anul începutului colectivizării forțate, și

1939, după ultimele represii din Moscova, aproximativ 20 milioane de cetățeni sovietici au fost uciși” [23].

Colectivizarea forțată a generat deportări în masă a celor, care se împotriveau (așa numiții chiaburi (culaci)). Pentru aceasta era necesar de alcătuit listele familiilor, care urmau să fie deportate, a adulților și copiilor în fiecare familie, apoi lista proprietăților lor. A fost necesar de organizat logistica deportării cu trenul sau alte mijloace de transport, infrastructura cât de cât la punctele de destinație a deportaților, locuri de muncă pentru deportați. Infrastructura acestui sistem de teroare includea comitetele respective, contabili, inventarieri, divers personal și slujbași bugetari. Infrastructura stalinismului, așa numita birocrație, a început să fie construită. În a. 1929, numărul oficialilor publici (slujbașilor bugetari) a crescut de la apr. 1 milion în perioada prerevoluționară până la 4,6 milioane. Patru ani după colectivizare acest număr s-a dublat.

Distrugerile rezultate în urma colectivizării forțate au dus la o teribilă foamete, accentuată de cruzimea autorităților, foamete ce a determinat moartea a milioane de țărani. Situația s-a mai îmbunătățit după 1932, când rezistența țăranilor a fost înfrântă, dar colectivizarea nu a mai avut efectele scontate. În ciuda tuturor suferințelor îndurate de o mare parte a populației, sectorul agricol a rămas în continuare un punct slab al Uniunii Sovietice până la dispariția ei.

Atunci să ne punem întrebarea: pentru ce a trebuit colectivizarea? Pentru industrializare. Dar pentru ce a trebuit industrializarea? Pentru a ridica nivelul de trai al poporului? Nicidecum, înainte de industrializare și de colectivizare, în timpul NEP-ului, viața era suportabilă. Dacă nivelul de trai al poporului ar fi interesat pe tovarășul Stalin, n-ar fi trebuit nici colectivizare, nici industrializare, ci ar fi trebuit păstrat NEP-ul. Industrializarea și colectivizarea n-au fost destinate nicidecum ridicării nivelului de trai al poporului. Dimpotrivă, acest nivel a coborât într-un asemenea hal încât era mai rău ca pe vremea țaristă. În acest sens de curând *Robert Conquest* a scris o teribilă carte despre cincinalele sângeroase [25], carte ce cuprinde sinistre fotografii cu acei copii-schelet ai foametei. Fapte mai odioase decât cele din Etiopia comunistă a lui Menghistu Haile Mariam sau din Campucia comunistă a lui Pol Pot. Așadar, industrializarea și colectivizarea n-au avut loc pentru a ridica nivelul de trai, ci pentru a se produce armament în cantități uriașe. Pentru ce aveau nevoie comuniștii de arme? Ca să apere oamenii? Nu. *“Dacă Stalin ar fi plătit pentru tancurile de autostradă, pentru mătasea parașutelor, pentru tehnologia militară occidentală doar patru milioane tone de cereale pe an, nu cinci, milioane de copii ar fi rămas în*

viață”...Primul război mondial a fost în genere un picnic vesel în comparație cu industrializarea stalinistă. În patru ani de zile, toate țările participante la acest război au pierdut 10 milioane de oameni. Rusia, prin industrializare - 23 milioane. Aici, în timp de PACE, de dragul tancurilor de autostradă și a avioanelor agresor, Stalin a ucis cu mult mai mulți oameni. Pacea comunistă s-a dovedit a fi mult mai îngrozitoare decât războiul imperialist”[19]. Conform opiniei marelui disident rus A.I.Soljenițin, expusă în monumentala sa lucrare Arhipelagul GULAG, au fost trei valuri foarte mari ale terorii staliniste, cel mai mare fiind masacrul stalinist al țărănimii în perioada colectivizării forțate din 1929-1930. „Totuși nu mă tem că greșesc, spunând că valul 1937-1938 nu a fost unicul și nici măcar principalul, ci, poate, doar unul dintre cele **trei valuri foarte mari**, care au umflat conductele sinistre și puturoase ale canalizării noastre penitenciare. Mai înainte a fost valul anilor 1929-1930, mare cât fluviul Obi, care a târât în tundră și în taiga vreo cincisprezece milioane de țărani (poate și mai mulți). Țăranii însă - oameni lipsiți de darul cuvântului și al scrisului - n-au compus plângeri și nu și-au scris memoriile. Cu ei nu se chinuiau noaptea anchetatorii, pentru ei nu stricau nici un proces-verbal, era de ajuns hotărârea sovietului sătesc. Acest val a curs, a fost absorbit de pământurile veșnic înghețate, și nici chiar mințile cele mai înfierbântate aproape că nu își mai amintesc de el. Ca și cum el n-ar fi lezat câtuși de puțin conștiința rusă. Cu toate acestea, Stalin (și noi împreună cu el) n-a făcut o crimă mai cumplită” [18].

Analizând aceste argumente înfiorătoare nu ar fi corect să considerăm colectivizarea realizată în URSS drept un fruct pur stalinist. Se poate argumenta că procesul colectivizării își are temeinic înfipte rădăcinile în leninism și, mai departe, în marxism. Definirea structurii de clasă la sat și identificarea celor, care urmau să servească rolul de dușman de clasă, s-a făcut înainte de colectivizare. Un rol important l-a jucat Lenin. În afară de viziunea cooperatistă a agriculturii, Lenin, în eforturile lui de a adapta dogma marxistă la condițiile Uniunii Sovietice, s-a preocupat asiduu de definirea luptei de clasă în mediul rural. Mai important decât clasificarea țărănimii a fost “*descoperirea dușmanului de clasă*”, pe care Lenin l-a botezat “*culac*”. Categoriile fiind fixe, criteriile, care au stat la baza constituirii lor au variat în funcție de loc și timp. Stalin a făcut doar ceea ce hătărăse Lenin în baza teoriei marxiste.

3.4. Teroarea stalinista.

Foametea organizată

„...Țiclicitatea perioadei foametei, caracteristice statelor agresive cu populație preponderent sătească, este de 10...12 ani”.

(Винс О.В. Смертность населения АОНП от голода в 1921 - 1922 гг.)

Toate aspectele terorii staliniste au fost înfiorătoare prin numărul victimelor și formele de nimicire în masă. Însă foametea organizată în trei rânduri a fost cea mai strașnică, cu cel mai mare număr de victime, cu formele cele mai josnice ale ființei umane. Una dintre consecințele oribile ale foametei

a fost canibalismul. Oamenii au recurs la lucruri extreme, mâncându-și copiii sau rudele apropiate moarte de foame sau ucise în disperare.

“De asemenea, țiclicitatea perioadei foametei, caracteristice statelor agresive cu populație preponderent sătească, este de 10...12 ani” [31]. Câtă previziune a avut acest savant. Într-adevăr, următorul val al foametei organizate a fost peste 10 ani, în 1932-1933. Cel de-al treilea val al foametei organizate a fost peste 13 ani, în 1946-1947 (o mică eroare se explică, probabil, prin războiul, care nu putea fi prevăzut).

Cifre îngrozitoare pentru un simplu experiment bolșevic, având drept cobai întreaga țărănime (și nu numai) din Rusia. Însă toate aceste cifre sunt îngrozitoare, dar sunt doar date statistice. Ce se ascunde însă în spatele acestor cifre statistice? Dacă să ne referim numai la victimele foametei de apr. 5-7 mln avem de a face cu 5-7 mln de destine omenești, dintre care o bună parte au fost copii (fiind mai slabi ei erau mai frecvent pasibili morții, de asemenea, și în unele cazuri de canibalism ei au fost primele jertfe). În spatele acestei statistici, în spatele acestor cifre trebuie să vedem ochii triști, plini de deznădejde, ai copiilor, ai mamei neputincioase, care nu poate să-și salveze copilul (care încă nu a reușit să se bucure de ceea ce ia dat Dumnezeu mai scump - viața, luată în mod brutal de niște căpcăuni veniți accidental la putere) de la moarte, care cu o suferință înăbușită își petrece copilul în lumea celor drepți. În spatele acestor cifre statistice se află destinele a milioane de copii aduși în mod criminal la cel mai avansat grad de distrofie, schelete ale

foametei, scormonind peste tot unde ar putea găsi ceva comestibil, copii care plătesc pentru greșelile părinților (anume părinții lor, țărani, care reprezentau cca. 85% din componența Armatei Roșii, țărani creduli căzuți cu prea mare ușurință sub influența propagandei bolșevice „Pământul țăranilor”, pe care, cultivându-l, la început îi lua tot, mai apoi iau luat și pământul, i-au adus la putere pe bolșevici).

Eu nu-i pot înțelege pe avocații stalinismului, în special din conducerea de vârf a Rusiei de astăzi, care se opun cu înverșunare condamnării comunismului stalinist. *"Deși au existat represii, epoca stalinistă nu trebuie apreciată univoc. Orice eveniment istoric trebuie analizat în ansamblu. Țara s-a transformat în acea perioadă dintr-una agrară într-una industrială. În epoca lui Stalin, Rusia a câștigat Marele Război pentru Apărarea Patriei (Al Doilea Război Mondial, n.n.) și nimeni nu poate arunca cu piatra în aceia care au organizat această victorie"* a spus Vladimir Putin, citat de ITAR-TASS. Dar tov. Putin, cei care au „...organizat industrializarea și această victorie” au organizat, în același timp toate atrocitățile decriate mai sus. Ei sunt autorii celor mai mari crime comise cândva împotriva umanității. Ei sunt cei, care au sacrificat (pentru un ideal iluzoriu) cel puțin 60 milioane de oameni. A meritat această industrializare și victorie un așa preț? Este amoral să te stăruie să nu deranjezi cumva confortul psihologic al călăilor (unii dintre ei sunt încă în viață și se bucură, ca pe timpurile lor bune, de toate privilegiile: pensii grase, diverse scutiri etc., pe când victimele lor demult au putrezit în pământ), călcând în picioare memoria milioaneilor de jertfe ale acestor călăi, printre care milioane de copii, care ar fi trebuit astăzi să se bucure de viață. Este o blasfemie adusă lor. Este un mod de gândire deformat al liderilor de la Kremlin. O dovadă în plus că poporul rus are mari probleme la capitolul moralitate.

3.4.1. Foamea organizată din 1921-1923

„Nu departe de Moscova, în guberniile vecine: Kursk, Orlov, Tambov, după calculele unor specialiști atenți, noi deținem, la momentul de față, peste 10 milioane de puduri surplus de pâine... Noi trebuie nu doar să surpăm orice împotrivire, ci să-i obligăm să muncească în noile cadre sociale. Noi avem mijloace pentru aceasta... Acest mijloc este monopolul asupra pâinii, cartela de pâine, totala subordonare a forței de muncă”

(V.I.Lenin)

A mai fost numită foamea de pe Volga sau foamea leninistă (fiindcă a fost provocată de conducerea bolșevică în frunte cu Lenin). Conform statisticii oficiale foamea a cuprins 35 de gubernii cu populația totală de 90 mln oameni, din care au fost supuși foametei 40 mln de oameni. Este una dintre cele mai mari tragedii ale secolului 20. Foamea începută în primavara lui 1921 și terminată un an și jumătate mai târziu a dus la moartea a peste 5 milioane de oameni în zona Volga-Ural. Foamea s-a datorat proastei gestionari a producției agricole de către regimul bolșevic proaspăt instalat. Se pare că această cifră corespunde adevărului, fiind întâlnită la majoritatea autorilor, însă numărul de cca. 5 milioane este raportat doar la zona Volga-Ural (unde, într-adevăr, foamea a bătut cel mai groaznic, însă cazuri de foamete au fost și în alte zone ale imperiului rus, distrus de primul război mondial, revoluție și război civil. *“Datele despre numărul rușilor, care au murit de foame în 1921-1922, egal cu 5 mln, s-au dovedit foarte aproape de realitate”*[26]. Același număr l-a repetat și în cartea sa despre primul dictator bolșevic, publicată în a. 1931 [27]. Cunoscutul în lume economist S.N.Procopovich, care în iulie-august 1921 era unul din conducătorii Comitetului rusesc de ajutor înfometaiților (după lichidarea acestui comitet a fost arestat de organele VeCeKa, iar apoi expulzat din Rusia împreună cu alți savanți), a adus date mai precise – *„...5053000 de oameni - numărul morților și reducerea numărului nou născuților. Cauzele tragediei – reducerea suprafețelor însămânțate cu 45% și rechiziționarea tuturor rezervelor de pâine”* [28]. Acelaș lucru îl menționează și cunoscutul istoric V.P.Danilov [29]. Mai târziu în mediul emigranților M.Ya.Geller și A.M.Nekrich în cartea *„Utopia u vlasti (Utopia la putere)”* menționează: *„...numărul pierderilor în urma foametei a fost de 5053000 oameni, însă împreună cu pierderile din 1918-1920, au fost cca. 15 mln de jertfe omenestii”* [30], adică cca. 10%

din numărul populației. Istoricul O.V.Vins a argumentat datele privind victimele foametei în autonomia nemților de pe Volga, care „...în perioada 1920-1922 a pierdut 107,5 mii de oameni sau 27% din totalul populației...De asemenea, Țiclicitatea foametei, caracteristice statelor agresive cu populație preponderent sătească, este de 10...12 ani” [31].

Mortalitatea a crescut de 3-5 ori în gubernia Samara, Bașkiria și Republica Sovietică Tatară (până la 14 oameni la 100 de suflete pe an). De asemenea, foametea a cuprins toate regiunile și orașele părții europene a URSS „Cea mai grea situație era în raioanele de sud ale Ucrainei (Zaporojie, Donețk, Nicolaev, Ekaterinoslav și Odesa (inclusiv viitoarele raioane ale RASSM, care încă nu era formată – n.n.), Crimeea și regiunea cazacilor de pe Don). În RASS Kazahă în noiembrie 1921 numărul înfometaților era de 1 mln 300 mii de oameni, iar în martie 1922 – 1 mln 500 mii de oameni” [32].

Teritoriul din stânga Nistrului, care intra la acel moment în componența Ucrainei, a fost supus aceleleași terori bolșevice ca și întreaga populație a Ucrainei. Până în prezent, drama, pe care a suportat-o populația din stânga Nistrului în perioada regimului totalitar comunist, n-a avut parte de o investigație pertinentă și exhaustivă. Războiul civil, provocat, în mod premeditat, de puciștii conduși de Lenin, considerat de aceștia principala metodă a luptei de clasă după preluarea puterii în stat, a provocat imense pierderi materiale și umane populației din stânga Nistrului. Politica „comunismului de război”, însoțită de rechizițiile forțate ale cerealelor, ce a provocat Marea Foamete din anii 1921—1923, soldată cu peste 5 milioane de vieți omenești, a făcut ravagii nu doar în regiunile de pe cursul inferior al râului Volga, ci și în Caucazul de Nord și în regiunile sudice ale Ucrainei, în componența căreia intra atunci și zona care, în 1924, va deveni „autonomie moldovenească”. Șapte ani de ostilități militare neîntrerupte în această regiune, seceta care a afectat regiunile sudice ale fostului Imperiu rus, dar, în mod special, atitudinea barbară a autorităților comuniste de a confisca toate rezervele de cereale ale țăranilor, au provocat o foamete cumplită în mai multe gubernii ale Ucrainei, inclusiv în cele de la frontieră cu România, în componența cărora intrau și raioanele care, peste 3 ani, urmau să fie incluse în componența RASS Moldovenești. “Rechizițiile forțate de cereale au continuat în permanență în teritoriile controlate de armata roșie, dar din august 1920, practic, în fiecare lună, din Ucraina plecau câte 40 de garnituri cu cereale spre alte regiuni ale Rusiei Sovietice. În anul următor, lucrurile se complică și mai mult. În mai 1921, Lenin

cere, în mod ultimativ, prin intermediul unor telegrame expediate conducerii comuniste a Ucrainei, controlată de comuniști, să fie rechiziționate 200-300 milioane de puduri de cereale. În iulie 1921, același Lenin insistă să fie adoptată o decizie privind rechiziționarea forțată a 150 de milioane puduri de cereale din Ucraina. Asta însemna mai mult de 50% din recolta precară de 276,6 milioane de puduri, din acel an secetos. Până la urmă, la 29 iulie 1921, s-a decis ca țăranilor din Ucraina să le fie rechiziționate 120 milioane puduri de cereale” [32]. Declanșarea unui jaf pustiitor al țăranilor, lăsându-i fără minimul necesar de existență în vara - toamna anului 1921, a generat o foamete cumplită în regiunile sudice ale Ucrainei, care includeau și majoritatea raioanelor din stânga Nistrului. În toamna a. 1921 sunt înregistrate primele victime ale foametei din 1921-1923 în partea sudică a Ucrainei. Atunci când frații lor de peste Nistru se bucurau de Reforma Funciară promovată de regele Ferdinand special pentru Basarabia, fiecare țăran primind pământ, moldovenii (românii) din stânga Nistrului mureau de foame. Era o situație anapoda în cazul regimului bolșevic: seceta, care era în Ucraina, s-a oprit pe malul de est al Nistrului. Raioanele Tiraspol și Balta, care vor face parte din componența “RASSM”, erau incluse în lista celor mai afectate de foamete. În 1922, foametea s-a extins și în alte regiuni ale Ucrainei, continuând să facă numeroase victime, în special, printre țăranii specializați în cultivarea cerealelor. Doar în raioanele sudice ale Ucrainei, în urma foametei au murit câteva sute de mii de oameni. “În mai 1922, în regiunile sudice ale Ucrainei, sufereau de foame 3,7 milioane de persoane. Abia în a doua jumătate a anului 1922, datorită ajutorului umanitar acordat din exterior, în special, din partea unor organizații de caritate din SUA, Franța ș.a., a fost posibilă reducerea treptată a mortalității de pe urma foametei. Cu toate acestea, foametea a continuat să facă victime în unele raioane ale Ucrainei până în primăvara anului 1923” [32].

„Numărul jertfelor foametei din 1921-1923 rămâne necunoscută. Conform aprecierilor Comisariatului Poporului al sănătății din Ucraina în iarna a. 1921-1922 au murit de foame 235 mii de oameni. Aprecierea a fost făcută selectiv prin chestionarea țăranilor în primăvara a. 1922 de un corespondent al Direcției Statistice Centrale a Ucrainei, efectuat doar în câteva gubernii din sud. Răspândind aprecierea făcută de Comisariat asupra tuturor regiunilor, care au pătimit în urma foametei, se obține cifra de apr.300–350 mii de morți de foame” [32].

În concluzie putem conchide că, conform surselor prezentate mai sus numărul victimelor foametei pe Volga este de apr. 5 mln de oameni, iar împreună cu pierderile în rezultatul foametei în regiunile părții europene a URSS și RASS Kazahă, de asemenea, pierderile în urma războiului civil, numărul total al victimelor ar putea atinge 16-17 mln de oameni sau apr. 11-12% din totalul populației. Referindu-ne doar la cifra de apr. 5 milioane de jertfe ale foametei în spatele acestei statistici se ascunde soarta a milioane de biete ființe umane, care au nimerit fără nici o vină în angrenajele mașinării morții leniniste.

Să încercăm să stabilim, conform mărturiilor timpului, care au fost motivele, cauzele acestei cumplite tragedii. Din cele expuse mai sus, din sursele de informație citate reiese că cauzele foametei au fost: seceta; distrugerile și haosul după preluarea puterii de către bolșevici și după războiul civil; reducerea drastică a suprafețelor însămânțate din cauza politicii bolșevice defecte de despuiere a țăranului prin rechiziționarea întregii roade; unele „erori!!!” ale conducerii bolșevice. Pe lângă toate aceste cauze care, într-adevăr, au existat, în primul rând trebuie de evidențiat factorul politic. În realitate, foametea a fost provocată de bolșevici prin reținerea recoltei de pâine. Lenin știa că în țară există resurse suficiente de pâine și chiar s-a păstrat scrisoarea lui, în care mărturisește: *„Nu departe de Moscova, în guberniile vecine: Kursk, Orlov, Tambov, după calculele unor specialiști atenți, noi deținem, la momentul de față, peste 10 milioane de puduri [un pud este egal cu 16 kg] surplus de pâine...Noi trebuie nu doar să surpăm orice împotrivire, ci să-i obligăm să muncească în noile cadre sociale. Noi avem mijloace pentru aceasta... Acest mijloc este monopolul asupra pâinii, cartela de pâine, totala subordonare a forței de muncă”* [33]. Rațiunile lui Lenin nu erau unele comerciale, ci strict politice. De fapt era rațiunea unui dement. Cum poți să te joci în acest mod cu viețile a sute de mii de copii, bătrâni, femei. Un om întreg la minte n-ar ține ascunsă pâinea atunci când bieți copii nevinovați mor de foame.

Văzând că situația este critică pentru a reduce mortalitatea copiilor guvernul bolșevic a organizat o serie de puncte de primire a copiilor, orfeline. Însă ele s-au transformat în locuri unde copii pur și simplu mureau. Iată cum este descris orfelinat din Buzuluk de un membru al unui comitet de ajutorare a înfometaților: *„Orfelinatul trebuia să primească 50 de copii, dar seara deja erau 654 de copii. De obicei pe zi se primeau câte 80 de copii. Mirosul din interior era insuportabil. Când noi am intrat, am auzit plânsete de copii, care nu*

Imagini zguduitoare din orfelinatul de la Buzuluc.

Trupuri adunate în câteva zile ale lunii decembrie 1921 în Buzuluc.

Trupușoare de copii aduse spre înhumare.

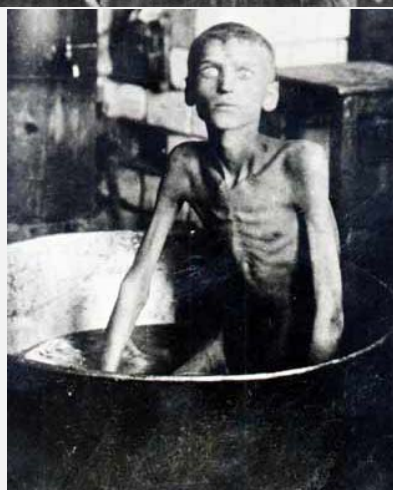
Copii morți de foame pe drumuri.

încetau nici ziua nici noaptea. În fiecare cameră erau îmbâcsiți ca peștii în butoi nu mai puțin de o sută de copii, care erau postați pe pătucuri din pânuă câte șase copii pe fiecare pătuc. Copii erau și sub paturi. Bolnavii de tif, unii absolut goi, erau culcați pe paie într-o cameră separată. Ei nu aveau nici lenjerie, nici medicamente, nici o simplă soluție de dezinfectare, nici un medic. Am fost în stare să le dăm o supă și puține haine. În fiecare dimineață funcționarii scoteau cadavrele copiilor din camere și le depozitau în sarai. După aceea venea o căruță, care îi ducea. Într-un orfelinat era o inscripție: „S-au primit 1300, au murit 731” [34]. Asta a fost „marea grijă” a partidului de bieții copii. După ce a lăsat sute de mii de copii să moară le-a organizat prin aceste orfelinate un loc de moarte colectiv. Sunt imagini zguduitoare, de neînchipuit că toate acestea se întâmplau în secolul 20 în Europa, nu în Africa sau Asia. Apăruseră și cazuri de canibalism când părinții își mâncau copiii morți sau, în unele cazuri îi ucideau și îi mâncau.

„Comitetele de ajutorare au luat decizia de a înceta cumpărarea salamului ieftin, când a fost depistată în el carne de om” [34].

Deoarece situația devenise critică guvernul bolșevic s-a adresat către comunitatea internațională cu rugămintea de a ajuta în lupta cu foametea. „Guvernul rus va primi orice ajutor din orice surse, nefăcând nicio legătură cu relațiile politice existente” se spunea în notă.

Foametea din Rusia 1921 – 1922. Imagini socante!

Victims of Lenin's famine

Victim of Lenin's famine

În aceeași zi Lenin a făcut o adresare către proletariatul mondial, iar mai înainte Maxim Gor'kii a chemat comunitatea Apusului să nu admită pierderi masive de vieți omenești în Rusia. Toate aceste grozăvii s-au prelungit până în 1922, când Comisia Internațională de ajutorare a înfometaților a reușit să treacă diferite obstacole birocratice (în stil tipic bolșevic) și a organizat o serie de bucătării de câmp, care au fost de mare ajutor. Timp de doi ani au fost cumpărate produse alimentare din SUA în sumă de 13 mln de dolari. Către 1 iunie 1922 în Rusia de peste hotare pentru înfometați au fost aduse până la 25 mln puduri de diferite produse alimentare, dintre care Administrarea Ajutorului American (ARA) – 22 milioane de puduri. În total ARA a cheltuit 78 mln dolari, din care 28 mln banii guvernului, iar restul – al diferitor organizații filantropice. În guberniile cuprinse de foamete au fost deschise peste 7000 de cantine sovietice și 9500 cantine ale organizațiilor străine, prin care în mai 1922 6,1 mln de oameni au primit hrană și un pachet de porumb, în iulie - 8,8 mln, iar în august – 10,3 mln. *„Comitetul Internațional de Ajutorare a Rusiei sub conducerea lui Nansen din septembrie 1921 până în septembrie 1922 a adus în Rusia 90,7 mii tone de produse Alimentare”*[35]. *„Alianța Internațională „Save the Children” (Salvați Copii) a hrănit 260 mii de oameni; Comitetul Nansen – 138 mii; Crucea Roșie germană – 87 mii; sindicatul englez – 92 mii; Ajutorul Internațional muncitoresc 78 mii”* [30]. Grație ARA și altor organizații de caritate, desfășurat în a. 1922, s-a reușit salvarea de la moarte prin înfometare a sute de mii de țărani. Pe fondul acestei relative redresări a situației grație ajutorului dezinteresat al *„imperialiștilor”* ștabii bolșevici, vinovați de această crimă odioasă, au venit și ei cu rapoarte de laudă: *„Un lucru mare a fost făcut și de organele noastre pentru alimente și funciare, începând de la Comisariatul poporului pentru alimente și Comisariatul Poporului pentru pământ și până la secțiile lor din uezduri. „Ați știut cum să luați, ați reușit și să dați” vorbesc despre noi cu laudă țărani la noi pe Volga. Ați lucrat bine, cu spor”* [36]. Câtă lipsă de bun simț. Iau despuiat de pâine pe bieții țărani, iau luat totul, iau lăsat un an să moară în masă de foame, să se mănânce unul pe altul, iar apoi au venit salvatorii să le dea cu țărâita celor, care au mai rămas vii, dar nu și sănătoși. *„Ați lucrat bine tovarăși”!* Ați sacrificat prin foamete peste 5 mln de oameni – copii, femei, bătrâni. Ați măcelărit peste 10 mln de oameni în războiul civil. Ați lucrat bine tovarăși.

3.4.2. Foamea organizată din 1932-1933

„Regimul liderului sovietic Iosif Stalin a fost responsabil pentru Marea foamete din Uniunea Sovietică în 1933-33, o catastrofă calificată drept "genocid" în legislația ucraineană. Condamnăm ferm politicile crude adoptate de regimul stalinist, asimilabile unei crime împotriva umanității, deoarece au dus la moartea a milioane de persoane nevinovate”.

(Rezoluția Parlamentului din cadrul Consiliului Europei)

Conform teoriei ciclicității perioadelor de foamete caracteristice statelor agresive cu populație preponderent sătească elaborată de istoricul Binc O.V., după 10 ani de la prima mare foamete din a. 1921-1922 regimul bolșevic stalinist organizează o nouă foamete, orientată și de data aceasta împotriva țăranului, în special, împotriva celui gospodar, numit de ideologia leninist-stalinistă „*culac*” pentru a-l împlânzi. Rezultatele acestui genocid stalinist au fost distrugătoare, în special, pentru Ucraina (de menționat că în componența Ucrainei se afla și RASSM) și Kazahstan. Conform mai multor surse foamea în Kazahstan a secerat între 1,3—1,5 milioane de vieți omenești. În Rusia (în special, în grânarul Rusiei - Cuban și Caucazul de Nord) au decedat din cauza foametei apr. 2 milioane de oameni. Foamea ucraineană sau Holodomor-ul a fost una dintre cele mai grave catastrofe naționale ale ucrainenilor din istoria modernă, cu un număr de morți estimat la câteva milioane. Până la prăbușirea Uniunii Sovietice, existența foametei a fost puternic negată de guvernul sovietic și apologetii regimului sovietic din motive ideologice. Holodomorul este denumit și „*genocidul ucrainean*”, ceea ce ar implica faptul că Holodomorul a fost pus la cale de guvern, cu scopul distrugerii națiunii ucrainene ca factor politic și entitate socială [37].

Odată cu obținerea independenței oficialitățile de la Kiev au făcut eforturi considerabile de a face cunoscute rezultatele Holodomorului din 1932-1933. Primul președinte ucrainean L. Kravciuk consideră că „...foamea a fost un genocid împotriva propriului popor, dar conform directivelor unui alt centru” [38]. În mesajul către poporul ucrainean rostit cu ocazia Zilei memoriei victimelor foametei și a represiei politice din 24 noiembrie 2002, L. Kucima, declara că „Holodomorul și represia politică planificate și orchestrate de regimul comunist au amenințat însăși existența națiunii ucrainene. Ca urmare a „genocidului

împotriva poporului ucrainean, o cincime din populația rurală a Ucrainei a murit în 1932-1933. Cauzele tragediei sunt identificate în teroarea prin înfometare, ca răspuns la rezistența țăranimii ucrainene la colectivizarea generală” [39]. La 28 noiembrie 2002, în preajma celei de-a 70-a comemorări a foametei din Ucraina, pentru prima dată, Rada Supremă a calificat și a condamnat evenimentele ca „politică de genocid desfășurată la nivel de stat de liderii regimului totalitar sovietic împotriva cetățenilor Ucrainei“ . La 14 mai 2003, deputații ucraineni au aprobat raportul vice-premierului D. Tabachnik, în care se arăta că „Holodomorul anilor 1932-1933 a fost organizat în mod premeditat de regimul stalinist și trebuie să fie condamnat public de societatea ucraineană și de comunitatea internațională, după numărul victimelor, ca una din cele mai mari fapte de genocid din istoria omenirii“[40]. La 6 decembrie 2002, președintele L. Kucima a emis Decretul nr.393 privind Măsurile adiționale în legătură cu cea de-a 70-a comemorare a Marii Foamete (Holodomor) din Ucraina, care prevede ridicarea la Kiev a unui Memorial al victimelor Holodomorurilor și represieiunilor politice și trasează sarcini Guvernului privind elaborarea „unui complex de măsuri pentru a determina comunitatea internațională să recunoască holodomorul din 1932-1933 din Ucraina drept o tragedie majoră în istoria umanității“[41].

Pe 15 mai 2003, Parlamentul Ucrainei – Verhovna Rada – a votat o rezoluție, prin care foametea din 1932-1933 era declarată genocid organizat deliberat de autoritățile centrale sovietice împotriva națiunii ucrainene. La 10 noiembrie 2003, la comemorarea a 70 de ani de la tristul eveniment, Organizația Națiunilor Unite în baza unui apel al Parlamentului Ucrainei de recunoaștere a HOLODOMOR-ului - din 1932-1933 drept genocid „Acest genocid împotriva poporului ucrainean a fost organizat de către Regimul totalitar comunist de sub Stalin, care a fost cu sediul la Moscova. Foametea a dus la decese imense între 7.000.000 și 10.000.000 de nevinovați - femei și copii, care au reprezentat fiecare a patra persoană în Ucraina. Acest lucru lipsit de sens, această crimă în masă din motive etnice, poate fi numit numai genocid. Unica intenție a acestei foamete a fost să distrugă spiritul național al poporului ucrainean. De aceea, rog respectuos ONU de a adopta următoarele Rezoluție. Astfel de acțiuni ar fi un lucru mare în prevenirea de genociduri pe viitor și alte crime împotriva umanității”.

La 28 noiembrie 2006, parlamentul Ucrainei a aprobat o rezoluție, care afirmă că foametea forțată din perioada sovietică a fost un act de

genocid împotriva poporului ucrainean [37,42]. În zilele noastre, 20 de state au recunoscut că foametea din 1932-1933 a fost un act de genocid. Printre aceste state se află Ucraina, Argentina, Australia, Azerbaidjan, Belgia, Canada, Estonia, Georgia, Ungaria, Italia, Letonia, Lituania, Moldova, Polonia, Statele Unite ale Americii și Vaticanul. În schimb, Federația Rusă neagă în mod oficial că Holodomorul ar fi fost un genocid etnic.

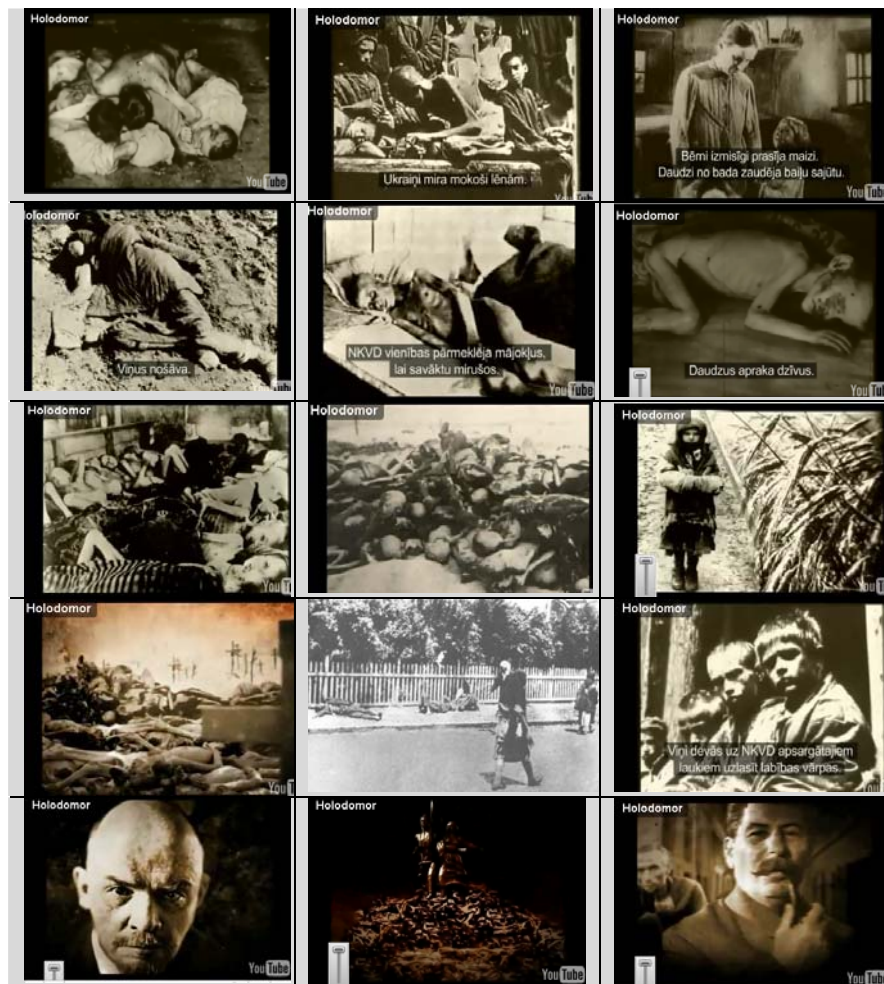

Recent parlamentarii din cadrul Consiliului Europei au adoptat o rezoluție, care spune că „...regimul liderului sovietic Iosif Stalin a fost responsabil pentru Marea foamete din Uniunea Sovietică în 1932, o catastrofă calificată drept "genocid" în legislația ucraineană”. Rezoluția a fost adoptată cu 81 de voturi pentru și patru împotriva, printre care reprezentanții Rusiei. „Dictatorul sovietic Iosif Stalin și alți lideri bolșevici au fost recunoscuți vinovați pentru genocidul și declanșarea mării foamete din 1932-1933 împotriva poporului ucrainean, soldate cu milioane de morți” (Serviciul de Securitate al Ucrainei (SBU)). „În Ucraina, milioane de țărani și familiile acestora au murit de foame ca urmare a interdicției de părăsire a zonelor afectate și a confiscării cerealelor. Milioane de persoane au murit înfometate în Bielorusia (Belarus), Kazahstan, Republica Moldova și în Rusia, în punctul culminant al crizei alimentare din 1932-1933” (Din Rezoluția Parlamentului UE). Au mai fost declarați vinovați: Viaceslav Molotov, președintele Consiliului Comisarilor Poporului din URSS; Lazar Kaganovich, secretar al Comitetului Central al PC (b); Stanislav Kosior, secretar general al Partidului Comunist al bolșevicilor din Ucraina; Pavel Postâșev, secretar CC al PC (b); Vlas Ciubari, șeful guvernului ucrainean; Mendel Hataievici, secretarul CC al Partidului Comunist Ucrainean. Pe 11.09.1932 Stalin ia scris lui Kaganovich: „Situția din Ucraina este foarte rea. Dacă nu luăm măsuri acum am putea pierde Ucraina”. Și a luat „măsuri”, care au menținut Ucraina în cadrul URSS cu prețul a multor milioane de vieți omenești. Acești criminali merită și trebuie să fie condamnați fie și postmortem pentru crimele săvârșite. Măcar în lumea de apoi să dea ochii cu chipurile acelor copii distrofici, îmbătrâniți înainte vreme, morți din vina lor. Sunt zguduitoare relatările unora dintre puținii martori străini, care au reușit să vadă pe viu aceste

grozăvii ale foametei. "La stații s-au aliniat cu cerșitul țărani cu mâinile și picioarele umflate, femeile ridicând până la ferestrele transportului sugari oribili cu capete enorme deteriorate, membre slăbănogite și burta umflată" scria în raportul său Arthur Koestler (jurnalist britanic, membru al Partidului Comunist German din a. 1931 până în 1937) în timpul vizitei sale la Har'kov [43]. În orașele mari puteai vedea morți pe străzi. Țărani din satele din împrejurimi în disperare se scurgeau spre orașe în speranța de a se salva. Însă intrările în orașe erau postate de miliție și NKVD, care îi întorceau înapoi pe bieții țărani. „Oamenii mureau de foame, dar le era interzis să intre în orașe. Paznicii interziceau bolnavilor și muribunzilor să urce în trenuri. Mulți au murit în gări sau de-a lungul căilor ferate. Se duceau spre Har'kov sau spre Kiev. Ucrainenii mureau încet, în chinuri lente” (Boris Sokolov, istoric). Milioane de copii cerșeau pâine pe străzile orașelor sovietice. Stalin a „rezolvat” problema în stilul său, autorizând la mijlocul anilor 30' execuția copiilor de la vârsta de peste 12 ani. Adevărată grijă părintească! De ce să se chinuie cu cerșitul. O minte dementă fiindcă numai sănătoasă nu a fost.

Mai multe surse de informație menționau cazuri de canibalism. Până la ce nivel de degradare poate fi adus omul de un sistem satanic cum a fost cel comunist-stalinist. “În satele din Ucraina, Caucazul de Nord și Asia Centrală canibalismul a fost, dacă nu extins, cel puțin un fenomen larg răspândit” [44]. Satele erau pline cu trupuri de oameni. Kanibalismul se răspândea la scară înspăimântătoare – mamele își mâncau copii. Într-o circulară secretă din 22 mai 1932, semnată de înlocuitorul șefului GPU ucrainene Carlson, era scris: "Din moment ce Codul penal nu conține articole despre canibalism, toți inculpații de acest lucru trebuie însă să fie aduși imediat la filiala locală a GPU-ului”.

La însărcinarea Adunării Parlamentare a Uniunii Europene un grup de jurnaliști lituanieni au elaborat un film despre Holodomor, în baza documentelor, mărturiilor rudelor victimelor, fotografiilor [45]. Este un film cutremurător. Este un film de groază, autorii nerecomandându-l spre vizionare copiilor cu vârsta mai puțin de 12 ani. Nu-ți poți închipui că astfel de crime împotriva bieților copii nevinovați și neajutorați, asupra mamelor, bătrânilor pot fi săvârșite de ființe, care pot fi numite oameni. Filmul se termină cu fotografia dementului Lenin și a paranoicului Stalin. Sunt istorisiri, care te înfioară, citindu-le și vizionându-le. Pentru a argumenta întrucâtva cifrele jertfelor

Holodomorului indicate mai sus voi recurge la mărturiile mai multor martori ai timpului și specialiștilor în domeniu.

Bineînțeles este imposibil de a stabili numărul exact al victimelor foametei staliniste, însă prin contrapunere de fapte, prin analiza informațiilor documentate, prin extrapolare poate fi stabilit într-o primă aproximație numărul aproximativ al martirilor acestui strașnic episod în viața popoarelor, băgate fără voia lor în lagărul socialist rusesc. Voi încerca să aduc unele estimări ale diferitor specialiști cu referire la

documente din perioada respectivă. Mai multe surse indică cifra de 5 milioane de victime.

“O estimare mai nouă, care se bazează pe datele demografice din arhivele sovietice recent desecretizate, dă o cifră a pierderilor de 3,2 milioane, sau, dacă se iau în calcul lipsa de credibilitate a unora dintre surse, între 3 și 3,5 milioane de oameni” [46,47].

“Ca și în cazul altor atrocități comise de guvernare numărul victimelor poate fi doar estimat. Însă se știe că în rezultatul recensământului sovietic din anul 1926 erau 31,2 milioane de ucraineni și în urma recensământului din 1939 (probabil umflat) erau doar 28,1 milioane, un declin absolut de 3,1 milioane de oameni sau 10% din totalul populației” [48]. Considerând creșterea naturală a populației timp de 13 ani și luând în considerație posibilele falsificări ale rezultatelor recensământului din 1939 se ajunge la numărul întâlnit în mai multe surse - 5 – 6 milioane de victime.

Este evident că întreg aparatul propagandistic stalinist demonstra lumii întregi că în URSS se construia cea mai fericită societate. Mulți cădeau în cursă, însă cu toate acestea existența foametei nu a putut fi ascunsă complet. La începutul anului 1933, Gareth Jones, un reporter și fostul consilier al prim ministrului britanic Loyd George, a călătorit în Ucraina, iar în martie a vorbit despre ceea ce a văzut acolo: *“Am mers singur prin satele și douăsprezece ferme colective. Peste tot erau strigăte: “Nu este nici pâine, suntem flămânzi”. De asemenea, în Kazahstan au murit cca. un milion de persoane, începând cu 1930, iar acum în Ucraina alte milioane au mai fost jertfite”[49].*

În septembrie 1933, în urma vizitei lui Walter Duranty în Ucraina și Caucazul de Nord, un diplomat britanic raporta la Londra că *„Dl Duranty crede destul de posibil că un număr de 10 de milioane de persoane au murit în mod direct sau indirect din cauza lipsei de produse alimentare în Uniunea Sovietică în cursul anului trecut” [50].* Acelaș lucru l-a confirmat și Eugene Lyons, corespondentul agenției de presă *“United Press”* la Moscova, care a avut o discuție cu Walter Duranty. Eugen Lyons a fost primul din presa de încredere în lumea vorbitoare de limba engleză, care a informat lumea despre ororile staliniste. Moscova a răspuns prin interzicerea jurnaliștilor să călătorească în regiunile cuprinse de foamete [51]. *“Un diplomat leton la Moscova a declarat în octombrie că oficialii sovietici au admis foametea și a estimat că șapte-opt milioane au murit de foame” [52].* Rapoarte privind foametea în Ucraina continuau să trimită Departamentului de Stat al SUA în

primăvara, vara și spre sfârșitul anului 1933 din Viena [53], din Paris [54], Atena, Helsinki, Riga ș.a.

Autorii filmului prezintă strașnica cifră de 7 000 000 de victime ale Holodomorului, adică cca. 23% din întreaga populație conform recensământului din 1926, inclusiv a cca. 110 000 de

morți de foame în fosta RASSM. Este un tablou îngrozitor. Pentru a crea o impresie cum au fost repartizate aceste zone ale morții de foame în Ucraina autorii [55] au elaborat o hartă a declinului populației în Ucraina și Rusia de Sud în baza documentelor oferite de The Foreign Office al Marii Britanii. Din această hartă se vede clar că mai mult de jumătate de regiuni au rata declinului populației 25% și mai mult. RASSM este catalogată cu rata de 19,9%.

Să încercăm totuși să evidențiem cauzele care au dus la acest genocid. Cauzele Holodomorului, deși complexe, pot fi înțelese prin studierea contextului mai larg al revoluției sociale, care a avut loc în Uniunea Sovietică în acele vremuri.

Colectivizarea forțată de la începutul anilor '30, prin aplicarea constrângerii și violenței în raporturile dintre regimul bolșevic și țărănime, prin instrumentarea unor măsuri administrative și de excomunicare împotriva țăranilor înstăriți, prin asmuțarea țăranilor săraci și mijlocași împotriva așa-numitor „culaci”, s-a soldat cu anularea proprietății private la sat, cu un nou război civil împotriva țăranilor, cu foametea înspăimântătoare din anii 1932-1933. În conversația cu Churchill Stalin a estimat numărul culacilor din întreaga URSS, care au fost reprimați pentru opunerea rezistenței la colectivizare egal cu 10 milioane, incluzând și cei deportați.

Campania de colectivizare s-a dovedit foarte nepopulară în rândul țăranilor ucraineni. În perioada, în care colectivizarea mai era un proces voluntar, foarte puțini țărani se înscriaseră în kolhozuri. Din acest motiv, regimul sovietic a început să supună țăranimea unor presiuni tot mai mari pentru acceptarea colectivizării agriculturii. În perioada 1929 – 1930, zeci de mii de activiști ai Partidului Comunist au fost trimiși în zonele rurale din Ucraina pentru a asigura accelerarea procesului de colectivizare. Așa numiții „*douăzecișicinci miști*” (muncitori industriali și cei mai devotați bolșevici) au fost trimiși să ajute la conducerea kolhozurilor. În plus, acești activiști trebuiau să zdrobească rezistență pasivă și nou apăruta rezistență activă la colectivizare prin așa-numita politică de "*deculacizare*" (arestarea culacilor, despre care se afirma că s-ar fi opus regimului, ar fi exploatat munca țăranilor săraci și ar fi dosit grânele) prin transferarea forțată a familiilor de culaci după Ural și în Asia Centrală, unde erau forțați să muncească în alte sectoare ale economiei, precum exploatarea parchetelor forestiere. Practic, eticheta de *culac* a fost aplicată oricărui individ, care se opunea procesului de colectivizare, indiferent de avere. Documentele arată că în jur de 300.000 de țărani din populația de aproximativ 31.000.000 de ucraineni au căzut victime acestei politici în anii 1930-1931, iar ucrainenii au reprezentat 15% din totalul de 1,8 milioane de culaci colonizați cu forța pe cuprinsul întregii Uniuni Sovietice [56].

La 7 august 1932, când foametea făcea ravagii în Ucraina, intra în vigoare faimoasa Lege „*despre cele cinci spice de grâu*”, în redacția lui I. Stalin, care chiar și pentru cele mai mici furturi prevedea împușcarea și, doar în cazuri destul de rare, era prevăzută o pedeapsă mai „*blândă*” – 10 ani de închisoare. Legea a lovit sălbatic în țăranii înfometați care, în situația disperată, în care s-au pomenit din cauza politicilor criminale de rechiziție, erau condamnați să recurgă la furtul din averea kolhozurilor, pentru a se salva de la moarte. La 27 decembrie 1932 a fost instituit sistemul de pașapoarte sovietice, dar, numai pentru populația urbană, nu și pentru țărani, care erau condamnați să moară în satele lor, rămase fără nici o rezervă de cereale.

Impactul foametei asupra moldovenilor din RASSM. Foametea a lovit RASSM în 1925 și 1932-1933, făcând zeci de mii de victime, moarte de foame printre români și ucrainieni. Foametea cumplită, represiunile și deportările operate de autoritățile comuniste, au generat un exod masiv de populație – fuga peste Nistru, în România. Pentru curmarea acestui exod, care constituia o dovadă concludentă a

eșecului catastrofal al politicilor promovate de autoritățile comuniste, s-a recurs la fortificarea pazei frontierei sovietice, însoțită de utilizarea armelor contra transfugilor înfomețați. Mii de locuitori au încercat să fugă peste Nistru, în ciuda primejdiei de a fi împușcați de grăniceri. Pe 23 februarie 1932, numai din satul Olănești au fost împușcați 40 de fugari. Această tragedie a fost povestită de supraviețuitori în mai multe ziare europene. Partea sovietică a afirmat că cei, care au murit au fost "elemente chiaburești cucerite de propaganda românească". În 1932, Comitetul pentru Ajutorarea Refugiaților Transnistreni a expediat Ligii Națiunilor, un memoriu în care se menționa: „... Neavând din ce alege, ei își părăsesc pământurile și căminele lor strămoșești și în disperarea oarbă de a-și salva singura avere ce le-a mai rămas pe lume, darul lui Dumnezeu, viața, se aventurează să fugă peste Nistru, în România... Regimul sovietic, însă, nu știe de milă și astfel moldovenii fugari sunt împușcați în masă cu mitralierele, cu zecile, cu sutele, fără nici o cruțare pe tot lungul Nistrului...”.

Care a fost numărul victimelor foametei din 1932-1933 în RASSM, parte componentă a Ucrainei? Nu există informații separate pentru RASSM. Stimata Dna A.Guțu, conducătoarea delegației parlamentare a Republicii Moldova, la APCE privind Holodomorul prezentat la sesiunea de primavara a APCE, care a prezentat în fața comisiei ONU declarația de susținere a declarației Ucrainei de a considera Golodomorul din 1932-1933 drept genocid, a menționat că numărul victimelor foametei din anii 1932-1933 din RASSM n-a fost stabilit, deocamdată, cu exactitate, fiind vorba de zeci de mii de oameni.

Încerc să fac un calcul estimativ. Conform Hărții declinului populației în Ucraina și Rusia de sud [57] teritoriul RASSM a fost catalogat cu rata de declin 19,9%. Luând în considerație populația RASSM din acea perioadă de

572339 de oameni conform recensământului din 1926 numărul victimelor ar fi aproximativ de 110 mii.

Și totuși, care a fost cauza principală a foametei din 1932-1933? Să facem o scurtă analiză a volumului recoltării grânelor și a exportului în anii 1930-1933. Dacă în anii 1930 și 1931 se colectaseră cam 22,8 milioane de tone cereale în fiecare an, scăderea la numai 18,5 milioane de tone în 1932, exportul de grâne continuând să crească (v. Diagrama). În a. 1929-2,6 mln centnere, 1930 – 48,4 mln centnere, 1931 – 50,7 mln centnere, în 1932 – 51,8 mln centnere), evident a dus la reducerea drastică a rezervelor de pâine. Robert Conquest, autorul uneia dintre cele mai importante studii publicate înainte de desecretizarea arhivelor sovietice, ajungea la concluzia că foametea din 1932-1933 a fost un fenomen artificial, o crimă în masă deliberată, dacă nu chiar un genocid comis ca parte a programului de colectivizare a agriculturii sovietice a lui Stalin. Mulți istorici au fost de acord cu aceste concluzii. *„Acest lucru sugerează că foametea a fost rezultatul unei decizii de a sustrage din regiunile cele mai fertile din Ucraina și Caucazul de Nord cantitatea maximă de cereale pentru a finanța industrializarea. Foametea, cu alte cuvinte, nu a fost un fenomen natural, ci un cataclism politic”* [55].

În a. 2006, au fost desecretizate mai mult de 5.000 de pagini de arhivă, care priveau Holodomorul. Aceste documente arată că Moscova a izolat Ucraina, în vreme ce altor regiuni li s-a permis aprovizionarea cu ajutoare umanitare de urgență. În conformitate cu raportul Comisiei Guvernului SUA pentru foametea ucraineană [57] rechiziționarea de către autoritățile sovietice a recoltei din 1932 a fost principala cauză a foametei din anul următor. Comisia afirma că: *„de vreme ce foametea a avut loc în anul agricol 1932-1933 în bazinul Volgăi și pe teritoriul Caucazului de Nord ca un tot, intervențiile brutale ale lui Stalin din toamna anului 1932 și din ianuarie 1933 în Ucraina pot fi asemădate numai cu cele din regiunea etnică ucraineană din Kuban, din nordul Caucazului”*. Sunt suficiente argumente în favoarea faptului că foametea din 1932-1933 a fost organizată de conducerea stalinistă de la Kremlin. Cu toate acestea guvernul sovietic nega orice informație despre foametea în Ucraina în 1932-1933, deoarece pâinea rechiziționată (luată de la gura copiilor) din raioanele înfometate era exportată pentru plata creditelor germane. *„7 milioane de victime, dar lumea n-a făcut nimic pentru salvarea lor. Într-un singur an. Umanitatea nu mai văzuse un program de exterminare atât de eficient precum genocidul din Ucraina 1932-33”* menționează autorii filmului [45]. Dar astăzi, ce se face pentru comemorarea acelor jertfe ale foametei organizate? Chiar și

conducerea de astăzi a Rusiei, în deplină concordanță cu statutul ei de succesor al URSS, neagă acest fapt. A se vedea declarațiile lui Putin la subiect. De asemenea, declarațiile unor funcționari ai Moscovei. Mass media ucraineană l-a citat recent pe Evgheni Guzeev, Consulul general al Rusiei în Lvov, care a afirmat că: "...liderii din perioada aceea erau oameni sensibili și este imposibil de imaginat că aceasta [foametea] a fost plănuită" [58]. Ca să vezi cât de sensibili au fost acești căpcăuni încât nici n-au simțit cum au băgat în pământ între 8 și 10 milioane (integral pe URSS) de oameni nevinovați, copii, femei, bătrâni. Se întâmplă ceva cu reprezentanții acestei națiuni, care au mintea atât de scurtă.

E ca o blasfemie în adresa victimelor foametei din 1932-1933. Atunci când la Bruxelles se adopta Rezoluția de condamnare a regimului stalinist, fiind considerat vinovat de genocidul poporului ucrainean, în Zaporozje, în sud-estul Ucrainei, a fost inaugurat un monument dedicat lui Stalin. Inaugurarea s-a făcut în prezența mai multor foști combatanți, care afixau portrete ale dictatorului sovietic, cu câteva zile înainte de aniversare. Monumentul este înalt de peste doi metri și a fost amplasat în fața sediului local al Partidului Comunist din această regiune rusofonă și rusofilă din Ucraina, în prezența a circa 1.000 de persoane, veterani, pensionari și alți susținători ai formațiunii. Două vehicule militare au trecut prin fața manifestanților care agitau drapele roșii și portrete ale lui Stalin. Foștii combatanți au făcut elogiul "*tătucului popoarelor*" și au strigat "*Trăiască Stalin!*". Cum Vă place Dlor?

3.4.3. Foamea organizată din 1946-1947

"Foamea va împlânzi animale feroce, acestea vor învăța decență și politețe, ascultare și supunere la cele mai perverse comenzi. În general, foamea este singurul mijloc, care ar putea stimula și împinge pe săraci la muncă".

(William Townsendar. Legile sărăciei, 1785)

Căutările multilaterale efectuate pe problemă au arătat că foametei din 1946-1947 i s-a acordat mult mai puțină atenție și spațiu în presa scrisă decât celei din 1932-1933. Unul din motivele de bază (cred eu) ar fi faptul că în Rusia și Ucraina această foamete a făcut mai puține victime, comparativ cu cea din 1932-33. Mai este și alt factor: Ucraina a avut un avocat puternic în exterior – diaspora ucraineană numeroasă, care a știut să bată în toate clopotele, Basarabia însă n-a avut un asemenea avocat, iar România, care ar fi putut fi avocatul Basarabiei singură gema sub cizma rusească în acea vreme. Unii cercetători înclină spre faptul că această foamete n-a fost organizată fiindcă Stalin nu avea nici un motiv (colectivizarea fusese realizată, culacii și dușmanii poporului au fost exterminați, țărănimea a fost împlânzită). Poate ar avea parțial dreptate în cazul Ucrainei, Rusiei, Kazastanului ș.a. Se uită însă un lucru esențial. În teritoriile ocupate după 1940 colectivizarea n-a avut loc. Țăranul n-a fost împlânzit așa cum știa s-o facă regimul stalinist. Și „*dușmanii poporului*” n-au fost lichidați. În aceste noi teritorii, în special, în Basarabia, regimul stalinist a folosit întocmai aceleași metode, pe care le-a probat în Ucraina în anii 1932-1933, numai că mai perfid și feroce, restrânse în timp. Dacă în Ucraina și Rusia colectivizarea a fost pregătită timp de vreo 8 ani (1926-1934), atunci în Basarabia ea a fost realizată în doar trei ani, trecându-i pe bieții țărani prin crunta și diabolică mașinărie stalinistă – foamete și deportări. „*Foamea va împlânzi animale feroce, acestea vor învăța decență și politețe, ascultare și supunere la cele mai perverse comenzi. În general, foamea este singurul mijloc, care ar putea stimula și împinge pe săraci la muncă*” [59]. A fost tocmai deviza regimului stalinist luată la baza realizării planului său de colectivizare în URSS în a. 1929-1934 și ulterior în Basarabia în 1947-1949. Într-adevăr „*foamea (și teama de deportări) a fost singurul mijloc, care ia împins pe țărani la muncă în kolhoz*”.

De ce în Basarabia teroarea stalinistă a fost atât de cruntă? Fiindcă Țările Baltice au fost ocupate in-corpore. În afara lor n-au rămas teritorii locuite de conaționali, la unitatea cu care să tindă cei ocupați. Au mai fost și țările vecine scandinave, care iau fost avocații lor permanenți. În cazul Basarabiei era altă situație. Peste Prut se afla țara (ocupată de sovietici și impusă la tăcere), care era una cu trupul său, spre unirea cu care întotdeauna s-a sperat. Călăii stalinismului au înțeles bine acest lucru și au pus în aplicare toate metodele de teroare – fizică, psihologică, economică, morală. În acest paragraf mă voi opri însă la aspectele comune, care au avut loc pe întreg teritoriul URSS în perioada 1946-1947. O descriere mai amplă a celei mai mari foamete cunoscute vreodată de așchia de popor român din Basarabia va fi făcută mai târziu.

În majoritatea surselor de informație cauzele evenimentelor din 1946-1947 erau tratate doar sub aspectul secetei catastrofale și urmărilor războiului. Puține surse de informație puneau în discuție și alte cauze. Printre puținele surse se află monografia prof. V.F. Zima [60], în care sunt aduse suficiente dovezi în favoarea punctului de vedere, conform căruia una din cauzele principale a fost politica puterii sovietice. Foametea din 1946-1947 putea să nu aibă loc în URSS deoarece statul dispunea de rezerve suficiente de grâne, însă o parte din aceste grâne se exporta. În perioada 1946-1948 s-au exportat 5,7 mln tone de grâu, ceea ce a depășit cu 2,1 mln tone exportul din ultimii trei ani înainte de război. *„În anul 1946, când Moldova gemea în chinurile foamei, când oamenii se hrăneau cu frunză și iarbă, când populația murea cu sutele, când se ajunsese la cea mai mare tragedie de a se mânca om pe om..., conducerea Uniunii Sovietice sancționa exportul din țară la un milion și șapte sute de mii de tone de cereale”*[61]. O altă parte a rezervelor de pâine pur și simplu nu se utiliza. În locurile de depozitare, neamenajate pentru păstrare, grâul se strica într-atât că nu putea fi folosit pentru alimentare (despre acest lucru vorbește și E. Kersnovski în amintirile ei). După unele date incomplete în această perioadă au fost distruse cca. 1 mln tone de grâu, care ar fi ajuns multor înfometaji. Totodată în perioada februarie – mai 1947, când foametea era cea mai cruntă, a fost efectuată forțat difuzarea obligațiunilor împrumutului de stat în rândul populației. *„Apelurile oamenilor în organele puterii de stat cu rugămintea de a le întoarce banii, care ar fi putu salva familiile de la foame, practic întotdeauna rămâneau fără răspuns”*[62].

Un alt aspect al caracterului criminal al politicii staliniste a fost așa numitul „*ajutor alimentar țărilor surori*”, de fapt țărilor est europene ocupate (viitori membri ai viitorului sinistrului lagăr socialist pentru cca. 45 de ani), unde lumea nu murea de foame, atunci când în URSS, în special, în Basarabia bântuia cea mai strașnică foamete din istoria ei. Conducerea locală, compusă în totalitate din străini (un argument forte că Basarabia a fost un teritoriu ocupat, iar un regim de ocupație își pune administrația sa în teritoriul ocupat), care nu-i lega cu nimic de populația băștinașă, rechiziționa totul până la ultimul grăunte de la țărani pentru a raporta la Moscova despre supraîmplinirea planului de achiziționare a grânelor, lăsându-i pe bieții țărani basarabeni fără nici un pic de pâine, lăsându-i deliberat să moară de foame. Foametea, care lua amploare și nu mai putea fi camuflată, sbirii staliști o explicau prin faptul că „...*ca urmare a ocupației române și a secetei anilor 1945-46, situația alimentară a RSSM este extrem de grea...*” (din raportul ministrului de interne de la Chișinău de atunci Tutușkin transmis superiorului său de la Moscova).

Unii autori menționează că Stalin n-a avut nici un motiv să organizeze foametea din 1946-1947. Eu menționez cu toată responsabilitatea că, cel puțin în Moldova, a avut. A avut exact aceleași motive, pe care le-a avut în anii 1932-1933 în Ucraina, Rusia, Kazahstan. „*Spre primăvara a. 1947 numai în regiunea Voronej numărul bolnavilor cu diagnoza „distrofie” ajungea la 250 mii oameni, în total pe RSFSR – 600 mii, în Ucraina – mai mult de 800 de mii, în Moldova – mai mult de 300 mii. În așa mod nu mai puțin de 1,7 mln oameni în URSS se considerau „oficial înfomețați”, mortalitatea din cauza distrofiei ajungea 10% din numărul total de oameni, care aveau această diagnoză*” [62]. Aici ași pune la îndoială cifrele pentru Moldova. Dacă se consideră că 10% din totalul populației bolnave de distrofie decedau atunci să facem un mic calcul invers. Din diverse surse se știe că numărul victimelor foametei organizate din 1946-1947 în Basarabia se estimează între 250 și 300 mii de oameni. Să admitem că au murit de distrofie doar o jumătate din ei atunci reiese că bolnavi au fost cca. 1,5 mln de oameni adică mai mult de jumătate din populație. Raportate la numărul populației numărul bolnavilor de distrofie și al deceselor este mult mai ridicat decât în celelalte regiuni ale URSS. Este și acesta un argument că în Moldova regimul stalinist s-a comportat mult mai crud decât în alte regiuni.

Calculul numărului victimelor foametei din 1946-1947 este greu de făcut din cauza lipsei statisticii demografice credibile (între 1939 și 1959 nu au fost făcute referendumuri), ascunderea informației de către oficialități, având experiența din a.1932-1933. Și totuși unele cifre estimative au fost stabilite. Conform aprecierii făcută de M. Ellman în total în 1946-1947 au murit de foame de la 1 mln până la 1,5 mln de oameni [62], 20% dintre care au fost din Basarabia (fără nordul și sudul ei incorporate în componența Ucrainei). Conform altor surse numărul victimelor ar fi fost între 1 și 2 milioane de oameni.

Neavând la îndemână date statistice unii cercetători străini, dar și sovietici, încearcă să stabilească numărul victimelor foametei prin extrapolare din Rusia și Ucraina. În opinia mea această metodă în acest caz nu poate fi acceptată deoarece mecanismele terorii, care au existat în 1946-1947 în Rusia și Ucraina pe de o parte, și în Basarabia, pe de altă parte, erau absolut diferite. În Rusia și Ucraina colectivizarea fusese deja realizată, în Basarabia urma să se facă și pentru aceasta țărani trebuiau „îmblânziți”. În Rusia și Ucraina „dușmanii poporului” au fost lichidați prin marile epurări și deportări, în Basarabia urma să se facă acest lucru. Ucrainenii fuseseră deznaționalizați în anii 30’, în Basarabia acest proces abia începuse. Rușii și ucrainenii deveniseră deja oameni noi sovietici formați de regimul stalinist, în Basarabia urma să se facă acest lucru. De aceea, este o diferență însemnată între cifrele obținute de cercetătorii străini prin interpolare (170 mii sau cca. 8% din totalul populației [62]) și ultimele cifre obținute de cercetătorii basarabeni, după ce au fost desecretizate mai multe documente. Consider că ar fi mai corect de a face interpolare între numărul victimelor foametei din perioada 1932-1933 în Ucraina și cele din 1946-1947 din Basarabia. Dacă în Ucraina rata de declin a populației (v. harta din p.3.2) a variat între 15 și mai mult de 25%, iar în fosta RASSM – 15-19,9%, atunci cifra de aproximativ 300 de mii de victime ale foametei staliniste, ce reprezintă apr.12,5%, este foarte apropiată de cea reală.

Pe marginea analizei sale autorul M. Ellman [62] a făcut o serie de concluzii, din care spicuim următoarele:

- *„Foamea din 1946-1947 a fost a patra și ultima foame sovietică (dacă Stalin ar mai fi trăit ar fi găsit motive pentru a organiza și a 5-a foame sovietică peste 10-12 ani după cea din urmă – conform teoriei ciclicității perioadelor de foamete caracteristice statelor agresive cu populație preponderent sătească elaborată de istoricul Binc O.V.);*

- *Cea mai bună estimare a deceselor, care poate fi acum prezentată, este în limitele 1 000 000 – 1 500 000. Cele mai multe victime au fost în Rusia, urmată de Ucraina și Moldova. În termeni relativi cel mai mare număr de decedați raportați la numărul populației a fost în Moldova și cea mai mică – în Rusia;*
- *Nivelul grânelor stocate la finele anului 1946-1947 reprezenta minimul suficient pentru a evita foametea;*
- *Nu este adevărat că stocurile de grâne aflate în mâinile statului erau constante sau în creștere în timpul perioadei foametei. Stocurile se micșorau în această perioadă. Dar este adevărat că exportul de grâne a crescut în anul agricol 1946-1947. Mai apoi s-au redus (de ce anume în această perioadă, când sute de mii de oameni flămânzeau regimul stalinist exporta grâne (nu numai în țările surori dar și în Franța, de ex.)”.*

3.5. Teroarea stalinista.

Lagărele de concentrare – fabrici de exterminare în masă

"Sclavia directă este la fel de mult pivotul industriei burgheze, utilaje, credite, etc. Fără sclavie nu aveți nici bumbac; fără bumbac nu aveți nici o industrie modernă. Este sclavia, care a dat coloniilor valoarea lor. Coloniile au creat comerțul mondial, iar comerțul mondial este condiția prealabilă a industriei la scară largă. Astfel, sclavia este o categorie economică de cea mai mare importanță".

(Scrisoarea lui K. Marx către P.V. Annenkov, vol. 1, p. 523-4)
„Înființați cel puțin 100 de lagăre. Executați ostatici. Faceți astfel încât populația, de sute de mile împrejur, să vadă și să se cutremure”
(V.I. Lenin).

Sfaturi mai bune pentru căpcăunul de Stalin în dorința sa diabolică de industrializare a URSS nu pentru ca poporul să trăiască mai bine, ci ca pe această cale să ajungă la hegemonia Europei (ceea ce s-a întâmplat), nici că se putea. O altă cale decât cea a sclaviei, fie și sub alte forme, Stalin nu avea. Relațiile normale capitaliste, care asigurau concurență și productivitate a muncii, au fost distruse în Rusia de către regimul bolșevic. Țărănimea, care era finanțatorul principal al statului rus, a fost distrusă prin colectivizare forțată și deportări în masă. Astfel munca sclavilor din așa numitele „lagăre de muncă” deveniseră unicul suport real pentru Stalin în realizarea gigantelor proiecte, născute în mintea sa paranoică.

Scurt istoric al acestui sistem de exterminare în masă numit GULAG (după inscripțiile de pe porțile lagărelor de concentrare stalinist și nazist vă dați seama cât de asemenea erau ele). Stalin a dezvoltat la nivelul cel mai înalt acest sistem de exterminare în masă și de forță de muncă ieftină numit GULAG, însă nu lui îi aparține ideea. În 1918, Troțki a fost cel care a menționat pentru prima dată într-un document

sovietic oficial informații privitoare la aceste lagăre de concentrare, în contextul revoltei Legiunii Cehoslovace „*Convoaiele dezarmate cu forța trebuie să fie plasate în lagăre de concentrare*” [63]. Mai apoi Lenin a preluat ideea și a dezvoltat-o într-un sistem de exterminare a „*contrarevoluționarilor*”, clericilor, țăranilor răzvrățiți, pe care Stalin l-a adus la perfecțiune din punct de vedere al „*utilității diabolice*”. La introducerea de noi instituții penale a contribuit decretul Consiliului Comisarilor Poporului din 05 septembrie 1918. La sfârșitul anului 1921 în URSS funcționau 122 lagăre. Dar acestea erau lagăre de izolare a „*contrarevoluționarilor*” în concepția lui Lenin.

De unde a venit ideea lagărelor de muncă în URSS preluată mai apoi și de naziști? Soljenițin afirmă că „...*în Arhipelag exista o legendă durabilă, și anume că lagărele de muncă au fost ideea lui Frenkel*”. Astfel, ideea utilizării muncii sistematice a deținuților i se atribuie acestui „*Naftali Frenkel, evreu din Turcia, deținut la Solovki din 1927 și menit unui viitor strălucit în sistemul concentraționar*”. „*În jurul lui 1929, un avion sosește de la Mosova să-l caute și să-l ia pe Frenkel pentru o întrevedere cu Stalin, care avea să dureze trei ore. Deși o stenogramă a conversației nu a existat este limpede că s-a discutat despre un plan al construirii socialismului grație muncii deținuților*”. Oricare ar fi adevărul cert este că din 1930 munca silnică a deținuților este una din forțele motrice ale industrializării URSS. Legea supremă a GULAG-ului formulată de acest ideolog al lagărelor staliniste Naftali Frenkel se rezuma la următoarele: „*De la deținut trebuie luat tot ce se poate lua în primele 3 luni. După 3 luni nu mai avem nevoie de el*”. Într-adevar, după asta urmau „*etapele patrupede*”, când la sfârșitul zilei de muncă deținuții se târau spre lagar în patru.

Deja la 24 aprilie 1930 la ordinul OGPU a fost formată Direcția lagărelor. Pentru prima dată termenul de „*Direcția principală a lagărelor*” GULAG poate fi găsit în ordinul OGPU din 15 februarie 1931. La 3 august 1933 prin directiva Sovietului Comisarilor Poporului al URSS a fost aprobat Codul de Corecție prin muncă al RSFSR, care prescria diferite aspecte ale funcționării „*Lagărului de Corecție prin Muncă*”. Printre altele era prescrisă folosirea forței de muncă a deținuților. La 10 iunie 1934 conform Directivei CEC al URSS la formarea NKVD-ului unional în componența lui a fost constituită Direcția principală a lagărelor. În februarie 1941 a fost întărită definitiv denumirea de GULAG. În 1940, GULAG-ul includea 53 de lagăre cu mii de birouri de lagăr și locații, 425 colonii, 50 colonii pentru minori.

Pentru a răspunde sarcinilor fixate către GULAG de Biroul Politic, numărul deținuților a fost triplat în decurs de trei ani (de la 268.700 la 1 ianuarie 1932 la 816.000 la 1 ianuarie 1935). Alte statistici arată că pentru 1 ianuarie 1935 cifra era de 965.000 de deportați, dintre care 725.000 în lagăre de muncă și 240.000 în colonii de muncă, unde erau internați deținuții condamnați la pedepse sub trei ani. După a. 1935 „populația” Gulagului s-a dublat, astfel încât de la 965000 de deținuți în 1935 s-a ajuns la 1930000 de deținuți la începutul anului 1941. Deoarece sistemul creștea Lavrenti Beria [64] a luat măsuri pentru reorganizarea Gulagului. Pentru a îndeplini planul, Beria a propus îmbunătățirea rației de hrană, a desființat eliberarea înainte de termen, a prelungit programul de lucru la 11 ore pentru a exploata la maxim calitățile fizice ale deținuților. Numărul victimelor GULAG-ului a ajuns la 7 milioane de persoane între 1934-1941, cu date insuficiente pentru perioada 1930-1933 [65]. La începutul anilor 40, se aflau 1670000 de deținuți în cele 53 de complexe de *lagăre de muncă corecțională* și cele 425 de *colonii de muncă corecțională*, iar peste un an numărul ajunge la 1930000. Arhivele Gulagului atestă faptul că începutul anilor 50 s-a evidențiat atât prin numărul deținuților, care a ajuns la apogeu, cât și prin criza din interiorul Sistemului. În 1953 aproape 2750000 de deținuți se aflau în Gulag. Același lucru îl confirmă și Zemskov, declarând că conform studiilor sale făcute în arhive „...pe tot parcursul conducerii lui Stalin numărul deținuților, care se aflau simultan în locuri de detenție, niciodată nu a depășit 2 760000”.

Să încercăm să stabilim ce a fost într-adevăr acest sistem draconic numit GULAG? Iată cum îl prezenta conducerea stalinistă de atunci și avocații ei de astăzi. Ejov, în subordinea căruia se afla acest sistem de lagăre de exterminare în masă, în raportul lui către Comitetul Central, din 2 martie 1937 spunea povești pentru copii: „Deținuții din izolatorul politic din Celebinsk jucau volei, criket și tenis. Când mingea trecea peste zid, în altă curte sau stradă, garda de permanență era cea care trebuia să alerge să o caute...” [66]. Culmea, el prezenta aceste lagăre drept centre de recreație. Aceste mărturisiri, rămase în scris și în multe documente de arhivă, camuflau adevăratele evenimente, care se petreceau în interiorul sistemului represiv. Iata ale cui rapoarte le-au citit în arhive istorice de alde Zemskov, Pîhalov și alți avocați ai stalinismului, când spun că cifrele date publicității privind crimele stalinismului sunt exagerate. Acești avocați ruși ai stalinismului, dar și lideri de prim rang ai actualei Rusii, demonstrează cu spume la gură că

numărul represărilor a fost de zeci de ori mai mic decât cel indicat de multe surse. Ei de fiecare dată fac referință la arhivele NKVD-ului, considerându-le etalon al obiectivității. Cât de obiective au fost aceste arhivele putem face închipuire din raportul lui Ejev. „Astfel, reiese din documentele citate, din 1921 până la începutul anilor 1954 au fost condamnați la moarte 642980 de oameni, la închisoare - 2369220. De asemenea, trebuie amintit că nu toate pedepsele era executate (adică doar 642980 i se par mulți acestui „istoric”). În 1934, lagărele aveau 3849 deținuți condamnați la moarte și înlocuirea cu închisoare, în 1936 - 7303, în 1937 - 6239, în 1938 - 5926, 1939 - 3425, 1940 - 4464 de condamnați la moarte. Însă cei care s-au obișnuit să ia drept adevăr scriiturile lui Soljenițin și a altora de teapa lui drept sfântă scriptură deseori nu-i conving nici referințele directe la documentele de arhivă” [Pîhalov,67]. Aproape același număr de condamnați la moarte îl dă și Zemskov [68], însă nu pe perioada 1921-1954, dar doar pe perioada 1937-1938. Ambii au obținut datele în urma prelucrării documentelor de arhivă. Cine însă are dreptate? De asemenea, este un fals observabil chiar cu ochiul neînarmat cifra de condamnați la moarte în a 1940 - 4678, când acuma se știe că doar la Katîn’ au fost împușcați 25700 de soldați și ofițeri polonezi (conform altor surse - cca. 40000), lucru ascuns de toate arhivele sovietice până nu demult. Dar câte alte crime de exterminare în masă mai sunt dosite prin arhivele KGB-ului, unde nici cei de teapa lui Zemskov și Pîhalov nu au acces?

Să știți, nici pe mine nu mă conving documentele din arhiva GPU-NKVD-KGB. Mai degrabă le dau crezare celor, care au trecut prin acest infern. Aceluiași Soljenițin, pe care acest bătăran Pîhalov îl insultă atât de mojicește. „Frâul memoriei mele de deținut mă trage de zăbale de-mi sângerează gura: în pragul nopții să lauzi ziua și-n cel al morții viața” - cuvinte cutremurătoare scrise de cel, care pe pielea sa proprie a simțit „raiul” stalinist - **Alexandr Soljenițin**. Îi dau crezare consăteanului meu Vasile Țăpordei, care șapte ani de zile a îndurat chinurile și opresiunile oribile din lagăr. Le dau crezare miilor de martori și martiri ai acestei mașinării draconice de exterminare, care și-au irosit cei mai frumoși ani ai tinereții, sănătatea, mulți dintre ei plătind cu viața. Și mai puțin sau chiar deloc nu le dau crezare celor scrise de istorici de teapa lui Zemskov și Pîhalov.

„Normele de lucru prezentau 270-300 zile de lucru. Ziua de lucru dura maxim 10-12 ore. În caz de condiții climaterice dure lucrările se amânau!!! (la Vorcuta, în Cercul Polar, unde 300 de zile din 365 erau

„condiții climaterice dure” deținuții, în opinia acestui istoric Zemskov, probabil, se odihneau 300 de zile pe an). „Normele de alimentare a deținuților în GULAG la o persoană pe zi în grame: Pâine -700 (800 pentru cei care lucrau la lucru greu; făină de grâu – 10g; crupe – 110g; macaroane – 10g; carne 20g; pește 60g; grăsimi 13 g (de ce anume 13 g?); cartofi și legume 650g (?); zahăr – 17g; ceai – 2g; pereu de roșii 10g; chiper – 0,1 g; frunze de dafin 0,1 g.(?)” [67] scrie tov. Zemskov cu referire la documente din arhivă – unicele documente credibile pentru el. Este căzut din cer acest istoric. Cu așa rație alimentară, mai ales în perioada foametei și a războiului, deținuții ar fi trăit ca în rai (în comparație cu iadul sovietic din afara sârmei ghimpate a lagărului. Realitatea era cu totul alta. Pe lângă Codul GULAG-ului, care permitea practic totul călăilor din administrațiile lagărelor, ei își mai luau de la sine împuterniciri suplimentare. În continuare voi prezenta doar pe unul din ei, un animal cu chip de om. Pe deținuți îi înfiora numai auzul numelui Moroz Yakov Moiseevich, șeful lagărelor din Uhtinsk, care declara că „...nu are nevoie de mașini, nici de cai. Dații mai mulți deținuți și el va construi cale ferată nu numai până la Vorkuta, dar și peste Polul Nord. Acest activist era în stare să paveze mlaștinile cu deținuți, îi „arunca” să lucreze în taigaua friguroasă de iarnă fără corturi – „Se vor încălzi la foc”, fără ceaune pentru fierberea hranei – „Se vor descurca fără mâncare fierbinte!” Nimeni nu cerea de la el raport privind pierderea „forței vii”. L-am văzut pe Moroz lângă locomotivă – prima din viitorul tren, numai ce descărcat pe mâini de pe pontoane. Gerul era cumplit, dar el a ordonat ca tot atunci să fie pornit, până la instalarea căii ferate, ca să se audă în întreaga împrejurime sirena locomotivei”[68]. Scriitorul Oleg Volkov a fost deținut în acest lagăr. În [Manualul Gulagului, Jaques Rossi] autorul afirmă în legătură cu mortalitatea din cadrul aceluia infern sovietic că „...mortalitatea depindea, între altele, de alimentație, de nerespectarea anumitor norme sanitare și de condițiile de muncă. Deși aveau de prestat munci grele, deținuții primeau 225 grame pâine, 7 grame carne, 10 grame de zahăr”. 225g. de pâine și nu 800 g. cum declară istoricul Zemskov. Același lucru privind subnutriția îl confirmă mulți foști deținuți.

Aurelian Gulan, fost deținut, își amintește: „Condițiile din închisoare erau cumplite, nu numai din cauza tratamentului dat de autorități, dar și din cauze naturale, frigul, înghețurile veșnice. Majoritatea lucrau 12 ore pe zi. Obsedat de foame, un deținut a mâncat cojile terciului lipit, prins de cazane, care i-a adus moartea prin ocluzie

intestinală, în timp ce alt deținut a mâncat pe furis cartofi cruzi până când s-a umflat și a plesnit. Acești oameni, chinuiți de foame au murit în ideea de a simți plăcerea sațietății, neținând cont de consecințe” [69]. Autorul susținea că prietenia dintre deținuți a constituit „singurul aspect sublim în acea lume murdară”.

„...Mortalitatea deținuților în lagăre depășea mortalitatea medie pe țară (așa, puțin), iar în unii ani (1942-1943) ajungea până la 20% din numărul mediu al deținuților” spune același Zemskov. Pentru mulți (numai nu pentru avocați gen Zemskov) este cunoscut faptul că lagărele, pe lângă funcția de stoarcere a tot ce se putea din deținut avea și funcția de exterminare, de aceea mortalitatea în lagăre nu putea să fie mică. Din această cauză lagărele duceau lipsă permanentă de forță de muncă pentru realizarea obiectivelor staliniste. Pentru a realiza această problemă iată ce propunea Stalin: „Noi nu facem bine, noi destabilizăm lucrul lagăreelor. Acești oameni, desigur, trebuie eliberați, dar din punct de vedere al gospodăririi statale aceasta e rău... Nu se poate de făcut în așa mod ca acești oameni să rămână la lucru – poate de le dat distincții, ordine? Noi îi eliberăm, ei se întorc la ei acasă, se încurcă iarăși cu criminalii și merg pe drumul vechi. În lagăr atmosfera e alta, acolo e greu să te strici (da, desigur – n.n.). Eu vorbesc despre decizia noastră: dacă conform acestei decizii îi vom elibera înainte de termen ei se vor întoarce la cele vechi. Poate să-i facem liberi de pedeapsă înainte de termeni astfel ca ei să rămână la construcție ca liber angajați”. Vă închipuiți starea morală a deținutului, care număra zilele până la eliberare și deodată vine un astfel de ordin tâmpit, care-l leagă de acele locuri atât de urâte de el încă pe o perioadă nedeterminată.

Chiar dacă era câte ceva scris bine în acest Cod al GULAGULUI nimic nu se respecta. Cunoscuta duplicitatea comunistă: una scrii și alta faci. Conducătorilor lagăreelor li se permitea totul. Uneori, pentru a „unge ochii”, regimul sovietic mai intenta câte un proces, în rezultatul căruia mai cădea capul cuiva din conducerile lagăreelor (cum a fost cazul acelui căpcăun Morozov). În general, lagărele își îndeplineau misiunea: îi storceau până la ieputare de puteri pe deținuți, iar mai apoi îi sacrificau, în special, prin foame, frig, muncă până peste puteri etc. În „Jurnalul meu din Siberia” germanul Edwin Eriche Dwinger descria astfel lagărul, unde a fost internat: „Lagărul nu avea nici măcar o infirmerie, dar el cuprindea 24.000 de oameni. Nici cuverturi, nici pansamente, nici rufărie, nici săpun, nici apă, nici lemne. Sufeream de o sete chinuitoare, dar nimeni nu găsea apă pentru a și-o potoli [70].

Sintetizând opt ani de cercetare ai Comisiei Internaționale împotriva universului concentraționar, Paul Barton, în *“Instituția concentraționară în Rusia, 1930-1957”* sublinia: *“Lagărele de muncă corecțională (ispravitel’no-trudovye laghery sau ITL), denumirea oficială a lagărelor de concentrare, fac aparent parte integrantă din sistemul penitenciar sovietic. În acest context, unii autori le consideră ca o instituție comparabilă cu alte locuri de detenție, închisori și izolare, colonii de muncă corecțională, colonii speciale și colonii de muncă”*. Autorul avansează trei argumente, care afirmă specificitatea fenomenului concentraționar, și anume: *“1. Lagărele găzduiau o fracțiune atât de importantă a populației țării, încât, prin simpla lor întindere mai degrabă constituiau un stat în stat decât un sector al sistemului penitenciar.... 2. Izolarea deținuților nu este decât una din funcțiile încredințate acestor lagăre, care asumă, în plus, un rol de primă importanță în producția industrială, în colonizarea și edificarea economică a regiunilor îndepărtate și în politica de rusificare urmărită de guvern față de toate naționalitățile minoritare. 3. Lagărele sovietice sivesc, de asemeni, la exterminarea deținuților. Sistemul concentraționar apare astfel ca o instituție sui generis”* [24]. Supraviețuitorul unuia din lagăre Aurelian Gulan descrie mai pe larg scopurile captivității staliniste. *„Captivitatea sovietică a urmărit nu doar sechestrarea libertății exterioare a prizonierului. A urmărit constant, metodic și prin toate mijloacele (frig, foame, muncă silnică, molimă ucigașă, dar mai ales teroare și delațiune) să-i anexeze și libertatea lui interioară, spre a-l transforma din om în unealtă”* [69].

Indiscutabil, toate aceste mărturii strașnice confirmă monstruoșitatea regimului represiv stalinist. Însă cea mai mare crimă stalinistă este totuși războiul declarat de el împotriva copiilor, celor mai slabe ființe, mult mai puțin protejate. Milioane de copii decedați în cele trei valuri de foame din 1921-1923, 1932 – 1933, 1946-1947. Alte sute de mii de copii executați conform Directivei lui Stalin de a li se aplica inclusiv pedeapsa cu moartea copiilor mai mari de 12 ani. Alte sute de mii de copii își petreceau floarea vârstei în cele 50 de lagăre de concentrare pentru copii, colonii, puncte mobile de primire-distribuire, case de copii (una din ele este descrisă foarte amănunțit de N. Dabija în inspiratul său roman *„Tema de acasă”*) și creșe speciale. *„În majoritatea lagărelor de concentrare pentru copii mureau copiii cazacilor, ofițerilor, intelectualilor. Copiii trebuiau să uite cine sunt, de unde sunt de naștere, cine sunt părinții lor. Întâmplător fotografurile putea*

să nimerescă acolo unde puterea sovietică distrugea zeci de mii de copii ai propriului popor. Dar totuși câteva astfel de fotografii au rămas în arhive.”Ai trecut pragul – numai copii. Un număr foarte mare de copii până la 6 ani. În pufoaice mici, în pantaloni vătuiți mici. Și numere prinse pe piept și pe spinare. Ca la deținuți. Aceste numere sunt ale mamelor lor. Ei s-au obișnuit să vadă lângă ei doar femei, dau au auzit că sunt și tați, bărbați. Și iată au alergat spre mine, strigând „Tată, tăticule”. Este cel mai strașnic când copiii sunt cu numere. Iar pe barăci stă prinsă lozinca „Mulțumim tovarășului Stalin pentru copilăria noastră fericită” ne mărturisește **Александр Яковлев**, ideologul principal al Perestroicăi. Ce sadiști, ce neoameni trebuiau să fie aceia, pe care ia dus capul să înființeze acest infern pentru minori. Pe 21 martie 1939 Beria îl informa pe Molotov ca „...în lagărele de corecție prin muncă mamele deținute aveau 4500 copii de creșă, pe care se propune să fie luați de la mame și în continuare să procedeze în așa fel. Copiilor li se dădeau familii noi” (cum este cazul lui Mircea din romanul lui N. Dabija devenit Ivan, nume purtat de încă vreo 300 de copii din lagăr).

Deosebit de cutremurător prin naivitatea copilărească este textul unei scrisori, găsite în arhivele KGB-ului, adresată OGPU, care a fost scrisă la 29 iunie 1929 de un grup de 5 copii, mama căroră murise recent, iar tatăl – a fost arestat și trimis în lagăr de concentrare pentru agitație antisovietică. „Noi, copii cu vârsta între 15 și 2 ani și jumătate la sfatul unor oameni buni și de compasiune am scris cu durere mare de copil, după cum urmează: La 03.30.1927 mama a murit subit, lăsându-ne cinci copii pe mâinile lui tata. Greu a fost pentru noi să trăim fără mamă și să ridicăm o surioară numai de șase luni, dar am trăit, a crescut, în speranța pentru ceva mai bun. Dar a fost mult mai greu atunci când l-am pierdut pe tata. El a fost trimis pe data de 11.09.1928 în lagărul de la Visherskii pentru 3 ani, fiind acuzat de agitație antisovietică. Ce se va întâmpla cu noi, copii ai nimănui, străini, orfani, nu știm. Nu avem nici tată și nici mamă. De ce atât de crud și brutal ne-a lovit soarta? La urma urmei, vrem și noi să trăim și să devin ca ceilalți copii – să cântăm, să ne jucăm, să ne distrăm. Chiar să fim impuși de pe acum să nutrim nu iubire și bucurie la tot ce ne'nconjoară, ci dispreț, furie și ură reprimată. Noi dorim și suntem în drept să cerem de la viața căldură, lumină și bunătate!

Femeie bună și plină de compasiune, Ekaterina Pavlovna! Noi cu mintea noastră încă de copii nu suntem capabili să Vă transmitem tot ce

simțim, gândim, dar credem că inima Dstră va completa imaginea sumbră și terifiantă a vieții de orfani și Dtră nu ve-ți arunca râzând solicitarea noastră fierbinte cu rugămintea de ajutor pentru copii orfani, dar ca o mătușă plină de compasiune și o mamă străină ne veți acorda un mare ajutor, un astfel de ajutor, pentru care noi Vă vom fi toată viața recunoscători și mulțumitori.

Noi Vă rugăm: întorceți-nil pe tatăl nostru și dacă el, în opinia dumneavoastră, va fi vinovat, iertați-l de dragul nostru, orfani mici și uitați de toți. Noi știm doar un singur lucru, că tatăl nostru, trăind cu noi, 5 copii, pe unii dintre care trebuia să-i hrănească și să-i poarte în brațe, nu a avut timp să facă păcate, crime împotriva puterii sovietice, a fost exilat din pâră de oameni, care nu au înțeles cuvintele și faptele lui. Dosarul său se găsește la Moscova, la Reuniunea Specială a Consiliului de Administrație al OGPU. Dacă nu putem solicita pentru tatăl nostru grațiere completă, atunci dați-ne măcar posibilitatea să trăim împreună cu el, înlocuind-i lagărul cu deportarea liberă într-un astfel de loc, unde noi am putea, fără compromiterea sănătății noastre, crește și merge pe calea socialismului – să învățăm, de ce în mod special avem nevoie (noi, doi mai în vârstă învățăm în clasa a 6-a și una în clasa a 3-a), și astfel să dedicăm viitoarele noastre forțe tinere spre binele Patriei și reînnoirea ei, numind locul de trai, luând în considerație starea sănătății lui foarte șubredă, în una din regiunile de sud ale Siberiei, unde am putea învăța și ne ocupa de domeniul lui și al nostru iubit – apicultura, sau în altă parte cu posibilitatea de existență unde, de asemenea, să ne putem ocupa cu apicultura.

În prezent ne crește bunica, care a venit la înmormântarea mamei și de atunci nu ne-a părăsit, o bătrână de 70 de ani, pentru care de la noi deja se cere îngrijire. Iată rugămintea noastră copilărească, simplă și fără viclenie către Dstră de a aduce la cunoștință Comitetului Executiv Central din toată Rusia, în Departamentul de amnistii private, și pentru noi, săracii, să cereți milă, pe care noi, copii nevinovați, o așteptăm. La această rugămintă subsemnăm: copiii slujitorului cultului religios din s. Novo-Pokrovsk, raionul Bystro-Istoksk, regiunea Biisk, districtul Siberian”. Cum era în stilul criminalilor sovietici cred că scrisoarea a rămas fără răspuns.

Începând din a. 1947 termenele de detenție a minorilor, judecați pentru furtul avutului public sau de stat au fost majorate de la 10 la 25 de ani. Monografia secretă „Direcția principală a lagărelor de muncă și corecție și coloniilor NKVD URSS” includea un capitol aparte „Lucrul

cu minorii și orfanii” în care se spunea că „...în cele 162 de puncte de primire – distribuire timp de patru ani jumate de lucru au trecut 95284 de minori, care au fost îndreptați atât în organizații de copii cât și în GULAG. În coloniile de tip deschis se găseau „criminali minori” cu o singură judecată, iar în cele închise se mențin în condiții de regim special, criminali minori cu vârsta de la 12 până la 18 ani, care aveau după ei câteva judecăți. Din momentul hotărârii CC al PCUS și CCP prin coloniile de muncă au trecut 155506 minori cu vârsta între 12 și 18 ani. Aproape în toate coloniile erau organizate detașamente de pionieri și komsomoliști (vă închipuiți câtă batjocură și lipsă de discernământ)”.

Care totuși este numărul victimelor lagărelor de concentrare? Este greu de a da un răspuns exact. În acest caz, de regulă, se merge pe calea analizei comparative a diferitor rapoarte și documente de arhivă, excluzând variantele de extremă, care, evident, nu se încadrează în limitele posibilului. Așa a procedat Wheatcroft de la Universitatea din Glasgow în articolul său publicat în 1997. El a acceptat raportul lui Kruglov, a încorporat raportul lui Shvernik, în același timp utilizând datele lui Zemskov pentru Gulag. În multe cazuri ele erau incompatibile. Autorii au înclinat să accepte raportul total al lui Zemskov (de altfel incomplet) cu 14 milioane din lagărele Gulagului, la care trebuie de adăugat 4-5 milioane din coloniile Gulagului și aproximativ 3,5 milioane de oameni - forță de muncă din deportați.

Cu toate acestea mulți deținuți au rezistat sistemului opresiv, păstrându-și demnitatea de om, în special, în cazurile când organele de represiune îi chemau la colaborare. „Colaborarea sub orice formă (cu NKVD-ul) reprezenta cel mai dezonorant act, cea mai infamă acțiune a unui om, umilirea cea mai insultătoare, pentru că, renunțând la demnitate, poți renunța la principiile morale ale poporului tău (Confesiunea unui deținut)”. Soljenițin este unul dintre ei. A fost arestat în 1945 pentru spiritul recalcitrant, de care a dat dovadă față de sistemul comunist. A primit 8 ani de lagăr. A fost eliberat în 1953 și reabilitat în 1957. A început să scrie primele sale cărți, considerându-se un Tolstoi al Gulagului, cea mai importantă dintre care este „Arhipelagul Gulag”. Lucrarea, în care este dezvăluită imaginea Gulagului, are o importanță deosebită. „Arhipelagul Gulag” s-a bazat pe amintirea și memoriile a 227 de foști deținuți. Arhipelagul, în cazul de față, era un spațiu al corupției morale și al dezumanizării, al decăderii umane. Soljenițin compara acel spațiu cu o țară a închisorilor, a zidurilor și a sârmiilor ghimpate. Numerotarea deținuților urmărea

depersonalizarea acestora, astfel încât ei să-și piardă identitatea. Este reliefată de altfel și condiția de sclav. Închisorile de tranzit erau considerate adevărate piețe de sclavi. Convertirea psihologică a liderilor comuniști a condus spre adaptarea rapidă la teroare. Faptul acesta sugera gradul de dezumanizare, care explica indiferența asupra represiunii față de deținuți. Scopul principal al tortionarilor era acela de a lichida o cantitate uriașă de „*elemente sociale nesănătoase*”.

Acest scop criminal și l-au atins. Milioane de deținuți mureau în numele „*Marelui plan de transformare a tundrei și taigalei Nordului Extrem într-o regiune industrială înfloritoare a URSS*”. Fără îndoială, istoria GULAG-ului sunt destinele distruse ale milioanele de oameni nevinovați, pierderea celor dragi, sănătate precară și speranțe neîmplinite ale deținuților, este istoria copiilor rămași fără părinți din casele de copii, este istoria copiilor din lagărele pentru copii. GULAG-ul înseamnă descoperiri și invenții neinventate, cărți nescrise, visuri ale copiilor neîmplinite. GULAG-ul este povestea modului dubios de justiție universală, este căutarea fericirii prin violență, este o istorie de fărădelege, de mizerie și teroare. GULAG-ul a fost infernul pe pământ.

3.6. Teroarea stalinista.

Marea Epurare din 1937-1938

"Moartea unui om este o tragedie. Moartea a milioane este statistică"
(Răspunsul lui Stalin dat lui Churchill în timpul
Conferinței de la Ialta în 1945).

"Deși au existat represiuni, epoca stalinistă nu trebuie apreciată univoc"
(V. Putin)

Marea epurare i-a asigurat lui Stalin controlul absolut asupra partidului, al guvernului și al țării. Se instalase dictatura personală. Stalin conducea mașina guvernamentală și controla populația Uniunii Sovietice prin intermediul Partidului Comunist, a câtorva milioane de membri de partid și a poliției politice. Categoriile cele mai importante de victime, cadre periculoase din punct de vedere social, spioni, conturează principalele semnificații ale trimiterii la moarte a șapte sute de mii de persoane în numai doi ani. „Stalin se scälda în sânge. Am văzut condamnările la moarte, pe care le semna în pachete. Împreună cu Molotov, Vorosilov, Kaganovich, Jdanov. Era cvintetul cel mai activ. Molotov schimba mereu sentințele: înlocuia 10 ani detenție cu „Execuție”. La grămadă” (M. Gorbaciov).

În 1934 părea că ceea ce fusese mai rău trecuse, dar în realitate abia începea. Supraviețuitorul Congresului al 17-lea L. Shaumian, spunea în 1964 că „Kirov era favoritul întregului partid și că unii delegați, în special, membrii mai în vârstă, considerau că a sosit timpul pentru trecerea lui Stalin de la postul de Secretar General la alt post” [71]. În decembrie 1934, asasinarea lui Serghei Kirov, a declanșat o serie de arestări ale unor presupuși sabotori, trădători și spioni. Chiar și după verificările, care au urmat, adevărul despre asasinat a rămas necunoscut. Deși în acel moment Stalin se afla la conducerea țării, el trebuia să facă o mulțime de concesii colegilor din Comitetul Central al Partidului. În aceasta situație, una dintre variantele vehiculate a fost aceea că însuși Stalin ar fi ordonat asasinatul, pentru a elimina un posibil rival și pentru a îndepărta orice amenințare din partea opoziției, fie ea reală sau potențială. După perioada rămasă în istorie sub numele

de Marea Teroare (ajunsă la apogeu între 1936-1939), dictatura stalinistă a guvernat fără a întâmpina cea mai mică rezistență, deși Stalin poza în continuare drept un modest secretar de partid ce fumează pipă.

În timpul Marii Terori, NKVD-ul a arestat milioane de oameni. Foarte mulți au fost executați, dar majoritatea au fost trimiși în lagăre de muncă (rețeaua cunoscută sub numele prescurtat de GULAG) răspândite în întreaga țară. Orice rezervă cu privire la omorârea unor colegi comuniști a fost abandonată, astfel încât în cele din urmă partidul a fost distrus. Vechii rivali ai lui Stalin au apărut în procese publice, mărturisind crime incredibile, cum ar fi, de exemplu, faptul ca ar fi practicat ani de-a rândul spionajul pentru puterile straine. Aceste mărturisiri au fost, probabil, smulse în principal prin constrângeri psihologice și amenințări la adresa familiilor acuzaților, dar și torturile au jucat mai mult ca sigur un rol important.

Marea Teroare s-a manifestat în întreaga societate sovietică, încurajând oamenii să-și imagineze conspirații peste tot și să devină informatori. Oricare ar fi fost scopul inițial al acestor epurări, s-a ajuns la un fel de nebunie generalizată, ceva similar vânătorii de vrăjitoare din primele secole. În 1939, Stalin a fost nevoit să pună capăt acestor proceduri. S-a estimat că în timpul terorii din anii 30 „...cca. 5% din populație a fost trecută prin închisori, reprezentând cca. 8 milioane de persoane, din care aproximativ 10% au fost ucise. Până în a. 1938 aproape fiecare familie sovietică avea un membru al său în închisoare”. Teroarea din anii 30’ diferă de cea din timpul colectivizării prin faptul că era orientată în exclusivitate spre elitele politice și militare, spre cea mai educată parte a intelectualității, cu vârstele între 30...35 de ani, totodată soțiile și copiii lor sufereau teribil ca soții și copii ai „dușmanilor poporului”. Colegii de partid de ieri deveneau astăzi „dușmani ai poporului”. Cei care au contribuit la crearea și fortificarea sistemului opresiv bolșevic singuri deveneau apoi victime ale acestui sistem. Același Buharin, unul din liderii de prim rang ai regimului bolșevic, scria în ultimele clipe ale vieții sale din închisoare despre Stalin: „El nu este om, ci diavol” [72]. Buharin și-a dat seama prea târziu în mâinile cui a căzut. Într-o scrisoare, pe care soția sa a trebuit s-o învețe pe dinafară, înainte de arestarea și executarea lui Buharin, acesta scria: „Viața mea se sfârșește, îmi plec capul... Îmi simt neputința în fața acestui mecanism diabolic...” (la crearea căruia a avut cea mai directă contribuție –n.n.) [73]. El a contribuit la înălțarea acestei ghilotine – regimul bolșevic - stalinist, care a ucis milioane de oameni,

pentru a recunoaște în cele din urmă că proiectul acestei ghilotine a fost conceput în iad. Buharin dorise să fie Anticristul, dar a devenit o victimă a Vrăjmașului. Pentru Dimitri Manuilski, fostul secretar general al Kominternului, dar și pentru Stalin, pentru Troțki, Buharin, Zinoviev, Kamenev ș.m.a. până a cădea în dizgrație, „toate trădările, toate crimele, toate cruzimile sunt nu numai permise, ci recomandabile, deoarece scopul lor este stabilirea paradisului comunist” [74]. Așa a procedat Stalin și pe plan intern. „*Gruzinul cu frunte îngustă se apropie fără să vrea de Ivan cel Groaznic, de Petru cel Mare și de Ecaterina a II-a. Ceilalți, pe care i-a măcelărit, sunt revoluționarii rămași credincioși unor idealuri diabolice, niște nevRosași cuprinși de o poftă nestăvilită de a distruge*” [64]. Stalin a organizat trei procese de rezonanță demonstrative moscovite, prin care a eliminat ultimii rivali din calea sa spre puterea absolută. În procesul din august 1936 prin culpabilizarea așa numitului “*Centru Terorist Troțkist-Zinovievist*” au fost judecați Zinoviev, Kamenev ș.a. și împușcați. În procesul din ianuarie 1937 au fost judecați 17 lideri ai partidului comunist, 13 dintre care au fost împușcați. În procesul din martie 1938 - 21 de inculpați, incluzându-i pe Buharin, fost conducător al Internaționalei Comuniste, și Yagoda, fost conducător al strașnicului NKVD, pe sama căruia au fost multe victime nevinovate. Milioane de oameni nevinovați au fost executați sau au murit în închisori și în lagăre de muncă (de concentrare).

Marea Teroare a distrus astfel vechiul Partid Comunist, care nu a fost serios reconstruit până la regimul lui Hrușciiov. Conform raportului lui Hrușciiov din 139 de membri și candidați în Comitetul Central al Partidului, care au fost aleși la Congresul al 17^{lea} al Partidului, 98 de persoane, adică 70% au fost arestați și în mare parte lichidați în 1937-1938. Este cunoscut faptul că 80% din participanții cu drept de vot la Congresul al 17^{lea} au aderat la partid pe parcursul anilor de conspirație de până la revoluție și în timpul războiului civil, până la 1921. Din 1966 de delegați cu drept de vot 1108 au fost arestați, incriminându-se crime antirevoluționare, adică mai mult de jumătate. „*Saharov a menționat că în perioada 1936-1939 mai mult de 1,2 milioane de membri de partid, jumătate din numărul total, au fost arestați. Numai cca. 500000 au fost ulterior eliberați. Ceilalți cca. 600000 au fost împușcați sau au murit în lagăre de concentrare*” [24]. Până la Congresul al 18^{lea} aproximativ o jumătate de milion de oficiali în Partid și Guvern au fost înlocuiți.

Numărul maxim de 3,5 milioane de membri de partid atins în 1933 spre sfârșitul anului 1938 s-a redus până la 1,9 milioane”[75].

Dar Partidul nu a fost singura instituție, care a fost distrusă de Stalin. A mai fost distrusă elita militară. Hrușciiov consideră această teroare împotriva corpului de ofițeri al Armatei Roșii o „...*anihilare a cunoscuților membri ai Statului Major General, cum ar fi mareșalii Tuhachevsky și Blueher, și generalii Gamarnik și Yakir. Au fost uciși, împreună cu ei comandanții din toate districtele militare, practic toți comandanții de brigadă, o jumătate din toți comandanții de regiment. În plus față de uciderea a 13 din 15 generali, 80 de procente din toți coloneii au fost uciși sau eliminați din armată, 30,000 de ofițeri cu gradul de colonel-locotenent. Între 35 - 50 la sută din corpul ofițeresc a fost eliminat. Mai mulți ofițeri superiori au fost uciși în timpul epurărilor decât în timpul întregului război cu nașiții. Ofițerii cei mai experimentați și talentați din Armata Roșie, inclusiv cei care au acumulat experiență militară în Spania și în Extremul Orient, au fost, după cum spune Hrușciiov, "aproape în întregime lichidați"*” [75]. Într-adevăr, Stalin nu ar fi servit mai bine interesul nazist dacă ar fi fost un agent german.”*Epurarea înaltului Comandament al armatei sovietice a fost proiectat de inteligența nazistă, cu implicarea specială a lui Heydrich. Au fost falsificate documente, care au fost transmise către NKVD pentru a demonstra că înaltul Comandament Sovietic a conspirat cu Înaltul Comandament german. Comandă a fost solicitată de către nașiții, deoarece era pentru propriul lor avantaj de a elimina pe Tukachevsky, cel mai strălucit strateg al Armatei Roșii. Se pare că există puține îndoieli că evaluarea problemei a fost corectă. Epurarea generalilor s-a dovedit a fi exact așa cum a sperat SD [Sicherheitsdienst] - o lovitură distrugătoare la capacitatea de război a Armatei Roșii”* [77]. Între 1936-1938 au pierit, între alții, în urma epurărilor, Kirov, Kamenev, Buharin, Tuhacevski; peste 8 milioane de cetățeni au fost închiși în lagărele și închisorile de muncă forțată din Siberia.

Iată cum explică acest fenomen (dacă mai poate fi explicat) unul din avocații stalinismului de astăzi Zemskov: „...*Toți cei nefericiți care au fost arși pe rug (se referă la așa zișii eretici – n.n.), au murit din cauza credinței lor. Ea a deviat de la regulă și a intrat în conflict cu subordonarea Papei. A construi o societate nouă, precum și pentru construirea unui viitor comunist a fost nevoie de un om nou. Cei care au fost uciși în 1937, nu au răspuns la schimbare. Uciși inutil”* [67].

Este foarte greu de a stabili numărul total de victime ale stalinismului, însă confruntând mai multe surse, rapoarte ale oficialilor pot fi stabilite cifrele aproximative, apropiate de adevăr. Iată ce scrie A.V. Antonov-Ovseenco: „*Pregătind textul raportului său la Congresul al XX N. Hrushchov a cerut de la KGB date despre represiuni. Președintele comitetului A. Shelepin ia transmis informația corespunzătoare personal lui Hrushchov și acela ia făcut-o cunoscută lui Shatunovskaya și colaboratorului aparatului CC A. Kuznetzov. Din ianuarie 1935 până în iunie 1941 în țară au fost represați 19 840 000 de oameni. Din ei chiar în primul an după arestare au fost executați sau au murit de tortură 7 milioane. Copia documentului Kuznețov a arătat-o ajutorului lui Hrushchov I.P. Alexahin*”[76].

O altă sursă importantă este analiza lui Wheatcroft [78]. Cifrele prezentate de Wheatcroft se bazează pe mărturiile lui Sergo Mikoyan (fiul vechiului bolșevic Anastas Mikoyan), ale ginerelei lui Hrushchov Shmelev, ale Olgăi Shatunovskaya, membru al comisiei de reabilitare (pe timpul lui Hrushchov), mai târziu ale lui Dmitrii Volkogonov, șeful Comisiei de reabilitare, Alexandr Yakovlev, șeful recent al Comisiei de reabilitare și noile cercetări efectuate în arhivele Ministerului Justiției arată rezultate similare: în perioada de după 1935 au fost arestate între 19-21,5 milioane de personae, iar numărul decedaților figurează apr. 7 milioane. În mod similar s-a procedat și cu numărul execuțiilor în perioada 1937-1938. Numărul de apr. 1,75 milioane este arătat de Volkogonov și generalul de securitate Karbainov [78].

Un alt istoric, Natalia Lebedeva, consideră că „...*Drept rezultat, între 1937-1941 au fost uciși 11 milioane de oameni. Vă puteți imagina un asemenea nivel de represalii împotriva propriului popor?*”

Chiar dacă numărul real al jertfelor staliniste (cine îl poate stabili?) ar fi mai mic totuna rămâne de ordinul milioaneilor. Oricum este o cifră enormă, în spatele căreia se ascund vieți omenești, destine mutilate ale apropiaților celor represați. Regimul criminal stalinist nu poate suporta nici o scuză. Prea mari au fost pierderile omenești pentru a justifica ceva prin aceste crime staliniste. Prea mari au fost strădaniile a întregi popoare deportate (14 naționalități din URSS au fost deportate în totalitate și 48 – parțial).

Toată această perioadă sovietică victimelor comunismului stalinist, spre deosebire de cele ale holocaustului evreesc, le-a fost refuzată orice recunoaștere de statut de represat. "*În contrast cu Holocaustul evreiesc, victimelor comunismului le-a fost imposibil să*

pledze juridic pentru a păstra amintirea tragediei în viață, precum și orice cereri pentru comemorarea sau cereri de despăgubire sunt respinse”[10]. Acum, când lucrurile s-au mai schimbat puțin, când mai multe lucruri au devenit clare în urma deschiderii (în vremea guvernării lui Elțin) arhivelor până mai ieri secrete (dar care astăzi sunt iarăși închise de guvernarea Putin), victimele comunismului sau urmașii lor trebuie să aibă dreptul de a cere despăgubiri morale și materiale de la succesorul în drept al statului, care le-a pricinuit daune morale și materiale. Se întâmplă tocmai invers. Mă miră cum tratează neostalinistii de astăzi, avocații regimului stalinist represiunile sovietice staliniste. De ex. „istoricul Zemskov „demonstrează” că „...în realitate în perioada de 20 de ani (1934-1954) numărul „dușmanilor poporului”, care nu au fost judecați la pedeapsa capitală, însă mai apoi au murit în locurile de detenție, n-a depășit 600 mii de oameni”. Acest „istoric” mai face un mare păcat față de memoria milioanele de deportați, a milioanele de așa numiți „culaci” în mare parte exterminați (din ce-i cca. 4 milioane de culaci, iar Stalin în discuție cu Churchill a vorbit despre 10 milioane de culaci, au fost exterminați cca. 1,5 milioane), pe care nu-i consideră represați „...Ei nu pot fi considerați represați fiindcă nu au fost condamnați. Ei numai au fost deportați, li s-au confiscat bunurile...”. Nu mai comentez astfel de tâmpenii. Iar și mai înfocatul avocat al stalinismului Pihalov conchide filosofic (dacă l-ar auzi milioanele de victime staliniste de pe cealaltă lume): „...În final obținem că jertfele represiunilor politice (în anii teroarei roșii) se numără nu cu milioane, chiar nici cu sute de mii. Cel mult, despre ce se poate vorbi - despre zeci de mii”. Cum mai poți comenta această lipsă de elementar simț față de memoria celor, care au trecut prin diabolica mașină stalinistă a morții? Problema e că de aceștia sunt mulți, inclusiv pe la noi în Basarabia, oploșiți prin locuri călduțe, părinții căroră ne-au executat părinții, bunicii noștri.

Sărbătorirea recentă cu mare fast a celei de-a 65 aniversare de la terminarea „Marelui război pentru apărarea Patriei” este o formă de reabilitare a stalinismului. Autoritățile de la Moscova propun rușilor să nu-și renege trecutul, ci, dimpotrivă, să se mândrească cu el. Acest lucru poate fi făcut, spune Putin, numai în cazul, în care toți conducătorii întunecați din istoria URSS vor fi pur și simplu ignorați. „Orice eveniment istoric trebuie analizat în ansamblu. Țara s-a transformat în acea perioadă dintr-una agrară într-una industrială (cu prețul a milioane de vieți omenești – n.n.). În epoca lui Stalin, Rusia a câștigat

Marele Război pentru Apărarea Patriei (provocat de Stalin și mai apoi câștigat cu cca. 27 milioane de vieți omenești – n.n.) și nimeni nu poate arunca cu piatra în aceia, care au organizat această victorie (adică nimeni nu are dreptul să-l critice pe Stalin – principalul organizator al victoriei, pentru cele mai mari crime comise cândva împotriva umanității -n.n.)”, a spus Vladimir Putin, citat de ITAR-TASS. Drept urmare, Stalin, susțin oficialii ruși, ar trebui prezentat poporului în rolul de șef militar și de salvator al nației și nu ca un tiran crud, care a trimis la moarte milioane de oameni. Totodată el a recunoscut că în perioada stalinistă au fost represii și că acestea nu pot fi acceptate: "Represii au fost și este inacceptabil. A fost un cult al personalității, au fost crime împotriva propriului popor. Toate acestea sunt un fapt". Cunoscuta duplicitate rusă – comunistă. Albul este alb și negrul este negru. Lucru arhicunoscut. Stalin nu poate fi în același timp și călău și erou cum îl prezintă Putin.

Marea Epurare din anii `30 din URSS a lovit din plin și în RASS Moldovenească. Mecanismul terorii în masă nu făcea distincții între victime, nu admitea indulgențe. Sub ghilotina așa-numitelor „Troici speciale” au căzut unii după alții țărani, intelectuali, muncitori, preoți, oameni nevinovați, care nu au avut parte nici de un proces de judecată, nici de o înmormântare creștină. Victime deveneau înșiși responsabilii din ierarhiile de partid și administrative. Originea socială „burgheză”, statutul de „culac”, întreținerea contactelor cu rudele din „țările capitaliste” serveau drept capete de acuzare ca „dușman al poporului” la adresa oricui. Răspunzând comandamentelor politice ale Partidului Comunist, organele de represiune ale regimului se întreceau să condamne nu pentru infracțiuni reale, ci pentru infracțiuni inventate, nesocotind legile și dreptul uman, semănând în urma lor moarte, durere și umilință.

3.7. Teroarea stalinista.

Pactul Stalin- Hitler

*„Am încheiat o primă perioadă a războaielor,
trebuie să ne pregătim pentru o a doua”.*
(V.I.Lenin. 1920)

Acordul sovieto-german „de neagresiune”, cunoscut, de asemenea, sub denumirea de Pactul Ribbentrop – Molotov, din 23 august 1939, nu poate fi examinat separat de declanșarea celui de-al Doilea Război Mondial. Mai mult decât atât, poate și trebuie examinat ca parte componentă a pregătirilor către acest război. *“Acest Pact întreține, probabil, cea mai lungă și mai încăpățânată dezbatere internațională după aceea a dezarmării, “mama mare” a tuturor negocierilor lumii moderne și subiect de ironie generală. Despre acest pact “de neagresiune” se va vorbi până când omenirea se va convinge că el nu mai “lucrează” în continuare, nu prin prevederile sale, inclusiv cele din anexa secretă, ci prin efectele în timp ale înțelegerilor de atunci. Căci nedreptatea, arbitrariul, tragediile naționale, familiale, personale izvorâte din Pact nu și-au consumat încă toate energiile nefaste”* [15]. Acest pact supraviețuiește de peste 70 de ani. Soarta unor teritorii (inclusiv al Basarabiei, Pactul fiind nașul RSSM) a rămas așa cum s-a impus atunci. Polonia și-a rezolvat problema frontierelor, țările baltice și-au recuperat independența de stat, dar Basarabia, parte a teritoriului României în momentul anexării sale la URSS, rămâne o problemă deschisă. Noțiunea “Basarabia” nu mai este una politică, ea a fost trimisă de mai marii zilei în istorie și literatură, cu toate că pentru mulți este o realitate vie. Basarabia este “rășchirată” – vorba unui locuitor de pe Nistru, între trei entități (unele nelegitime, altele problematice) – Republica Moldova, Ucraina, pretinsa Republică Nistreană. Și Stalin, și alții de după el, au știut cum să încurce diabolic lucrurile. Cine și cum le va descurca? Federația Rusă, succesorul în drept al URSS, în cazul Basarabiei se consideră liberă de orice responsabilitate. Ea mai este direct prezentă în acest teritoriu prin armata ei, armamentul de la imensele depozite la Colbasna, prin exponentul ei direct la Tiraspol – Igor Smirnov.

Milioane de victime ale Pactului au părăsit această lume fără a-și fi obținut repunerea în drepturi, iar urmașilor lor, compatrioților lor, li se livrează doar declarații, simpozioane, studii istorice și articole de ziar. Este și cazul Basarabiei cu cei peste 700000 de refugiați, visând să-și mai revadă locurile natale, cu cei peste 300000 de morți în cumplita foamete organizată cu peste 200000 de deportați în lagărele staliniste și în Siberii de gheață, dar care nu au mai ajuns la această clipă. Nemilosul Pact ia supraviețuit.

Unele surse de informație tratează ipoteza că venirea lui Hitler la putere a fost favorizată de Stalin, că Hitler indirect este creatura lui Stalin. Dacă luăm în considerație teoria leninistă a exportului de revoluție, cum ar fi fost el posibil (acest export) într-o Europă stabilă. „*Era nevoie de un focar de război, de un lider fanatic și nebun gata să înceapă războiul. Acesta a fost Hitler*” [15]. Iar pe ruinele războiului cancerul comunist urma mai lesne să prindă rădăcini. Drept argument vin și publicațiile ulterioare din oficiosul partidului ziarul „*Pravda*”, care prezenta întocmai punctul de vedere al oficialităților: „*Fiecare război de acest fel ne apropie de acea perioadă fericită, când oamenii nu se vor mai ucide între ei*” (Pravda, 18 august 1940).

Să încercăm să urmărim pașii, care au condus la acest Pact și, implicit, la cel mai mare măcel din istoria Omenirii, declanșat de doi căpcăuni ai secolului 20.

Dacă vom face unele analize comparative vom putea, într-un fel, demonstra viabilitatea acestei ipoteze. Să facem un mic excurs istoric. Să urmărim cronologic declarațiile liderilor bolșevici făcute cu mult înainte de declanșare despre iminența unui nou război mondial. În 1918 după doar câteva luni de la puciul bolșevic, când puterea bolșevică în Rusia încă nu era bine instaurată, Stalin declara „*Occidentul, cu ai săi canibali imperialiști, s-a transformat într-un focar de robie și întuneric. Sarcina noastră constă în a distruge acest focar spre bucuria și alinarea proletarilor din toate țările*”. În a. 1919 are loc exportul de revoluție bolșevic în Ungaria și Germania. În Ungaria doar datorită acțiunilor energice ale lui Ion Antonescu dictatura comunistă a fost strivită în fașă, iar călăul Crimeii Bela Kun, care a instigat această revoluție bolșevică în Ungaria, se refugiază în Rusia. În Germania acțiunile hotărâte ale forțelor guvernamentale au anihilat în stare incipientă revoluția comunistă, lichidându-i pe liderii ei Libkneht, Luxemburg ș.a. Ulterior, la scurtă vreme după terminarea primului război mondial și semnarea păcii (1918), regimul bolșevic a făcut o

tentativă de instaurare a unui regim comunist în Polonia. Marșul oficial al Armatei Roșii (marșul lui Budionnii) cuprindea cuvintele: „*Dă Varșovia! Dă Berlinul!*” Teoreticianul comuniștilor sovietici, Nikolai Buharin, proclama în ziarul „*Pravda*” o lozincă și mai fermă: „*Înainte, către zidurile Parisului și ale Londrei!*” Însă în calea legiunilor roșii se afla Polonia, între Rusia Sovietică și Germania nu exista hotar comun. Ca să aprindă flacăra revoluției, trebuia distrusă bariera despărțitoare, Polonia liberă și independentă. Între 13...25 august 1920 au loc luptele între armata lui M.Tuhacevskii și Josef Pilsudski. Înfrângerea sovietică din fața Varșoviei a reprezentat și o înfrângere a unora dintre liderii sovietici (inclusiv a lui Lenin și Troțki), care visaseră la declanșarea unei revoluții mondiale comuniste în țările zdruncinate de urmările războiului mondial. Însă aceasta a fost doar de moment. Fiara rănită s-a retras să-și lingă rănila și să se pregătească pentru un nou atac. Iată ce declara Lenin în 1920: „*Am încheiat o primă perioadă a războaielor, trebuie să ne pregătim pentru o a doua*” [15]. În 1927 Stalin declară că al doilea război imperialist este inevitabil, după cum inevitabilă este și intrarea Uniunii Sovietice în acest război, însă: „*Noi vom intra, dar vom intra ultimii, ca să punem pe talerul cântarului greutatea care, să atârne cel mai greu*”[79]. Stalin avea nevoie în Europa de crize, războaie, dezordine, foamete. Cu cât Hitler va comite mai multe crime în Europa, cu atât mai bine pentru Stalin, cu atât mai multe motive pentru Stalin să trimită „*Armata Roșie eliberatoare*” în Europa. Troțki a înțeles toate aceste lucruri, înainte de începerea celui de-al doilea război mondial și chiar înainte de venirea lui Hitler la putere. În 1932 Troțki lămurea relația lui Stalin cu fasciștii germani în felul următor: „*Lasă-i pe ei să vină la putere, să se compromită, și atunci...*”. Deosebit de interesante sub acest aspect sunt previziunile lui Troțki. În opinia lui enunțată în 1936: „*Fără Stalin n-ar fi existat Hitler, n-ar fi existat Gestapo!*” Iar în noiembrie 1938 Troțki vine cu o altă observație a sa: „*Stalin a dat mână liberă lui Hitler și adversarilor săi și a împins Europa în război*”. Observați, era anul 1938 când războiul al doilea mondial încă nu începuse. Aceste lucruri au fost spuse pe vremea când Chamberlain se bucura că nu va mai fi război. Hitler nu dăduse încă directiva de pregătire a cuceririi Poloniei, cu atât mai puțin a Franței. În momentul când Europa orbită răsufla ușurată că nu va fi război, Troțki știa deja că acesta va începe în curând și aflase cine este vinovatul. Ca să-l credem definitiv pe Troțki, să analizăm încă o previziune, enunțată la 21 iunie 1939 – în acest moment, aveau loc convorbiri intense între Marea

Britanie, Franța și URSS împotriva Germaniei. Nimic nu indica la posibilitatea unor surprize sau complicații. Dar Troțki spune: „URSS se va deplasa cu toată forța la granița Germaniei, imediat ce al treilea Reich va intra în luptă pentru o nouă împărțire a lumii”. Germania va lupta în Franța, iar Stalin va zdrobi „cu toată forța sa statele neutre de la granița apuseană, apropiindu-se de cea germană. ...Hitler va lovi cu forțele principale în Occident, iar Moscova va dori să se folosească din plin de superioritatea situației sale” (L. Troțki, 21 iunie, 1939). Cum de a putut Troțki prevedea atât de precis evoluțiile ulterioare. Tot secretul constă în faptul că Troțki era unul din autorii teoriei revoluției mondiale, știa ce înseamnă comunismul, Armata Roșie și cine este Stalin.

Când trebuia să vină acel moment prielnic pentru Stalin? „Foarte mult depinde de faptul dacă vom reuși să amânăm războiul iminent cu lumea capitalistă... pînă în momentul, în care capitaliștii se vor bate pînă la capăt între ei...” [80]. „Lupta hotărîtoare poate fi considerată pe cale de a izbucni, dacă toate forțele de clasă dușmane nouă s-au epuizat suficient într-o luptă care le depășește puterile” [81]. Stalin avea nevoie de o situație în care „capitaliștii se vor încolți ca și cîini” [82]. Pe 19 august 1939, Biroul Politic al Comitetului Central al Partidului Comunist al URSS s-ar fi întâlnit într-o ședință secretă,

în cadrul căreia Stalin ar fi declarat: „Pacea sau războiul. Această problemă a intrat în faza sa critică. Soluționarea acesteia depinde în întregime de poziția, pe care o va adopta Uniunea Sovietică. Suntem absolut convinși că, dacă noi încheiem un tratat de alianță cu Franța sau Anglia, Germania se va vedea obligată să dea înapoi din fața Poloniei și să caute un modus vivendi cu puterile occidentale. În felul acesta, războiul va putea fi evitat și atunci evoluția ulterioară a acestei stări de lucruri va deveni periculoasă pentru noi. Pe de altă parte, dacă acceptăm propunerea Germaniei, pe care o cunoașteți, de a încheia un pact de neagresiune, Germania va ataca în mod cert Polonia, intervenția Franței și Angliei devenind inevitabilă. În aceste condiții, vom avea mai multe șanse de a rămâne în afara conflictului, așteptând, cu mai multe avantaje, momentul în care ne vom implica. Această

poziție corespunde interesului nostru. Astfel, opțiunea noastră este clară: trebuie să acceptăm propunerea germană și să cerem misiunilor engleze și franceze să se reîntoarcă în țările lor. Vă repet, este în interesul nostru ca războiul să se declanșeze între Reich și blocul anglo-francez. Este esențial pentru noi ca acest război să dureze cât mai mult posibil, pentru ca cele două părți să se epuizeze. De aceea, trebuie să acceptăm pactul propus de Germania și să acționăm pentru ca războiul odată declanșat să se prelungească la maximum. În același timp trebuie să intensificăm relațiile economice cu țările beligerante, pentru ca în momentul, în care războiul va lua sfârșit, noi să fim bine pregătiți”[83].

Pactul Molotov-Ribbentrop a creat exact această situație. La 23 august 1939 la Moscova în cabinetul lui Stalin, în prezența lui Stalin, care era foarte fericit de acest eveniment, sub portretul lui Lenin a fost semnat nu numai cel mai odios Pact, dar practic a fost semnată înțelegerea asupra declanșării celui de-al doilea Război mondial, război, care a adus peste 50 milioane de jertfe omenești, război, care a recroit harta Europei. Observați însă câteva detalii interesante: Pactul a fost semnat la Moscova nu la Berlin. Practic Polonia a fost

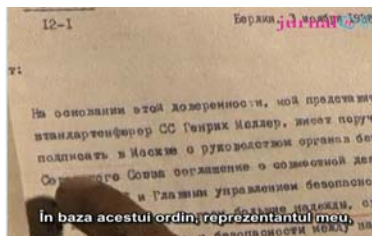
divizată la Moscova nu la Berlin. La momentul semnării Pactului, care a fost cheia războiului, a participat un singur demnitar de stat de prim rang – I.V. Stalin. Chiar și cancelarul german a lipsit. Hitler a fost foarte încântat de semnarea acestui Pact. Cu câtă

bucurie îl întâlnește pe ministrul său Ribbentrop, care ia adus această veste bună.

Chiar la momentul semnării Pactului de „neagresiune” fiecare

dintre părțile semnatare avea ascuns în mânecă planul său de agresiune unul împotriva celuilalt: Hitler - cunoscutul plan „Barbarosa”, iar Stalin – mai puțin cunoscutul plan „Furtuna”. Dar, deocamdată, fiecare avea nevoie de o înțelegere de moment pentru a-și rezolva fiecare “problemele”, fiind siguri că spatele le va fi acoperit.

Este incorectă opinia că Stalin până în ultimul moment a încercat să facă alianță cu Marea Britanie și Franța. Pregătirile către semnarea acestui pact au fost demarate cu mult înaintea semnării lui. Deja la 3 noiembrie 1938 între NKVD și GESTAPO este semnat un acord de colaborare, lucru negat ulterior de oficialii sovietici. Despre acest lucru vorbește mai târziu Vladimir Karpov, fost colonel în spionajul militar, de 2 ori erou al URSS, membru al CC PCUS: „A fost semnat un acord între NKVD și GESTAPO. *Ăsta e adevărul*”. În acest acord exista și o condiție pentru partea sovietică de „...a interzice evreilor activitatea în domeniul culturii și educației”. Molotov a avut multiple întâlniri cu Hitler, Himler ș.a. De asemenea, sunt interesante și memoriile generalului

Walter Krivitsky, șeful serviciilor de informații din Europa Occidentală până în 1938, care a dezertat în Statele Unite în 1939, care scria: „Înainte încheierii pactului germano-sovietic, prevala ideea că Hitler și Stalin erau dușmani de moarte; nu era, în fapt, decât un mit, o imagine deformată, creată de un

camuflaj inteligent și de artificiile propagandei. Politica sa internațională, din 1933 până în 1939, a constat dintr-o serie de manevre menite să-l pună într-o poziție favorabilă de a trata cu Hitler. El își calcula toate mișcările, având ochii ațintiți spre Berlin” [84].

Prin acest Pact Stalin i-a dat mână liberă lui Hitler în Europa și a deschis ecluza principală a celui de-al doilea război mondial. Prima

jertfă a Pactului a fost Polonia. La numai o săptămână după semnarea Pactului Hitler invadează Polonia, ocupând o jumătate din teritoriul ei, cealaltă jumătate lăsând-o, conform Pactului, lui Stalin. În anul următor în urma unor incursiuni bliț-crig cad rând pe rând Danemarca, Belgia, Olanda, Franța. De cealaltă parte practic simultan sunt ocupate Estonia, Letonia, Lituania și Basarabia. O împărțeață frățească. Uniunea Sovietică a început „să se deplaseze cu toate forțele la frontierele Germaniei, exact în momentul în care cel de-al treilea Reich va fi antrenat în lupta pentru o nouă împărțire a lumii”.

A intenționat Stalin să respecte pactul? Să-l ascultăm pe Stalin: „Problema luptei...nu trebuie examinată sub unghiul dreptății, ci al cerințelor momentului politic, sub unghiul necesităților politice ale partidului în fiecare moment dat” [85]. „Războiul poate întoarce cu susul în jos orice înțelegere” [86]. Aceste stări de spirit s-au răspândit în Armata Roșie și partid. General locotenentul S.M. Krivoșein descrie o redă cu adjunctul său P.M. Latîșev (în acel moment Krivoșein comanda corpul 25 de armată mecanizat; cu puțin înainte, comandase împreună cu generalul H. Guderian parada comună sovieto-germană de la Brest cu ocazia împărțirii Poloniei): „Am încheiat cu nemții un acord, dar asta nu înseamnă nimic... Acum este momentul favorabil pentru o rezolvare definitivă și constructivă a tuturor problemelor mondiale...” [87].

Intenționa oare Armata Roșie să se oprească la limitele atinse? După ocuparea Lituaniei, Letoniei și Estoniei ordinul Mareșalului Uniunii Sovietice S.K. Timoșenko spunea: „În Lituania, Letonia și Estonia a fost nimicită puterea moșierilor și a capitaliștilor, putere urită de cei ce muncesc. Uniunea Sovietică a sporit impresionant și și-a deplasat granițele spre Apus. Lumea capitalistă a fost nevoită să se restrângă un pic și să cedeze. Însă nu ne stă în caracter nouă, luptătorilor Armatei Roșii, să ne înfumurăm și să ne găsim pacea numai cu cele atinse!” [88]. În același context vine și declarația Amiralului Flotei Uniunii Sovietice N.G. Kuznețov (în 1941 - amiral al Narkom-ului VMF al URSS, membru al CC, membru al Marelui Cartier General din momentul creării lui): „Pentru mine e clar un lucru: I.V.Stalin nu numai că n-a exclus posibilitatea războiului cu Germania hitleristă, ci chiar îl considera inevitabil. I.V.Stalin a condus pregătirea pentru război - pregătire complexă, rezultată din calcule proprii. Hitler i-a zădărnicit toate calculele” (În ajun, pag.321).

Conform planului stalinist “...războiul urma să înceapă în iulie 1942, moment când din Germania nu va mai rămîne piatră pe piatră”

[15], gândind că războiul împotriva Franței și Marii Britanii va dura mai mult, rezistența va fi mare și părțile se vor iepuiza după vreo doi ani de măcelărit. Însă căderea rapidă a Franței și refuzul lui Hitler de a debarca în Marea Britanie (serviciul de spionaj sovietic știa despre acest lucru la sfârșitul anului 1940) au încurcat jocurile lui Stalin. „*Eliberarea Europei*” a fost reprogramată din vara lui 1942 în vara lui 1941 (6 iulie).

Cine a declanșat al doilea război mondial? Conducerea sovietică și-a schimbat părerea în această problemă de multe ori. La 18 septembrie 1939 guvernul sovietic comunica într-o notă oficială că vinovată de izbucnirea războiului este Polonia!!! La 30 noiembrie 1939 Stalin le numea pe Franța și Anglia „*Anglia și Franța au năvălit asupra Germaniei, luând asupra lor răspunderea pentru actualul război*”. La 5 mai 1941, la ceva mai mult de o lună de la începutul războiului cu Germania numea încă un vinovat – Germania. “*Punctul de vedere al lui Stalin, conform căruia vinovați sunt toți cu excepția URSS, a prins rădăcini pentru mult timp în mitologia comunistă*” [15].

Să încercăm să derulăm cronica evenimentelor de atunci. La 23 august 1939 este semnat Pactul Stalin – Hitler, care a fost cheia războiului al doilea mondial. La 1 septembrie, conform Pactului, Germania și URSS urmau simultan să atace Polonia. Motivând că trupele sale nu sunt pregătite și au nevoie de puțin timp Stalin îl lasă pe Hitler să înceapă războiul. Astfel Hitler este primul, care atacă Polonia, ocupând partea sa conform Pactului, deci, și cel care a declanșat cel de-al doilea Război Mondial. Stalin face același lucru pe data de 17 septembrie, ocupând cealaltă parte a Poloniei conform înțelegerii, dar nu se numără printre inițiatorii războiului. De fapt există o logică în această gândire defectă stalinistă. Ca și în toate cazurile de cotropiri, care au fost și care vor urma, URSS este eliberator nu cuceritor. În noaptea de 17 septembrie 1939, comandantul de brigadă NKVD a dat ordin cekiștilor: „*În dimineața zilei de 17 septembrie 1939 Armata Frontului bielorus (o armadă întregă - 800000 de soldați) va trece la atac, cu sarcina de a da ajutor muncitorilor și țăranilor Bielorusiei, care s-au ridicat...*” Așadar, revoluția în Polonia a început, muncitorii și țăranii o scot la capăt singuri, iar Armata Roșie și NKVD-ul doar le vor da ajutor...Rezultatele sunt cunoscute. Katyn-ul face parte din domeniul „*ajutorului*”, în trecut fie zis. A doua zi, guvernul sovietic a declarat la radio motivul invaziei Poloniei: „*Polonia a devenit un cap de pod favorabil acțiunilor neașteptate și fortuite, care pot constitui o amenințare pentru URSS... Guvernul sovietic nu mai poate rămâne indiferent la aceste fapte...*

Avînd în vedere situația, guvernul sovietic a dat dispoziție Comandamentului general al Armatei Roșii să ordone trupelor să treacă frontiera și să ia sub protecția sa viața și avutul populației...”[89]. De multe ori populația locală nu putea face diferența între cei doi aliați. Observați, în imaginile de mai jos, pentru a nu se greși populația puneă alături – svastica fascistă și steaua cu secera și ciocanul comuniste, fapt ce pentru neocomuniștii de astăzi este inacceptabil. Pe 1 octombrie 1939 generalul S.M.Krivoșein avea să comande împreună cu generalul german H. Guderian parada comună

De multe ori populația locală nu putea face diferența între cei doi aliați,

astfel încât, pentru a fi siguri, se adresau concomitent ambilor.

Secvențe din timpul invaziei comune germano-sovietice a Poloniei.

sovieto-germană de la Brest-Litovsk cu ocazia împărțirii Poloniei.

Deci, dacă considerăm că războiul împotriva Poloniei, și Finlandei (nereușit) a fost doar un ajutor „muncitorilor și țăranilor, care s-au ridicat împotriva”, iar cotropirile țărilor baltice, a Basarabiei și Bucovinei tot ca același ajutor, atunci este logic că participarea Uniunii Sovietice la războiul mondial se calculează doar de la 22 iunie 1941. Stalin deseori este prezentat ca o victimă nevinovată, eliberatorul

Parada militară comună a trupelor germano-sovietice de la Brest cu ocazia împărțirii Poloniei. În prim plan: Generalul sovietic S.M.Krivoșein și generalul german H. Guderian.

Europei răsăritene. Armatele lui Stalin au săvârșit pe teritoriul Poloniei aceleași crime, poate și mai mari; însă Occidentul nu i-a declarat război, cine știe din ce motiv. Stalin a obținut războiul, pe care-l dorea: occidentalii se ucideau între ei, își distrugeau reciproc orașele și uzinele, iar Stalin a rămas neutru, în așteptarea momentului favorabil. Ajungând însă într-o situație grea, Stalin a primit imediat

ajutorul Occidentului. *“Soldatul polonez ucis în lupta împotriva Armatei Roșii este socotit participant la cel de-al doilea război mondial și victimă a acestuia, iar soldatul sovietic care l-a ucis este socotit „neutru”. Dacă în aceeași luptă, pe teritoriul polonez, este ucis un soldat sovietic se consideră că el nu este ucis în timp de război, ci în timp de pace, în „perioada prebelică” [15].*

Colaborarea foarte strânsă între Germania și URSS în acest război de lichidare a statului polonez a fost evidențiată în cuvântarea lui Hitler în Reichstag din 5 octombrie 1939: *„...Pe oasele și sângele ghermanilor și rușilor, fără orșise luare în socoteală a învoelilor istorișe, etnografișe și economișe a fost creat un stat, care n-ave niși un fel de drept la înșiiințare...Cu Pol’șa cîrmuie o clică nu pre mare de aristocrați care îi*

Chiar era o prietenie.

asupre nu numai pe ucraineni, beloruși și ghermani, dași pe norodu propriu (ca să vezi și acest căpcăun ca și Stalin era bolnav de mania eliberării „poporului muncitor” de robia aristocraților – n.n.). Rusia nu vede niși un fel de oprișini, care

întiedică stabilirea sotrudnișiei strânse între statele noastre...Pactu cu URSS este un munct de cărnire în desfășurarea politișii ghermane de dinafară, temelie pentru sotrudnișia îndelungată și norocoasă a Ghermaniei și Rusiei în lucru lichidării focarelor de bătălie și neprimejduirii noroadelor...Interesele Ghermaniei și Rusiei aiși pe deplin se unesc Fiecare pe uceastocu lui a garanta interesele sale și a zîdi veața de pașe” [90] scria „Organu Comitetului de Oblaste a PKB(U), Comitetului orășenesc a PKB(U) din Tiraspol’ și a Prezidiumului Sovietului Suprem a deputașilor truditorilor a RASS Moldovenești”.

Ulterior atât Hitler cât și Stalin au făcut exact același lucru. Hitler în vestul Europei, Stalin – în estul ei, conform protocolului adițional la Pact. Germania a cucerit Danemarca, este un act de război, deși n-au fost lupte mari. Uniunea

Aceste imagini sunt din decembrie 1939.

Discuții amicale la un pahar de vorbă între ofișerii celor două armate aliate.

Sovietică a cucerit tot fără luptă trei state baltice foarte asemănătoare cu Danemarca după poziția geografică, populație, cultură, tradiții, însă acțiunile URSS-ului nu sunt socotite acte de război. „*Sovietizarea Finlandei a fost și mai minuțios pregătită, în momentul în care „clica militaristă finlandeză a început provocarea armată”, Stalin avea deja în rezervă un „președinte” comunist finlandez, un „prim ministru” și un întreg „guvern”, incluzându-l și pe cekistul șef al „Finlandei democratice libere”. Și în Estonia, Lituania, Letonia, în Basarabia și în Bucovina s-au găsit „reprezentanți ai poporului”, care cereau alipirea la „marea familie frățească”, s-au găsit (uimitor de repede) președinți de comitete revoluționare, asesori populari, deputați ș.a.m.d.” [15]. Cu toate că Finlanda a rezistat invaziei sovietice ea a fost nevoită să cedeze URSS 12% din teritoriul ei.*

Germania a cucerit Norvegia, având ajutorul direct acordat de URSS. Stalin le-a facilitat naziștilor accesul la baza navală sovietică din Murmansk, de unde Hitler a efectuat atacul asupra Norvegiei. În legătură cu aceasta amiralul german Raeder i-a adresat o scrisoare comandantului flotei sovietice Kuznețov, prin care își exprimă gratitudinea pentru ajutorul acordat flotei germane. De fapt în decembrie 1939 – iunie 1940 a avut loc împărțirea Scandinaviei între ce-i doi aliați, după exemplul Poloniei cu mici excepții. Nemții urmau să ocupe Norvegia, iar sovieticii – Finlanda, conform protocolului adițional. Acest fapt a însemnat o continuare a agresiunii din partea Germaniei, înainte însă, Uniunea Sovietică făcuse să se verse râuri de sânge în Finlanda învecinată (la cererea micii dar curajoasei Finlanda URSS este exclusă din Liga Națiilor. Doar trei țări mai fuseseră declarate țări agresoare: Japonia, Italia fascistă și Germania nazistă). Conform opiniei oficiale lista crimelor Germaniei începe de la 1 septembrie 1939, iar lista crimelor Armatei Roșii în cel de-al doilea război mondial începe, cine știe din ce motiv, la 22 iunie 1941. De ce?

În septembrie 1939 URSS se declară neutră și astfel, în „*perioada prebelică*”, cucerește teritorii cu o populație de peste 23 milioane de oameni. În teritoriile cucerite, Armata Roșie și NKVD au comis crime înfricoșătoare. Lagărele de concentrare sovietice au fost tixite cu prizonieri, soldați și ofițeri din țările europene. Ofițerii prizonieri (nu numai polonezi) erau căsăpiți cu miile. Este și cazul masacrului stalinist de la Katyn’ recunoscut recent și de ruși. Putea o țară neutră să ucidă ofițeri prizonieri? Și de unde avea o țară neutră mii de ofițeri prizonieri, ba încă în „*perioada prebelică*”? În „*perioada prebelică*”, Armata Roșie

pierde în lupte crâncene sute de mii de soldați (în special în războiul împotriva Finlandei), în aceeași perioadă, pierderile armatei germane sunt cu mult mai mici. Dacă judecăm după pierderi, Germania are mai multe temeuri să se considere neutră în anii 1939-1940.

Mai multe lucruri nu se leagă în propaganda sovietică din acea perioadă. Printr-un straniu concurs de împrejurări, exact în aceeași zi de 1 septembrie 1939, cea de-a patra sesiune extraordinară a Sovietului Suprem al URSS a adoptat legea privind serviciul militar obligatoriu. O asemenea lege n-a existat în întreaga istorie a URSS. Septembrie 1939 este începutul „războiului ciudat” în Occident, în Răsărit, în aceeași lună a început o pace la fel de stranie. De ce avea nevoie Uniunea Sovietică de serviciul militar obligatoriu? Comuniștii răspund la unison: în această zi a început cel de-al doilea război mondial, noi n-am vrut să luăm parte la el, dar am luat măsuri de prevedere. Mareșalul Uniunii Sovietice, K.A. Merețkov, este unul dintre cei care afirmă că legea a avut o importanță uriașă și a fost adoptată „în condițiile celui de-al doilea război mondial, care deja începuse” [91]. Dar să ne închipuim granița polono-germană în acea dimineață tragică: întuneric, ceață, bubuituri, duduie de motoare. Puțini în Polonia înțelegeau ce se petrece: o provocare sau un conflict apărut din senin? Dar iată că deputații Sovietului Suprem al URSS (ciobani de pe pășunile alpine și vestiți crescători de reni de dincolo de Cercul Polar) știau deja: nu e provocare, nu e război germano-polon, nici măcar european, ci e începutul războiului mondial. Și încă ceva: drumul până la Moscova nu e tocmai scurt. Unii deputați aveau nevoie de 7-10, chiar și 12 zile ca să ajungă în Moscova. Ceea ce înseamnă că există cineva, care a dat înainte de începerea războiului semnalul ca deputații să se adune la Kremlin. Să spunem și mai mult: înainte de semnarea pactului Molotov-Ribbentrop.

Redactorul ziarului „Pravda” publică răspunsul lui Stalin la o „provocație” referitor la cuvântarea rostită de Stalin în Biroul Politic la 19 august a agenției de știri Havas: „Această informație a agenției Havas, ca și multe altele ale acesteia, reprezintă o minciună. Dar oricât ar minți domniile de la agenția Havas, nu pot nega următoarele:

a) nu Germania a atacat Franța și Anglia, ci, Franța și Anglia au atacat Germania, luându-și asupra lor responsabilitatea pentru actualul război;

b) după primele acțiuni militare, Germania s-a adresat Franței și Angliei cu propuneri de pace, iar Uniunea Sovietică a sprijinit sincer propunerile de pace ale Germaniei „căci ea a considerat și continuă să

considerare că încheierea cât mai curînd posibil a războiului ar ușura în mod radical situația tuturor țărilor și popoarelor;

c) cercurile conducătoare ale Angliei și Franței au refuzat în mod grosolan propunerile de pace ale Germaniei, la fel și încercările Uniunii Sovietice de a se ajunge la o grabnică încheiere a războiului. Acestea sunt faptele?" [92].

Declanșarea celui mai mare măcel din istoria Omenirii era descris de presa oficială sovietică drept un lucru multășteptat, formidabil „*care v-a cutremura din temelii întreaga lume*”. Iată descrierea Europei aflată în război: „*o încăierare de cadavre, o priveliște pornografică, unde șacalii devorau alți șacali*” [93], articol publicat pe aceeași pagină cu telegrama prietenească de felicitare a lui Stalin către Hitler. Este clar că prin șacali se avea în vedere și Hitler! Care alți șacali se mai devoră în încăierarea de cadavre din Europa? Ziarul „*Pravda*” „*plângea*” de bucurie de mersul războiului (tocmai căzuse Franța): „*Gem țișnile lumii, pământul alunecă de sub picioarele oamenilor și popoarelor. Ard zările, iar tunetul armelor cutremură zările și continentele. Se fac praf și pulbere state și mari puteri...Ce măreț, ce minunat, cînd întreaga lume se va cutremura din temelii, cînd vor pieri puterile și vor cădea mărimile!*” [94]. Este gândirea sălbatecului aflat la zidurile cetății, care așteaptă momentul potrivit să intre în cetate și săi devoreze pe cei din interior. Conducerea sovietică era pur și simplu entuziasmată: „*războiul contemporan, în toată frumusețea sa înfricoșătoare!*” [95]. O gândire dementă a unor oameni demenți, care puteau spune așa ceva pe fundalul strădaniilor milioaneilor de oameni ai Europei.

O altă pată albă în istoriografia modernă este faptul în ce circumstanțe a avut loc încălcarea Pactului de „*neagresiune*” din 23.08.1939. Opinia generală este că atacul german din 22 iunie 1941 (Planul Barbarossa) l-a luat prin surprindere pe Stalin, care credea în respectarea până la capăt a Pactului Ribbentrop-Molotov. Este puțin probabil, unii istorici și analiști politici consideră că nu este așa. Stalin știa despre acest lucru. De fapt cu un sistem de spionaj atât de ramificat nu se putea să nu știe Stalin despre pregătirile de război ale lui Hitler. Mai mult ca atât un lucrător al KGB-ului pe nume Victor Suvorov, fugit în Marea Britanie, demonstrează cu argumente în cartea sa „*Spărgătorul de ghiță*” că adevăratul provocator al războiului a fost Stalin.

Ca să înțelegem evenimentele din iunie 1941, trebuie să ne întoarcem inevitabil în luna mai 1941, care este luna cea mai misterioasă a întregii istorii comuniste a Rusiei. „*Fiecare zi și fiecare ceas din*

această lună sunt pline de evenimente, al căror sens mai trebuie încă dezlegat. Căci unele evenimente, care s-au petrecut în ochii întregii lumi, n-au fost încă lămurite de nimeni” [15]. În cuvântarea sa secretă din 5 mai 1941 Stalin a declarat că „*războiul cu Germania nu va începe mai devreme de 1942*”. Aceasta este cea mai importantă frază din cuvântare. Era o simplă dezinformare. „*Cum Stalin nu-și prezenta planurile, mulți credeau că nu le avea: greșeală tipică de intelectuali flecari*” (Robert Conquest). Să luăm aminte: discursul era presupus secret, însă la Kremlin Stalin era ascultat de toți absolvenții și de toți profesorii din toate academiile militare, de conducerea politică superioară a țării și de conducerea militară superioară a Armatei Roșii. Mai mult, conținutul cuvântării a fost comunicat tuturor generalilor și coloneilor sovietici. Iar ziarul „*Pravda*” a doua zi după cuvântarea secretă a lui Stalin comenta într-un ton diametral opus decât cel de până atunci: „*Dincolo de hotarele patriei noastre, pîlpîie flacăra celui de-al doilea Război Imperialist. Toată povara nenorocirilor lui nenumărate apasă pe umerii celor ce muncesc. Popoarele nu vor război. Privirile lor sunt ațintite înspre țara socialismului, care strînge roadele muncii pașnice. Ele văd pe bună dreptate în forțele armate ale Patriei noastre, în Armata Roșie și în Flota maritimă de război, bastionul de nădejde al păcii... În actuala situație internațională complexă, trebuie să fim gata pentru orice lucru imprevizibil...*” [96]. Observați aluzia cum că toate privirile oamenilor muncii sunt ațintite înspre țara socialismului, că Armata Roșie este așteptată de toate popoarele, care nu vor război.

La 6 mai 1941 Stalin a devenit șeful guvernului sovietic. Acest pas a nedumerit pe mulți. Din documentele luate ca trofeu cunoaștem, de pildă, că liderii germani n-au putut găsi o explicație satisfăcătoare acestui eveniment. Iată mărturia amiralului Flotei Uniunii Sovietice, N.G. Kuznețov (pe atunci amiral, narkom al VMF al URSS): „*Cînd Stalin a luat asupra sa îndatoririle de Președinte al Sovietului Comisarilor Poporului, practic sistemul de conducere nu s-a schimbat*” [97]. Dacă practic nimic nu s-a schimbat, de ce îi trebuia lui Stalin acest titlu? Or, „*cu toate acestea, toate faptele, acțiunile, crimele lui Stalin au un scop precis, sunt logice și strict principiale*” [98]. Unde este logica lui Stalin? „*Nu cunosc nici o singură problemă, care să țină de situația internă din Uniunea Sovietică și care să fie atît de serioasă încît să provoace un asemenea pas din partea lui Stalin. Pot să afirm cu toată convingerea că, dacă Stalin a hotărît să ocupe cel mai înalt post de stat, cauzele urmează să fie căutate în politica externă.*” Astfel raporta

guvernului său ambasadorul german la Moscova, von Schulenburg. Mareșalii sovietici afirmă același lucru, dar cu alte cuvinte: „...numirea lui Stalin este legată de problemele externe” [99]. Ce fel de probleme l-au putut obliga să facă un asemenea pas?

Stalin a considerat că a ajuns timpul să se pună în aplicare planul său „Furtuna”. Conflictul militar între Germania și URSS era iminent, era important cine începea primul. „Trebuie să surprindem inamicul, să prindem momentul când trupele sale sunt risipite” spunea I.V. Stalin. Pentru a știrbi vigilența adversarului Stalin dădea drumul la diferite dezinformări, făcea să se creadă în exterior că el crede orbește în respectarea Pactului de către Germania. La 13 iunie 1941, radio Moscova transmitea un comunicat TASS mai puțin obișnuit, în care se afirma că „Germania respectă neabătut condițiile pactului sovieto-german de neagresiune, ca și Uniunea Sovietică...” și că „aceste zvonuri (adică zvonurile despre pregătirea unei agresiuni a Germaniei asupra URSS-n.n.) constituie o propagandă stângace, tichuită de forțele dușmane URSS-ului și Germaniei, interesate în extinderea pe mai departe și escaladarea războiului...”. A doua zi, ziarele sovietice centrale au publicat acest comunicat, iar peste o săptămână Germania a atacat URSS.

„Există destule indicii că termenul de începere a operațiunii sovietice „Furtuna” era 6 iulie 1941. Memoriile mareșalilor sovietici, ale generalilor și amiralilor, documentele de arhivă, analiza matematică a informațiilor privind mișcarea miilor de eșaloane, toate indică data de 10 iulie ca dată de concentrare deplină a celui de al doilea eșalon strategic al Armatei Roșii la granița vestică, însă teoria militară sovietică prevedea atacul nu după concentrarea completă, ci înaintea ei. În acest caz, o parte a trupelor din al doilea eșalon strategic puteau fi deja debarcate pe teritoriul inamicului, urmând ca abia după aceea să intre în luptă. Lui Jukov și lui Stalin le plăcea să dea loviturile prin surprindere duminica dimineața. 6 iulie 1941 este ultima duminică înainte de concentrarea completă a trupelor sovietice. Generalul de armată S.P. Ivanov indică direct această dată:.....trupele germane au reușit să ne depășească cu două săptămâni” [15].

Drept confirmare a acestor ipoteze vine și informația de mai jos. La 17 iunie 1945, un grup de anchetatori militari sovietici au desfășurat un interogatoriu al liderilor Germaniei fasciste. În cursul interogatoriului feldmareșalul W. Keitel a declarat: „Afirm că măsurile pregătitoare desfășurate de noi în primăvara anului 1941 au avut caracterul unor

pregătiri defensive în cazul unei ofensive a Armatei Roșii. Astfel, tot războiul în Răsărit, în mare măsură, poate fi numit preventiv. Noi ne-am gândit... să preîntîmpinăm ofensiva Rusiei Sovietice și, cu o lovitură neașteptată, să nimicim forțele sale armate. În primăvara anului 1941 mi-am format o părere clară: concentrarea de trupe rusești și ofensiva lor ulterioară asupra Germaniei ne-ar pune într-o situație extrem de critică din punct de vedere strategic și economic... În primele săptămîni, Germania ar fi fost pusă deja în condiții extrem de nefavorabile.”

Iată doar câteva aspecte ale acestor pregătiri după ce Stalin a declarat la 13 iunie 1941 că atât Germania cât și URSS vor respecta Pactul de neagresiune. Generalul de armată S.M. Ștemenko: *„Chiar la începutul războiului, în cel mai strict secret, în regiunile de frontieră au început să se acumuleze forțe suplimentare. Din adîncul țării s-au transferat în vest cinci armate”*[100]. Generalul de armată S.P. Ivanov adaugă: *„în afară de acestea se pregăteau pentru redislocare încă trei armate”* [101]. Fostul locțiitor al comisarului poporului pentru controlul de stat, L.V.Kovalev: *„...în mai și începutul lui iunie, sistemul de transport din URSS a trebuit să efectueze un transport de circa 800.000 de rezerviști... Aceste transporturi trebuiau să se desfășoare în secret...”* [102]. Generalul-colonel I.I. Liudnikov: *„...în mai, în zona Jitomirului și în pădurile de la sud-vest a fost concentrat un corp de armată de desant-aerian”* [103]. *„În același timp cu aducerea trupelor din adîncul țării, a început o regrupare secretă a marilor unități în interiorul regiunilor de frontieră, sub forma schimbării dislocării taberelor de vară. Marile unități s-au tras mai aproape de frontieră... Majoritatea formațiunilor se deplasau noaptea...”* [101, p.211]. Pe toate fronturile, munițiile se aflau în vagoane de cale ferată, ceea ce se face de obicei înaintea ofensivei în adîncime. *„Numai la halta Kalinovka, Frontul de Sud-Vest avea 1500 de vagoane cu muniție”* [104]. Acestea sunt doar câteva din multiplele argumente că Stalin se pregătea intens de ofensiva din 6 iulie 1941. Atacînd URSS la 22 iunie 1941 Hitler ia stricat toate planurile lui Stalin. Competiția între cei doi căpcăuni a costat omenirea cu pierderi de peste 50 milioane de vieți omenești (dintre care 24-27 milioane din URSS conform [105]), mari pierderi materiale, cu punerea sub cizma comunistă sovietică pe o perioadă de 50 de ani tot estul Europei. Dar ce contau aceste cca. 26 milioane de vieți omenești pentru Stalin. O simplă statistică. În schimb a câștigat o jumătate de Europă. Asta este socoteala criminalului. Ceea ce își pusese în gând criminalii bolșevici s-a realizat parțial după cel de-al doilea război mondial.

Putea fi evitat acest măcel? Putea, dacă Stalin ar fi dorit acest lucru. Dacă Stalin ar fi voit pacea ar fi trebuit să împiedice cu orice preț renașterea cu orice preț a militarismului german. Stalin însă nu precupește nimic pentru renașterea puterii militare germane împotriva restului Europei. Începând din 1927, Stalin îi susține din toate puterile sale (este drept, n-a arătat-o public niciodată) pe fasciștii, care aspirau la putere. Iar când aceștia au ajuns la putere Stalin a depus toate eforturile ca să-i împingă în război. După primul război mondial Germania a pierdut dreptul de a avea armată puternică și armament ofensiv, inclusiv tancuri, artilerie grea, avioane de luptă. Comandanții germani nu au încălcat aceste interdicții, nu au făcut nimic pe teritoriul lor, ci pe teritoriul Uniunii Sovietice. Stalin a pus la dispoziția comandanților germani tot ceea ce nu aveau dreptul să dețină (încălcând de fapt tratatul de la Versai): tancuri, artilerie grea, avioane de luptă. Le-a pus la dispoziție instituții de învățământ, poligoane, câmpuri de tragere. Le-a pus la dispoziție mari cantități de materii prime, carburanți. „În 1933 colonelul german Heinz Guderian a vizitat uzina de locomotive din Harkov. Guderian informa că, în afară de locomotive, uzina are și o producție secundară: tancurile. Numărul de tancuri produse: 22 pe zi. Ca să putem aprecia producția „secundară” a unei singure uzine sovietice în timp de pace, trebuie să amintim că, în 1933, Germania nu producea tancuri deloc. În 1939 Hitler a început al doilea război mondial, având 3195 de tancuri, adică mai puțin decât putea produce uzina de locomotive din Harkov în jumătate de an, lucrând în regim de pace. Care era calitatea tancurilor pe care Guderian le-a văzut la uzina de locomotive din Harkov? Erau proiectate de un adevărat geniu al tancurilor, americanul J.U.Christie. Nimeni n-a apreciat realizările lui Christie, în afară de constructorii sovietici. Tancul american a fost cumpărat și trimis în Uniunea Sovietică pe bază de documente false, conform cărora era considerat tractor pentru agricultură. În Uniunea Sovietică „tractorul” s-a produs într-un mare număr, purtând marca BT (bystrohodnyj tank - tanc rapid). Primele BT-uri aveau viteza de 100 km pe oră. Chiar și peste 60 de ani, orice tanchist va invidia o asemenea viteză” [15].

În concluzie este foarte clar că Stalin, în conformitate cu ideologia leninistă, a făcut tot posibilul ca acest război mondial să fie declanșat. De aceea, este tot atât de clar că comunismul și fascismul trebuie puse pe picior de egalitate, poate chiar comunismul să fie pus în prima bancă a acuzațiilor pentru crimele extrem de grave comise împotriva

umanității. “Îl socot pe Hitler un criminal și ticălos, îl consider un canibal la scară europeană. Însă, dacă Hitler a fost un canibal asta nu înseamnă că Stalin a fost vegetarian. S-au făcut multe eforturi pentru demascarea crimelor nazismului...Însă dezvăluindu-i pe fasciști, a trebuit să-i dezvăluim și pe comuniștii sovietici, care i-au încurajat pe naziști în săvârșirea crimelor și au intenționat să se folosească de rezultatele crimelor acestora...Chiar numai publicațiile sovietice sunt suficiente să-i pună pe comuniștii sovietici la stâlpul infamiei și să-i așeze pe banca de acuzați, alături de fasciștii germani, ba chiar înaintea lor”(15).

Mai multe organisme internaționale pledează, în ultimii ani, pentru tratarea în același registru moral și legal a nazismului și comunismului. În ultima vreme s-au înmulțit luările de poziție internaționale pentru condamnarea comunismului și echivalarea acestuia cu nazismul. Pe 2 aprilie 2009, Parlamentul European a adoptat o substanțială rezoluție cu titlul „Conștiința europeană și totalitarismul”, pentru a marca trecerea a 20 de ani de la căderea comunismului. Rezoluția își exprimă respectul pentru victimele regimurilor totalitare și nedemocratice din Europa și îi omagiază pe cei, care au luptat împotriva tiraniei; subliniază importanța memoriei și a adevărului pentru reconcilierea națională; critică restricționarea accesului la documente istorice în unele state membre; condamnă decis orice formă de crimă împotriva umanității și încălcarea drepturilor omului de către regimurile nedemocratice; și, nu în ultimul rând, face apel pentru declararea zilei de 23 august, data semnării infamului pact Ribbentrop-Molotov, ca zi europeană de comemorare a victimelor tuturor regimurilor totalitare și autoritare. Punctul privind 23 august prelua în textul acestei rezoluții o declarație mai veche a Parlamentului European, din 28 septembrie 2008, privind declararea zilei cu pricina ca moment de comemorare a victimelor stalinismului și nazismului.

Recent, pe 2 iulie 2010, Adunarea Parlamentară a OSCE a adoptat - cu o largă majoritate, surprinzătoare pentru această organizație complicată și divizată - rezoluția „Reunificarea Europei divizate: promovarea drepturilor omului și libertăților civile în regiunea OSCE în secolul XXI”. Textul, care se alătură efortului Parlamentului privind recunoașterea zilei de 23 august, pune laolaltă nazismul și stalinismul ca regimuri totalitare genocidare. Rezoluția notează că „în secolul XX, țările europene au cunoscut două mari regimuri totalitare, nazismul și stalinismul, care au dus la genocid, încălcarea drepturilor omului și

libertăților fundamentale, crime de război, precum și crime împotriva umanității”.

Un alt document important în același spirit este Declarația de la Praga, din 3 iunie 2008, semnată de numeroase personalități după o conferință desfășurată în Senatul ceh, denumită „*Conștiința europeană și comunismul*”. Aici a apărut pentru prima dată în mod pregnant ideea proclamării zilei de 23 august ca zi de comemorare a victimelor nazismului și comunismului. Declarația dorește conștientizarea la nivel european a faptului că nazismul, dar și comunismul au aplicat sistematic politici distructive și forme de teroare, suprimind toate libertățile civile și drepturile omului, au declanșat războaie din motive ideologice, au exterminat sau deportat națiuni întregi sau grupuri de populație. Semnatarii, printre care cei mai cunoscuți sunt Vaclav Havel și Joachim Gauck, doresc o abordare unitară a fenomenului totalitar la nivel european, tratând în același registru moral și legal nazismul și comunismul. Să mai amintim că, mai demult, pe 25 ianuarie 2006, Adunarea Parlamentară a Consiliului Europei a adoptat o rezoluție privind fostele regimuri totalitare comuniste, care solicită condamnarea acestora în maniera, în care a fost condamnat nazismul.

Bibliografie:

1. **Robert C. Tucker.** Stalinism: Essays in Historical Interpretation. New York, 1977, p. 6.
2. **Isaac Deutscher.** Stalin, a Political Biography, London, 1949, p. 343.
3. **Naomi Allen's** introduction to Leon Trotsky. The Challenge of the Left Opposition 1923-1925, New York, 1975, p. 42.
4. **W.E. Mosse.** Slavonic and East European Review, 1968, p.146-148.
5. **Borys Levytsky.** The Stalinist Terror in the Thirties. Stanford, 1974, p. 7.
6. **Alvin W.Gouldner.** Stalinism: a study of internal colonialism. 1967.
7. **Boris Frankel.** The 'Gulag Archipelago' and the Left. Theory and Society, 1:4, 1974.
8. **Hedrick Smith.** The Russians. New York, 1976, pp. 194, 312.
9. **Simion GHINEA.** Foamea rusească de spațiu și ruga lui Petre Țuțea pe rangă. Silogismul Slav. Col. Document. <http://www.miscarea.net/1-ruga-lui-petre-tutea.htm>
10. **Curtois Stephane.** Cartea neagra a comunismului. Traducere de M. Ivanescu, editura Humanitas și Fundația Academia Civică, București, 1998, p.697.
11. **Boris Bazhanov.** Vospominaniia byvshego sekretarya Stalina. Moskva: III Tysiacheletie, 2002, 303 p.
12. **Iosif Stalin.** Problemele leninismului, Ediția a II-a, București, Editura Partidului Muncitoresc Român, 1948.
13. Analyse the transition from Leninism to Stalinism in the USSR 1917 – 1930. Europe and the Dictators (D02C143HP): Assignment 25 March, 2003.
14. **Iosif Stalin.** Cuvântarea de 7 noiembrie 1927. Pravda, Nr. 255, 6-7 noiembrie 1927.
15. **Victor Suvorov.** Spărgătorul de gheață. Iași, Editura Polirom, 1995.
16. **Robert Conquest.** Victims of Stalinism: A Comment. EUROPE-ASIA STUDIES, Vol. 49. No. 7, 1997, 1317-1319.
17. **Leon Sedov.** The Red Book on the Moscow Trials. Published by New Park Publications Ltd, 1980.
18. **Alexandr I.Soljenițin.** Arhipelag Gulag. Moskva, 1999.
19. **Lev Troțki.** Bulletin of the Opposition. 1929.
20. **O.A. Narkiewicz.** Stalin, War Communism and Collectivization, in "Soviet Studies", Vol. 18, No. 1. Jul., 1966, pp. 20 – 37.
21. **Franz Oppenheimer.** The State, New York, 1975, p. 8.
22. **Nicolai Bukharin, Evghenii Preobrazhensky.** The ABC of Communism, London, 1922, p. 186.
23. **Alexander Dallin, George W. Breslauer.** Political Terror in Communist Systems, Stanford, 1970, p. 63.
24. **Robert Conquest.** Marea Teroare. București, 1998, p. 373.
25. **Robert Conquest.** The Harvest of Sorrow: Soviet Collectivization and the Terror-Famine. Oxford University Press New York, 1986, ISBN 0-195-04054-6.

26. **Г.В. Вернадский.** Русская история. М., 1997. С. 331 – 385.
27. **Г.В. Вернадский.** Ленин – красный диктатор. М., 1998. С. 273.
28. **С.Н. Прокопович.** Народное хозяйство СССР. В 2 т. Т. I. Нью-Йорк, 1952. С. 59, 161.
29. **В.П. Данилов.** Сельское население Союза ССР накануне коллективизации (по данным общенародной переписи 17 декабря 1926 г.) // Ученые записки. № 74. М., 1963. С. 67.
30. **М.Геллер, А.Некрич.** Утопия у власти. Кн. 1. Социализм в одной стране. М., 1996. С. 125 - 126.
31. **О.В. Винс** Смертность населения АОНП от голода в 1921 - 1922 гг. // Культура русских и немцев в Поволжском регионе. Вып. I. История, теория, культура. Саратов, 1993. С. 62 - 69.
32. **Н.Н. Fisher.** The Famine in Soviet Russia, 1919 - 1923: The Operations of the American Relief Administration. Macmillan, 1927.
33. **V.I. Lenin.** Opere complete. Vol. 36, p.269, 369.
34. **Р.Конквест.** Террор голодом. 1989 г.
35. Documents of Soviet - American Relations. Volume 1.
36. **Антонов-Овсеенко.** Закрепим нашу победу! Слово к рабочим и крестьянам председателя конференции голодающих губерний. М., 1922. С. 3, 6 - 7, 9.
37. Parlamentului Ucrainei. Legea privind Holodomorul anilor 1932-1933 din Ucraina, 28 noiembrie 2006.
38. Голодомор 1932 - 1933 гг. как геноцид: пробелы в доказательной базе, http://www.kerchrada.gov.ua/032/032_003.doc, (14 aprilie 2009).
39. Address by President of Ukraine Leonid Kuchma to Ukrainian People on the Day of Memory of victims of famine and political repressions, <http://www.president.gov.ua/eng/activity/zayavinterv/speakto/114407592.html>, (16 aprilie 2009).
40. **Stanislav Kulchitsky.** День (Украина): Голодомор 1932 - 1933 гг. как геноцид: пробелы в доказательной базе, <http://orthodoxy.org.ua/uk/2008/11/20/20504.html>, (4 mai 2009).
41. President Leonid Kuchma Executive Order, Number 393/2002-rp, <http://www.president.gov.ua/eng/activity/ukazrozpor/decrees2/117604986.html>, (14 aprilie 2009).
42. **Yaroslav Bilinsky.** Was the Ukrainian Famine of 1932-1933 Genocide? Journal of Genocide Research, 1999.
43. **Arthur Koestler.** Report on the visit in Har'kov. 1932.
44. **Hryhory Kostyuk.** Stalinist Rule in the Ukraine. A Study of the Decade of Mass Terror, 1929-1939, New York, 1961, p.10.
45. **Edwins Snore.** http://www.jurnaltv.ro/video/The_Soviet_Story_Povestea_sovietelor_incredibil
46. **Stalislav Kulchytsky.** Motivele foametei din 1933 din Ucraina. Zerkalo Nedeli, 16-22 august 2003.
47. **Stanislav Kulchitsky.** Pierderile demografice în Ucraina în secolul al XX-lea, Zerkalo Nedeli, 2-8 octombrie 2004.

48. **Robert Conquest, Mark B. Tauger.** Slavic review. Vol.1. Spring. 1992, pp. 192-194.
49. Famine in Russia, An Englishman's Story: What He Saw on a Walking Tour1, Manchester Guardian, 30 March 1933, p. 12.
50. **William Strang.** British Embassy, Moscow, to Sir John Simon, 30 September 1933, p. 2. Archive No. 8; F07182/14/38; Public Records Office, London.
51. **Eugene Lyons.** Assignment in Utopia, p. 580.
52. Memorandum of a Conversation had by Mr. Cole and Mr. Lehrs with a Member of a Legation in Moscow', p. 1; 4 October 1933; 961.48/2450.
53. **Ernest L Harris.** American Consul General, Vienna, to Secretary of State, 7 April 1933.
54. **Suzanne Berillon.** L'effroyable detresse des populations de Ukraine, Le Matin, 29 August 1933.
55. http://www.andersval.nl/index.php?option=com_content&task=view&id=2009&Itemid=107
56. **R. W. Davies, Stephen G. Wheatcroft.** The Years of Hunger: Soviet Agriculture, 1931-1933 (The Industrialization of Soviet Russia). Palgrave Macmillan, 2004, ISBN 0-333-31107-8. p.490.
57. Comisia SUA pentru foametea din Ucraina. Concluziile Comisiei pentru foametea din Ucraina Raportul Congresului SUA, Washington, D.C., 19 aprilie 1988.
58. **Dmitro Borisov.** Diplomat rus neagă Holodomorul. Lvivska Hazeta 29.11.2005.
59. **William Townsendar.** Legile sărăciei, 1785.
60. **В.Ф. Зима.** Голод в России 1946 - 1947 годов // Отечественная история. 1993. № 1. С. 35 - 52.
61. **Ion Țurcanu.** Foametea din anii 1946-1947 din Basarabia.
62. **Michael Ellman.** The 1947 Soviet famine and the entitlement approach to famines. Cambridge Journal of Economics 2000, 24, 603–630.
63. **Jean Jaques Marie.** Gulagul. București, 2001, p. 21.
64. **Stéphane Courtois, Nicolas Werth.** Un stat împotriva poporului său. Paradoxuri și neînțelegeri ale lui Octombrie, în Cartea neagră a comunismului, București, 1998, p. 192-193.
65. **A. Bloom.** Naître, vivre et mourir en URSS (1917-1991). Paris, 1994, p.99.
66. **Игорь Пыхалов.** Каковы масштабы сталинских репрессий?
67. **В.Н. Земсков.** К вопросу о масштабах репрессий в СССР. 1995 г.
68. **Олег Волков.** Погружение во тьму. М., 2000.
69. **Aurelian Gulan.** Mărturii din Iadul Roșu. București, 1995, p. 73.
70. **Richard Pipes.** Scurtă istorie a Revoluției Ruse. București, 1998, p.213.
71. **Robert H. MacNeal.** Resolutions and Decisions of the CPSU. Vol. 3: The Stalin Years, 1929-1953. Toronto, 1974, p. 130.
72. **George Katkov.** The Trial of Bukharin. London: B. T. Batsford, Ltd., 1969, 1, p. 29.
73. **Roy Medvedev.** Let History Judge. New York: Alfred Knopf, 1971, p.183.

74. Le complot sovietique /Le Journal de Geneve. 23.02.1934.
75. Anatomy of Terror. Special Report to the Twentieth Congress of the Communist Party of the Soviet Union, Closed Session, Feb. 24-25, 1956, by Nikita S. Krushchev, First Secretary, CPSU (Washington, 1960), p. 33.
76. Литературная газета, 1991, 3 апреля.
77. Cf. **John**. Introduction to Tukachevsky. *New Left Review*, p. 88.
78. **Stephen Wheatcroft**. The Scale and Nature of the German and Soviet Repression and Mass Killings, 1930-45', *Europe-Asia Studies*, 48, 8, December 1996, pp. 1319 -1353.
79. **I.V. Stalin**. Opere complete. vol.7, pag. 14.
80. **I.V. Stalin**. Opere complete. vol.10, pag. 288.
81. **I.V. Stalin**. Opere complete. vol.6, pag. 158.
82. Ziarul „Pravda”, 14 mai 1939.
83. *The International Law Review*, nr. 2, Geneva, pag. 247 – 249.
84. **Walter G. Krivitsky**. In Stalin's Secret Service: Memoirs of the First Soviet Master Spy to Defect, 2000, Enigma Books, ISBN 1929631030.
85. **I.V.Stalin**. Cuvântarea la ședința comitetului executiv al Cominternului, 22 ianuarie 1926.
86. **I.V.Stalin**. Ziarul „Pravda”, 15 septembrie, 1927.
87. **S.M. Krivoșein**. Fapte de arme. M., Molodaya Gvardia,1962, pag.8.
88. **S.K. Timoșenko**. Ordinul Comisarului poporului pentru apărare, Nr. 400, 7 nov. 1940.
89. Ziarul „Pravda”, 18 sept. 1939.
90. Ziarul „Moldova Soșialistă”, 9 octeabri 1939, nr. 231.
91. **Merețkov K.A.** În slujba poporului (Pagini de amintiri). M. Politizdat, 1968, p.181.
92. **I.V. Stalin**. Ziarul „Pravda”, 30 noiembrie, 1939.
93. Ziarul „Pravda”, 25 decembrie 1939.
94. Ziarul „Pravda”, 4 august, 1940.
95. Ziarul „Pravda”, 19 august, 1940.
96. Ziarul „Pravda”, 6 mai 1941.
97. *Voennaya Tehnika*, 1965, Nr. 9, pag.66.
98. **A. Avtorhanov**. Enigma morții lui Stalin, Frankfurt am Main, Posev 1976, p.132.
99. **I.H. Bagramian**. Așa a început războiul. M. Voenizdat, 1962, p.62.
100. **S.M. Ștemenko**. Marele Stat-Major în anii războiului. M. Voenizdat, 1968, pag.26.
101. **S.P.Ivanov**. Perioada inițială a războiului (sub redacție). M. Voenizdat, 1974, p.211.
102. **L.V. Kovalev**. Transportul în Marele Război pentru Apărarea Patriei. M. Nauka, 1981, p.41.
103. **L.I. Liudnikov**. Prin furtună (Studiu autobiografic), Donețk, 1973.
104. **G.A. Kumanev**. Feroviariei sovietici în anii Marelui Război pentru Apărarea Patriei (1941-1945), M.A.N. URSS, 1963, pag. 36.
105. **Ellman and Maksudov**. Harrison, 1996, pp. 160–1.

"Dacă scap de aici, dacă nu mă omorâți, am să propun Academiei să scoată din Dicționarul Limbii Române cuvântul „Socialism”. Și la cuvântul „rus”, generațiile viitoare să citească: asiatic rătăcitor, care a nimerit din greșeala lui Dumnezeu în Europa".
(Petre Țuțea către anchetatorul său)

PARTEA II

CRIMELE COMUNISMULUI ÎN BASARABIA ȘI BUCOVINA perioada 1940-1991

1. BASARABIA – PĂMÂNT ROMÂNESC.

IMPACTUL COMUNISMULUI ASUPRA ROMÂNIEI

1.1. Comunismul nu poate fi iertat. El încă nu a murit

"Dacă scap de aici, dacă nu mă omorâți, am să propun Academiei să scoată din Dicționarul Limbii Române cuvântul „Socialism”. Și la cuvântul „rus”, generațiile viitoare să citească: asiatic rătăcitor, care a nimerit din greșeala lui Dumnezeu în Europa".

(Petre Țuțea către anchetatorul său)

Se spune că Domnul la ziua Marii împărțiri ne-a dat nouă, românilor, cele mai bune pământuri, dar pentru echilibru - și cei mai răi vecini. De fapt vecinul din est se face vecinul oricui dacă dorește. Așa a procedat întotdeauna, lățindu-se pe a șasea parte a Terrei. Așa a procedat și la 1812, când a rupt din trupul vechii Moldove cea mai frumoasă parte a ei - Basarabia. De atunci s-au început marile probleme pentru frântura de popor român din Basarabia. Însă cea mai mare belea căzută pe capul basarabenilor pe parcursul istoriei milenare de existență cu certitudine a fost regimul comunist-stalinist adus pe vârful baionetelor de către „eliberatorii” ruși. Nimic nu se poate compara cu durerile, chinurile, lacrimile sutelor de mii de copii, femei, bătrâni morți în chinuri în groaznica foamete organizată de regimul comunist în a. 1946-47, cu chinurile zecilor de mii de nevinovați trecuți prin camerele nkvdiste ale morții din închisorile staliniste, care întreceau cu mult prin metodele diabolice utilizate pe cele din Evul Mediu, cu chinurile zecilor de mii de deportați, dintre care 2/3 erau femei și copii – ființe absolut nevinovate. Cine le poate alina câtuși de puțin durerile sufletești supraviețuitorilor acestui calvar? Nimeni nu le poate întoarce înapoi tinerețea irosită înzadar, sănătatea compromisă de tratamentul inuman, la care au fost supuși, liniștea sufletească, pierdută pentru totdeauna și înlocuită cu o permanentă dureroasă neliniște. Pleoapa trecutului tresare, ascunzându-și lacrima și nu lasă uitarea să se

cearnă peste ceea ce a rămas în istoria românilor din Basarabia–blestematul an 1940–1941. „*Au venit, maică, nenorociții ăștia de comuniști la putere și ne-au luat tot: părul din cap, pământul, căruța. Un singur lucru nu ne-au putut lua. Sufletul*” spun martori în viață a acelui strașnic calvar. Cu părere de rău la foarte mulți le-a luat și sufletul.

Te cutremuri ascultând tristele amintiri ale celor, care au trecut prin iadul comunist și mai sunt în viață: Feodosia Cozmin, Valentina Sturza, Eugenia Ceban, Silvia Petrușcu sunt doar câteva nume din sutele de mii de jertfe ale comunismului. Eugen Lvovschi, profesor la Universitatea Tehnică a Moldovei, este și el unul din sutele de mii, care au cunoscut calvarul deportărilor [1]. Dar câți au plecat dintre cei vii, ducând cu ei durerea înăbușită, nepermițându-li-se să se destăinuească. Deosebit de importante pentru generațiile de azi și de mâine, care nu au cunoscut urgiile războiului și „*marile succese ale socialismului*”, sunt concluziile regretatei Eufrosinia Kersnovski, trecută prin întreaga mașinărie diabolică stalinistă: desproprietărire – deportare – închisoare – lagăre de concentrare. „*Acum, când viața unei generații întregi se separă de sfârșitul războiului totul este privit altfel. Mânduind dibaci foarfecele și cleiul orice operă literară poate fi totalmente modificată. O carte de istorie poate fi schimbată și mai mult. La dispoziția celor care o redactează sunt nu numai foarfecele și cleiul, dar și „amintirile” scrise la comandă, chiar și „literatura artistică”, care îndeplinește aceeași misiune. O metodă și mai însemnată de influență asupra sentimentelor este filmul. Cinematografia este o forță mare, care impune nu prin logică, ci vizual, aproape instinctiv, să fie recepționat ceea ce se dorește a fi luat drept real. „Nimic nu este uitat, nimeni nu este uitat” – aud aceste cuvinte foarte des. Aceste cuvinte mândre înfrumusețează monumentele, sunt folosite drept epigrafe. Cu părere de rău, totul este uitat, toți sunt uitați. Oamenii de vârsta mea țin minte cum au fost falsificate evenimentele, destinele oamenilor, faptele. Însă ei tac. Așa e mai liniștit și sigur. Mai trec câțiva ani și noi, ultimii martori ai revoluției și NEP-ului, colectivizării și a terorii staliniste – vom muri și nimeni nu va putea spune: „Nu! A fost cu totul altfel!” De aceea încerc să „fotografiez” ceea ce am văzut cu ochii proprii. Oamenii trebuie să cunoască adevărul, pentru ca repetarea acestor atrocități să devină imposibilă”[2].* Importanța acestor concluzii este cu atât mai mare cu cât ele sunt ale unei basarabence de origine rusă, sunt propriile impresii retrăite pe propria persoană. Istoria acestei doamne, istoriile cunoscute

ale altor mii de basarabeni trebuie să-și găsească locul în acea „*carte neagră a comunismului*”. Este datoria generațiilor, care i-au urmat, pentru viitorul cărora s-au jertfit.

Puțini români din vechiul Regat știu prin ce calvar a trecut această frântură de popor român din Basarabia: 68953 de români basarabeni refugiați în Țară în 1940 de urgia comunistă [3] (conform altor surse – cca. 300000 de refugiați); transferarea forțată în Germania a 124 mii de nemți - cei mai buni gospodari [3]; lichidarea florii intelectualității basarabene chiar în primele zile ale ocupației sovietice, deportările în vagoane pentru vite din 1940, 1946-1953 a peste 200000 de oameni (bătrâni, copii, femei) în străfundurile Siberiei reci la direct și la figurat; exodul masiv peste Prut în a. 1944, în special al intelectualității, care se estimează la cca.. 700000 de oameni; foametea organizată din a. 1946-1947, care a dus la dispariția a încă cca.. 200-300 mii de oameni, ajungându-se la cazuri de canibalism; colectivizarea forțată din 1949-1950; trimiterea la munci în zonele îndepărtate ale URSS a 196 000 de persoane în perioada 1948-1960, la sfârșitul anilor 80' fiind peste 500000 de moldoveni înstrăinați, răspândiți pe întreg teritoriul URSS [3]; deznaționalizarea diabolică în perioada sovietică 1944-1990 ș.a. Găsesc recent o înspăimântătoare statistică pentru Basarabia din perioada sovietică „*Înspăimântătoarea statistică dintr-o perioadă când drepturile omului erau subordonate intereselor superioare și când regula dreptului era ignorată arată că cca. 2 000 000 de persoane au devenit refugiați sau au fost deportați numai din această regiune (Moldova – n.n.)*” menționează Oldrich Andrysek, reprezentantul Înaltului Comisariat al Națiunilor Unite pentru Refugiați (ICNUR) în Republica Moldova [3]. E o cifră colosală pentru o frântură de popor de apr. 3 milioane, reprezintă peste 60%.

Conform stenogramei Sesiunii Sovietului Suprem al URSS de pe 2 august 1940 populația Basarabiei era de 3.200.000 de locuitori; aceleași date oficiale pentru 1950 indicau 2.229.000 persoane, adică 971.000 persoane dispărute în 10 ani, aproape 1/3 din populație, neluând în considerație o anumită creștere naturală a populației datorită nașterilor. Autorul [4] prezintă pierderile de populație în Basarabia pe perioade și categorii pe o perioadă de aproximativ un pătrar de secol (1940-1964):

- „*Între 28 iunie 1940 și 22 iunie 1941 – cca. 300.000 de români deportați; numai în noaptea de 13 iunie 1941 au fost dislocate și trimise în Siberia 13.470 de familii, însumând 22.648 de persoane, dintre care aproximativ 2/3 femei și copii;*

- Între 1944 și 1948 – cca. 250.000 de români deportați;
- Între 1946 și 1947 – cca. 300.000 de români morți în urma foametei provocate de Stalin;
- La 6 iulie 1949 începe a 3^a deportare masivă; 11.324 de familii deportate;
- Între 1954 și 1964 – cca. 300.000 de români deportați în Rusia și Kazahstan”.

Cifre similare le găsim și în raportul Tismăneanu de condamnare a comunismului. „Prin urmare, dacă excludem chestiunea muncitorilor recrutați pentru muncă în diferite întreprinderi ale URSS, numărul victimelor politice ale regimului comunist sovietic din fosta R.S.S.M., se ridică la peste 300.000 de persoane. Dintre aceștia, cca.. 5.000 au fost executați în timpul Marii Terori în R.A.S.S.M., 216.000 au murit de foamete în anii 1946-1947, cca.. 95.000 erau atestați ca deportați în gulag la 1950, iar alte câteva mii au fost condamnați pentru „naționalism” sau alte acțiuni antisovietice, din 1953 până în 1989” [5]. Trebuie de menționat că acest raport nu este complet, pentru care fapt este criticat în România. Pentru Basarabia nu a luat în considerație nu numai numărul persoanelor trimise forțat la lucru ci și numărul victimelor regimului comunist în perioada 1940 – 1945, care conform [4] se ridică la cca. 300000 de deportați.

Conform investigațiilor Comisiei pentru studierea și aprecierea regimului totalitar comunist din Republica Moldova, instituită la 14 ianuarie 2010 prin decret prezidențial, numită și comisia Cojocaru în Basarabia și Bucovina s-a petrecut un genocid anti-românesc. Regimul comunist a însemnat o imensă tragedie pentru locuitorii din Basarabia, Nordul Bucovinei și Transnistria: „peste un milion și jumătate de victime nevinovate: oameni torturați, băgați în închisori (30 000 de persoane), deportați (74.515 persoane), uciși în foametea organizată din anii 1946-’47 (173.689 persoane), mobilizați cu forța și trimiși pe linia întâi a frontului în cel de-al Doilea Război Mondial (din cei peste 350.000 de tineri mobilizați, 54.618 au murit, alți aproape 100.000 au rămas invalizi de război). Alții au fost nevoiți să emigreze în 1940 și 1944 (circa un milion de concetățeni au părăsit Basarabia numai în anii 1940 și 1944). Toate aceste cifre semnifică un singur lucru: cu noi, locuitorii băștinași ai acestor ținuturi, s-a produs în acei ani un veritabil genocid, de proporții nemaiîntâlnite în istorie. Autorul genocidului: regimul comunist impus de conducerea Uniunii Sovietice prin forța

ocupației militare. Scopul acestui genocid: distrugerea a tot ce era românesc în stânga Prutului: oameni, cultură, civilizație. Singura șansă pentru supraviețuire era renunțarea la demnitatea de om și de român, acceptarea unei noi identități etnice și lepădarea de Dumnezeu!”[6].

Cunosc oare frații noștri că în or. Chișinău (nemaivorbind de majoritatea centrelor raionale și orășelelor, care au fost rusificate până la refuz, până în a. 1959 n-a existat nici o școală cu predare în limba română? Basarabia a fost abandonată și în a. 1991, când apăruseră unele condiții prielnice de reunificare. Își pot închipui așa ceva frații noștri de peste Prut, care s-au apucat să calculeze cât va costa Neunirea noastră - vorba maestrului Dabija (conform calculelor unor „contabili” de la București unirea Basarabiei cu România iar costa pe români „*cel puțin 30-35 mlrd Eur în primii cinci ani*”) ce jertfe imense au fost aduse pe altarul neamului de către basarabeni? E de mirare că s-a mai păstrat spiritul românesc la această frântură de popor român după atâtea chinuri și nevoi (mă refer la deșteptarea din anii 1988-1989, care i-a trezit și pe frații noștri de peste Prut). Parafrazând-ul pe cunoscutul jurnalist francez Jules Michelet, aș spune „*Popor român! Prosperitatea relativă de care vă bucurați o datorati și Basarabiei, care deseori a fost o monedă de schimb în marea politică, jertfită fiind pentru a salva restul Țării*”.

Mai avem o datorie morală – să condamnăm la nivel oficial ideologia criminală comunistă așa cum au procedat România, Lituania ș.a. țări europene. “*Comunismul nu poate fi iertat. El încă nu a murit*” ne avertizează membrul Academiei Române academicianul Gleb Drăgan (basarabean de origine), unul din victimele regimului comunist stalinist. Grație eforturilor președintelui interimar DI Mihai Ghimpu, deseori lăsat de unul singur în lupta cu hidra comunistă internă și avocații ei din exterior, însfârșit, după vreo douăzeci de ani de ezitări, carul s-a mișcat din loc în problema aprecierii crimelor regimului comunist în Basarabia. Comisia Cojocaru a făcut un lucru extraordinar de important, adunând un material factologic deosebit de vast și efectuând o inventariere a crimelor, ororilor, atrocităților, abuzurilor și nedreptăților comise de regimul totalitar comunist între anii `20-`90 ai secolului XX, dintre care prezentăm cele mai importante [6]:

- *instituirea unui mecanism diabolic de represiune (CeKa, GPU, OGPU, NKVD, NKGB, MGB, KGB, Justitie si Procuratura) și aplicarea terorii în masă;*
- *decretarea și aplicarea unei legislații discriminatorii antiumane;*

- impunerea unei ideologii a urii de clasă, a urii față de ființa și demnitatea umană, exacerbară propagandei anticreștine și a xenofobiei;
- mutilarea spirituală a moldovenilor prin impunerea unei limbi artificiale, străine de limba română, și a unei identități contrafăcute ideologic;
- interzicerea cugetului liber, a dreptului de asociere, a liberei inițiative, exterminarea și marginalizarea intelectualității;
- lichidarea țărănimii ca clasă prin colectivizarea forțată și deportările de la începutul anilor `30 ai secolului XX;
- foametea cumplită din anii 1932-1933;
- declanșarea represiunilor împotriva așa-numitelor „elemente antisovietice” și „nationaliste” de la mijlocul anilor `30 ai secolului trecut, deportarea și exterminarea în masă a oamenilor prin deciziile unor instituții extrajudiciare, ale așa-numitelor „troica”;
- ocuparea, prin dictat, la 28 iunie 1940, a Basarabiei, Nordului Bucovinei și ținutului Herța, în urma tranzacției sovieto-germane din 23 august 1939 și a înțelegerilor secrete ulterioare dintre URSS și Germania nazistă;
- realizarea unui transplant de sistem sovietic în teritoriile românești ocupate și impunerea cu forța a regimului totalitar comunist;
- exodul forțat al zecilor de mii de oameni, intelectuali, în primul rând, din teritoriile ocupate de URSS;
- formarea abuzivă a R.S.S. Moldovenești și sfârtecarea teritorială a Basarabiei;
- anularea abuzivă a dreptului la cetățenia română prin Decretul Prezidiului Sovietului Suprem al URSS cu privire la restabilirea cetățeniei sovietice de către locuitorii Basarabiei și la dobândirea ei de către locuitorii Bucovinei de Nord din 8 martie 1941;
- deportarea în regiunile îndepărtate ale URSS a zecilor de mii de oameni nevinovați la 13 iunie 1941;
- mobilizările forțate antebelice și postbelice a zecilor de mii de tineri pe șantierele de muncă (FZO) din URSS și înrolarea lor în Armata Sovietică;
- arestările și epurările operate de organele sovietice de represiune în primii ani postbelici;
- foametea organizată din 1946-1947;
- deportarea în regiunile îndepărtate ale URSS a zecilor de mii de oameni nevinovați la 6 iulie 1949;

- lichidarea proprietății private, confiscarea bunurilor materiale ale țăranilor și colectivizarea satului;
- prigoana împotriva Bisericii și a slujitorilor cultelor, închiderea, profanarea și demolarea locașurilor de cult;
- ofensiva ideologică și propagandistică împotriva scriitorilor și valorilor noastre naționale;
- sovietizarea, rusificarea și deznaționalizarea populației prin sistemul de educație și cultură, aparatul administrativ, mass-media și propogandă;
- manipularea și deformarea conștiinței identitare prin falsificarea istoriei, impunerea unor ritualuri, monumente și simboluri străine firii noastre;
- negarea identității românești a populației majoritare și inocularea românofobiei;
- instrumentarea unui regim al „terorii memoriei”, al controlului, al constrângerilor și al persecuțiilor individualității umane pentru cea mai mică încercare de gândire liberă în raport cu regimul totalitar comunist;
- formarea unei caste privilegiate a aparatului de partid, a nomenclaturii, care a confiscat și a concentrat puterea absolută, a profitat de aceasta și a parazitat pe spatele cetățenilor simpli, servind interese straine”.

În baza celor expuse Comisia constată univoc că regimul totalitar comunist a fost de la început și până în ultimul moment al existenței sale un regim criminal și represiv, abuziv și inuman, lipsit de orice urmă de legitimitate, propune condamnarea oficială a regimului totalitar comunist din R.A.S.S.M. și R.S.S.M. drept unul, care a comis acte de genocid și crime împotriva umanității, prin teroare în masă, represiune politică, foamete organizată, deportări, violarea demnității umane și drepturilor fundamentale ale omului și face următoarele propuneri pentru a fi discutate în parlament:

“Avand în vedere necesitatea debarasării de mostenirea grea a regimului totalitar comunist, a distanțării ireversibile de acest regim, în spiritul recomandărilor în materie ale Consiliului Europei, OSCE și Uniunii Europene, Comisia formulează următoarele propuneri:

- condamnarea regimului totalitar comunist din R.A.S.S.M. și R.S.S.M. drept unul care a comis crime împotriva umanității, precum și condamnarea morală a acțiunilor tuturor acelor persoane, care au participat la comiterea crimelor regimului totalitar comunist;

- *interzicerea utilizării noțiunii de „comunist” și a derivatelor acesteia în titulaturile formațiunilor politice, în denumirile unor instituții și întreprinderi publice și private, precum și interzicerea utilizării și propagării în scopuri politice în spațiul public a simbolurilor totalitare, deopotrivă, comuniste și naziste, în conformitate cu Rezoluția OSCE din 2009 cu privire la reunirea Europei divizate prin promovarea Drepturilor Omului și Libertăților Civile în sec. XXI;*

- *elaborarea și adoptarea neamânată a Legii Lustrației;*

- *repunerea victimelor regimului totalitar comunist și a urmașilor lor în drepturile lor juridice, morale și materiale depline prin amendarea cadrului juridic în vigoare sau adoptarea unei legi noi;*

- *eternizarea memoriei victimelor regimului totalitar comunist și a participanților la mișcarea de rezistență prin ridicarea în orașul Chișinău a unui complex memorial, deschiderea unor muzee locale, instalarea unor plăci comemorative în locurile comiterii crimelor și ororilor comuniste;*

- *declararea zilei de 23 august ca Zi Europeană a Comemorării Victimelor Regimurilor Totalitare și Autoritare, care să fie marcată cu demnitate și imparțialitate, în consens cu Rezoluția din 2009 a Parlamentului European cu privire la conștiința europeană și totalitarism;*

- *declararea zilelor de 13 iunie (1941), 6 iulie (1949) și 1 aprilie (1951), în care au avut loc deportări masive, drept zile naționale de comemorare a victimelor regimului totalitar comunist;*

- *formarea unei comisii de experți, care să evalueze daunele materiale pricinuite de regimul totalitar comunist;*

- *aprobarea unui program de stat pe termen lung privind investigarea în profunzime a regimului totalitar comunist;*

- *elaborarea unui manual de istorie a regimului totalitar comunist și introducerea în sistemul de instruire și educație preuniversitară a unui curs de istorie a totalitarismului;*

- *încurajarea desfășurării în mass-media a dezbaterilor publice privind esența inumană a regimurilor totalitare, comuniste și naziste;*

- *abrogarea Legii nr. 546-XV din 19 decembrie 2003 privind adoptarea Concepției politicii naționale a R. Moldova, concepția fiind una tributară trecutului și ideologiei totalitare, incompatibilă cu parcursul european al societății noastre.*

Comisia face un apel la bunul nostru simț și la memoria noastră colectivă. Nu avem dreptul să uităm, nu avem dreptul să fim indiferenți.

Prin asumarea și însușirea adevărului istoric, nu vom permite niciodată nimănui să pună la îndoială dreptul nostru la o viață demnă și liberă într-o societate liberă, prosperă și democratică. O reconciliere civică este necesară, dar o reconciliere civică este posibilă numai prin asumarea adevărului istoric, oricât de greu și de amar ar fi acesta”.

Cu regret actualul parlament nu a fost la înălțimea acestei comisii, nu a acceptat deocamdată discutarea și votarea propunerilor Comisiei în parlament. Să sperăm că în acest colț de țară, aflat „...în calea tuturor relelor” (vorba poetului), totuși va avea loc condamnarea comunismului. Este o problemă mai mult morală, necesară, în primul rând, victimelor regimului comunist, aflați încă în viață, în pofida infernului, prin care au fost trecuți. Când ne vom debarasa de această lenevie intelectuală, de indiferența specifică basarabeană, de frica cronică, care încătușează mentalitatea basarabeanului. Să sperăm că viitorul parlament va da dovadă de mai multă maturitate și responsabilitate. Nu putem aspira la valorile europene fără a ne debarasa de acest trecut dubios generat de regimul totalitar comunist.

1.2. Basarabia – pământ românesc

*„Trecută prin foc și prin sabie, furată, trădată mereu,
Ești floare de dor, Basarabie, ești lacrima neamului meu!!!”*

(Dumitru Matcovschi)

Din momentul constituirii lor principatele românești au avut o istorie extrem de zbuciumată, fiind permanent ținta năvălirilor cuceritoare ale vecinilor hulpavi: imperiile otoman, austro-ungar și, mai târziu, rus, care a fost mult mai crunt. Aflați la hotarul creștinătății și civilizației, la marginea Europei, românii au stat la straja ei, au fost acel zid care reducea din puterea puhoaielor străine, dându-le astfel europenilor posibilitatea pentru a se întări și dezvolta. Acest lucru l-a recunoscut cunoscutul om politic francez și jurnalist din secolul 19 Joules Michelet: *„Națiuni ale Europei! Prosperitatea, de care vă bucurați, o datorăți poporului român, care a stat în calea tuturor năvălitorilor”*. Aproape simultan imperiile otoman și austro-ungar au copleșit teritoriile străvechi românești. Cu toate apucăturile asiatică ale turcilor (robia turcească, haremurile, enicerismul (luarea copiilor mici și educarea din ei a elitei militare turcești – ienicerii, devotată sultanului) și închinării lor altui profet – lui Mohamed) românii au avut cel mai mult de pățimit din partea rușilor, care erau de aceeași credință, de aceeași rasă (dacă nu luăm în considerație că în amestecul de rasă europeană și asiatică la ruși predomină totuși componenta asiatică, exprimată prin apucăturile lor distincte: viclenie, cruzime, dualitate (una spun și alta fac), chiar și astăzi mai este viu nomadul din ei, etc.). Turcii și-au luat ceea ce au considerat că sunt în drept să ia (dreptul învingătorului), însă nu ne-au luat limba, credința cum au făcut-o rușii. De slăbirea spre sfârșitul secolului al 18^{-lea} a dominației imperiului otoman asupra principatelor românești a profitat mai târziu un alt imperiu apărut pe harta lumii – imperiul rus. Deși lășit pe a 6^{-ea} parte a Globului (prea întins pentru o administrare eficientă) privirile imperiale ale rușilor întotdeauna au fost țintite spre Europa, spre Balcani – visul de secole al rușilor (să ne aducem aminte de incursiunile lui Sveatoslav din secolul al 10^{-lea} la

gurile Dunării și intenția lui de ași strămuta capitala în această zonă îndrăgită), românii fiind de vină că slavii nu pot să se unească. O logică slavă anapoda. Mai întâi asupra băștinașilor geto-daci au tăbărit de pe aiurea triburi barbare slave, iar apoi tot băștinașii sunt învinuiți că ei (slavii) nu-și pot aduce restul semenilor. Mai rămâne ca ungurii să dorească să-și aducă semenii lor rămași pe întinsurile Kamei, bulgarii – de pe Volga, tătarii – toată tătărimea din Mongolia până încoace.

În rezultatul interminabilelor războaie ruso-turce, ale trădărilor unor demnitari suspuși ai Moldovei la 1812 rușii își satisfac parțial această poftă de secole, rupând din trupul Țării Moldovei cea mai frumoasă parte a ei – Basarabia. Să vedem ce argument „*serios*” au găsit ei, argument contestat de înseși unul din neprietenii noștri din acea perioadă L.S. Berg „*Unele ziare rusești inventează probleme patriotice, afirmând că Rusia are drepturi asupra Basarabiei, deoarece armatele ei au trecut de atâtea ori prin Moldova* (oare nu auzim și astăzi astfel de ineptii de ale rușilor, pentru care, conform unui cronicar, hotarul Rusiei întotdeauna a fost legat de șeaua calului nomadului rus), *a cărei parte componentă este Basarabia, negândindu-se în acest moment că aceste imixiuni pe teritoriul Moldovei erau nelegitime, cu atât mai mult ele au avut loc în timpul războiului cu Turcia, dar nu cu Moldova, pentru Moldova aceasta fiind o adevărată catastrofă*”. Că aceasta a fost anume o catastrofă ne vorbește și răspunsul obtuzului general Kutuzov la plângerile țăranilor basarabeni împovărați de corvoadele interminabile.

Toate relele pentru această palmă de pământ, numită, tot de ruși, Basarabia, s-au început de la 1812 încoace. Despărțiți de frați, de Patriamamă, deznaționalizați diavolește (ca să nu mai știe fiecare cine este, cărui neam îi aparține), o bună parte dintre românii din Basarabia au fost (și mai sunt încă) aidoma unor copii orfani, crescuți prin orfelinate, care nu și-au cunoscut părinții, nu au simțit afecțiunea mamei. De aceea avem atât de multe cozi de topor. Trei județe din sudul Basarabiei - Cetatea Albă, Izmail și Cahul au avut marele noroc de a reveni în 1856 la trupul vechii Moldove din îmbrățișarea de peste 40 de ani a ursului și a participa în 1859 la formarea statului unitar român. Aflu din istoria satului meu natal scrisă de inimosul consătean Vasile Balan în minunata sa monografie „*A baștinei eternă amintire*” că deja la 1861 (pe timpul

lui Alexandru Ioan Cuza) în satul Cârpești (un sat mic, acum are cca. 1000 de locuitori, cât o fi având atunci?) este fondată prima școală [7] (ceea ce n-a făcut regimul țarist rus timp de peste 100 de ani în multe sate basarabene sau dacă au organizat unele școli au făcut acest lucru cu scopul de naționalizării. Însă acest răgaz pentru basarabeni din cele trei județe a durat doar 22 de ani (vom mai întâlni ceva mai jos aceeași cifră de 22 de ani - perioadă de aflare a Basarabiei în componența României Mari).

De menționat că cele trei imperii vecine, dar, în special, Rusia s-au opus unificării Principatelor Române. Acest lucru îl menționează cunoscutul cercetător american „*Puterile imperiale, direct implicate în regiune – Imperiul Rus, Monarhia Austro-Ungară sau Imperiul Otoman – nu puteau privi favorabil unificarea și independența Principatelor Române. În special Rusia țaristă și partea ungară a dualei monarhii se temeau că unirea principatelor ar reprezenta o irezistibilă atracție pentru majoritățile etnice românești din Basarabia și Transilvania. Astfel de temeri erau bine motivate, dat fiind șovinismul extrem al conducătorilor ruși și maghiari împotriva locuitorilor români, care fuseseră privați de drepturi, în secolele 19 și 20. Atât Sankt Petersburgul, cât și Budapesta se temeau că un stat românesc consolidat va constitui un punct de reper pentru mișcările naționale ale popoarelor din Europa de Sud-Est*”

Intrată în războiul ruso - turc prin luptele de la Plevna din 1877 - 1878 la rugămintea țarului Rusiei Alexandru II^{-lea} tânărul stat românesc s-a ales din acest soi de alianță cu ruperea de către Rusia a trei județe din sudul Basarabiei: Cetatea Albă, Izmail și Cahul. În acest plan marele Mihai Eminescu ne avertiza: „*A lupta în unire cu rușii este un act de sinucidere și de trădare față de Europa amenințată și ea de pericolul slav, căci în loc să desfășoare o activitate modernizatoare în interiorul imperiului rușii au ochii ațintiți înafară*”. Ceea ce au câștigat românii din acest război grație în mare parte diplomației tânărului stat românesc conduse de premierul I.C.Brătianu și ministrul de externe M. Kogălniceanu (în confruntare cu rechinii diplomației rusești), a fost recunoașterea României pe plan internațional prin Pacea de la Berlin. Fiind recunoscută ca stat pe plan mondial Rusiei îi venea tot mai greu de

a mai rupe ceva din trupul Țării și așa ciuntit. Cu toate acestea problemele românilor create de ruși nu s-au terminat. Ei au găsit alte modalități de prădăciune.

Printr-un accident regizat în Balcani în a. 1914 s-a început Primul Război Mondial între puterile Axei (Germania, Imperiul AustroUngar, Bulgaria) și ale Antantei (Marea Britanie, Franța, Rusia), care a fost de fapt un război de reîmpărțire a sferelor de influență între vechile și noile imperii. Timp de doi ani România a păstrat neutralitate, fiind echidistantă de ambele grupări, în pofida tuturor presiunilor, în primul rând, ale Rusiei, exercitate pe toate canalele posibile. La 14/27 august 1916, România intră în război de partea Antantei, fiind asigurată de aliați, că va avea dreptul să-și recâștige teritoriile aflate sub stăpânire austro-ungară: Transilvania, Bucovina, Banatul (inclusiv cel sârbesc) (de biata Basarabie nu era nici vorbă deoarece erau aliați cu rușii. Mai târziu Basarabienii ei singuri și-au luat acest drept de reveni primii la sânul Patriei mame), că va fi sprijinită cu muniție și materiale de război, că acțiunile armatei române vor fi întărite de cele ale aliaților prin ofensiva de la Salonic și cea de pe frontul austriac. Însă deja la 23 noiembrie/6 decembrie 1916 Bucureștiul cade sub asediul trupelor Puterilor Centrale. Practic din momentul intrării României în război ofensiva concertată a armatelor Puterilor Centrale s-a soldat cu pierderea a 2/3 din teritoriu, inclusiv a capitalei București. O altă belea și mai groaznică pe capul românului a fost revoluția din februarie 1917, mai apoi cea din octombrie în acelaș an. Aceasta a condus la bolșevizarea armatei ruse și dezertarea în masă a soldaților ruși. Problemele de pe front generate de ofensiva armatelor Axei au fost dublate de cele create de cca. 500 000 de soldați ruși dezertori bolșevizați, care se dedau unor acte de jaf, banditism, viol asupra populației pașnice. Vai de capul bietului țaran basarabean aflat aproape în permanență pe parcursul a peste 100 de ani sub cizma moscalului. Sugrumați, înecați, vânduți, trădați, prinși într-o capcană înăbușitoare la 15/28 februarie 1918 regele Ferdinand a trebuit să-l primească pe ambasadorul kaizerului Czernin. Condițiile de pace erau foarte grele „...țara noastră trebuie să dispară, trebuie să fie împărțită între Austria, Germania, Bulgaria și Turcia”. În această atmosferă de tristețe și deznădejde apare un licăr de speranță – prima

rândunică a viitoarei României Mari: Sfatul Țării de la Chișinău hotărăște unirea Basarabiei cu România. *”Alipirea Basarabiei e netăgăduit un mare eveniment pentru țara noastră. E primul pas înspre „Unirea” visată de România. Trupele noastre au intrat în Chișinău cu muzică în frunte, fiind foarte bine primite de popor (nu prin forță cum declara recent președintele Voronin)”* (din amintirile Reginei Maria)[8]. Ceva mai târziu grație victoriilor repurtate pe frontul de vest de aliați situația României se redresează simțitor. Din comentariile Reginei Maria despre starea de spirit din acele zile. *„Cel mai de seamă eveniment, petrecut în aceste săptămâni de așteptare, a fost sosirea unei delegații din Transilvania și Bucovina, care venise să declare că țara lor e una cu Vechiul Regat, țară mamă, sub ale cărei aripi nădăjduiseră totdeauna să se unească cu toții...Transilvania, Bucovina pînă și Basarabia! România Mare!”* [8]. După mai mult de 100 de ani de asuprire rusească, umiliți și batjocoriți basarabenii și-au regăsit mama. Grație deciziei foarte judicioase a Sfatului Țării (în care, orice ar îndruga niște preținși patrioți moldoveniști gen Stati, Stepaniuc & Co, erau reprezentate toate etniile conlocuitoare) Basarabia a revenit în albia ei firească, a revenit acasă ca un copil răpit de mai mulți ani. De menționat faptul că marii realizatori ai unirii Basarabiei de la 27 martie 1918 au înfăptuit unirea atunci când România era îngenunchată de nemți. La 1/14 aprilie 1918 ziarul francez *„La Victoire”* scria *„România n-a fost învinsă de germani, le-a fost predată de către revoluția rusă, cu mâinile și picioarele legate”*. Grație unor împrejurări fericite pentru poporul român, România a ieșit din acest război mult mai întregită decât până la intrare, mai rotunjită (bolșevizarea Rusiei și destrămarea imperiului austro-ungar a avut și partea pozitivă pentru destinul României), dar complet sărăcită.

Economia distrusă de acest război mistuitor era la pământ, tezaurul furat (bandele bolșevice venite la putere după abdicarea și asasinarea familiei regale au refuzat să întoarcă tezaurul dat spre păstrare), o parte din populația sărăcită contaminată de virusul bolșevismului (în decembrie 1917, la Socola, în gara rusească din Iași s-a instalat Statul Major sovietic ce urmărea detronarea regelui Ferdinand și, implicit, instaurarea regimului bolșevic). Dar dorința poporului de a făuri o Românie Mare (dorință mistuitoare, care s-a păstrat peste veacuri

în popor), unitatea națională au prevalat. În perioada interbelică economia României a cunoscut o dezvoltare puternică, leul românesc transformându-se în valută forte. Dezvoltarea ar fi fost mult mai importantă dacă nu ar fi avut loc unele lucruri proaste la nivel de vârf al elitei clasei politice românești (se presupune că nu fără concursul Rusiei bolșevice – a câta oară!).

După câțiva ani de relativă autonomie în cadrul Regatului, Basarabia s-a integrat plenipotențiar atât în sistemul economic al Țării, cât și în viața socială și culturală (în pofida particularităților economice, lingvistice și etnice, create și aprofundate de către regimul țarist) [9]. Reforma agrară din 1922 a fost efectuată de guvernul României în special, pentru basarabeni. Conform reformei fiecare basarabean a primit pământ în funcție de numărul membrilor familiei, de zona în care se afla. Cei mai gospodăroși și-au păstrat și înmulțit averea, cumpărând pământ (o altă parte, leneși, bețivani, l-au vândut. Anume această categorie de oameni așteptau mană cerească, o nouă împărțire a averilor. Momentul mult așteptat de ei a venit la 1940. Anume ei au fost cei care i-au întâmpinat cu flori pe sovietici). Un răgaz de numai 22 de ani (1918-1940) a fost extrem de benefic pentru vindecarea rănilor cauzate de îmbrățișarea ursului. Dacă nu ar fi fost acest răgaz, am fi ajuns la gradul de deznaționalizare al românilor din Transnistria.

În a. 1940 Basarabia iarăși este cedată fără rezistență imperiului rus (sovietic). Peste capul basarabenilor a venit urgia sovietică, iadul pe pământ s-a mutat în Basarabia. Crimele comise de regimul sovietic stalinist, chiar în primele luni ale ocupației, sunt inimaginabile prin numărul și cruzimea lor.

1.3. Impactul comunismului asupra României

*„Ridică-te Țara mea, Românie. Ridică-te cu har și semeție.
Cu arma de dreptate și mânie. Ridică-te din grea suferință.
Răzbună-te pentru umilință...”*

(Grigore Vieru)

Comunismul, această râie a secolului XX, a fost o adevărată catastrofă pentru România. Deloc prielnic terenul românesc pentru sămânța comunistă (la sfârșitul războiului mondial, având pe teritoriul ei cca. 500000 de soldați ruși bolșevizați, nu a căzut pradă propagandei ieftine bolșevice, cum s-a întâmplat cu Ungaria și Germania), singură participantă la înăbușirea în fașă a rebeliunii bolșevice de import din Ungaria, până la urma a căzut sub cea mai lungă dominație comunistă de tip stalinist de import. Dar până atunci URSS a pregătit intens terenul: a organizat coloana a cincea – așa numita mișcare ilegalistă comunistă în Basarabia și România; a organizat o serie de provocări armate cum ar fi așa numitele „răscoale țărănești” de la Hotin și Tatarbuniar, care, în mare parte, au fost o făcătură a agenților bolșevici și elementelor alogene; a întezit presiunile diplomatice referitor la așa numita „problemă a Basarabiei”. Rusia n-a renunțat nici pe o clipă la Basarabia și cum a declarat ministrul de externe Litvinov ministrului de externe Tătărescu „...vom încerca să reluăm Basarabia prin toate mijloacele juridice și militare, care ne vor fi posibile”. Acest așa numit mijloc juridic și-a găsit locul în protocolul adițional la nefastul pentru poporul român Pactul Ribbentrov-Molotov încheiat de doi căpcăuni ai secolului XX la 23 august 1939, care a fost de fapt o înțelegere de reîmpărțire a Europei. Acest Pact și, în special, protocolul adițional la acest pact, au avut un impact dezastruos asupra României. În una din variantele de lucru Stalin intenționa să ocupe toată România, dar a fost scăpată de petrolul ei, de care avea strictă nevoie Germania pentru tehnica sa de război și care s-a opus, declarând dezinteresul total pentru Basarabia.

Acest impact poate fi divizat în două părți. Impactul direct, în urma căruia România a pierdut Basarabia, Bucovina de Nord, o parte din Transilvania și Dobrogea. Și impactul indirect, care sumează: împingerea României în cel de-al doilea război mondial, în care numai pe frontul aliaților a pierdut cca. 500000 de soldați; instaurarea sistemului comunist dezastruos pentru România pe o perioadă de cca. 45 de ani; pierderea irecuperabilă a tezaurului românesc dat spre păstrare în timpul primului război mondial.

1.3.1. Pierderea Basarabiei și Bucovinei de Nord

Realizarea unitatii statale în anul 1918 a însemnat pentru populația majoritară o adevărată renaștere națională. Totodată Regatul român întregit era confruntat cu o moștenire multinațională nedorită, dar preluată odata cu integrarea celorlalte provincii românești, în primul rând, a Ardealului, considerat un ținut ancestral și, totodată, un simbol al devenirii naționale. În vechiul Regat a existat o relativă omogenitate etnică în comparație cu noile provincii, Transilvania, Banatul, Bucovina sau Basarabia.

Una dintre condițiile pentru încheierea Tratatului de la Trianon, prin care s-a consfințit în plan internațional unitatea națională a noului stat, a fost crearea unui cadru juridic acceptat de către toate părțile implicate cu scopul dezamorsării unor posibile conflicte interetnice. Acordul de la Paris a fost aspru criticat de numeroși politicieni români întrucât, „*sub forma tratatului minorităților, s-a încercat să se slăbească caracterul unitar național al statului român, transformând Romania într-o „nouă nenorocită Austro-Ungarie”*”, opinie rostită de Vintila I. Bratianu cu prilejul dezbaterii legate de adoptarea Constitutiei din 1923. De asemenea Octavian Goga, viitorul prim-ministru a accentuat că „...în „*Marea Adunare de la Alba Iulia, noi nu am vazut niciodata altceva decit manifestarea istorică românsmului din Ardeal pentru unirea cu Regatul, altceva nimic*”.

Faptul că URSS în relațiile cu România a împins permanent în prim plan așa numita „*problemă a Basarabiei*” elimină teza „*luării prin surprindere*” a clasei politice românești de atunci de probabilitatea unui atac sovietic. Încă din 1937, când un ziar oficios din 13 iulie „*Jurnal de Moscou*” scria că pactele sugerate de ministrul de externe polonez Beck „*vor face foarte grea menținerea amânării problemei Basarabiei*”. În același timp, în pavilionul sovietic al Expoziției de la Paris figurau două mari hărți ale Rusiei, în care Basarabia era desemnată în mod echivoc ca un teritoriu, care nu făcea parte nici din România, nici din Uniunea Sovietică (iată unul din primele proiecte staliniste ale viitorului stat moldovenesc „*suveran și independent*” spre marea bucurie a lui M. Lupu, care declarase într-o emisiune: „*mă bucur de faptul că la 1812 Rusia a ocupat o parte din teritoriul Moldovei și astăzi avem statul Republica Moldova*”. Să te crucești nu alta de așa logică). În iunie 1938 conducătorii țării ar fi trebuit să fie pe deplin convinși de intențiile sovieticilor, care nu mai acceptau, în notele diplomatice românești

expresii referitoare la Basarabia ca: „*teritoriu românesc*“, „*malul românesc al Nistrului*“ ș.a., și să accelereze înzestrarea armatei în ansamblu, întărind apărarea teritoriului dintre Prut și Nistru, așa cum a făcut mica dar dârza Finlandă. Un an mai târziu, existența și semnificația protocolului secret al pactului Ribbentrop-Molotov ajunseseră la cunoștința cercurilor conducătoare românești doar după câteva zile de la încheierea lui. Au existat foarte multe indicații clare că URSS pregătea un atac în Basarabia chiar în primele zile de la încheierea pactului Ribbentrop-Molotov. În special, acest lucru a devenit clar după invazia Polonei răsăritene de către armatele sovietice la 17 septembrie 1939.

În contextul celui de-al Doilea Război Mondial, în data de 23 august 1939 s-a încheiat Pactul Ribbentrop-Molotov, cunoscut și ca Pactul Stalin-Hitler. Oficial a fost un tratat de neagresiune încheiat între Uniunea Sovietică și Germania nazistă. Germania vroia să-și asigure flancul estic în perspectiva iminentei invadări a Poloniei (ocupând ulterior o jumătate din teritoriul Poloniei pentru „*a-și lărgi spațiul vital*”, pe când cealaltă jumătate a Poloniei n-a fost ocupată de URSS ci doar acordat un mic ajutor „*poporului muncitor polonez*”), petrecută, de altfel, cu o săptămână mai târziu, la 1 septembrie 1939. Uniunea Sovietică avea și ea „*motivele sale*” pentru încheierea acestui Pact. Partea secretă a pactului a prevăzut împărțirea unor sfere de influență, atât Rusia cât și Germania alegându-se cu țări întregi. Referitor la Europa de sud-est, partea sovietică și-a arătat clar interesul pentru Basarabia, partea germană declarându-și totalul dezinteres față de acest teritoriu.

În acest context, pe data de 26 iunie 1940, prima notă ultimativă a URSS adresată României, solicita imperativ „*rezolvarea imediată a chestiunii înapoierii Basarabiei Uniunii Sovietice*“, dar cererile „*guvernului URSS către guvernul regal al României*“ cuprind, de fapt, două puncte: „*Să înapoieze cu orice preț Uniunii Sovietice Basarabia*“ și „*Să transmită Uniunii Sovietice partea de nord a Bucovinei cu frontierele potrivite cu harta alăturată*“. În data de 27 iunie 1940, respectând termenul cerut de nota ultimativă, Guvernul României remite un răspuns, în care se arată „*gata să procedeze...la discuțiunea amicală și de comun acord a tuturor propunerilor emanînd de la guvernul sovietic*“. În aceeași zi, guvernul sovietic revine cu o a doua notă, în care somează guvernul României să restituie Basarabia și nordul Bucovinei în termen de patru zile (deci până la încheierea zilei de 1 iulie), stipulând că pentru 28 iunie, deci a doua zi, orașele Cernăuți, Chișinău și Cetatea

Albă să fie deja ocupate de trupele sovietice. Era, deci, clar că acestea erau concentrate pe un dispozitiv ofensiv, chiar la granițele României. Culmea, sovieticii așteptau răspuns din partea autorităților românești până la aceeași dată. Răspunsul român remis la data cerută, deci a doua zi, a acceptat predarea teritoriului dintre Prut și Nistru, deși, se plânge de termenul scurt, referindu-se și la ploile și inundațiile, care au stricat căile de comunicație. A fost o bătaie de joc, o batjocură din partea regimului stalinist-comunist, umilind în așa mod conducerea de atunci a României. Au făcut-o special. Dacă o făceau câteva zile mai târziu, dând în mod normal posibilitate de retragere a administrației românești din teritoriile revendicate, în esență nu se schimba nimic.

Cabinetul Ministrului de Externe, la data aceea Constantin Argetoianu, în redactarea notelor de răspuns românești a recurs la o formulă abilă: „*Guvernul român se vede silit să primească condițiile de evacuare*“, evitând vreo recunoaștere, fie a apartenenței istorice, fie a dreptului Rusiei sau URSS asupra Basarabiei. Istoricii români au început să afirme după 1989 tot mai des că în ciuda aparențelor, Basarabia a fost abandonată cu nepăsare și cinism de la cel mai înalt nivel, deoarece anumite personalități politice de vârf fuseseră demult prinse în jocul unor interese regionale care, odată întreținute cu inconstiență sau, mai grav, interesat, conduceau la un astfel de deznodământ. Printre acestea, activitatea diplomatică a lui Nicolae Titulescu s-a înscris ca unul dintre cei mai nefaști factori, care au dus, în final, la înstrăinarea acestor teritorii. De menționat, de asemenea, politica defensivă a Regelui Carol al II^{-lea}, indiferență, înclinare spre compromis și concesi față de pierderile teritoriale din 1940, atâta vreme cât cedările nu îi amenințau tronul. Într-o situație mult mai gravă s-au aflat în a.1918 regele Ferdinand și regina Maria - mama sa, care au stat pe poziții de rezistență până la capăt, chiar dacă șansele de succes la acel moment erau minime, refuzând propunerile de refugiu în vreo țară. Ulterior s-a demonstrat că a fost cea mai judicioasă soluție. Aflarea Reginei - mame alături de soldați îi încurajat, ia mobilizat să reziste atât presiunii majore de pe frontul germano-austriac cât și provocărilor din partea bandelor bolșevizate rusești din spate.

Regele Carol al II^{-lea} a aruncat întreaga responsabilitate a pierderii Basarabiei și Nordului Bucovinei pe umerii Consiliului de Coroană. Informațiile sumbre făcute la Consiliul din seara zilei de 27 iunie 1940 de generalul Florea Țenescu și premierul Gheorghe Tătărăscu, privind coraportul nefavorabil României la toate capitolele, au influențat într-o

măsură covârșitoare votul ce a urmat. Unicul membru al Consiliului de Coroană ministrul Ștefan Ciobanu a militat cu vehemență împotriva cedării Basarabiei.

Văzut inițial ca un act inevitabil, consecință a pactului Ribbentrop-Molotov, renunțarea României la acest străvechi pământ românesc se relevă peste timp ca un act de trădare și o incapacitate de a gestiona corect o situație politică internațională. România, de altfel, a primit Basarabia de-a lungul istoriei fără a face mari eforturi și de fiecare dată a pierdut-o cu ușurință. Eterna amenințare a Rusiei a făcut ca după 51 de ani, în 1991, România să fie din nou șovăitoare și să nu facă pașii necesari unirii cu Republica Moldova. În tot acest timp, românii din Basarabia au reușit chiar și sub ocupație sovietică, sub colectivizare forțată, sub comunism și rusificare, să își păstreze identitatea națională și să spered că salvarea lor va veni de peste Prut. Interesele a doi dictatori, Hitler și Stalin, au schimbat, se pare irevocabil, destinul acestei bucăți a României Mari și au aruncat-o în sfera de influență sovietică.

Istoricul Gh. Buzatu contrazice ferm prezentarea catastrofistă a situației de către generalul Țenescu, la care s-a raliat și primul ministru Gheorghe Tătărescu: *„Cifrele avansate au fost, desigur, exagerate. Mai întâi că nu cunoaștem existența nici a unui plan de acțiune comună a celor trei state (e vorba de Ungaria, Bulgaria și URSS – n.n.), în cazul în care România ar fi respins notele ultimative ale Moscovei. În al doilea rând, generalul Țenescu, evaluând separat forțele sovietice, a identificat că de fapt în raport cu efectivele Armatei Roșii, România dispunea pentru apărarea zonei de nord-est de cel puțin 20 mari unități tactice (îndeosebi divizii de infanterie și de cavalerie), ceea ce ne îngăduie să consemnăm că supremația sovietică depășea sensibil raportul de 2/1. Putem conchide, așadar, că în vara anului 1940, în cazul în care s-ar fi ajuns la o confruntare militară între România și URSS pentru Basarabia și Nordul Bucovinei, disproporția de forțe între cei doi eventuali beligeranți s-ar fi dovedit importantă, dar nu zdrobitoare“.* În aceste condiții, rămâne să plutească o mare întrebare privind cauza, pentru care și-a permis generalul Țenescu să dezinformeze Consiliul de Coroană. Explicația cea mai plauzibilă este a unui complot. Sau, probabil că în unele cercuri de la Palat era deja acceptată cedarea Basarabiei. Ceea ce însă este foarte clar, România putea să se bată pentru Bucovina, care a fost pierdută „la pachet”. Văzând ușurința cu care România a cedat părți importante ca mărime și ca importanță strategică din teritoriul său apetitul Moscovei a crescut.

Mai târziu au ocupat fără nici un act documentar Insula Șerpilor și au încercat să limiteze substanțial utilizarea de partea română a gurilor Dunării.

De fapt, la 28 iunie 1940 Stalin a pornit războiul împotriva României. Documentele de arhivă confirmă că la 28 iunie 1940, 36 de divizii (420.000 de ostași și ofițeri) ale URSS au atacat România, anexând Basarabia, Bucovina de Nord și Ținutul Herța. Practic din 28 iunie 1940 România era în stare de război cu Uniunea Sovietică, nu de la 22 iunie 1941.

Deoarece România s-a lăsat ușor „convinsă”, în data de 2 august 1940 la ședința extraordinară a Sovietului Suprem al URSS (la doar cca. o lună după ocuparea ei „reușind” să aleagă delegați ai „poporului muncitor moldovenesc” la această sesiune) Uniunea Sovietică a proclamat pe teritoriul Basarabiei românești Republica Sovietică Socialistă Moldovenească, care cuprindea cea mai mare parte a fostei gubernii Basarabia, dar și cca. 1/3 din fosta RASSM din stânga Nistrului. Ținutul Herța, Bucovina de Nord și Bugeacul au fost încorporate în RSS Ucraineană. În iunie 1941 România, aliată cu Germania, după începutul războiului împotriva URSS (mai drept spus pentru România era continuarea războiului început de URSS în 1940 prin ocuparea Basarabiei și Bucovinei) a reocupat teritoriile cedate un an mai devreme. În martie 1944 trupele sovietice intră din nou în Basarabia de nord (Hotin, Soroca, Bălți), iar la 24 august 1944, ele ocupă Basarabia de sud.

1.3.2. Împingerea României în bloc cu Axa

„În acest moment, greu pentru destinele țării sale, poporul român s-a găsit singur, fără nici un sprijin dinafară, părăsit de toate puterile Europei”.

Puterile Axei au fost constituite, la început, din Germania, Italia și Japonia, care au împărțit lumea în trei sfere de influență, prin Pactul Tripartit din 1940, angajându-se să se apere între ele în cazul unei agresiuni din partea altui stat. Acest nou pact a înlocuit vechiul Pact Anticomintern germano-japonez din 1936, la care Italia a aderat în 1937. Guvernul fascist spaniol al lui Francisco Franco a fost un sprijinitor al Axei în perioada războiului, Spania rămânând, însă, neutră în conflict. Mai multe state mici pot fi, de asemenea, numărate printre țările Axei: Bulgaria, România, Ungaria, Slovacia, Croația și Finlanda (în cazul Finlandei și României aderarea ar fi explicabilă: ambele au fost atacate de URSS și, de facto, se aflau în război cu ea).

Să încercăm să stabilim ce factori au determinat România să se ralieze la acțiunile Axei? În 1939-1940 România a fost izolată pe arena internațională. Mai mult, Stalin a susținut Dictatul de la Viena și decizia Germaniei de a anexa Cadrilaterul în folosul Bulgariei. Sosind la Berlin la 23 noiembrie 1940, Ion Antonescu a pus în fața lui Hitler problema Basarabiei și Transilvaniei. *„Principalele scopuri ale politicii mele, – a subliniat Ion Antonescu, – vor fi reîntoarcerea la Patria-mamă a Basarabiei și regiunilor de nord ale Bucovinei și Transilvaniei”*. Foarte mulți amatori ai științei istorice (S. Nazaria, V. Stepaniuc, P. Boico, V. Țaranov ș.a.) îl învinuiesc pe Ion Antonescu pentru faptul că a început războiul împotriva Rusiei sovietice, dar uită că de fapt România în 1941 se afla în stare de război început de URSS contra României la 28 iunie 1940, când au rupt Basarabia și Bucovina din trupul Țării. Fără aliatul său tradițional – Franța, care fusese îngenunchiată de Hitler, cu trupul Țării ciopârțit – fără Basarabia, Bucovina, Nordul Transilvaniei și Dobrogea, la acel moment România nu avea o altă cale decât cea a alierii la Axă, care făcea posibilă reîntoarcerea teritoriilor înstrăinate. Care lider de stat n-ar fi făcut același lucru în acea situație. La 22 iunie 1941 Antonescu n-a făcut decât să-și întoarcă ce i s-a luat pe nedrept, nimic mai mult. Faptul că nu s-a oprit la Nistru, explicația rezidă în legile nescrise ale războiului. Nici Stalin nu s-a oprit la Prut sau la

hotarul de est al Poloniei în a. 1944. Si totusi, consecințele Pactului Molotov-Ribbentrop explica - pentru respectarea adevarului istoric - și decizia de neevitat a Guvernului român de a se alătura puterilor Axei. De altfel, obiectivul teritorial strategic al URSS - Transnistria, Basarabia, Bucovina, Tinutul Herței, Delta și accesul la Gurile Dunarii, Insula Șerpilor - a fost reocupat dupa 23 august 1944.

Ei bine, să încercăm să vedem, care au fost rădăcinile dreptei extreme în România. România este țara, care a experimentat ambele fenomene totalitare: de dreapta și de stânga, ambele influențate din exterior. Mișcările extremiste, fie ele de stânga ori de dreapta, au jucat un rol important în România interbelică. Acestea au apărut și s-au dezvoltat în cadrul oferit de democrația parlamentară burgheză, pe care mai apoi au negat-o. Explicațiile sunt multiple. Trebuie avute în vedere problemele generate de indecizia, incompetența și corupția manifestată de o parte a clasei politice, dar și prezența Uniunii Sovietice la granița de răsărit. Aceasta se va bucura de aderență mai ales în Moldova. În a. 1923 a fost înființată „Liga Apărării Național Creștine”, condusă de profesorul universitar A.C.Cuza, reductabil orator parlamentar, cel care înființase Partidul Naționalist împreună cu Nicolae Iorga, în 1910. Principalul colaborator al lui Cuza a fost Corneliu Zelea Codreanu. „*Extrema dreaptă va fi însă cel mai bine ilustrată nu de profesorul Cuza, ci de discipolul său. Desprins de A.C. Cuza, Codreanu a fost favorizat și de un context internațional favorabil dreptei, astfel că mișcarea lui s-a dezvoltat încet, dar sigur. Asemenea lui Mussolini și Hitler, Corneliu Zelea Codreanu și-a luat numele de „căpitanul”. Profitând și de erodarea partidelor tradiționale, în 1930, el a pus bazele secției politice a Legiunii “Garda de Fier”. Au fost adoptate mesaje politice directe, populiste, cu impact în rândul unui electorat deabusolat și nemulțumit de efectele marii crize economice*” [10]. Fiind dizolvată, Garda și-a continuat activitatea sub denumirea “Partidul Totul pentru Țară”. Barbara Jelavich, reputat specialist în istoria Balcanilor, analizând programul și activitatea legionarilor în cel de-al patrulea deceniu al secolului trecut concluziona că: „*Garda de Fier a fost singurul partid politic din Balcani cu un program asemănător cu al mișcărilor fasciste europene, care a fost capabil să atragă o masă de susținători.*” Din păcate, mișcarea nu a reușit să folosească mijloacele oferite de cadrul constituțional pentru a-și propaga ideile, preferând să folosească atentatul ca armă politică. Eliminarea prin forță a adversarilor dovedește, mai mult decât orice, neadaptarea la jocul politic democrat. Asasinarea primului ministru liberal

Ion Gh. Duca la Sinaia, la 29 decembrie 1933 nu poate fi justificată doar ca o ripostă la o acțiune ostilă a premierului față de Gardă.

Cu toate acestea, legionarii vor produce o surpriză la alegerile din 20 decembrie 1937, atunci “...când *“Partidul Totul pentru Țară”* a obținut circa o jumătate de milion de voturi, ceea ce reprezenta 15,58% din total. Rezultatul a fost de natură să-l îngrijoreze pe regele Carol II, care încercase în prealabil să manevreze legionarii în favoarea lui. De această dată, mișcarea era pe locul trei în opțiunile electoratului, după marile partide democratice *“Partidul Național-Țărănesc”* și *“Partidul Național-Liberal”*. Dacă luăm în calcul și faptul că pe locul patru, cu 9,15% din voturi, se situa *“Partidul Național-Creștin”* condus de Octavian Goga și A.C. Cuza, tot cu o orientare de extremă dreapta, avem imaginea unei noi opțiuni a populației dezamăgite de o propagandă, care nu se materializase în opera de guvernare” [10].

Privită în ansamblu, mișcarea de extremă dreapta din România, fără a constitui un bloc unitar, recrutându-și propagandiștii cu predilecție din rândurile preoților de țară și a studenților, a crescut lent, dar constant. La începutul anilor '40 ea era cu adevărat demnă de luat în seamă. Fără a fi extremiști, românii au fost atrași de un program cu lozinci simple, și nu în ultimul rând, de anumite realități economico - sociale. Amenințat deopotrivă de comuniști și legionari regimul democrat din România va fi doborât de regele Carol II. Alegerile din decembrie 1937 i-au oferit suveranului șansa oportună pentru a-și pune în practică planurile mai vechi de instituire a unui regim personal. Numindu-l în fruntea guvernului pe Octavian Goga, regele a manevrat astfel încât să apară ca un salvator al democrației.

Pragmatismul suveranului este pus în lumină chiar de momentul ales pentru lovitura de palat din 10 februarie 1938. Cercurile diplomatice din Franța, Anglia și Statele Unite erau deja alertate de politica antisemită a guvernului Goga – Cuza, care la 22 ianuarie 1938 emitea un decret privind revizuirea dreptului de cetățenie obținut de evrei, interzicând cotidienele „*Adevărul*”, „*Dimineața*” și „*Lupta*”. Astfel, destituirea lui Octavian Goga a trecut în prim-plan, umbrind faptul că regele suprimase regimul parlamentar.

Lovitura de stat a fost chiar salutăată de cercurile internaționale. Numirea patriarhului Miron Cristea în fruntea unui guvern de uniune națională era, de asemenea, o mișcare bine gândită. Rapiditatea cu care a fost modificat textul noii Constituții, la 21 februarie, pregătit de reputatul jurist Istrate Micescu, ca și desfășurarea imediată a referendumului pentru

adoptarea ei, la 24 februarie, merită să fie subliniate. Fără îndoială, regele a știut să speculeze conjunctura internațională, să stimuleze orgolii, dovedind că stăpâna bine regulile jocului politic. Carol II a desființat partidele politice și, pentru prima dată în România, era instituit sistemul partidului unic prin înființarea Frontului Renașterii Naționale, la 15 decembrie 1938 - singura formațiune acceptată (în 1940 Frontul se va transforma în Partidul Națiunii). Regimul de autoritate monarhică a dat o primă și puternică lovitură ideii de democrație în România.

De menționat faptul că în pofida unor mișcări de dreapta pronaziste existente în România guvernul României se orienta spre alianța cu vechiul său aliat Franța în iminentele conflagrații, care deja începuseră în Europa. Acest lucru nu plăcu conducerii naziste și după cotropirea Poloniei Germania dă o lovitură și României, una indirectă. Un comandou de legionari, instruiți și echipați în Germania, la 21 septembrie 1939, în plina zi, în plină stradă îl asasinează pe primul ministru Armand Calinescu. Guvernele ulterioare ale lui C. Argetoianu și Gh. Tătărescu pâna la 4 iulie 1940 au continuat politica de alianță cu Franța și Anglia. În primăvară începe marea ofensiva germană în Apus, care duce, pe de o parte, la ocuparea Danemarcei și a Norvegiei, pe de alta - la desființarea puterii militare franceze. În momentul, în care mareșalul Petain a cerut armistițiu (17 iunie 1940) s-a văzut limpede că se prăbușise nu numai Franța, dar întregul sistem politic european, din care facea parte și România. La 26 iunie 1940, în urma ultimatumului prezentat guvernului român de către guvernul sovietic, teritoriul dintre Prut și Nistru, și partea de nord a Bucovinei au fost ocupate de Uniunea Sovietică. Noul guvern Gigurtu (4 iulie 1940), cu toata legiuirea rasistă nedreaptă, pe care a introdus-o, n-a izbutit să câștige bunăvoința guvernului hitlerist. România făcuse parte dintre beneficiarii tratatelor de pace ale primului război mondial. Germania susținea pe fostii învinși, care, încurajați de marile ei succese militare, cereau acum în mod deschis revizuirea granițelor, fapt ce s-a făcut prin Dictatul de la Viena (30 august), hotărât dinainte de cei doi ministri de externe, ai Germaniei și Italiei fasciste - von Ribbentrop și Ciano, în urma căruia România a pierdut 42243 kilometri pătrați din Transilvania, cuprinzând Maramureșul, Crișana și nordul Transilvaniei, inclusiv Clujul.

Când s-a auzit de noul hotar impus de Dictatul de la Viena, în întreaga țară a fost o izbucnire de indignare. Au avut loc întruniri de protest, dar nu s-a trecut la o rezistență cu armele împotriva executării Dictatului, deoarece împrajurarea era cu totul potrivnică. *"În acest*

moment, greu pentru destinele tarii sale, poporul român s-a gasit singur, fara nici un sprijin dinafara, parasit de toate puterile Europei".

Numit în fruntea guvernului într-o situație disperată, generalul Ion Antonescu a ales o soluție extremă. El l-a forțat pe Carol II să abdice în favoarea fiului său, Mihai I, căruia i-a rezervat un rol decorativ. Astfel, la 6 septembrie 1940, era inaugurată dictatura militaro-legionară. După 24 ianuarie 1941, prin eliminarea legionarilor din structurile puterii, Antonescu va prelua întreaga povară a guvernării.

Statul național - legionar, deși nu a durat nici cinci luni, a marcat o restrângere a drepturilor democratice, deja afectate de legislația anterioară. Mariajul dintre Antonescu și Legiune s-a dovedit de la început unul binevenit însă excesele săvârșite de gardiști, răfuielile cu foștii adversari cum a fost asasinarea lui Nicolae Iorga și Virgil Madgearu, au generat un sentiment de neliniște în rândul populației.

După rebeliunea din ianuarie 1941, Antonescu a inaugurat un regim de dictatură militară, specific perioadei de război. Partidele politice erau în continuare interzise, iar drepturile și libertățile cetățenești - drastic diminuate. Totuși, merită a fi subliniată toleranța mareșalului față de venerabilii președinți ai *Partidului Național Țărănesc* și *Partidului Național Liberal*, Iuliu Maniu și Dinu Brătianu, păstrați ca o rezervă în cazul renunțării la alianța cu Germania. Atragem atenția asupra faptului că practic, atât regimul carlist, cât și cel antonescian nu pot fi caracterizate drept fasciste.

1.2.3. Pierderea tezaurului românesc de la Moscova

"Tezaur?...Ce Tezaur?...Noi nu știm nimic despre acest Tezaur!"
(Leonid Brejnev)

În situația critică din decembrie 1916, când trupele germane se apropiau de București, a apărut problema siguranței tezaurului românesc. Având mai multe variante de transmitere a tezaurului spre păstrare (transportul în Anglia, Suedia sau Norvegia), I.I.C.Brătianu a considerat ca ar fi fost interpretat ca un act de neîncredere față de marea putere de la răsărit, pe care o considera prietenă și căreia îi prevestea un viitor strălucit (care însă s-a dovedit a fi cel mai sumbru din istoria acestui stat). În timp ce se duceau tratative cu guvernul rus I.I.C. Brătianu a cerut și părerea bancherului Mauriciu Blank cu privire la această chestiune, care a răspuns la rândul său: *"Cunosc Rusia, cunosc mobilitatea spiritelor de acolo și nesiguranța terenului, pe care se calcă în acel vast imperiu. Un asemenea depozit în mâna Moscovei nu este sigur în clipele actuale și vom avea deziluzii amarnice. Mult mai indicat ar fi să trimitem tezaurul la Londra"* [11].

La 12 decembrie 1916, Consiliul de Miniștri „găsește că este nevoie să se pună în siguranță în Rusia tezaurul Băncii Naționale și aprobă transportarea lui”. Consiliul, care a aprobat transportarea tezaurului în Rusia, era format din: Ion I.C. Brătianu, Victor Antonescu, Vintila Brătianu, Al. Constantinescu, M. Perechide, C. I. Istrate, M.G. Cantacuzino, E. Costinescu, I.G.Duca, D. Greceanu, Take Ionescu și Gh. Mârzescu. Această soluție a fost ca și punerea turmei de oi în paza lupului. Peste două luni după predarea Tezaurului în Rusia are loc revoluția burgheză din februarie 1917, mai apoi puciul din octombrie același an au dat peste cap aceste planuri.

Dar să revenim cu unele amănunte importante (nu cred că mulți le cunosc) referitor la tezaurul românesc încăput pe gura lupului (pardon a ursului). Uniunea Sovietică, mai apoi Rusia ulterior a fost nevoită să respecte unele angajamente luate de predecesorii lor (după destrămarea URSS Rusia s-a declarat succesoare a URSS, iar atunci când ia convenit și succesoare a Rusiei țariste, plătind sume importante diferitor regimuri dictatoriale din Africa, Asia și America latină, dar și băncilor occidentale în contul datoriilor Rusiei țariste și a URSS). De ce în cazul României Rusia de astăzi nu-și respectă obligațiunile luate de către predecesorii săi? Ei bine, să încercăm să dezvăluim unele amănunte

privind valoarea tezaurului românesc. Bazându-se pe garanția guvernului rus în prezența generalului Mossoloff și a reprezentanților Băncii Naționale în ziua de 12/25 decembrie 1916 începe încărcarea tezaurului în gara din Iași. Transportarea tezaurului a fost efectuată cu două transporturi. Situația finală a celor două transporturi la Moscova era următoarea.

Primul transport: 1738 casete conținând stocul metalic de aur al Băncii Naționale - 314.580.456,84 lei aur (886.482 lire engleze sau 22.357.076,04 lei aur; 87.798.560 coroane austriece sau 92.188.488 lei aur; 116.050.000 mărci germane sau 143.321.750 lei aur; 379.074,75 lire otomane sau 8.604.996,82 lei aur; 1.065.705 carolini sau 1.605.705 lei aur; 46.117.140 napoleoni sau 46.117.140 lei aur; 177.212,10 monede rusești sau 177.212,10 lei aur; 103.605,12 monede diferite sau 103.605,12 lei aur; lingouri de aur sau 337.247,80 lei aur; diferite valori 13.063,86 lei aur) și 2 casete, conținând bijuteriile M.S. Regina Maria – 7.000.000 lei aur.

Al doilea transport: 188 casete conținând: aur efectiv din stocul metalic al B.N.R – 574.523,57 lei; arhiva B.N.R. – 500.000 lei aur; titluri, efecte, depozite și alte valori proprietatea Băncii – 1.593.762.197,52 lei aur. 1621 casete conținând – numerar, bijuterii, tablouri și alte diferite depozite făcute Casei de Depuneri de particulari, instituții publice și private – 7.500.000.000 lei aur.

În total au fost transportate: 3549 casete, conținând valori în sumă totală de **9.416.417.177,93** lei aur. După cum se observă cursul leului era echivalent cu al rublei rusești, puțin mai mic decât marca germană și coroana austriacă. Situația finală a celor 2 transporturi ale tezaurului român la Moscova era următoare:

Număr casete	Conținut	Valoare totală în lei aur
Primul transport		
1738	conținând stocul metalic de aur al Băncii Naționale a României, lei aur	314.580.456,84
2	conținând bijuteriile M.S. Regina Maria, lei aur	7.000.000,00
Al doilea transport		

188	conținând aur efectiv din stocul metalic de aur al Băncii Naționale a României, lei aur	374.523,57
	conținând arhiva Băncii Naționale a României, lei aur	500.000,00
	conținând titluri, efecte, depozite și alte valori - proprietatea Băncii Naționale, lei aur	1.593.762.197,52
1621	conținând numerar, bijuterii, tablouri și alte diferite depozite făcute Casei de Depuneri de particulari, instituții publice și private, lei aur	7.500.000.000,00
TOTAL:		
3549	conținând valori în sumă totală de lei aur	9.416.417.177,93

Problema tezaurul românesc s-a aflat permanent în vizorul autorităților românești pe toată perioada interbelică. Teama României era că eventualele acțiuni împotriva regimului bolșevic ar avea ca urmare pierderea tezaurului. „În ianuarie 1918, aliații solicită României să participe la campania din Ucraina, prin care încercau să împiedice pacea separată, pe care bolșevicii voiau s-o încheie cu Germania. De asemenea, cereau României să înlăture de pe frontul de luptă soldații ruși bolșevici. Silită la acțiuni anti-rusești, România încearcă să-și ia măsuri de precauție în privința tezaurului aflat în mâna rușilor, și hotărăște să cedeze tezaurul Puterilor Aliate, pentru garantarea împrumuturilor acordate României în timpul războiului - cu obligația de a-l restitui după pace. Reprezentanții Franței, Angliei, Statelor Unite se implică în această acțiune. La sfârșitul lunii ianuarie, ministrul Victor Antonescu, în urma demersurilor făcute la Paris, pe lângă guvernul francez, a reușit să obțină, în primele zile ale lunii februarie, un raspuns verbal din partea lui Clemenceau - Președintele Consiliului de Miniștri francez și Ministru de Război - că se garantează suma de 310 mil. lei aur din Tezaurul de la Moscova. Răspunsul venea după ce Clemenceau obținuse și consimțământul marilor Aliați” [12].

În urma acestor garanții, România își poate permite în sfârșit să treacă Prutul, la 20 ianuarie 1918 pentru eliberarea Basarabiei, pe care, la

15 decembrie 1917 bolșevicii o proclamasă Republică Democratică Moldovenească. Drept răspuns, bolșevicii îl vor aresta pe Diamandi, ministrul României la Petrograd (eliberat la reacția reprezentanților diplomați). Apoi la 26 ianuarie 1918 Troțki anunța ruperea relațiilor diplomatice cu România, iar Sovietul Comisarilor Poporului hotărâ: „...*Tezaurul României, aflat în păstrare la Moscova, se declară intangibil pentru oligarhia română. Puterea sovietică își asumă răspunderea de a păstra acest tezaur, pe care îl va preda în mâinile poporului român*”. După expulzarea misiunii diplomatice românești, cheile tezaurului vor trece succesiv la misiunile franceză, apoi daneză și norvegiană, fiind duse la Copenhaga, când și misiunea daneză a fost expulzată din Rusia bolșevică. Din toamna anului 1918, când pleacă ultimii reprezentanți români, nu se mai știe nimic despre tezaur.

România va pune problema tezaurului la Conferința de Pace de la Paris, deschisă la 18 ianuarie 1919. Memoriul va fi citit de către G. Danielopol, în ședința Comisiei de Reparații, la 8 aprilie 1919, dar președintele comisiei va sugera că ar fi mai indicat să fie adresat acest memoriu Comisiei Financiare, fapt ce va avea loc la 16 aprilie. Procesul verbal va fi adoptat, comisiile cerând probe scrise că Aliații au garantat tezaurul român în timpul războiului. Dat fiind că în februarie 1918 asigurarea lui Clemenceau fusese verbală, Aliații - Franța, Anglia, Italia - nu au mai recunoscut acest lucru la Conferința de Pace. Toate memoriile și intervențiile lui I. I.C. Brătianu către marile personaje politice ale momentului au rămas fără ecou.

La un moment dat în timpul tratatelor autoritățile de la București au fost informate că Lev Karahan (șeful delegației sovietice) la 24 septembrie 1920 într-o discuție neoficială i-a propus delegatului român că Rusia Sovietică era gata să renunțe la discutarea problemei Basarabiei și a celei privind minoritățile, cu condiția ca România, la rândul ei, să renunțe la pretențiile privind restituirea tezaurului. Practic, Karahan propune principiul „*to cmelii*”. Până la urmă, cum e în spiritul rusului, sovietele au rămas și cu tezaurul românesc, dar și Basarabia a fost ocupată. Rușii au căutat permanent diverse motive să nu mai întoarcă tezaurul românesc.

În aprilie 1922, România supune problema tezaurului Conferinței Economice de la Genua. Conferința va statornici că „*guvernul sovietic rus va restitui guvernului român valorile depozitate la Moscova de numitul guvern român*”.

În 1936, odată cu reluarea relațiilor diplomatice, la insistențele lui Titulescu pe lângă Litvinov, Rusia a restituit câteva valori culturale și rămășițele pământești ale lui Dimitrie Cantemir. În 1956, rușii au restituit "*Cloșca cu puii de aur*", manuscrise, câteva picturi și colecția numismatică a Academiei Romane.

Ei bine, după al doilea război mondial, când sovieticii și-au instalat marionetele la București, au avut posibilitatea să transmită acest tezaur "*în mâinile poporului*" cum a făgăduit Lenin. De ce n-au făcut acest lucru? Dimpotrivă, în a.1947 autoritățile sovietice de ocupație din România au arestat și au dus la Moscova (iarăși la Moscova) vagoanele cu averea regelui Mihai în momentul expulzării lui din Țară.

Interpelări din partea României au fost foarte multe. Alexandru Bârlădeanu povestește că în 1965, după venirea la putere a lui Ceaușescu, o delegație de partid va face o vizită la Moscova, unde va expune delegației condusă de Brejnev, pe lângă problema Convenției Dunării și a arhivei PCR aflată la Moscova, și cea a tezaurului român. „*Când Alexandru Bârlădeanu a început să vorbească de problema tezaurului, reacția sovietică a fost: "Tezaur?... Ce Tezaur?... Noi nu stim nimic despre acest Tezaur!" [12]. Atunci, delegația română a dat la iveală un volum de scrieri ale lui Lenin, în care era publicată telegrama, prin care la 26 ianuarie 1918 Lenin proclamă confiscarea Tezaurului român. Deruta sovieticilor a fost totală. Când Bârlădeanu a adăugat că Lenin a luat măsura din cauza neînțelegerilor cu România privind Basarabia, Kosyghin l-a întrerupt enervat: „Basarabia, care Basarabia? Noi nu cunoaștem acest termen!... Noi cunoaștem Republica Sovietică Socialistă Moldovenească, cunoaștem poporul moldovenesc, pe care îl stimăm și-l iubim (atât de mare a fost iubirea acestui „frate mai mare” încât din mare dragoste mai nu l-a înjumătățit numeric –n.n.), dar nu cunoaștem cuvântul „Basarabia””. La care Bârlădeanu a replicat: „Poate ca așa este. Lenin, însă, folosea acest cuvânt” [13].*

Brejnev va suspenda ședința, pentru documentare, după care a venit cu un răspuns, pe care l-a citit: „...*Dstră puneți în discuție o problemă veche de 50 ani, care se referă la socoteli între Rusia țaristă și România regală. Acum însă discuțiile se poartă între două state socialiste, cu relații frățesti, tovarășești, trecute prin durerile războiului și care au găsit că trebuie stinse toate neplăcerile, educându-și "popoarele în spiritul respectului reciproc, respect față de prietenia noastră” [13].*

În 1990, la conferința de presă a lui Iliescu și Gorbaciov, la întrebarea referitoare la Tezaur, Gorbaciov a răspuns: "Nu știu de chestiunea aceasta, dar mă voi interesa" [12].

La 4 iulie 2003, Ion Iliescu și Vladimir Putin au semnat „*Tratatul privind relațiile prietenești și de cooperare dintre România și Federația Rusă*”, care nu a fost supus opiniei publice românești. În limbajul de lemn, cu care Brejnev s-a adresat lui Ceaușescu și Bârlădeanu în 1965, Putin și Iliescu se adresează poporului român în 2003: „... am ajuns la *parerea comună privind necesitatea de a închide capitolele dureroase din istoria relațiilor bilaterale. Condamnând Pactul Ribbentrop-Molotov din 1939, precum și participarea României la cel de-al II-lea Război Mondial de partea Germaniei hitleriste, ambele părți își exprimă hotărârea de a depăși moștenirea negativă a trecutului totalitar și de a-și construi relațiile, ținând seama de schimbările profunde, care au loc în România și Rusia, și de experiența pozitivă acumulată în diverse domenii ale cooperării interstatale*” [12].

În cadrul unei conferințe de presă relativ recentă la întrebarea jurnaliștilor români și ruși dacă consideră că Rusia ar trebui să returneze României contravaloarea Tezaurului Ministrul de Externe român, democratul Mihai Răzvan Ungureanu a fost mult mai puțin tranșant decât comunistul Alexandru Bârlădeanu: „*Predarea spre păstrarea Guvernului țarist, în perioada primului Război Mondial, a tezaurului național al României este un fapt istoric. Numai că eu nu aș începe să măsoar istoria cu un echivalent în bani. De altfel, printre valorile transmise, după cum se știe, nu era numai aur, ci și documente, opere de artă, a căror valoare este greu de stabilit și care au fost restituite României în anii '30-'50 din secolul trecut(!!!). Haideți să lăsăm timp specialiștilor istorici să lămurească definitiv aceste probleme în cadrul comisiei de specialitate existentă*”.

Din toate lucrurile depozitate la Moscova, până în octombrie 1941 au fost restituite României doar arhivele statului și ale instituțiilor particulare în 1443 lăzi, pe baza unui protocol de remitere semnat la Comisariatul Afacerilor Străine din Moscova, de directorul politic pentru chestiunile românești, Stein și de către ministrul Ciuntu. Pe lângă restituirea arhivelor au fost returnate cu unele lipsuri documente și manuscrise ale Academiei Române. Printre operele de artă restituite amintim: opere de artă din Pinacoteca statului; operele de artă din colecțiile Muzeului Kalinderu din București; obiectele de artă din Muzeul Național de Antichități din București; obiectele de artă din

colecția Nicolae Bălănescu din București; operele de artă din mănăstirile: Slatina, Agapia, Neamțu, Secu, Cozia, Tismana, Arnota, Horezu, Bistrița, Surpatele, Episcopia Râmnicului, Biserica Cuvioasa Paraschiva etc.

Greșeala evacuării tezaurului la Moscova a avut consecințe directe asupra dezvoltării financiare a României în perioada interbelică. Deprecierea leului a influențat viața economică sub toate aspectele. Prețurile mărfurilor au urcat neconținut. Echilibrul dintre producție și consum s-a sfârșit. Economiiile au fost devalorizate. Acest haos a luat sfârșit prin legea stabilizării monetare de la 7 februarie 1929 însă influența nefastă a acestei erori s-a făcut simțită și în perioada postbelică. În final am putea face o mică analiză. Dacă luăm în calcul doar valoarea în aur de 321.580.456 lei aur la o dobândă anuală de cca.. 7% monetară pe parcursul a 92 de ani se acumulează o sumă astronomică de 2.392.558.592 lei aur. Luând în considerație puterea de cumpărare a leului românesc în aur de atunci care echivalează astăzi cu cca.. 20 dolari SUA avem 47.851.171.852 USD. Când România îi va înainta Rusiei acest cont de plată?

1.2.4. Impactul ideologiei comuniste asupra României

„Comunismul dăunează grav sănătății”.
(Nicolae Dabija)

România este țara, care a experimentat ambele fenomene totalitare: de dreapta și de stânga, ambele însă importate. Diferența este că cel de dreapta a fost de scurtă durată, iar cel de stânga în forma cea mai hidoasă – stalinistă, a fost experimentată timp de 45 de ani cu un impact economic, moral și spiritual deosebit de dezastruos pentru România. Totalitarismul, fie de dreapta, fie de stânga, este un regim care neagă drepturile umane și subordonează individul entității colective a partidului/stat. Cum a scris cândva Hannah Arendt, autoarea unei lucrări fundamentale despre totalitarism: *„Mișcările totalitare sunt organizații de masă formate din indivizi atomizați și izolați. Comparete cu toate celelalte partide și mișcări, caracteristica lor externă cea mai evidentă este cererea lor de loialitate totală, nelimitată, necondiționată și inalterabilă în raport cu membrul individual”* [14].

Să încercăm să dezvăluim cauzele, condițiile, în care acest cancer al secolului XX a prins rădăcini pe pământul românesc, care, prin natura sa, este străin acestei făcături diabolice străine. Deosebit de elocvent în acest sens a caracterizat socialismul românesc cunoscutul filosof român Petre Țuțea. *„Românii nu dau și n-au dat niciodată doi bani pe socialism. Românii sunt un popor cu capul pe umeri, ei au învățat din experiența lor istorică că nu tot ce zboară se mănâncă. Un exemplu îl constituie Titu Maiorescu. Pe când se afla în Germania la studii îl cunoaște pe Lassalle. Încă de la prima întâlnire seful socialiștilor îi pune gând rău tânărului român, care strălucea prin inteligență și cultură motiv să-l câștige pentru ideile sale, la modă în Apus, neștiind că Maiorescu ținuse o conferință la Iasi, în care criticase socialismul în termeni cât se poate de răspicați. Vine în acest scop în țara noastră dar aici îl paște nenorocul. Cade răpus în duel cu Racoviță, care se întâmplă să fie însuși vărul doamnei Maiorescu. Astfel a eșuat prima tentativă de a implanta himera socialismului într-un teren virgin cum erau Țările Române la acea vreme când oamenii din partea locului nu fuseseră contaminați încă de această molimă egală cu o rătăcire a minții omenești. Moartea lui Lassalle a fost de rău augur pentru soarta socialismului în România. Spre deosebire de toate celelalte popoare din*

Europa, lozincile socialiste, pe cât de naive, pe atât de ispititoare n-au stârnit nici un interes și nici un ecou în sufletul românilor” [15].

Aflăm de la N. Păulescu, adversar neîmpăcat al acestei ideologii de un materialism respingător și fără Dumnezeu, că partidul socialist a fost importat în 1875 de doi revoluționari ruși (**tot ruși!!!**): un ortodox Petrof și un evreu, Nahum Katz, care își luă numele de Dobrogeanu Gherea. Cu ei s-a asociat mai întâi un țigan, Ion Nădejde, iar mai târziu câțiva tineri. Astfel prima asociație comunistă fu fondată. Ea n-avu alți membri decât niste lucrători evrei. Socialismul era condamnat în România să apere interesele străinilor sau să dispară. Practic a dispărut: influența ideilor socialiste în societatea românească a fost ca și nulă. A reapărut mai târziu dar în altă ipostază, impus după cel de-al doilea război mondial, prin forța armelor și cu concursul puterilor Occidentale. Socialismul s-a născut în Apus, dar românilor le-a venit din răsărit, prin filiera rusească în varianta rusească în forma cea mai compromisă. Situația României la 1917 se agrava și prin faptul că avea pe teritoriul ei o mare armată rusă în mare parte bolșevizată, care prezenta un pericol real pentru constituționalitatea țării. Între cele două date (abdicarea țarului și lovitură de stat bolșevică) au avut loc, pe teritoriul României, manifestații ale soldaților ruși sprijinite de grupări socialiste. Astfel, la 1 mai, sunt eliberați din arest, la Iași, comuniștii C.Rakovski și M.Gh. Bujor, care se refugiază în Rusia. C.Rakovski devine comisar al poporului în Ucraina, iar M.Gh.Bujor, revenit în România pentru a sprijini celulele comuniste, este arestat (în anul 1920) și condamnat pe viață, fiind grațiat în anul 1933. Comunistul Max Wexler, arestat în aprilie la Bacău, este împușcat la 14 mai în urma încercării de evadare. La 30 noiembrie, Lenin trimite un comando bolșevic format din 80 de teroriști coordonați de S.G.Rosal, fost comandant al fortăreței Kronstadt, cu scopul de a-l asasina pe regele Ferdinand și pe generalul rus Șerbacev și a proclama Republica Sovietică Română. Tentativa eșuează la Iași, Rosal fiind împușcat de autorități. În urma revoluției proletare din Ungaria, se proclamă, la 21 martie 1919, Republica Sfaturilor sub conducerea comunistului Bela Kun, iar în iunie, în Slovacia, se proclamă Republica Sovietică, lichidată, la 7 iulie, de armata din Praga. Armata română din Transilvania, fiind atacată de trupele comuniste maghiare, trece la contraatac și la 3 august 1919 intră în Budapesta, punând capăt regimului comunist. *„Conducerea Cominternului, deja iritată că singura revoluție victorioasă dintr-o altă țară fusese înfrântă de armata română, era „furioasă” că românii, nu numai că nu duseseră*

la îndeplinire ordinele specifice „de a-l ajuta pe Kun și a sabota acțiunile guvernului român”, ci „îi avertizaseră public pe comuniștii unguri „să scoată la iveală țelurile naționaliste” și „să spună în fața opiniei publice că doresc o Ungarie mare”, în loc să compromită idealurile comunismului „prin intențiile naționaliste „ascunse în spatele ideilor socialiste” [16]. România era înconjurată de creaturi bolșevice ale Rusiei însă a rezistat presiunii străine de bolșevizare în masă.

Încă înainte de înființarea Partidului Comunist, adepții ideologiei sale au înțeles că soarta lor era strâns legată de aceea a bolșevicilor ruși, care reușiseră să preia puterea în urma loviturii de stat din 25 octombrie 1917. Comuniștii români, atâția câți erau, își dădeau seama că singura lor posibilitate de a cuceri puterea era cu ajutorul, pe care li-l puteau oferi bolșevicii ruși, ajutor în schimbul căruia ei erau gata să se subordoneze complet acestora, în dauna celor mai importante interese naționale. Aceasta i-a plasat, de la început, pe poziții subversive, antistatale și antinaționale, antiromânești în ansamblul lor.

Un exemplu elocvent în sensul celor afirmate mai sus îl constituie scrisoarea, pe care M.Gh. Bujor, membru în Comitetul de acțiune al Partidului Social - Democrat din România, cu sediul la Odesa, i-a trimis-o lui Lev Troțki, la acea dată comisarul poporului pentru Afacerile Externe al Rusiei sovietice, la 15 decembrie 1917, din Petrograd. Bujor îi scria lui Troțki despre faptul că la „...începutul lunii iulie (1917), noi am trimis Sovietului din Petrogra - Secția internațională, un raport-apel, în care noi am arătat situația internă a României, necesitatea și posibilitatea unei lupte revoluționare și noi ne permitem să cerem ajutor din partea democrației revoluționare ruse, pentru a atinge acest scop” [17]. Cu alte cuvinte, Bujor dorea ca exact în momentul, în care România se afla angajată în plină luptă împotriva forțelor germane, pe frontul din sudul Moldovei, ea să fie atacată pe la spate și distrusă de forțele revoluționare bolșevice. Dată fiind situația foarte grea din acel moment a României, înfrântă de mașina de război germană, Bujor îi cerea, și mai insistent, ajutor lui Troțki: „Noi considerăm momentul politic și social intern și extern foarte favorabil pentru a începe în România lupta finală. Și noi sperăm, în același timp, că apelul nostru va avea de această dată o cu totul altă soartă” [18]. Textul scrisorii lui M.Gh. Bujor dovedește, așa cum consideră istoricul Gheorghe Buzatu, că, „deși nu trecuseră decât cu puțin peste 30 de zile de la victoria loviturii de stat bolșevice, comuniștii români „...își aflaseră deja nașii”[17].

Mișcarea comunistă a fost de la început influențată de lupta dintre diversele grupări din Partidul Socialist. Divizarea a afectat și efectivele, care au scăzut de la circa 150.000 de membri cât număra Partidul Socialist în 1919, la 45.000 anunțați la Congresul din mai 1921, apoi la doar 3.000 în octombrie 1922, la Congresul II de la Ploiești. Principalele motive au fost erodarea încrederii în partid chiar a muncitorilor. La aceasta au contribuit și o serie de acțiuni subversive, condamnate de opinia publică cum a fost cel de la 8 decembrie - atentatul de la Senat, planificat pentru asasinarea lui C. Argetoianu, ministru de Interne, în care-și pierde viața ministrul D. Greceanu, episcopul unit Radu al Oradei și senatorul Spirescu. Autorul atentatului, comunistul Max Golstein, este arestat și condamnat pe viață (moare de pneumonie în anul 1923). Tonul acestor acțiuni teroriste fusese dat în Basarabia de revoluționari „*de profesie*”, precum Pavel Tcacenko. De asemenea, și activitatea vădit antinațională a comuniștilor afiliați Cominternului. „*În iulie 1924, al 5-lea congres al Cominternului a considerat ca fiind „esențială intensificarea activității comuniste în rândurile populației maghiare din teritoriile anexate la Cehoslovacia, România și Iugoslavia” și determinarea „partidelor comuniste din acele țări” să lanseze o campanie, care „să cheme la auto-determinare și la secesiune de statele, care le anexaseră”.* Sloganuri similare au fost adoptate pentru separarea Basarabiei și „a Bucovinei și a Dobrogei de România” menționează cunoscutul cercetător american Larry Watts [16].

Partidul Comunist din România, anexa a Cominternului, se formează dintr-o fracțiune migrată din Partidul Socialist. Congresul de constituire a Partidului Comunist din România, s-a desfășurat între 8 și 11 mai 1921. Lucrările au fost întrerupte în momentul votării afilierii la Komintern, autoritățile arestându-i pe cei 438 de delegați, care se pronunțaseră pentru afilierea necondiționată. „*Procesul celor 279*”, desfășurat la București, în aprilie 1922, a dezvăluit conexiunile dintre Moscova și filiala din România. Acționând în interesul Moscovei, Partidul Comunist este scos în afara legii în anul 1924. Membrii acestuia au intrat în ilegalitate până în august 1944. Din partid au făcut parte Gh. Cristescu, Elek Köblös, Vitali Holostenko, Alexander Danieluk, Ștefan Foriș, Boris Ștefanov, Alexandru Ștefanski, Lucretiu Pătrășcanu, Bela Brainer, Alecsandru Șencovici, Lenuta Filipovici, Ana Pauker (de menționat că Karl V. Pauker a fost șef al Serviciului de Gardă NKVD, responsabil cu paza personală a lui Stalin (până la epurările din 1930) și un intim al dictatorului), Vanda Nikolski, Eugen Iacobovici, Al.

Dobrogeanu-Gherea, Eugen Rozvan, Ecaterina Arbore (după cum observați foarte mulți români!!!). Trecerea în ilegalitate a P.C.d.R. a făcut ca activitatea sa să se desfășoare mai mult în exteriorul decât în interiorul țării. Următoarele sale congrese s-au desfășurat în străinătate, la Viena (1924), Harkov (1928) și Moscova (1931), și au dus la eliminarea tuturor celor, care mai îndrăzneau să se opună indicațiilor Cominternului, printre care s-a numărat și primul secretar general al partidului, Gheorghe Cristescu, eliminat în 1924 sub acuzația de naționalism. „În perioada primilor ani ai existenței Cominternului, România a fost singura, care nici măcar nu era reprezentată la Congres, cu atât mai puțin în forurile de decizie și în aparatul administrativ. Chiar și după afilierea românilor la Comintern, în 1921, ei au rămas o prezență insignifiantă în comparație cu toți ceilalți viitori „parteneri apropiați” din Tratatul de la Varșovia. Absența românească era în contrast flagrant cu prezența și influența ungarilor în Comintern. Ei au avut una dintre cele mai largi reprezentări din Europa de Est” [16]. De remarcat că el, Gheorghe Cristescu, a fost singurul român dintre secretarii generali, pe care i-a avut Partidul Comunist până în 1944 (dar parcă în așa numitul partid comunist din Moldova la conducere erau moldoveni? Primul moldovean de origine, dar străin neamului, a fost S.C.Grosu la mijlocul anilor 80). Următorii secretari generali ai partidului au fost numai străini, și anume: Elek Köblös, maghiar, între 1924 și 1928; Vitali Holostenko, ucrainean, între 1928 și 1931; Alexandru Ștefanski (Gorun), polonez, între 1931 și 1934; Eugen Iacobovici, evreu, între 1934 și 1936; Boris Ștefanov, bulgar, între 1936 și 1940; Miklos Goldberger, evreu, în 1940; și Ștefan Foriș, evreu ungar, între 1940 și 1944. Mulți dintre ei și-au găsit sfârșitul în Rusia Sovietică în urma epurărilor staliniste. În 1924, când Moscova a anunțat crearea Republicii Socialiste Sovietice Autonome Moldovenești – „baza României sovietice” – care în cele din urmă „va elibera frații care gemeau sub jugul oligarhiei”, centrele sovietice de informații din Odesa și Tiraspol au condus o „revoltă”, cu centrul în orașul basarabean Tatar Bunar, care a fost rapid înăbușită de Siguranță și de militarii români. Istoricul american Robert R. King nota, în sinteza privind activitatea Partidului Comunist Român că „...românii percepeau partidul (comunist – n.n.) drept instrumentul unei puteri ostile, ceea ce se va constitui în principalul obstacol în calea dezvoltării sale”. De altfel, între 1924 și 1944, comuniștii și-au desfășurat activitatea în afara legii. Acest partid nu a avut aderență în România, în mare parte acționând în Rusia, în august

1944 numărând sub 1500 de membri. Și această „*celulă de partid*” comunist prin concursul administrației sovietice de ocupație peste trei ani preia puterea de stat în România.

Să încercăm să evidențiem principalele scopuri ale regimului instaurat la putere în România prin brutala intervenție sovietică din perioada 1944-1947. De menționat în primul rând faptul că regimul instaurat în România în 1944 era o marionetă supusă direct Moscovei, care avea suficiente pârghii de a manipula păpușarii de la București: să uite pentru totdeauna despre Basarabia ca pământ românesc și problema încă nerezolvată a Transilvaniei „*Soluția rămâne separarea Transilvaniei... fie provizoriu, până când vom ajunge la un acord cu Ungaria sau cu România, fie pe termen lung, ținând cont că acest mic stat va avea nevoie de un protector, care nu poate fi decât Uniunea Sovietică...Dependența României față de noi va fi și mai mare dacă Transilvania rămâne un stat de sine stătător, iar viitorul acesteia va depinde de noi*”(Comisia Litvinov, 1944) [16]. De menționat aici și revizionismul ungar, care în permanență (fie cel hortist, fie cel comunist de după război) ridica așa numita „*problemă a Transilvaniei*”. „*Rákosi (secretarul partidului comunist ungar – n.n.) dădea frâu liber nemulțumirilor personale cu privire la Transilvania și își relua încercările insistente de a-l convinge pe Stalin că „o parte din Transilvania trebuie retrocedată Ungariei” – afirmând chiar că l-a convins pe liderul sovietic că „în Transilvania sunt mai mulți unguri decât români” (procedură cunoscută, și Molotov aducea drept argument de ocupare a Basarabiei faptul că era „...populată preponderent de ucraineni*)... *Acum, când ambele țări au pășit pe calea socialismului, problema ar putea fi rezolvată în spirit fratern prin negocierea în secret a transferurilor necesare între conducerile de partid*” [16].

Desigur, declarațiile pentru cei mulți erau frumoase cu chemări la construirea celei mai libere de orice asuprire societăți – societatea comunistă. „*Înainte de orice, trebuie să ținem cont că a fost vorba de tentativa de a întemeia o societate pretins egalitară, din care vor fi dispărut clasele sociale. Era așadar vorba de un proiect de reconstrucție utopică a realității*” [18], cu alte cuvinte, de ceea ce istoricii Mikhail Heller și Aleksandr Nekrich au numit „*utopia la putere*” [19]. Materialismul istoric al lui Karl Marx lua acum forma a ceea ce marele filosof Karl Popper a numit „*materialismul isteric*”. La început s-a copiat întru totul sistemul sovietic. Teroarea din Uniunea Sovietică a cuprins întreaga lume comunistă, printre care și România.

Peste 1.000.000 de români au trecut prin închisorile politice comuniste, numărul celor care și-au pierdut viața fiind mare, dar greu de precizat în actualul stadiu al cercetărilor. Instaurarea monolitismului politic, o dată cu proclamarea Republicii Populare Române la 30 decembrie 1947, a fost urmată de un adevărat asalt al comuniștilor asupra societății românești, de un potop de măsuri vizând realizarea modelului sovietic. Astfel s-a înfăptuit naționalizarea principalelor întreprinderi industriale, miniere, bancare, de asigurări și de transport (11 iunie 1948) prin organizarea așa numitelor sovromuri, ulterior răscumpărate de România până în 1955 (două din ele, care se ocupau cu extracția de petrol și uraniu, Moscova a refuzat să renunțe până în 1957), s-a instituit planificarea centralizată a economiei (1 iulie 1948), s-a reorganizat învățământul după model sovietic (3 august 1948) și multe alte erezii sovietice au fost implementate fidel în România. Chiar și sistemul penitenciar românesc preluase tot ce era mai hidos, mai strașnic, mai criminal din sistemul encavedit stalinist. Cea mai adevărată descriere a acestui sistem o poate da doar unul, care a trecut prin acest sistem. Unul dintre aceștia a fost Vasile Țăpordei, originar din Basarabia (consătean cu mine, cu care fapt mă mândresc), care a fost arestat, extrădat autorităților sovietice, judecat pe 25 de ani privațiune de libertate și trimis în GULAG în Siberia. Prezint doar câteva spicuri din tristele sale amintiri: *„Inchisoarea era imaginea reală a iadului. Tot ceea ce este mai degradant, mai pervers, mai sub orice critica este în închisoare. În fiecare dimineață erau transportați cu duba prefecturii la tribunal „criminalii” de război. Aceștia, în marea lor majoritate, erau bătrâni, neputincioși, fiind duși de braț de către alții mai tineri. Îmi amintesc că filosoful Ion Petrovici, de la Iasi, fala filosofilor din toată țara, ajunsese aproape orb. Îi dădeam zahăr cubic, pe care îl cumpăram la negru. Spunea că-i face bine. Mai era generalul Radu Rosetti, fostul ministru al învățământului, grav bolnav de prostată. Se zbatea în niște chinuri groaznice. Am găsit pe generalul Iacobici, fost șef al Marelui Stat Major și ministru de război, pe fostul ministru al economiei naționale, Potopeanu, pe Atta Constantinescu, fiul lui Constantinescu-Porcu, fost ministru, pe colonelul Popescu Cetate, fost președinte al Tribunalului Militar din Craiova, care o judecase pe Ana Pauker, pe colonelul Caracas, fost comandant al legiunii de jandarmi Lăpușna....De mâncare, nu mai vorbim. Câte o strachină cu supă de cartofi sau mazăre, fără lingură, o sorbeai și îți astâmpărai foamea. Peste o ora, îți era iar foame. Pâinea era insuficientă și de proastă calitate. Se dormea*

pe un fel de paturi de beton. Te culcai încălțat și îmbrăcat. Măcar frigul nu te chinuia. Erau mulți turnători, care te trăgeau de limbă și te provocau să le spui de ce ești reținut aici. Adesea îți blestemi ziua când te-ai născut. Aici era iadul adevărat, descris de atâția mânăitori ai condeiului” [20].

Ca și în URSS, s-a recurs la violența maximă pentru atingerea scopurilor formulate de partid. Oricine se opunea noului sistem era aprioric declarat dușman al poporului, fascist, agent al serviciilor de spionaj străine. Inamicul de clasă, „obiectiv” ori „subiectiv”, era pur și simplu un parazit menit lichidării. Trebuia ștearsă orice urmă de diferență între subiecții statului totalitar, care trăiau cu toții sub semnul fricii și suspiciunii. Din nou, ca și în Uniunea Sovietică, nu lipseau justificările gen „Nu poți face omleta fără să spargi ouă”. “Dar, cum sesiza gânditorul liberal Isaiah Berlin, cu toate milioanele de ouă sparte, nimeni nu a văzut vreodată marea omletă comunistă împlinită” [18].

Desigur, merită de menționat pașii întreprinși mai târziu (după moartea lui Stalin) în direcția unei relative independențe față de URSS. Acest lucru irita conducerea URSS de atunci. “...Mămăligarii* nu sunt o națiune, ci niște prostituate. (Mămăligari – „consumatori de făină de porumb” – un alt fel de a spune “țărani români proști” sau în varianta Brucan “stupid people” – era un termen depreciativ folosit de ruși pentru a face referire la românii din Moldova și Ucraina încă din secolul 19) (Nikita Hrușciov, septembrie 1960) [16]. În realitate, acest „comunism național” a servit prea puțin poporului român. A creat însă un sentiment de falsă euforie naționalistă, precum și iluzia unei căi românești spre un socialism diferit de cel sovietic. După 1980, a devenit cât se poate de clar că între politica externă (pretins autonomă) și cea internă (extrem de represivă) exista o imensă prăpastie. Având de ales între o minimă liberalizare internă și completă izolare internațională, conducerea PCR a mers pe calea autarhiei. Mitul fundamental, pe care s-a bazat ideologia PCR în toate aceste patru decenii și jumătate de experiment totalitar, a fost imaginea fortăreței asediate. Pentru comuniștii români era astfel important să anihileze nu doar presupusele încercări externe de a le contesta dictatura, dar mai ales era vitală lichidarea oricărei opoziții interne. Ei pretindeau că plăsmuiesc cetatea divină, aici și acum. Urma logic acuzarea celor care criticau planurile lor de subversiune, complot și crimă. El însuși o ideologie conspiraționistă,

comunismul a văzut pretutindeni semnele unor sinistre conspirații împotriva sa.

Mitul modernizării țării sub comunism nu rezistă unei examinări profunde. Nu încapе îndoială că România după 1945 ar fi putut să se dezvolte ca un stat democratic și pluralist, dacă nu ar fi existat intervenția sovietică și disponibilitatea comuniștilor de a servi necondiționat interesele Kremlinului. *„Distrușterea continuității constituționale a statului român prin abdicarea forțată a Regelui Mihai în decembrie 1947 rămâne unul din marile abuzuri ale comunismului în România. Înfeudat intereselor sovietice, fidel opțiunilor sale staliniste de primă oră, chiar și după îndepărtarea de Moscova, regimul comunist din România a avut un caracter antinațional, în pofida neconținutelor profesiunii de credință naționaliste. Consilierii sovietici au jucat un rol crucial în instaurarea și funcționarea noilor instituții. Membrii PCR din ilegalitate au fost, în special în prima perioadă, exponenții cei mai activi ai noului regim. Unii dintre ei aveau să fie dezamăgiți ulterior, însă acest lucru nu atenuază responsabilitatea lor pentru impunerea și susținerea acestui regim. Nu mai puțin responsabili sunt cei, care au aderat în perioada 1944-1947, îmbrățișând cu maximă frenezie sloganele antioccidentale și ardent staliniste ale PCR. Din rândul acestora a fost recrutată birocrăția de partid (aparatură CC, comitetele regionale, raionale, comunale) și aparatul de bază al Securității”* [21].

Cu alte cuvinte, timp de patru decenii și jumătate, statul românesc a fost confiscat de un grup politic străin de interesele și aspirațiile poporului român. Inspirat și motivat de ideologia fals egalitaristă a socialismului de stat marxist-leninist, acest regim și-a propus, și până la un punct a realizat, un sistem de control fără precedent asupra minții și necesităților umane. *„Nu a existat particulă a spațiului social, inclusiv la nivelul spațiului locativ, al abecedarului sau al ritualurilor nunții și morții, asupra căreia să nu se exercite ambițiile regimului. Două au fost principalele instrumente, prin care a fost posibilă perpetuarea dictaturii comuniste: poliția politică și propaganda. Statul polițienesc stalinist nu a fost un regim autoritar tradițional. Scopul său a fost să distruge cetățeanul, spiritul civic în genere, și să construiască subiectul perfect manevrabil. Faimoasele versuri „Partidul e-n toate/E-n cele ce sunt/Și-n cele ce mâine vor râde la soare/E-n pruncul din leagăn/Și-n omul cărunt/E-n viața ce veșnic nu moare” (G. Lesnea), învățate de școlarii români vreme de două decenii și mai bine, captează exact natura ubicuă a dominației totalitare”* [22].

Practicile comunismului românesc și-au avut originea în modelul leninist-stalinist de inginerie socială. Dogma comunistă se pretindea infailibilă. Oamenii puteau eventual greși, partidul era însă adevărul în ultima instanță. Supremația ideologiei este cheia înțelegerii acestui sistem. Prima generație de comuniști aflați la putere în România a îmbrățișat cu fervoare miturile bolșevice: mitul revoluției, al partidului, al clasei muncitoare, al societății fără clase. Pentru atingerea acestor scopuri presupus nobile comuniștii români au considerat că este permisă utilizarea celor mai abjecte mijloace. „*Sufletul nemuritor al comunismului este minciuna*” spunea filosoful polonez Leszek Kolakowski. De la bun început, comunismul s-a bazat pe minciună, impostură, dedublare și fărădelege. Violența a fost sanctificată: cu cât mai brutale erau metodele de luptă împotriva „*dușmanului*”, cu atât creștea intensitatea urii propagate de aparatul ideologic. Inamicul de clasă a fost demonizat și criminalizat ca figură absolut irecuperabilă. Trebuiau exterminați („*stârpit*”, „*zdrobit*”, „*nimicit*”, „*călcăt în picioare*”) fără cruțare. „*Burjuii*”, „*leprele social-democrate*”, „*năpârcile chiaburești*”, „*fiarele țărăniște*” sunt doar câteva din macabrele sintagme ale limbii de lemn otrăvite, care a fost utilizată de aparatul de propagandă condus de Iosif Chișinevschi și Leonte Răutu. „*Controlul sovietic a fost instituit asupra Partidului Comunist Român încă dinainte de 1944 prin comuniștii alogeni, veritabili trădători de țară, alde Ana Pauker, Vasile Luca, Valter Roman, Iosif Chișinevschi și alte haimanale internaționale...*”[16]. Criteriile tradiționale, care despărțeau binele de rău, au fost abolite în cadrul statului ateist.

Ceea ce s-a realizat a fost o nouă formă de sclavagism, care a inclus, pe lângă controlul vieții economice, politice și sociale, și condiționarea mentală a subiecților statului totalitar. În sistemul totalitar comunist, partidul era cel, care definea deopotrivă ceea ce era permis și ceea ce era interzis. Spre a relua o formulă a lui George Orwell, în universul totalitar, tot ce nu este interzis, este obligatoriu. Inclusiv datoria oamenilor de a fi fericiți în pofida condițiilor degradante, la care îi condamnă sistemul. La sfârșitul regimului comunist din România, deci, în momentul Congresului al XIV-lea din noiembrie 1989, acel conclav crepuscular, pe care îl putem numi congresul rușinii și al disperării, PCR număra aproape 4 milioane de membri. Era vorba, așadar, de unul dintre cele mai mari partide comuniste din lume (proporțional vorbind). În realitate, era un gigant lipsit de orice viață internă. Puterea în partid și în țară aparținea în exclusivitate clanului

Ceaușescu și Securității. Membrii conducerii PCR (Comitetul Politic Executiv, Secretariatul Comitetului Central, Colegiul Central de Partid) se transformaseră în simple marionete, care nu făceau decât să consfințească deciziile tot mai delirante ale cuplului conducător. Nu exista nici un fel de curent reformator. Schimbările inițiate de Mihail Gorbaciiov în URSS, reformele din alte state din Europa de Est, erau denunțate ca o „*deviere de dreapta*” și o trădare a intereselor socialismului. Aceste interese erau, desigur, definite prin prisma puterii deținute de familia Ceaușescu și de susținătorii lor zeloși. *Cartea Neagră a comunismului* oferă probe zguduitoare privind dezastrul civilizațional al dictaturilor comuniste: s-a pierdut însăși noțiunea de umanitate prin ceea ce istoricul francez Alain Besançon a numit „*falsificarea Binelui*” [23]. „*În nici o altă țară din Europa de Est și Centrală, cu excepția probabil a Albaniei, dar nu în ultimii ani ai comunismului din această țară, sistemul stalinist nu a avut o asemenea longevitate și intensitate precum în România*” [24].

În final, pentru a întregi tabloul sistemului comunist postbelic românesc totalmente prostalinist, voi aduce câteva crâmpene dintr-un document [25], strict autentic, elaborat de NKVD la 2 iunie 1947, care a fost descoperit în biroul lui Boleslaw Bierut, președinte al Poloniei (1945-1952) și publicat pentru prima dată în ziarul polonez „*Novi Dzienic*”, în 1981. Același document a mai fost descoperit și în Cehoslovacia, Germania, Bulgaria. În mod sigur a fost aplicat și în România, deși SRI nu a confirmat existența lui în arhivele Securității.

1. „*Se va accelera lichidarea cetățenilor, care întrețin legături neinițiate de către noi cu Partidul Comunist Polonez, Partidul Socialist Polonez, cu interbrigadiștii, cu Organizația Tineretului Comunist Polonez și alte asociații. În acest scop trebuie folosite elementele opoziției militare.*”

2. *Trebuie realizată în mod accelerat unificarea tuturor partidelor într-un singur partid, având grijă ca toate rolurile cheie să revină acelor oameni, care aparțin serviciilor noastre secrete.*

3. *Se va acorda o atenție deosebită persoanelor cu capacități organizatorice și cu șanse sigure de popularitate. Acești oameni trebuie cooptați, iar în cazul, în care se opun, se va bloca accesul lor la posturi ierarhic superioare.*

4. *Se va urmări ca funcționarii de stat (exclusiv organele de securitate și din industria minelor) să aiba retribuții mici. Aceasta se referă îndeosebi la sfera sănătății, justiției, culturii, respectiv, la cei,*

care dețin funcții de conducere (documentul găsit în Cehoslovacia adaugă: mai puțin cadrele de conducere alese pe baza loialității față de regimul socialist).

5. În toate organele de guvernământ, respectiv, în majoritatea uzinelor, trebuie să avem oameni, care conlucrează cu serviciile noastre speciale, fără știrea organelor administrative locale.

6. Se vor exercita presiuni asupra serviciilor publice în sensul ca acestea să nu acorde acte doveditoare a proprietății asupra pământului; actele vor arăta doar calitatea de lot dat în folosință, dar niciodată pe aceea de proprietate a deținătorului.

7. Politica față de mica gospodărie țărănească urmează acest curs pentru a face gospodăria particulară nerentabilă. După aceea, trebuie începută colectivizarea.

8. Trebuie făcut totul ca hotărârile și ordinele - fie acelea cu caracter juridic, economic sau organizatoric - să fie nepunctuale.

9. Trebuie făcut totul ca anumite cazuri să fie discutate concomitent de mai multe comisii, oficii și instituții, însă nici una dintre ele să nu aibă drept de decizie înainte de a se consulta cu celelalte (fac excepție cazurile ce vizează industria minelor).

10. Sindicatele din uzină nu pot exercita nici o influență asupra activității din uzină. Ele pot lucra doar la punerea în practici a hotărârilor și atat.

11. Trebuie organizat ca numai acei conducători să fie avansați, care execută impecabil problemele, cu care au fost însărcinați și care nu le analizează depășind cadrul activității lor.

12. În legătură cu activitatea băștinașilor, care sunt purtători ai unor funcții de partid, de stat sau admimstrative, trebuie create asemenea condiții, ca aceștia să fie compromiși în fata angajaților, astfel încât să devină imposibilă întoarcerea lor în anturajul inițial.

13. Trebuie ținut sub observație fiecare institut de cercetare și laborator, consemnându-se orice cercetare valoroasă.

14. Trebuie acordată o mare atenție inventatorilor, inovatorilor, respectiv, dezvoltată și sprijinită activitatea lor, dar fiecare invenție trebuie înregistrată cu consecvență la centru. Este permisă doar realizarea acelor invenții, care au aplicabilitate în industria minelor sau celor, care au indicațiile noastre speciale. Nu este permisă realizarea acelor invenții, care ar asigura creșterea producției de produse finite și, în paralel cu aceasta, scăderea producției și a extragerii de materii prime, sau ar împiedica îndeplinirea deciziilor. Dacă o invenție a devenit cunoscută, trebuie organizată vânzarea acesteia în străinătate

pe valută Vest, pe motiv că e prea costisitoare în țară. Documentele, cuprinzând datele cu privire la valoarea și descrierea invenției, nu se publică. Toate datele și documentele privitoare la valoarea și descrierea amănunțită a invenției vor intra în posesia noastră.

15. Punctualitatea transporturilor de orice gen trebuie perturbată (mai puțin cele cuprinse în îndrumările din N.K. - 552-46).

16. Trebuie extinsă birocracia statului în cel mai înalt grad în toate domeniile. Este admisă critica activității organelor administrative, însă nu se admite nicidecum scăderea numerică a personalului și nici funcționarea normală a aparatului birocratic.

17. Din școlile elementare, de specialitate, dar mai ales din licee și facultăți trebuie să fie înlăturați profesorii de valoare, care se bucură de popularitate. Locurile lor trebuie să fie ocupate de oameni numiți de noi, având un nivel de pregătire slab sau mediocru. În manualele de istorie nu trebuie amintit, care dintre domnitori a servit sau a vrut să servească binele țării. Se va insista pe lăcomia și răutatea oricărui rege, pe efectul nefast al monarhiei și pe lupta poporului asupra ei. În școlile de specialitate trebuie introdusă specialitatea îngustă.

18. Trebuie ca reprezentanții opoziției politice să fie închiși. Se va încerca prin toate mijloacele racolarea acelor opoziționiști, care se bucură de stima populației băștinașe. Dacă nu cedează, trebuie compromiși prin campanie de denigrare, lichidați prin așa numite "intâmplări neprevăzute" sau închisi sub acuzația de crimă de drept comun.

19. Se interzice judecarea sau chiar criticarea publică a acelor conducători numiți de către partid, care prin activitatea lor au produs pierderi sau au trezit nemulțumirea angajaților. În cazuri drastice se recheamă din funcție, fiind numiți în poziții similare sau superioare. La sfârșit, trebuie puși în funcții de conducere și ținuți în evidență drept cadre de rezervă pentru perioada schimbărilor ulterioare.

20. Se va căuta ca acei, care lucrează în diferite funcții indiferent cât de mici, să fie schimbați și înlocuiți cu muncitori cu cea mai mică pregătire profesională, necalificați.

21. Trebuie ca la facultăți să ajungă cu prioritate cei ce provin din cele mai joase categorii sociale, cei care nu sunt interesați să se perfecționeze la nivel înalt, ci doar să obțină o diplomă.

1.2.5. Condamnarea comunismului în România

„Fie ca urile să amorțească! Dar trebuie să rămână amintirile, pentru ca atâtea nenorociri, atâtea suferințe să nu fie niciodată pierdute pentru experiența oamenilor!”

(Jules Michelet. *Istoria Revoluției Franceze*)

Sunt doar câteva țări europene, care în mod oficiali, la nivel de parlament, guvern sau președinție au condamnat comunismul. Printre ele se află și România. Comisia Prezidențială pentru analiza dictaturii comuniste din România a fost condusă de politologul Vladimir Tismăneanu, aflat în fruntea unui grup important de membri și experți. A fost un gest uman față de sutele de mii de victime ale regimului comunist, un gest de pocăire față de cei care mai sunt în viață și un gest de recunoaștere a vinii regimului comunist față de cei care au fost reprimăți inițiat de președintele României Traian Băsescu, chiar în preajma intrării ei în Uniunea Europeană, a fost unul foarte la moment, chiar dacă mai multe cercuri politice s-au opus acestui lucru. Este un început de bun augur, iar prin coordonarea pe viitor a acțiunilor țărilor fost comuniste din Estul Europei (România, Polonia, Bulgaria, Ungaria, Cehia și Slovacia, Slovenia, Croația ș.a.), care au cunoscut pe sine urgiile regimurilor comuniste de tip stalinist, s-ar putea iniția demararea unui proces internațional de condamnare a comunismului, similar celui de la Nürnberg. Din anumite motive obiective și subiective țările occidentale nu vor face acest lucru. *În primul rând* din cauza că după al doilea război mondial URSS-ul stalinist era privit de multe popoare din occident drept izbăvitor de ciuma fascistă. Prin aceasta se explică, probabil, și intensificarea mișcărilor de stânga în unele țări din Occident (fortificarea partidelor comuniste și socialiste din Italia, Franța, Grecia, dar și cele social-democrate din Suedia, Finlanda, Germania). *În rândul doi* popoarele din Occident au cunoscut doar urgiile fascismului, nu și cele staliniste mult mai groaznice, iar dacă unele informații despre crimele staliniste (foarte bine secretizate sau dezinformate, cum a fost cazul celor 40000 de ofițeri polonezi, lichidați în localitatea Katyn de către NKVD-ul sovietic, dar pus în seama nemților, sau a lagărelor de exterminare în masă, numite fariseic de zbirii comuniști „lagăre de corecție prin muncă”, prin mașinăria cărora au fost mutilate fizic și moral zeci de milioane de oameni absolut nevinovați) se mai strecurau prin cortina de fier nu li se dădea crezare, fiindcă păreau neverosimile,

prea antiumane din punctul de vedere al occidentalilor rafinați. În rândul *trei* a jucat un rol important, probabil, și promovarea pe toate căile posibile a ideologiei comuniste demagogice și ieftine, care, însă, prinde la masele largi pauperizate, așa cum a prins la milioanele de țărani și muncitori ruși în 1917 (dar și unii basarabeni erau „*încântați*” de raiul bolșevic, care se construia peste Nistru, propagat prin mijloacele de informare în masă (ziarele „*Pravda*”, posturile de radio circulau liber în Basarabia interbelică), prin miile de informatori (în special din rândul alogenilor). Refugiații de peste Nistru, care spuneau adevărul despre raiul bolșevic, deseori nu erau crezuți (cine a citit amintirile lui Vadim Pirogan își amintesc despre cazul rusului (albgardist) Necrasov, care, dând crezare propagandei bolșevice, s-a întors în Rusia bolșevică pentru a pune umărul la construirea „*cele mai umane societăți*”, dar dus direct în GULAG-ul din Siberia în calitate de spion român. După evadare și luni de zile de rătăcirii, ajuns printre ai săi la Bălții dragi, povestind adevărul despre raiul bolșevic și prin ce chinuri a trecut, nu era crezut de prea credulii basarabeni).

Ei bine, să revenim la raportul cu pricina, prezentând un mic rezumat. Scris pe 663 pagini de text mărunț, structurat pe trei capitole mari, introducere și concluzii (inclusiv cca. 20 de pagini dedicate represiunii comuniste în Moldova Sovietică – este un moment important, de recunoaștere a faptului istoric că locuitorii Basarabiei sunt priviți ca parte componentă a poporului român și ei trebuie tratați la fel), Raportul este un document foarte important pentru demascarea fărădelegilor regimurilor comuniste din România și nu numai. „*Recuperarea memoriei, dar și identificarea responsabilităților, sunt indispensabile funcționării unei comunități politice democratice*” [5] se constată în raport. Cum poate fi edificată în continuare o societate democratică (despre care ne vorbește atât de des conducerea comunistă de la Chișinău și cozile ei de topor), dacă unii din călăii de ieri, nomenclaturiști, care poartă răspundere de represiunile staliniste și brejneviste din Basarabia, se află în continuare la cârmă sau primesc pensii grase, iar unele din victimele lor (care mai sunt în viață) se bălăcesc în continuare în mizerie și desconsiderare. “*Pe plan global, peste o sută de milioane de oameni au fost victime ale acestui sistem. Chiar această cifră este una minimalistă. Numai în China, circa 70 de milioane au murit în timp de pace ca urmare a planurilor și strategiilor catastrofic-genocidare ale lui Mao și camarazilor săi de idei. În URSS, cel puțin 20 de milioane au pierit în sinistrul experiment bolșevic.*”

*Cartea Neagră a comunismului oferă probe zguduitoare privind dezastrul civilizațional al dictaturilor comuniste: s-a pierdut însăși noțiunea de umanitate prin ceea ce istoricul francez Alain Besançon a numit falsificarea Binelui” [5] se constată în Raport. Sunt niște cifre minimaliste, cum recunosc înseși autorii Raportului. Conform datelor istoricului rus Volkogonov numai în Rusia Sovietică și URSS numărul victimelor directe și indirecte atinge cifra de 60 de milioane. Raportul cuprinde un material factologic foarte important și ar fi oportună editarea lui într-o broșură aparte și răspândirea (pe gratis) cel puțin în toate bibliotecile din localitățile din Basarabia. Trebuie pregătit terenul pentru condamnarea oficială în viitor a crimelor regimului comunist din Basarabia. Luând în considerație că, deocamdată, foarte puțini vor avea posibilitatea să ia cunoștință cu acest raport mă voi opri pe scurt asupra celor mai importante momente ale raportului din compartimentul „**Represiunile comuniste în Moldova sovietică**”. „...basarabenii puteau să se identifice doar ca moldoveni după naționalitate. Cu alte cuvinte, Moscova a încurajat prin toate mijloacele ridicarea identității regionale la statutul unei identități etno-naționale. Respectiv, interesului geostrategic al Moscovei în regiune, în primul rând accesul la gurile Dunării și asigurarea securității portului Odesa, i se acordă o acoperire conceptuală aparent coerentă, potrivit căreia moldovenii ar constitui o națiune aparte, mai apropiată prin destin istoric și cultură de poporul rus, ucrainean și alte popoare sovietice decât de națiunea română... În ceea ce privește istoriografia actuală din Republica Moldova, majoritatea absolută a istoricilor, cu puține excepții, au abordat critic și au condamnat fărădelegile din perioada anilor 1940-1941 și 1944-1951, precum și tentativele sovietice de a crea o națiune moldovenească distinctă de cea românească” [5]. Oare aceasta nu este o confirmare în plus că cei, care promovează astăzi cu atâta îndârjire moldovenismul primitiv fac politica cercurilor rusești în zonă?! “Spre deosebire de România, în Republica Moldova după 1989 s-a acordat o atenție mai redusă recuperării memoriei victimelor regimului sovietic. Dacă în România există destule instituții și reviste specializate, care se dedică problematicii în cauză, în partea stângă a Prutului există doar două secții minuscule de cercetare în istoria postbelică, una la Institutul de Istorie al Academiei de Științe și alta la Muzeul Național de Istorie. Există o Asociație a Victimelor Regimului Totalitar Comunist din Moldova, condusă actualmente de Vadim Pirogan, dar activitatea acesteia nu reușește să aibă un impact important asupra societății.*

Memoria victimelor regimului comunist este întreținută mai ales în rândurile profesorilor de istorie din școli și ale elevilor datorită acțiunilor întreprinse de Asociația Istoricilor din Moldova (președinți din 1990 fiind, pe rând, Alexandru Moșanu, Ion Țurcanu, Pavel Parasca, Anatol Petrencu, noul lider din 2006 fiind ales Gheorghe Palade)” - se spune în continuare în Raport. „În urma semnării Pactului Ribbentrop-Molotov din 23 august 1939, Basarabia este revendicată de sovietici drept zona lor de influență. Astfel, la 28 iunie 1940, Armata Roșie ocupă Basarabia, precum și Bucovina de Nord și Ținutul Herței. Drept urmare, este creată Republica Sovietică Socialistă Moldovenească (R.S.S.M.) la 2 august 1940. Numai 6 din cele 13 raioane ale RASSM intră în componența R.S.S.M., iar județele basarabene Ismail și Cetatea Albă din sud și o parte a județului Hotin din nord sunt incluse în cadrul Ucrainei Sovietice. Basarabia cunoaște astfel încă din anii 1940-1941 experiența sovietizării și comunizării, unul din elementele centrale ale acestei experiențe fiind aplicarea terorii în masă față de clasele sociale indezirabile. Anexarea Basarabiei de către sovietici anticipează astfel instaurarea regimului comunist în spațiul românesc după 1944” [5]. Cine erau cei care realizau în primii ani directivele regimului de ocupație? Era partidul comunist, care „... din totalul comuniștilor basarabeni de 285 persoane în august 1940, 186 erau evrei, 28 ucraineni, 21 ruși și 21 români... Din circa 9 000 de comuniști din R.S.S.M. în 1941, aproape jumătate erau veniți din alte republici sovietice” [5]. Cum a lucrat acest partid inuman, continuator al căruia este partidul actual de guvernământ, ne demonstrează cifrele din Raport: „Primii, care au căzut victime ale regimului comunist au fost 1122 de persoane arestate în perioada 28 iunie - 4 iulie 1940... În următoarele luni au fost arestate alte circa 2000 de persoane În lunile iulie-noiembrie 1940 au fost repatriați în Germania circa 124 000 de germani basarabeni... Operațiunea majoră de arestare și deportare a fost stabilită pentru noaptea de 12 spre 13 iunie 1941. În raportul din 14 iunie 1941 despre rezultatele operațiunii, înaintat lui Stalin, Beria și Molotov, se constată că numărul celor arestați și deportați a scăzut de la cifra inițială de 32 423 de persoane la 31 419 (ca să vezi câtă mărinimie). După estimările guvernului antonescian, 97 la sută dintre cei arestați și deportați în 12-13 iunie 1941 erau români. În total, în primul an de ocupație sovietică au avut de suferit – prin arestare sau deportare - în jur de 90 000 de persoane reprimite, arestate sau deportate (conform arhivelor de la Moscova)” [5]. Perioada războiului -

oricât ar părea de ciudat - a fost pentru basarabeni mai liniștită. „Sovietizarea și comunizarea Basarabiei este reluată imediat după intrarea Armatei Roșii în provincie în martie 1944. În iarna anului 1946/1947 puterea sovietică a declanșat o foamete în masă cu scopul terorizării populației recalitrante. În total, după estimările făcute de istoricul Mihai Gribincea pe baza documentelor de arhivă, numărul victimelor foametei din anii 1946-1947 se ridică la cel puțin 216 000 persoane. Pentru prima dată în istoria provinciei au fost înregistrate cazuri de canibalism. Care erau cauzele foametei? Responsabilitatea factorului administrativ, a puterii sovietice în ansamblu, a fost recunoscută într-un tratat de istorie abia în plină Perestroikă, în 1988. Drept dovadă este faptul că în perioada foametei din cei doi ani, 1946 și 1947, au fost înregistrate 389 000 de cazuri de distrofie, dintre care 240 000 numai în perioada februarie-martie 1947” [5]. Nerealizând directivele partidului privind colectivizarea în masă a țăranilor, chiar și după aceste măsuri inumane, Kremlinul împreună cu ștabii locali pregătesc o nouă deportare. „Foametea, după cum am văzut, n-a convins țăranul să intre în colhoz. Ca și în alte regiuni anexate recent de Uniunea Sovietică, în R.S.S.M. a fost organizată o nouă deportare în masă, după modelul celei din iunie 1941. Acest eveniment tragic a început în noaptea de 5 spre 6 iulie 1949, la orele 2 de dimineață, și a durat până la orele 8 seara ale zilei de 7 iulie. Conform operațiunii „Iug” („Sud”), a fost înfăptuită strămutarea forțată în Siberia și Kazahstan a 35 796 de persoane, dintre care 9 864 de bărbați, 14 033 de femei și 11 889 de copii. Pe drept cuvânt, evenimentul a fost numit ulterior „cea mai mare deportare a populației basarabene”.... Acest lucru este adevărat mai ales în ceea ce privește efectul asupra ritmului de colectivizare în următoarele luni după deportare. Astfel, numai în lunile iulie-noiembrie 1949 cota gospodăriilor țărănești, care au intrat în colhozuri s-a majorat de la 32% la 80% din total, pentru ca să se ridice la 97% în ianuarie 1951” [5]. După rezolvarea mării probleme materiale – cea a colectivizării - ștabii de partid s-au apucat de rezolvarea problemei spirituale de formare a omului nou de tip sovietic, iar credința religioasă era un impediment serios în această direcție. Cât cinism se observă în acțiunile guvernării comuniste de restaurare a bisericilor și mănăstirilor, distruse și închise, transformate în depozite și grajduri de către mentorii lor de ieri. „...Ultima deportare în masă a populației basarabene a avut loc în noaptea de 31 martie spre 1 aprilie 1951 și a vizat, de această dată, elementele religioase considerate un

pericol potențial la adresa regimului comunist- stalinist. În cadrul operațiunii numite „Sever” au fost arestate și deportate 723 de familii, alcătuind 2 617 persoane...Care ar fi numărul total al victimelor regimului sovietic în fosta R.S.S.M.? Autorii Cărții negre a comunismului, citând o scrisoare a ministrului de interne al URSS către Stalin din 17 februarie 1950, menționează cifra de 94 792 de deportați din Moldova cu statut de „spețpereselenți” (deportați cu statut special) în gulagurile sovietice. Acest număr pare a fi cel mai aproape de adevăr, întrucât provine dintr-un document oficial și se apropie de numărul celor identificați deja și incluși în Cartea memoriei, departe de a fi completă, alte volume urmând a fi publicate. În ceea ce privește foametea din anii 1946-1947, Mihai Gribincea a calculat, pe baza documentelor de arhivă, numărul celor care au murit:” la 216 000 persoane” [5]. Constatările Comisiei pot fi continuate, dar, în final, aceasta remarcă faptul că „...Suferința unei societăți nu poate fi calculată și redată doar prin numărul victimelor, dar o estimare aproximativă se impune, mai ales când anumite categorii sociale, istorici militanți sau politicieni nostalgici tind să minimalizeze amploarea represiunilor comuniste” [5].

Evident, raportul Comisiei Tismăneanu este incomplet. O mare scăpare este că au fost analizate doar crimele comunismului în perioada 1945-1989. Dar tocmai perioada 1940-1945 pentru Basarabia a fost cea mai sângeroasă. Mii de intelectuali – floarea națiunii au fost lichidați în această perioadă. Și atunci ne punem întrebarea: va avea următorul parlament de la Chișinău, care va fi ales în toamnă, tupeul să nu accepte propunerile extrem de judicioase propuse de Comisia Cojocaru, instituită prin decret prezidențial de președintele interimar al Republicii Moldova Mihai Ghimpu?

Bibliografie:

1. **Eugen Livovschi.** Gulaguri de ieri..., în *“Literatura și Arta”*, 1994, 10 noiembrie.
2. **Eufrosinia Kersnovschi.** Scol’ko stoit chelovek. Moskva, 2007.
3. **Alexei Barbăneagră ș.a.** Memoria refugiului: Transferurile masive de populație în Moldova Sovietică. Chișinău, 2000.
4. **Victor Bârsan.** Masacrul inocenților. Bucuresti, 1993, p.18-19.
5. Raportul final al Comisiei Prezidentiale pentru Analiza Dictaturii Comuniste din Romania.
6. Raportul final al Comisiei Prezidentiale pentru aprecierea crimelor

- comuniste în Republica Moldova (Comisia Cojocaru).
7. **Vasile Balan.** A baștinei eternă amintire. Chișinău, 2007.
 8. **Regina Maria.** Povestea vieții mele. Chișinău, 1995.
 9. **Ion Agrigoroaiei, Gheorghe Palade.** Basarabia în cadrul României întregite 1918–1940, Chișinău, Ed. Universitas, 1993.
 10. **Gheorghe Oișoru.** Istoria totalitarismului în secolul XX.
 11. **Alexei Tutunaru.** Tezaurul României la Moscova. București 2003.
 12. **Mihail Gr. Romășcanu.** Tezaurul român de la Moscova. Ed. Saeculum, București, 2000, pg. 44-45.
 13. **Alexandru Bârlădeanu** despre Dej, Ceaușescu și Iliescu. Ed. Evenimentul Românesc, București, 1998, p.159-174.
 14. **Hannah Arendt.** Originile totalitarismului (traducere de Ion Dur și Mircea Ivănescu). București, Editura Humanitas, 1994.
 15. **Simion Ghinea.** Silogismul Slav. Col. Document.
 16. **Larry Watts.** Războiul ascuns dintre Pactul de la Varșovia și România. Publicat de Ion Coja. 12.2009.
 17. **Eugen Denize.** Comunismul românesc de la începuturi până la moartea lui Gh. Gheorghiu-Dej. Memoria, Revista gândirii arestate, Nr. 29.
 18. **Șerban Rădulescu-Zoner, Daniela Bușe, Beatrice Marinescu.** Instaurarea totalitarismului comunist în România, București, Editura Cavallioti, 1995.
 19. **Mikhail Heller, Aleksandr Nekrich.** Utopia in Power. The History of the Soviet Union from 1917 to the Present. New York. Summit Books, 1985.
 20. **Vasile Țăpordei.** Ani de Gulag. http://www.memoria.ro/?location=view_article&from_name=Interviuri+din+presa,+carti,+colecții+personale&cid=126&id=944&page=3
 21. **Tănase I.** Elite și societate. Guvernarea Gheorghe Gheorghiu-Dej. București, Editura Humanitas, 1998.
 22. **Carl Friedrich, Zbigniew Brzezinski.** Totalitarian Dictatorship and Autocracy. Cambridge, Mass., Harvard University Press, 1956.
 23. **Alain Besançon.** La falsification du Bien, Paris, Julliard, 1985.
 24. **Stéphane Courtois** et al. Cartea neagră a comunismului – Crime, teroare, represiune. București. Editura Humanitas, Fundația „*Academia Civică*”, 1998.
 25. Moscova 2-6-1947 (Strict secret) K-AA/CC113, indicația NK/003/47
 26. **Vasile Soare.** Prezența românilor în Kazahstan - istorie și destin, <http://www.gidromania.com/Articol.asp?ID=3170>, accesat în data de 09.07.2010.

2. PACTULUI RIBBENTROP – MOLOTOV PENTRU BASARABIA

2.1. Urgia sovietică în Basarabia la 1940

„În 1940-1941 în Basarabia au fost repetați anii 1937 și 1938, anii Marii Terori din Uniunea Sovietică, reluați apoi în anii postbelici”.

O scurtă informație despre primele victime comuniste aduse de Basarabia pe altar. **Prima ocupație sovietică (28 iunie 1940 – 22 iunie 1941).** În mai puțin de un an, peste 300.000 de persoane au fost arestate, deportate, ucise, aceasta reprezentând 12.23% din populația Basarabiei interbelice.

1. Arestări: - 48.000 persoane:

- Oameni politici, care militaseră pentru Unire, învinuiți de trădare, dintre care: 4 foști deputați din Sfatul Țării (Codreanu, Leancă, Secară, Catelli), 1 fost senator;
- Funcționari civili și militari – transferați la Tiraspol pentru siguranță;
- 40 elevi ai Colegiului Pedagogic din Orhei.

2. Deportări: – aproape 300.000:

- 135.000 persoane până în septembrie 1940 (în doar două luni);
- 19.200 persoane între octombrie - noiembrie 1940;
- 27.000 persoane în decembrie 1940;
- 100.000 persoane, începând cu 13-14 iunie 1941.

3. Uciși: – 30.000 prin împușcare sau tortură:

- Orchestra Simfonică a Basarabiei este ridicată pe 3 iulie 1940 din gara Chișinău la întoarcerea din turneu, dusă lângă Orhei și împușcată;
- 1.000 persoane (copii, femei, adulți) - împușcate lângă Odesa prin pereții de lemn ai unui tren de marfă, care-i transporta în Siberia;
- 450 persoane – găsite (multe mutilate) în gropile de la Consulatul Italian, Palatul Metropolitan, Facultatea de Teologie din Chișinău. Printre ei studenți, elevi, preoți, ceferiști;
- 87 persoane – la sediul NKVD, Chișinău (într-o groapă comună);
- 19 persoane – găsite la sediul NKVD-Cetatea Albă;
- 6 persoane – la sediul NKVD, Ismail (5 bărbați și o femeie).

4. TOTAL victime în prima ocupație sovietică: 330.000, inclusiv:

- Deportați: 300.000
- Uciși: 30.000

Doar într-un singur an cca. 12% din populația de atunci a Basarabiei a cunoscut pe pielea sa efectele noii puteri. Este foarte mult. Este un adevărat genocid. În spatele acestor cifre se află destine mutilate ale tinerilor, care nu și-au mai văzut visurile rerealizate, părinților, care nu și-au mai văzut copiii, copii care n-au mai cunoscut căldura părintească, fiind despărțiți de ei, oameni duși de pe meleagurile natale atât de dragi și calde în Siberia rece și străină, mulți dintre care nu s-au mai întors. „A urmat un an de bolșevizare forțată, cu deportări masive, execuții sumare, torturi și gropi comune. O avanpremieră tragică pentru ceea ce avea să fie soarta întregii Români” [1]. Istoricul basarabean P. Moraru prezintă dovezi și alte date concrete despre un Katyn românesc ocultat de sovietici și urmașii lor.

Chiar din momentul când cizma rusească a călcat pe pământul Basarabiei s-au început exterminările în masă, arestarea și deportarea așa-numitelor „elemente antisovietice” – intelectuali, lucrători ai cultelor, foști funcționari, foști membri ai partidelor politice, dar pur și simplu a tuturor celor care, în opinia autorităților, nu aprobau regimul, uneori chiar ajungând la absurd (de exemplu în cazul tânărului Vadim Pirogan – ce „dușman al poporului” putea fi un tânăr de numai 16 ani?). După revenirea autorităților române în Basarabia în a. 1941 au fost descoperite foarte multe urme ale grozăviilor sovietice: gropi comune, sute de cadavre mutilate. În apropierea satului meu de baștină, în s. Baimaclia, pe atunci centru raional, la 11 iulie 1941 (când a fost „eliberat”) a fost găsit un beci nemțesc, în care au fost descoperite cadavrele mutilate ale unor gospodari și intelectuali dispăruți din sat. Cine poate să ne spună exact câte mii de oameni au fost exterminați în primele luni ale așa-numitei „eliberări”? Este de datoria specialiștilor în materie să studieze această problemă, să scoată în vileag crimele comise, persoanele pătimite, dar și numele călăilor „Poporul trebuie să-și cunoască eroii, dar și călăii”.

Mii de crime au fost minutios documentate de autoritățile românești la finalul aceluia an de ocupație. Cu toate că nu există o înregistrare clară a numărului de deportați, cunoscutul istoric american *Larry Watts* estimează că „...între 100.000 și 500.000 de etnici români rămași în aceste teritorii au fost deportați de autoritățile sovietice în Asia Centrală și Siberia. Multe dintre aceste deportări au fost denumite realocări de muncă și mutări voluntare. De exemplu, în august 1940,

53.365 de tineri și tinere, predominant români (moldoveni) din satele basarabene, au fost trimiși la muncă forțată în alte zone ale Uniunii Sovietice prin ceea ce a devenit o realocare permanentă, Moscova plângându-se că ținta de 77.000 nu fusese atinsă. Preocuparea Moscovei pentru aceste operațiuni este sugerată de „alegerea” în Sovietul Suprem al RSS Moldova, la începutul lui 1941, a lui Stalin, Hrușciov, Molotov, Voroșilov, Kalinin și Timoșenco. În mai 1941, reprezentantul Moscovei în noua RSS Moldova a solicitat „deportarea în alte regiuni a 5.000 de „elemente contrarevoluționare” împreună cu familiile lor”. În noaptea de 12 iunie 1941, 5.479 de persoane au fost arestate „ca fiind membri ai organizațiilor contrarevoluționare și alte elemente anti-sovietice”, iar 24.360 de membri ai familiilor acestora au fost deportați. Deportatii erau încadrați la categoriile „membri ai organizațiilor contrarevoluționare și elemente anti-sovietice”, „evadați din URSS”, „repatriați din România” și persoane care „solicitară să fie repatriate în România”. Ei au fost trimiși în gulagurile din republicile Kazahstan și Komi, din Altai, Kirov, Krasnoiarsk, Novosibirsk și Omsk. În toată perioada 1940-1960, Moscova a continuat să facă publicitate, oferindu-le emigranților voluntari moldoveni să se stabilească oriunde în „zonele virgine” [2].

Date despre primele victime ale regimului comunist în Basarabia găsim și în Raportul final al Comisiei Prezidentiale pentru Analiza Dictaturii Comuniste din Romania, capitolul „Represiunile comuniste în Moldova Sovietică» redactat de istoricul basarabean Igor Cașu (p.581–582): „Primii, care au căzut victime ale regimului comunist au fost 1.122 de persoane arestate în perioada 28 iunie - 4 iulie 1940, constituind foști funcționari ai statului român sau suspecți de colaborare cu administrația română. În următoarele luni au fost arestate alte cca.. 2.000 persoane, majoritatea fiind lucrători ai căilor ferate, în care regimul sovietic nu avea încredere. Cele mai importante arestări ale populației locale vor avea loc în ajunul atacului german asupra Uniunii Sovietice din iunie 1941. Operațiunea majoră de arestare și deportare a fost stabilită pentru noaptea de 12 spre 13 iunie 1941, fiind vizate 32.423 de persoane din Basarabia, Bucovina de Nord și ținutul Herței. Dintre acestea, 6.250 urmau să fie arestate, iar 26.173 — deportate. În total, în primul an de ocupație sovietică au avut de suferit — prin arestare sau deportare — nu mai puțin de 86 604 persoane din Basarabia, Bucovina de Nord și ținutul Herței” [3]. Faptul că cifrele prezentate în cele trei surse diferă este explicabil din câteva

motive: în primul rând, este foarte greu de stabilit numărul real al victimelor din cauza metodelor utilizate de nkvdști, care, în multe cazuri, au știut cum să șteargă urmele; în rândul doi este factorul uman: diferiți istorici tratează unele evenimente diferit. De exemplu, observăm că în Raportul Tismăneanu nu este inclus numărul persoanelor mutate voluntar, „*invitate*” la lucru, care, de fapt era o formă ascunsă de deportare, numărul nemților „*repatriați*” care a fost de cca. 124000 de oameni, mulți din ei foarte buni gospodari. Istoricul american Larry Watts estimează numărul victimelor în limite mai largi – 100 000 - 500 000.

Toate relele căzute pe capul basarabenilor și bucovinenilor după 1940 sunt consecințe ale Pactului Ribbentrop – Molotov sau Hitler – Stalin, sau, mai corect, ale Protocolului secret adițional la acest Pact. Deportările masive în trei valuri în mod direct și al patrulea în mod camuflat (după 1953, care a fost cel mai masiv), războiul, foametea, colectivizarea forțată, deznaționalizarea – toate sunt consecințe ale Pactului criminal. Cum a lucrat acest partid inuman, continuator al căruia este partidul comuniștilor din Republica Moldova, demonstrează cifrele din sursele citate. Descrierea tuturor crimelor cunoscute ar reprezenta sute de volume.

Să încercăm să elucidăm doar unele din cele mai monstruoase crime (elucidate) ale acestor monștri cu chip de om. Organele sovietice de represiune au lovit cu bestialitate în pușinii intelectuali și fruntași ai vieții publice rămași între Prut și Nistru, condamnându-i la ani grei în gulagurile staliniste, soarta scriitorului Nicolae Costenco servind drept

Deținuți români în GULAG

exemplu dramatic al modului, în care Sovietele au urmărit să anihileze cugetul liber, au efectuat execuții sumare, dosind urmele asasinării a sute și mii de oameni nevinovați în subsolurile NKVD sau în gropile cu var. Omorurile în masă, impunerea unor taxe și impozite sufocante țăranilor, prigoana preoților și Bisericii, anularea

limbii române și interzicerea alfabetului românesc, inversarea scării valorilor și instaurarea unei atmosfere de frică și teroare generalizate au fost alte efecte ale actului de ocupație sovietică din 28 Iunie 1940.

Imediat după 22 iunie 1941 NKVD-ul a lichidat pe cei mai devotați reprezentanți ai poporului român din Basarabia. Problema ca atare încă urmează a fi cercetată. În R.S.S.M. au fost organizate 63 de batalioane de distrugere (istrebitel'nye), inclusiv un batalion alcătuit din 200 de oameni din Chișinău. Către 25 iunie 1941 Comisariatul militar din Chișinău a mobilizat în Armata Roșie peste 10 mii de oameni. Aici s-au organizat primele regimente de voluntari, care se ocupau cu teroarea populației, distrugerea uzinelor, fabricilor și clădirilor. Comandant al acestui regiment a fost numit P.A. Orlov, ministrul adjunct al NKVD-ului din R.S.S.M., iar comisar a devenit un oarecare I.A. Muhin, specialist în mișcarea subversivă din R.S.S.M.. 480 de comuniști au fost antrenați în luptă cu populația locală. În pădurea mănăstirii Căpriană au fost uciși peste 30 de ostași români, parașutați în această localitate. Au fost terorizate și împușcate mai multe persoane la stația Revaca. În regiunea străzii Miorița au fost împușcați peste 300 de oameni nevinovați (AOSPRM, D.153, inv.1, d.281, R.1-3). Agentura MGB-istă (Nik. Grițko, V. Nedoruban, M. Petrov ș.a.), la începutul lunii iulie 1941 a trecut Prutul cu misiune de spionaj împotriva României. Mai târziu, în septembrie - octombrie 1941, spionajul și colectarea datelor în spatele Armatei Române era coordonat de Lucheria Repida. Această femeie a comis cele mai mari crime de trădare împotriva neamului românesc. De la 28 iunie 1940 și până la 30 iulie 1941 din Basarabia au fost deportați, maltratați, condamnați peste 250.000 de oameni nevinovați. În lucrarea [4, p. 99] se specifică faptul că *„...numai la 12-13 iunie 1941 din Chișinău au fost ridicați și deportați peste 25.000 de oameni, inclusiv E. Catelly, N. Secară, Gr. Turcuman etc. După 22 iunie 1941 mulți dintre aceștia au fost uciși. La sediul NKVD de pe Strada Viilor au fost găsite corpurile neînsuflețite ale românilor Ion Teslaru, Ilie Banu, Ene Truscă, Nicolae Schiba, Teodor Guțu, Petre Țanțu, Pavel Țanțu, Vlad Cerneavski, David Filipenco”*.

Imediat după ocuparea Basarabiei, la 28 iunie 1940, comuniștii au perseverat în a instaura „*viața nouă*” în sensul, pe care îl înțelegeau ei: arestări, deportări, execuții, toate fiind menite să-i asigure viitoarei guvernări liniștea pentru mulți ani înainte. Acest lucru se petrece la 1940, când situația „*favorabilă*” (democrația europeană era călcată de cizma germană și nu putea să-și apere foștii aliați) i-a permis Rusiei

Sovietice să-și satisfacă poftele, când sub același pretext, fortificat și de falsul motiv molotovist precum că Basarabia ar fi fost populată preponderent de ucraineni, Basarabia este alipită la R.A.S.S.M. Dacă România ar fi opus rezistență și s-ar fi opus ultimului din 26 iunie 1940, URSS ar fi anexat întreg teritoriul fostei Țării Moldovei. Motivul invocat de conducerea stalinistă despre unirea moldovenilor de pe ambele maluri ale Nistrului este un fals camuflat (cam cu aceeași termeni jonglează astăzi conducerile oficiale ale Rusiei și Republicii Moldova comuniste), deoarece în afara așa numitei R.S.S.M. au rămas imense teritorii din Basarabia de nord și de sud, Bucovina și practic 2/3 din teritoriul fostei R.A.S.S.M. Drept confirmare că anume teritoriul dintre Nistru și Prut cu o populație și suprafață mult mai mari a fost anexat la teritoriul din partea stângă a Nistrului (numite astăzi Transnistria) este și faptul că întreaga conducere a R.S.S.M. nou formate a fost adusă de la Tiraspol (chiar și comuniștii, care au activat ilegal pe teritoriul Basarabiei contra Regatului, nu au fost incluși în noua conducere). Drept confirmare ași aduce aici câteva extrase din Buletinul nr. 4 al primei sesiuni a sovietului suprem al R.S.S.M., ședința a 6 din 11 februarie 1941, la care a fost format guvernul. Salogor (moldovean din talpă?), prin secretar al PCM a propus următoarea componență a guvernului: *președinte al Consiliului de Comisari Norodnici (miniștri) – Constantinov Tihon Antonovici; Rudi Gerasim Iacovlevici – vicepreședinte; Ilinskij Fiodor Grigorievici – vicepreședinte; Butco Andrei Haritonovici – vicepreședinte și comisar al controlului de stat; Antoseac Gheorghii Fiodorovici – vicepreședinte și președinte al Comisiei de Stat de Planificare, și comisari ai poporului (miniștri): al industriei alimentare – Pocotilov Petr Iacovlevici; al industriei forestiere – Diacenco Luca Stepanovici; al pământului (agriculturii) – Kovali Nicolai Grigorievici; al finanțelor – Mozolevschii Nicolai Nicolaevici; al comerțului – Akimov Grigorii Grigorievici; al justiției – Gonța Feofan Semionovici; al afacerilor interne – Sazykin Nicolai Stepanovici; al sănătății – Babanov Ilia Panteleimonovici; al gospodăriei comunale – Șevcenco Alexei Petrovici; al educației – Forș Valentin Fiodorovici; al industriei locale – Popovici Vasilii Ivanovici; al asigurării sociale – Varvarețkaia Anna Nicolaevna; al transportului auto – Lukianov Alexandr Ivanovici; emisar al comisarului poporului al colectării al URSS – Moskovko Ivan Ivanovici; emisar al comisarului poporului al comunicațiilor al URSS – Kușnariov Iakov Tihonovici. Tot atunci a fost aprobată unanim componența Judecătoriei Supreme a*

R.S.S.M.: *Verlan Efim Macarovici – președinte; Prațevici Serghei Mihailovici – vicepreședinte; membri: Oprea Martian Romanovici; Voloșin Mihail Avtonomovici; Lipp Mihail Bențianovici; Aseev Evdochia Andreevna; Usov Pavel Fiodorovici; Fomin Varvara Kuziminicina; Vengherțev Vladimir Ivanovici.* Las pe sama cititorilor să stabilească câți moldoveni au fost numiți în primul guvern al R.S.S.M. Pe timpuri în popor circula o zicală *“Dacă vrei să fii ministru, trebuie să fii de peste Nistru”*. Această practică a continuat până prin anii 80 ai secolului trecut.

„*Experimentul*” a durat până în a doua jumătate a lunii iulie 1941 când, odată cu instaurarea administrației românești în Chișinău, s-au întreprins măsuri pentru a identifica unele crime ale regimului sovietic, locurile de masacru în masă a oamenilor nevinovați. Cu toate că bolșevicii au încercat să distrugă orice urmă, documentele de arhivă arată că unul dintre aceste locuri a fost clădirea fostului Consulat italian din str. Viilor – actualul teritoriu al așa-numitei estrade de vară din str. Alexe Mateevici, din imediata apropiere a Academiei de Muzică, Teatru și Arte Plastice. În acel imobil NKVD-ul și-a instalat sediul între 28 iunie 1940 și iulie 1941. Publicăm mai jos spicuiri din rapoartele semnate de chestorul poliției și șeful Biroului Siguranței din Chișinău, informații redactate pe urme proaspete, din care desprindem primele mărturii documentare privind atrocitățile sovieticilor în Basarabia. Imaginile completează documentele. Un prim raport al Chesturii poliției municipiului Chișinău, Biroul Siguranței este datat cu 31 august 1941:

Călău nkvdist împușcând doi deținuți în parcul din Valea Morilor.

„*Făcând informații și cercetări pentru a se stabili locul de înhumare a victimelor politice ale terorii roșii, am putut stabili în ziua de 30 august 1941 următoarele: În localul fostului Consulat Italian de pe str. Viilor în prezent ars complet [nu s-a păstrat nicio imagine a imobilului - n.n.], în partea din fund a curții, în apropierea unui beci, într-un loc viran camuflat cu*

scânduri înalte în parte arse, se găsesc două gropi mari, proaspete, în care se află îngropați mai mulți oameni împușcați în timpul retragerii din Chișinău a trupelor roșii. S-au găsit și două târgi pline de sânge cu urme de gloanțe la extremități, ceea ce denotă că persoana pusă pe targă, dacă mai avea convulsii, i se trăgeau focuri de revolver în cap, pentru a se asigura că este moartă (loviturile de armă se văd la capătul târgii). De asemenea, s-au găsit mănușile lungi de piele pline de sânge, cu care se ridicau cadavrele însângerate și se aruncau în groapă. Execuția se făcea în beciul consulatului, unde sunt urme evidente de aceasta și unde s-au găsit și cele două târgi și mănușile. În tot locul înconjurat cu gard și care are o suprafață de circa 150/160 metri pătrați, se găsesc cadavre. După aspectul stratului superficial de cadavre (îmbrăcămintea indică persoane de bună condiție socială), și din informațiile culese reiese în mod neîndoielnic, că printre morți ar fi și multe persoane, dintre cei socotiți dispăruți sau deportați, fruntași ai luptei naționale, care au fost executați în secret” [5].

Câteva momente din raportul chestorului poliției Maior Vasilache, Șeful Bri. Siguranței Comisar Tr. Andreescu: „În timpul stăpânirii rusești, aici își avea sediul biroul central al serviciului NKVD local și aici se făceau ultimele și cele mai riguroase cercetări, pentru deținuții politici. Urmează a se face deshumarea cadavrelor pentru identificarea celor ce au fost victime ale terorii bolșevice în acest oraș...Din informațiile culese și din cercetările făcute, rezultă că execuția se făcea după sistemul Ceka, prin împușcare pe la spate, în cap, de către doi călăi, care executau atribuțiunile în mod consecutiv. S-au mai găsit și o căldare și un panou de carton, cu numeroase perforări, care din cercetări, era folosit pentru exerciții de tragere în vederea execuției. Lovituri de gloanțe și câteva proiectile se mai află și azi în peretele subteranei, unde se făceau împușcările.

...În asistența delegațiilor autorităților locale interesate în cazul celor executați de soviete și îngropați în grădina fostului Consulat Italian din str. Viilor, s-a procedat azi 5 septembrie 1941, cu o

Cadavre ale victimelor comuniștilor în Basarabia.

echipă de lucrători, la deshumarea cadavrelor. Până seara s-au scos 32 de cadavre de bărbați și tineri elevi, care după aspectul corporal și al îmbrăcăminteii par a fi intelectuali și studenți sau elevi din localitate. Victimele, în majoritate, au fost executate prin împușcare în cap, din spate. S-a constatat de asemenea că împușcarea s-a făcut în serie, iar cadavrele au fost aruncate în stare muribundă în gropi, în dezordine. Deshumarea continuă.

...În continuarea cercetărilor persoanelor executate de soviete și îngropate în grădina fostului Consulat Italian din strada Viilor, până în seara de 6 septembrie 1941, s-au dezgropat 85 cadavre. După actele găsite la ei, în majoritate sentințe de condamnare, s-au identificat numiții: Teslaru Ioan, Banu Ilie, Doroftei Dionisie, Trușcă Ene Grigore, Schiba Nicolae, Vieru Dimitrie, Guțu Teodor, toți foști în serviciul CFR și condamnați în ziua de 3 iunie 1941 la 25 ani închisoare. De asemenea, sau mai identificat următorii: Filipenco David, Melentevici,

O victimă a nkvdștilor cu mâinile legate la spate.

Cernevschi Vlad și Șevenco. Deshumarea continuă.

...Efectuându-se deshumarea, s-au scos din gropi comune un număr de 75 de cadavre, până în seara zilei de 7 septembrie, când s-a întrerupt lucrul. După actele găsite la ei – în majoritate, sentințe de

condamnare – s-au identificat numiții: Țanțu Pavel și Țanțu Petru (primul - funcționar la postul de radio local, iar secundul - învățător), fiii fostului prefect de Lăpușna Vasile Țanțu și maior în regimentul moldovenesc, preotul Tudorache Nazarov, subdirector la banca orașului, informator C. III, Trușcă Ene Grigore, Schiba Nicolae, Vieru Dumitru, Guțu Teodor, căpitan pensionar, Roșca Ilarion, șef de secție de jandarmi în comuna Strășeni, Suruceanu (fără alt nume, deoarece nu s-a putut ceti pe sentință), Popescu Ioan, funcționar comunal și Bădăluță, fost primar în comuna Durlăști. Dintre cadavrele neidentificate se observă un cadavru îmbrăcat în rasă preotească, elevi de liceu, identificați după șepci, studenți și restul de cadavre, după

îmbrăcămintе, par a fi oameni intelectuali... Dintr-o groapă au fost scoase 15 cadavre, dintre care unul a fost identificat după sentință, a lui Cernevschi Vladimir, fost șef de secție de gardieni publici la Chestura Poliției Chișinău, ceilalți neidentificați. Toți sunt legați la mâini, iar Filipenco, fost agent la Corpul III Armată, are și picioarele legate. Sentințele au fost date de Tribunalul Militar al NKVD-ului, semnate de colonelul Zonov și sergenții Grigorenco și Gucianov, iar secretar Gruzinski. Cadavrele au fost ținute expuse la dispoziția publicului, pentru a se putea identifica după ce au fost dezinfectate de medicul legist Filatov Petru.

...În ziua de 8 septembrie 1941, orele 12 s-a oficiat un serviciu religios, de un sobor de preoți în frunte cu I.I.S.S. Mitropolitul Bălan al Ardealului și S.S. Efreim locotenent mitropolitan al

Trupuri practic neîngropate – victime ale călăilor sovietici, care s-au retras în grabă.

Basarabiei. Au asistat șefii autorităților civile și militare și un numeros public, printre care și familiile îndoliate ale victimelor, ce au putut fi recunoscute. Cadavrele au fost băgate în sicrie de lemn, împodobite cu flori și așezate pe care cu boi, în formă de cortegiu. Cortegiul a fost precedat de un grup de tineri cu flori, reprezentanți ai comunelor învecinate, cu pancarte ocazionale. A cuvântat după efectuarea serviciului religios I.P.S.S. Mitropolitul Bălan, preaslăvind jertfa celor ce au căzut victime terorii roșii luptând pentru cauza românească. În mormântarea s-a făcut la cimitirul ortodox, într-un loc rezervat pentru aceasta” [6].

Aceste rapoarte vorbesc doar o infimă parte din atrocitățile comuniștilor în Basarabia, iar lista celor executați la sediul NKVD rămâne a fi identificată. Mihai Tașcă, dr. în drept secretarul Comisiei prezidențiale pentru studierea și aprecierea regimului comunist totalitar din Republica Moldova [7].

Pe lângă masacrul populației civile regimul comunist a folosit tactica „pământului pârjolit” la retragerea lor în 1941, distrugând toate bazele economice normale, introdusese sistemul colectivist, care suprimase „cadrele și elementele structurale ale unei vieti economice

legate organic de realitati". Dupa cum scria ziarul „Curentul” (din 7 noiembrie 1942), „...bolșevicii își făcuseră o religie din a distruge, substituind valorile lor negative temeinicelor așezări de civilizație. În economie, în comerț, industrie, agricultură, dezordinea nu era întrecută decât de cupiditatea antreprenorilor; nu se facea nimic, iar unde se facea ceva, era fie exploatând neomenește materialul uman, fie urzând noi și noi mijloace pentru un plan vast de distrugere generală. În locul zidirii propriu-zise, rușii au preferat metoda comodă a transformărilor, instalându-se săli de spectacole în bisericile noastre” [8].

Deosebit de grav prin numărul victimelor a fost și așa numitul „Masacrul de la Tatarca” (o localitate de lângă Odesa), investigat de experții de la Katyn. Putem doar presupune că printre victimele de la Tatarca s-ar fi aflat și deținuți basarabeni și bucovineni de la Tiraspol, dar și de la Chișinău. Pentru identificarea și stabilirea cauzelor exacte ale morții acestora, a fost instituită o comisie specială, condusă de dr. Alexandru Birkle, medic legist din București - care de curand revenise de la Katyn, unde, alături de alți experți europeni, investigase cazul masacrării de către sovietici a cca. 40.000 de militari polonezi. Dr. Birkle fusese și la Vinița, unde, la fel, se descoperisera gropi comune cu jertfe ale totalitarismului bolșevic. Din Comisie mai faceau parte dr. C. Chirilă, subdirector al Sănătății din Guvernământul Transnistriei, și câte un reprezentant al primăriei municipiului Odesa, al Inspectoratului de Jandarmi Transnistria, al armatei germane și al Universității din Odesa. La 6 august 1943, medicul legist Alexandru Birkle a prezentat „Raportul medico-legal provizoriu asupra cercetărilor de la Tatarca”. „Potrivit documentului, până la acea dată, fuseseră descoperite 42 de gropi comune și reperate încăp 10-20. În fiecare groapă se aflau aproximativ 80 de cadavre, adică în total cca. 3500 de cadavre. Din cele 516 cadavre exhumate, 486 fuseseră examinate medico-legal, iar concluziile, care se impuneau, erau că victimele au fost împușcate cu revolvere militare sovietice 3,5-5 ani în urmă” [1].

Acesta a fost doar începutul celei mai mari exterminări a populației pașnice a Basarabiei. Ulterior au urmat deportările în masă, foametea organizată, colectivizarea forțată ș.a.

2.2. Primul val de deportări din 13 iunie 1941

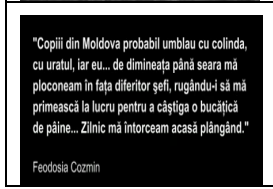
*„Mereu bătuți și înjurați. Lacrima lor n-avea cuvinte.
Avem părinți, avem și frați. Azi în Siberii prin morminte”
(V. Bardă în „Scrisoare din Basarabia”).*

În urmă cu aproape 70 de ani, în noaptea de 12 spre 13 Iunie 1941, plânsul și jalea s-a așternut peste Basarabia. Fruntea comunităților locale, pilonii de rezistență din tată în fiu ai satelor noastre moldovenești, ucrainești, găgăuze, bulgărești, ruse sau mixte, ai târgușoarelor evreiești, familii întregi, bărbați, femei, copii și bătrâni, din Basarabia și până în Nordul Bucovinei, au fost urcați cu baionetele la spate în vagoanele de vite și duși spre întinsurile Siberiei, de unde mulți nu s-au mai întors. Documentele de arhivă consultate de membrii Comisiei relevă date cutremurătoare: până și noi-născuții în „bou-vagonul” sovietic erau trecuți și ei, alături de părinții lor, pe lista „*dușmanilor poporului*”(!..). Operațiunea de deportare a fost inițiată, autorizată și supervizată de Biroul Politic al CC al PC(b) din toată Uniunea, iar structurile de partid, de Securitate și de Interne ale URSS și ale R.S.S.M. au fost baza logistică a mecanismului represiv. „În noaptea de 12-13 iunie 1941 (simultan cu represiunea din Țările Baltice), au fost arestate și deportate în Siberia și Kazahstan, 18392 persoane din R.S.S. Moldovenească, iar din celelalte părți ale Basarabiei ca și din Bucovina de Nord (teritorii ocupate de URSS și incluse în R.S.S. Ucraina), alte 11 844 persoane (97% din aceștia-români). Ceea ce e interesant este faptul că aceste deportări în masă aveau loc cu două săptămâni înainte de Operațiunea „Barbarossa”, prin care Hitler încălca înțelegerea cu Stalin” [9].

Cu regret, o parte din executanții operațiunii de deportare din 12-13 iunie 1941 au fost recrutați dintre localnici, în marea lor majoritate, elemente de clasă, care urmăreau un beneficiu strict personal. Drept răsplătă stăpânii lor (regimul sovietic) i-au făcut președinți de soviete satești, secretari ai sovietelor satești, activiști de tot soiul, komsomoliști, membri de partid. Goliciunea și prostimea triumfa. Anume acești lachei

au fost executorii fideli ai planului diabolic al regimului sovietic de exterminare a celor mai buni gospodari și intelectuali basarabeni. Ei au fost cei care alcătuiau listele așa-numiților „culaci” (cei mai buni

gospodari ai satelor pentru a le lua averile). Ei au fost cei care cotrobăiau prin poduri, șoproane și alte locuri dosite, măturând totul, lăsând în urma lor copii înfomețați și bătrâni în lacrimi. Ei au fost acei care au intrat primii în kolhozuri – această formă anacronică de gospodărire a pământului – un fel de robie rurală, importată și implementată de ruși, și modalitate lejeră de însușire a bunurilor materiale produse de țărani (de la cei individuali era totuși mai greu de făcut acest lucru) de către funcționăria sovietică (se vorbește că pe la sfârșitul anilor 1970 numărul lor atinse cifra de 18 mln în fosta URSS). Pentru bunii gospodari, pentru adevărații intelectuali au venit timpurile lui antihrist. Nori grei au acoperit cerul senin de vară al Basarabiei. Anul 1940 a pus începutul calvarului acestei frânturi de popor. Doamne, câte familii distruse, câte destine (în special de copii) mutilate, câte speranțe nerealizate a adus această așa-numită eliberare de sub „jugul moșierilor români”, această ciumă a secolului XX. Despre aceste lucruri s-au scris multe atât de istorici, cât și de cei, care au trecut prin mașinăria diabolică a deportărilor și gulagurilor. Un material factologic deosebit de important din perioada nominalizată sunt lucrările lui Valeriu Pasat, fost ministru al fostului KGB din Republica Moldova [10,11]. Intuiesc o reacție negativă din partea unor cititori (am și eu unele rezerve pe marginea mai multor comentarii ale autorului), însă, în opinia mea „nu contează de ce culoare e pisica, important e să prindă șoareci”. Cărțile sunt în mare parte o culegere de documente inedite, practic toate cu grif „Secret”, „Strict secret”, care oglindesc cu lux de amănunte acea

perioadă tragică pentru Basarabia. Dl Pasat a avut acces la arhivele secrete atât de la Chișinău, cât și de la Moscova și este meritul lui că le-a scos la lumina zilei, argumentând prin documente caracterul criminal al regimului de ocupație sovietic din Basarabia postbelică. Altcineva n-ar fi putut să facă acest lucru.

Am considerat oportun să fac cunoscute unui cerc mai larg de cititori, desigur cu foarte mari comprimări de text, atrocitățile comise de regimul sovietic în acea perioadă (și nu numai) și cel de astăzi, care se declară continuatorul liniei p.c.u.s. în problema edificării societății comuniste – o idee pe cât de frumoasă, pe atât de utopică. Dar să ne oprim la unele crâmpie din unele documente mai semnificative, spicuite din cărțile nominalizate. Pentru o mai bună prezentare a materialelor vom împărți documentele în trei părți: perioada deportărilor din 1940-1941; foamea și deportările din 1946-1949 și deportările din 1952 (cum, de altfel, sunt împărțite în cărțile nominalizate).

Una dintre cele mai mari deportări din Basarabia și Bucovina a fost așa-numita repatriere a nemților în urma înțelegerii dintre guvernele Germaniei fasciste și URSS comuniste. Interesul era din ambele părți. Și unii și alții se pregăteau de război. În rezultat, într-o perioadă extrem de scurtă (doar de câteva luni) au fost repatriați cca. 124000 nemți. O bună parte au fost forțați să se repatrieze, conștientizând faptul că dacă rămân vor fi considerați de ambele guverne „elemente dușmănoase”. Vă puteți da seama ce lovitură asupra economiei Basarabiei a avut această acțiune a Moscovei, luând în considerație că practic toți nemții erau buni gospodari și jucau un rol pozitiv în dezvoltarea economică și culturală (erau un exemplu demn de urmat și de către băștinași), în special în zona rurală. Fiind luați sub scutul Germaniei, nemții au scăpat de exterminări în masă, ceea ce s-a întâmplat cu o bună parte a românilor basarabeni, neocroțiți de nimeni de urgia comunistă.

Au fost deportați fiindcă părinții lor au fost intelectuali.

Pe parcursul perioadei 28 iunie 1940-13 iunie 1941 căpcăunii din Kremlin și slugoii de pe loc au pregătit minuțios așa-numita operație „...Po iziatii antisovetskogo elementa v Moldavscoi SSR, Cernovițcoi i

Izmail'scoi oblasteah” (...referitor la scoaterea elementelor antisovietice în R.S.S.M. și regiunile Cernăuți și Ismail). Am căutat în dicționare sensul cuvântului „*iziatie*” și am găsit următoarele sensuri: retragere (din circulație a unor obiecte); confiscare (a unor obiecte) etc. După

Copii deportați privesc cu tângă
meleagurile părăsite prin ferestruica bou-
vagonului sovietic.

cum vedeți, oamenii pentru acei neoameni erau niște obiecte, niște animale.

Conform directivei Comisariatului norodnic al afacerilor interne și a Comitetului norodnic al securității de stat din 4 iulie 1941, „...bărbații și femeile, vârsta cărora depășește 60 de ani, nu urmează să fie deportate...La deportare deportaților li

se oferă 48 de ore pentru a se pregăti sub semnătură de a nu părăsi teritoriul, în care locuiesc”. Cum însă s-a întâmplat în realitate? Din cartea [12] spicuim că Ghiță Danalache, un consătean de al meu, deși avea 84 de ani, a fost deportat, iar oamenii erau ridicați în toiul nopții, fără a li se permite nici să ia cele mai necesare lucruri. Cunoscuta duplicitate comunistă: una spun și alta fac.

Operația s-a început la ora 2 și 30 minute în noaptea de 12 spre 13 iunie 1941. Conform „*Adendei la informația privind rezultatele operației de scoatere a elementelor antisovietice*”, alcătuită de locțiitorul comisariatului norodnic al securității de stat al URSS Kobulov din 14 iunie 1941, adresată t. Stalin, Molotov, Beria, din Republica Moldova au fost ridicați 29839 oameni, dintre care au fost arestați 5479 oameni și deportați 24360 oameni. Trebuie de menționat faptul că în diferite documente cifrele sunt diferite. De exemplu, din „*Informația nr.1 despre mișcarea garniturilor de tren speciale*” din 16 iunie 1941 cu grif „strict secret”, făcând un calcul al numărului persoanelor transportate de cele 33 de eșaloane, s-a primit 35017 oameni. Aceasta vorbește despre faptul că deportarea a fost efectuată în mare grabă.

Pentru aceste zeci de mii de oameni, majoritatea dintre care femei și copii, încărcăți în vagoane pentru vite, care erau transportați spre locurile de deportare timp de 2-3 săptămâni, pe o căldură insuportabilă, fără o elementară asistență medicală, s-a început adevăratul calvar. Iată unele secvențe din amintirile unei jertfe a deportărilor și martor ocular, dna E.Kersnovski: *„Printre cei care au fost încărcăți în vagoane erau astfel de elemente antisovietice: o femeie gravidă cu vreo 10 copii semigoii; o învățătoare dintr-o școală profesională; un bătrân semiviu; un copil de vreo 10 ani, luat fără părinți, deoarece se afla în ospăție la bunica; 2 domnișoare surori în rochițe pentru bal și în pantofi albi, luate direct de la serata de absolvire...Țin minte gloata de soldați, răcnete, înghesuiala insuportabilă din vagonul plin cu oameni dezorientați...nenorociții nu înțelegeau pentru ce s-a prăbușit asupra lor această pedeapsă cruntă, rupți din mediul lor obișnuit, pierzând totul ce au agonisit timp de o viață...”*. Nu pot fi numiți oameni cei care au făcut acest lucru. Și când te gândești că pe unii dintre ei îi mai poți întâlni și astăzi pe străzile Chișinăului sau la manifestațiile, organizate de conducerea comunistă, cu prilejul mării eliberări sau a armatei sovietice.

La locurile de destinație, absolut nepregătite pentru trai (lucru menționat în diverse documente), deseori bieții oameni erau descărcați direct în pădure, departe de localități și sub cerul liber. Lucrul acesta, vrând-nevrând îl recunoșteau și autoritățile după unele controale. Astfel s-au început chinurile de supraviețuire, de umilință, de luptă pentru existență, care pentru marea majoritate au durat cca. 15-20 de ani, cu excepția celor, oasele căroră au rămas pe veci în pământul rece siberian. În continuare vom prezenta doar câteva mărturii ale celor, care au trecut prin infernul deportărilor staliniste.

După ce au ocupat Basarabia, sovieticii l-au arestat pe Grigore Scafaru și l-au deportat pe viață, cu patru copii mici și doi părinți în vârstă. O pagină amară din viața doamnei Valentina Scafaru-Sturza sunt zilele de 13-14 iunie 1941, pe care – la fel ca și ziua, în care regele României venise la Chișinău – nu le va uita niciodată: *„Am lăsat toată gospodăria, casa din localitate, restaurantul, totul, după ce rușii au ocupat Basarabia în 1940, pentru că tata ne pregătise moral că acești ruși nu mai sunt ca aceia de acum 25 de ani, ei sunt comuniști, și am plecat la casa noastră din vie. Eu, frații, mama și bunicul eram la casa,*

pe care o pregăteam pentru trai, când a venit bunica cu căruța și ne-a luat pe toți în sat, fără a ne spune nimic. Era ziua de 13 iunie 1941. Deși copil, totuși am înțeles că s-a întâmplat ceva; maturii păstrau o liniște înfiorătoare. Ajungând acasă, nu l-am văzut pe tata, spunându-ni-se că e în casă, arestat și cercetat de soldați. Mama, bunica, eu, sora și frații, toți plângeam, neînțelegând ce se întâmplă. Abia la ora 16.00 tata a ieșit din casă, înconjurat de doi soldați. Unul dintre ei ne-a spus: „Vă ducem în altă parte. Luați ce-i pe voi și puțină mâncare!” Mama a luat niște fasole, făină, brânză de oi. A vrut să ia o mașină de cusut, însă nu i-au permis. La 16.30 toți opt am fost urcați într-o trăsură. Se adunase la casa noastră multă lume din sat, speriată și curioasă, în același timp. Și bunicii mei din partea mamei au venit, aflând tragedia. Pentru ei această zi a însemnat o mare lovitură, căci trei dintre copiii lor au fost deportați: mama mea, cu toată familia, sora mamei – Ciobanu Maria –, cu soțul și cinci copii, și fratele mamei – Pojoga Tudor –, cu soția și doi copii. Am fost duși pe imășul satului, unde mai erau câteva familii: a directorului școlii, două familii de evrei și încă o familie, pe care eu nu o cunoșteam. În total, atunci au fost deportate opt familii din Ciuciuleni. Noaptea târziu, am fost duși la Strășeni, unde am fost urcați în vagoane de vite. Pe jos erau așternute paie, era foarte aglomerat și aproape că nu puteai respira. Noaptea ne-au dus la Tiraspol. Când am trecut Nistrul, la Tiraspol, toți bărbații au fost coborâți din vagoane. Ni s-a spus că ei vor merge înainte să ne pregătească casele, unde suntem așteptați. „Sașa, ai grijă de copii!...”, a reușit să strige tata, cu lacrimi în ochi, căci, probabil, înțelegea că minciuna dulce a bolșevicilor ascundea un adevăr dramatic. Acest adevăr a devenit cunoscut soțiilor a doua zi, căci dimineață m-am trezit într-un vuiet infernal de bocete ale femeilor. Am înțeles că l-am văzut pe tata ultima oară... Comuniștii întotdeauna au mințit, de acest lucru m-am convins pe tot parcursul vieții. Trenul a pornit, iar femeile plâneau și cântau „La Nistru la mărgioară...” – era o imagine care m-a marcat pentru toată viața. Am mers mult timp, vreo două săptămâni. Ne alimentam cu pește sărat și o cană de apă pe zi. La întrebările noastre, unde ne duc, ni se răspundea: „n-aveți grijă!”. La fiecare stație de trenuri, erau coborâte câteva familii din vagon. Ne-a venit și nouă rândul, la Tereniuzeac (Kazahstan). Am locuit într-o cameră comună câteva familii. Lucram la

gară. Am trecut prin umilințe de neînchipuit, dar aceasta e o poveste aparte. Când frontul a ajuns la Stalingrad și a început retragerea trupelor germane, noi ne-am retras cu ei. În 1944 am trecut Nistrul. Mama a căzut în genunchi și a sărutat pământul, zicând: „Acesta e pământul nostru basarabean!” Am ajuns la Bălți și de acolo am mers pe jos până la Ciuciuleni. Am trecut și de al doilea val de calvar – foametea din 1946-1947. Dacă nu au putut să ne distrugă prin foamete, am fost deportați a două oară în 1949...”

2.2.1. Istoria zguduitoare a unei victime deportate a regimului comunist - Eufrosinia Kersnovski

„Comunismul ca și fascismul se bazează pe o ideologie criminală, antiumană. Pe când să așteptăm un proces asupra comunismului similar cu cel de la Nurnberg”.

Se consideră că Evul Mediu a fost cel mai dominat de cruzime, de utilizarea celor mai diabolice metode de exterminare a celei mai performante creații a lui Dumnezeu – omul. Inchiziția și-a avut metodele ei (arderea pe rug, schingiuire cu arsenale întregi de scule etc.). Unii regi și domnitori ai statelor europene, se întreceau și ei, uneori, în crearea unor metode noi (de ex. trasul în țeapă, practicat de Vlad Țepeș, trasul pe roată ș.a.). Însă metodele practicate de Ioan cel Groaznic în perioada domniei sale erau ieșite din comun, la prima vedere imposibil să fi fost inventate de mintea unui om sănătos (aruncarea victimei în ghearele a câtorva urși special dresați și ținuți flămânzi; ciopârțirea victimei pe bucăți, afundarea lentă a victimei în cazane cu apă clocotindă ș.m.a. De fiecare dată, pentru a-și satisface instinctele animalice asiatice, inventa noi și noi chinuri, la care erau supuse jertfele. În secolele următoare a fost atins un grad relativ de civilizație în țările europene, dar și în Rusia, în care a fost abolită șerbia, au fost aprobate legi care limitau într-un fel dorințele de sânge ale unor maniaci. Cu toate acestea anume secolul XX a fost marcat de acea ciumă a omenirii - molima brună și cea roșie (fascismul și comunismul), ambele vinovate de dezlănțuirea războiului al doilea mondial – celui mai groaznic din toată perioada existenței omenirii; de inventarea și practicarea celor mai diabolice metode de exterminare în masă. Nu aș dori să fiu înțeles greșit că aș minimaliza crimele fasciste împotriva omenirii (Hitler și Stalin în aceeași măsură au fost niște căpcăuni ai secolului), dar după mine comunismul a întrecut fascismul mai la toate capitolele: după numărul victimelor, prin metodele și instrumentele aplicate în exterminarea în masă. Instinctele animalice frânate într-o oarecare măsură în ultima perioadă a dominației țariste în Rusia au fost descătușate, stimulate în perioada revoluției bolșevice, războiului civil, și, mai apoi, pe întreaga perioadă până la căderea stalinismului. Dna Kersnovski povestește cazul unui unchi de-al ei, care, fiind ofițer în armata țaristă în timpul revoluției soldații lui l-au ucis. Mai corect, l-au chinuit: din corp au tăiat „curelușe” de piele,

„epoleți”, *lampasuri*”, „ordene”. Sora lui l-a îngropat, dar fără cap. Capul l-au aruncat în veceu.

Se consideră greșit că lagărele de concentrare sunt invenție hitleristă. Primul lagăr de concentrare a fost creat la indicația directă a lui V.Lenin (acel idol, la picioarele căruia mai obișnuiesc să se mai închine actualii noștri conducători, inclusiv și Dl Marian Lupu, ceea ce mi se pare alogic) pe insulele Solovețc, primii „*locatari*” fiind slujitorii bisericii. Amintiți-vă de decretele lui Lenin orientate spre lichidarea fizică a preoțimii - acel „*opiu*” pentru popor cum o numea el, și confiscarea averii ei pentru menținerea „*dictaturii proletariatului*” la putere. Hitler a fost doar un foarte bun ucenic în această meserie. A preluat metoda deja elaborată, a modernizat-o cu camerele de gaz – cea strașnică invenție a unor oameni bolnavi psihic, prin care au fost trecuți milioane de oameni, însă foarte puțini de ai săi, adică nemți. Cu totul altfel a procedat regimul comunist din URSS După unele date ale unor cercetători ruși victime ale regimului comunist sovietic pe parcursul a cca. 70 de ani de existență au devenit cca. 60 mln oameni. Sunt niște crime făcute împotriva propriului popor (dar nu numai, victime au fost și cei din țările est europene „*eliberate*”): revoluția bolșevică și războiul civil, foametea organizată din Ucraina (1932-1933) și Basarabia (1946-1947), războiul al doilea mondial, început cu împărțirea Poloniei între cei doi căpăuni, arestările (1937) și deportările masive din Basarabia, Ucraina, țările baltice, dar și a unor popoare întregi din Caucaz (cecenii), Krimeia (tătarii) ș.a. Oare poate fi un regim mai criminal decât cel care își extermină propriul popor (în mașinăria de exterminare nimerind, în primul rând floarea națiunii – intelectualitatea, cei mai buni gospodari), nefiind cruțați nici copiii, nici bătrânii (au fost cazuri atestate că în Siberia au fost deportați și bătrâni de peste 90 de ani – ce fel de dușmani ai poporului puteau fi ei). Oare pot fi numiți oameni cei, care la locurile de deportare se comportau cu cei deportați (printre care în mare majoritate erau femei, copii, bătrâni) mai rău ca cu animalele, supunându-i la chinuri groaznice fizice și psihice: foame, muncă neomenească, execuții psihice etc. Dar dintre aceștia sau progeniturile lor se mai află și astăzi în preajma noastră. Lumea ar trebui să-i cunoască „ *poporul trebuie să-și cunoască nu numai eroii, dar și călăii*”. Ce vină au purtat acele generații, destinul căror a fost atât de tare mutilat. Unica lor vină a fost că s-au născut la timpul nepotrivit – timp când Europa era sfâșiată în aceeași măsură de doi balauri – Hitler și Stalin. Se simte necesitatea creării unei „*Cărți negre a comunismului*”,

în care să-și găsească locul numele tuturor celor care au căzut victime regimului comunist, a acestei ciume roșii extrem de periculoase pentru viitorul omenirii (amintiți-vă de crimele altor regimuri comuniste, cum a fost cel al khmerilor roșii în Kampucia, al lui Mao Tze Dun în China, ale lui Kim Ir Sen în Coreia de Nord ș.m.a.). Au apărut generații de tineri, care nu au cunoscut comunismul, care lesne pot cădea în mrejele propagandistice ale diferitor soiuri de comuniști (cum au pățit și unii dintre conașionalii noștri până la „*eliberarea*” din a.1940. Cine ar trebui să facă acest lucru extrem de util pentru generațiile noi? Funcția de acumulator al informațiilor și coordonator ar trebui să și-o asume cineva dintre specialiști, iar informația trebuie s-o pună la dispoziție toți cei care au cunoscut „*raiul komunist*” sau rudele lor. Amintirile lor trebuie să-și găsească locul cât mai des pe paginile ziarelor și revistelor, cărților etc.

Grație neobositului căutător de relicve istorice, legate de Basarabia ante- și postbelică profesorul universitar Aurel Marinciuc pe mână mi-au căzut 4 din cele 6 volume, care includ memoriile Eufrosiniei Kersnovski. Mărturisesc, le-am citit dintr-o răsufletare și, luând în considerație faptul că o bună parte nu vor avea posibilitatea să le citească, am considerat necesar să cunosc unele crâmpie selectate din viața de deportat a acestei femei, foarte asemănătoare cu viețile a sute de mii de deportați basarabeni. M-a impresionat însă metamorfoza care s-a petrecut cu această doamnă până și după deportare. Pentru început consider necesar să dau unele date despre doamna Eufrosinia Kersnovski. Cine a fost această doamnă? Cum a ajuns în Basarabia? Născută în a. 1907 la Odesa în familia unor nobili, după revoluția bolșevică, ca mulți alții, în a. 1919 au trecut Nistrul în România și s-au aciuat la o moșie de a lor în s. Țepilovo din preajma Sorociei. Simptomatic este faptul că aceste memorii sunt scrise de o rusoaică, care avea inițial o atitudine rezervată față de regimul românesc (despre care va regreta ulterior, cunoscând pe pielea ei regimul comunist sub toate aspectele), fiind apropiată prin sânge de conașionalii săi, fire credulă, influențată de propaganda sovietică despre raiul comunist de peste Nistru (de menționat că în Regatul Românesc era o libertate reală la opinie, incomparabil cu ceea ce exista în „*cea mai liberă țară din lume*”), a fost printre cei (în special, evrei, ruși, de alte naționalități) care, într-un fel, au acceptat binevoitori regimul sovietic (unii din ei i-au întâlnit cu pâine și sare și nici până astăzi nu putem scăpa de ei). Au fost însă, suficiente doar câteva săptămâni de putere sovietică ca în

mentalitatea acestei femei culte (cunoștea 6 limbi străine și avea o educație aleasă, însă foarte credulă în cumsecădenia omenească) să apară primele îndoieli. Se observă vizibil ca un fir roșu metamorfoza care se petrece cu această doamnă pe parcurs, când vine în contact direct cu acest regim criminal, idealizat de ea anterior. Primul lucru observat de ea a fost asaltul de către ofițerii sovietici și tot nemuritul lor a dughenelor. Fixând intenționat un curs foarte avantajos pentru ei (1 leu = 2,5 cop.), ruble având doar ei, mărfurile industriale erau cumpărate în cantități mari (postavurile și pielea naturală erau cumpărate cu rulourile) și trimise în URSS 1 litru de lapte costa 2lei (5 cop); 1 kg zahăr – 6 lei (15 cop); 1 kg de slănină – 20 lei (50 cop). Continuându-și misiunea istorică de eliberatori au eliberat și dughenele de mărfuri, ambarele țaranilor de pâine etc. Și în general, pe gospodari - de gospodării. De la ei am aflat despre o nouă formă de eliberare. După ce ne-au eliberat (așa zic ei, noi însă nici până astăzi nu știm de cine ne-au eliberat ei) eliberatorii au continuat: eliberarea Basarabiei de noi înșine, umplând siberiile cu sute de mii de basarabeni (și nu numai); eliberarea orașelor de români pentru ruși (drept consecință astăzi orașele sunt populate de ruși în proporție de la 50 la 90%), casele gospodariilor fiind date pe mâna a tot soiul de venetici; eliberarea de un trai decent (confirmat și prin mărturiile Dnei Kersnovski), aducându-ne în schimb sărăcia, mizeria, lenevia, decăderea morală, ateismul vulgar – practic toate metehnele unei societăți bolnave.

În continuare vor fi prezentate unele crâmpie din perioada așa numitei „*eliberări*” și din epopoea siberiană a Dnei Kersnovski cu unele comentarii de rigoare. Regimul sovietic din primele zile ale ocupației au adus legile lor sovietice, foarte diferite de cele românești, cu care oamenii se obișnuiseră și pe care aveau obiceiul să le critice. Simptomatică este următoarea concluzie a Dnei Kersnovski „*Cât de mici erau impozitele în România (ele nu depășeau prețul unui funt de grâu pentru 1 hectar, iar pentru casă și locul de lângă casă plăteau doar cei care aveau mai mult de 4 ha). Și acum eu n-o înțeleg pe Domnica Andreevna (o vecină), iar când mi-a explicat eu pur și simplu nu am crezut: ea a dat în contul impozitelor tot orzul – nu a fost suficient; a dus tot grâul – iarăși nu a ajuns; a dus toată roada de floarea soarelui și a mai trebuit să cumpere 60 de puduri. Va rămâne ceva din porumb pentru animale și păsări – nu știa. M-a apucat tremuriciul. Într-adevăr oamenii duceau tot ce li se cerea în contul impozitelor. Elevatoare și ambare nu erau pentru a depozita aceste cantități mari de grăunțoase.*

Numai grâul și floarea soarelui (și nici pe departe toată) au reușit să le ducă la ei peste Nistru, iar restul, de asemenea, secara, ovăzul și orzul erau depozitate sub cerul liber. Iar știuleții de porumb erau aruncați direct pe pământ de-a lungul drumului sub viitoarele ploi de toamnă. Foarte curând porumbul s-a încălzit, iar mai apoi o ceață deasă cu miros greu s-a răspândit pe toată valea. Munți de știuleți aurii s-au transformat într-o masă verde-cafenie în putrezire. De ce se făcea acest lucru? Probabil se dorea ca oamenii să fie cu orice preț speriați”. Acuma știm că zbirii sovietici pregăteau încă în a. 1940 în Basarabia foamea, care însă, din cauza războiului nu a mai avut loc. Asta însă nu a însemnat că regimul comunist și-a schimbat planurile în privința Basarabiei. Ceea ce a fost planificat pentru a. 1940 a fost realizat într-o formă și mai diabolică după război, în anii 1946-1947. Gospodăriile țărănești ieșise din război distruse, familiile - fără tați și fii, căzuți în război. Greutatea căzută pe umerii femeilor a fost și mai grea.

„De la măreție până la crimă este doar un pas. Dacă pentru a băga în kolhoz toată țărâtimea, a trebuit să fie trecută prin foamea din a. 1933-34, atunci involuntar te gândești: a fost aceasta o coincidență sau o crimă bine gândită. În Basarabia experimentul a fost întrerupt de război, dar și ceea ce am văzut până la 13 iunie 1941, a fost suficient, ca să mă îngrozesc: în mai puțin de un an o regiune atât de bogată cum era Basarabia, a fost complet distrusă”. Un alt fapt deosebit de tragic pentru vităritul din Basarabia este comentat. „Pentru a plăti impozitele enorme (lapte, unt, carne, chiar și piele - nimeni nu-și putea închipui cum se putea ca de pe o vacă vie să dai un centner de carne și jumătate de piele – singură l-am înțeles mult mai târziu) țărâni își tăiau vitele. Astfel în com. Cotiușeni Mari până la eliberare erau 2400 de animale cornute mari, iar spre toamnă au rămas mai puțin de 800”.

„Este a mirării, cu toate că trăiam chiar la hotar, nu aveam nici cea mai vagă închipuire despre foamea de la începutul anilor douăzeci, nici despre foamea catastrofală din a. 1933. Ca reacție la cele scrise de unele ziare spuneam: „Minciuni! Într-o țară atât de bogată ca Rusia?”. De aici vedem cât de bine era pusă la punct cortina de fier pe Nistru și cât de bine lucrau în Basarabia elementele bolșevice.

Deosebit de vorbitoare sunt mărturiile Dnei Kersnovski referitoare la impresia celor care au venit să ne elibereze „Văzând cum trăiesc la noi muncitorii, un politruc, fost marinar a declarat cu amărăciune: „Noi 23 de ani ne-am luptat, am flămânzit, am suportat lipsuri pentru a aduce lumii întregi libertatea (chiar și atunci când nu o doresc)... Iar voi

aici crăpați salamuri și pâine albă". Dar cine ia rugat să vină? „Foarte curând, peste vreo 2 luni au început să vină de peste Nistru familiile militarilor sovietici cu copii, bunici, mătuși. A mirării câte rude s-au scurs din toate părțile (și nu s-au mai dus nici până astăzi -n.n.)”...Nu se poate spune că ei se purtau corect. Țărancele se plâneau că cucoanele bolșevice sunt stranii. Vin la piață cu lingura lor. Din fiecare ulcior gustă câte o lingură de smântână. A trecut o dată prin piață și este sătulă... Cumpără câte 3-4 găini dintr-o dată, le fierb și le mănâncă. Nici ceapă, nici garnitură, nici sosuri. Pur și simplu o fierb și o mănâncă...Ambii (despre un ofițer sovietic și soția lui) au încremenit de mirare, văzând, chiar pe rămășițele scunde încă păstrate rămase ce viață asigurată a fost în Basarabia până la venirea lor și cât e deosebită de viața lor în veșnică așteptare, cu care s-au obișnuit de mici copii...Într-o clipă de sinceritate el a mărturisit „Tata a fost arestat. Cineva a turnat pe el că ar fi ascuns aur. Ce fel de aur când trebuia să hrănească atâtea guri (12 copii). Până ce s-au descurcat el a murit în Soloveț”. La auzul acestor mărturisiri tragice Dna Kersnovski și-a adus aminte de romanul „Til Ulenshpigel” scris de Charle de Coster. „Pe atunci în anii negri ai închiziției, vecinii, de asemenea, turnau, dacă cineva avea mult aur. Însă el raporta nu că omul avea mult aur, dar că a spus ceva în adresa închiziției, sau al papei. Ereticul era ars pe rug, în același timp fiindu-i confiscat aurul, din care jumătate primea închiziția, iar cealaltă jumătate - turnătorul” (dar oare acestea nu s-au petrecut și sub regimul comunist, puțin sub altă formă. A existat și închiziția NKVDistă, și papa în persoana lui Stalin). Să încercăm să ne imaginăm puțin cine se afla la conducerea Armatei Roșii, acestei armate crotropitoare, la 1940, după ce invadaseră Polonia, țările baltice, după ce și-a rupt colții în Finlanda. În general, conducerea „armatei muncitorilor și țăranilor”, provenită din muncitori și țărani, era foarte slab dotată în plan moral. Dar după marile epurări de cadre (arestările din a. 1937) efectuate în armată, acest gol a fost împlut de un personal, care nu corespundea nici sub aspect profesional, dar nici moral statutului de ofițer al unei armate, care se respectă. Un argument în plus sunt mărturisirile Dnei Kersnovski pe marginea unui fapt. ”Era în seara de revelion. Întâlneam Anul Nou în familia Vitkovski. La masă se mai aflau doi ofițeri aflați deja în curaj. După câteva pahare de vin ei au întrecut măsura. Nu știu, a fost aceasta, într-adevăr așa, însă unul din ei – mai mare în grad, povestea un caz. Însă ceea ce povestea era într-atât de îngrozitor, încât mai îngrozitoare putea fi doar mutra celui care

povestea. „Ne aflam la hotarul cu Polonia. Postul nostru se afla aici, iar al lor chiar în fața noastră la o azvârlitură de băf. Am primit ordinul să înaintăm pe data de a13 (septembrie 1940 – n.n.). E întuneric, e liniște. Ei nici nu se așteptau. Nici nu au reușit să dea alarma: ne-au confundat cu ai lor. Eu întru în cameră. Acolo șeful pichetului dormea. Înțelegeți, dormea. Cu soția în pat. Diferite pernuțe, cearșafuri de mătăasă etc. Așa și nu s-a mai trezit. L-am împușcat drept în tâmplă. Ce a fost! Ha-ha! Creierii lui s-au împrăștiat pe toată fața ei. Ea a leșinat, însă după aceea sare iute în picioare și fuge în cămașă prin cameră și strigă „ajutor”. Eu merg mai departe. M-am ocupat de alții. Și, să mă credeți, încă nu se luminase de ziuă, ea mă găsește. E îmbrăcată, liniștită, numai că e palidă. Nici nu ai spune că și-a pierdut cumpătul câteva clipe în urmă: încerca să-l învie, îl ridică pe mâini. Iar acum – nici o treabă. Roagă „Permiteți-mi, pan ofițer, să iau calul și careta. Vreau să plec în Polonia (își dădea bine seama că ceea ce încăpuse pe mâna rusului nu mai era Polonia). Eu sunt femeie, și nu lupt, iar acolo sunt rudele mele”. Eu îi spun: ”Luați calul și cele mai necesare lucruri și puteți pleca”. Ea, proasta, a crezut! Înțelege-ți – a crezut (într-un sistem (sistemul sovietic), în care era numai fățarnicie, prefăcătorie o simplă încredere în cuvântul dat li se părea incredibil). Dar eu înțelegeam că ea își va lua numai decât toate bijuteriile. Noi le-am căutat și așa nu le-am mai găsit.... Și-a ales cel mai bun cal. Trebuie să știți că caii la ei sunt adevărate tablouri. Desigur, că nu a ajuns mai departe de prima pădurice. Chiar să fii atât de proastă? Calul mi l-am luat mie. Ce cal a fost! Jumate de an am mers pe el. Mai apoi mi l-au luat pentru cineva din șefi, mama lor. Dar și ea era frumoasă. Însă nu aveam timp să mă ocup de ea. Lucrurile ei îmi trebuiau”. Vă puteți închipui ce armată ne-a „eliberat”. Dacă ofițerii superiori își permiteau astfel de atrocități, ce să mai vorbim despre soldații de rând. Vai de capul celora, peste care veneau acești ”eliberatori” degenerați, lipsiți de elementarul simț omenesc, dar înarmați până-n dinți.

În clipe de sinceritate (în pofida muștruluielii sovietice dure) soțiile ofițerilor mai scăpau ceva vorbe despre raiul comunist din URSS „Dstră de aceea vă uitați așa (la unele evenimente) că nu ați văzut adevăratele orori, de amintirea cărora toată viața nu te poți debarasa. De aceea sunteți atât de credulă”. – „Dar voi ce, sunteți suspicioși?”. „- Nu. Altceva e la mijloc. Dacă a-ți fi văzut ce a fost la noi în a. 1933. Eu învățam la tehnicum. Primeam o bucățică de pâine și o mâncam pe loc. Acasă nu mai reușeai să o duci. Oricum ți-o luau pe drum, chiar puteau

să teucidă. Dar ce făceau vagabonzii? Copiii erau aduși la oraș și lăsați să moară mai departe de văzul părinților. Dar câte cazuri de canibalism au fost”. Lucruri pe care Dna Kersnovski nu le-a crezut. Într-o țară normală aceasta era de neconceput.

Sunt interesante unele mărturii referitoare la situația social politică din Basarabia în preajma „marii eliberări” și în primul an după „eliberare”. „Cele mai inexplicabile erau concepțiile de stânga ale unor boieri ruși. De ex. Ianevscki se considera comunistă, iar copiii ei erau membri ai komsomolului român... Industria în Basarabia era prea neînsemnată. Micii comercianți și meșteșugari în proporție de 90% erau evrei. În plan politic erau de stânga. Platonic se închinau URSS” (ca mai apoi să fie duși în Siberia în vagoane pentru vite – n.n.). La 28 iunie un sergent din armata română – un nepot al Dnei Kersnovski nu a dorit să treacă Prutul, rămânând în Basarabia. Avea remușcări, nefiind sigur că a procedat corect. „Desigur, ai făcut bine. Tu doar ieși rus. Aici ești acasă” – ia răspuns Kersnovski, care constata mai târziu „Aș fi crezut vreodată, să-mi fi spus cineva atunci, că nici lui, nici mie Rusia nu-mi va fi nici casă, nici patrie”. „În zare a apărut un grup de cavaleriști care căutau furaj pentru cai. Nu știu ce s-a întâmplat cu mine. Țin minte numai, că cu sufletul mă trăgeam spre acești oameni: doar ei erau de-ai săi, ruși. Nu români, de care ne-am săturat”. Câtă credulitate și naivitate.

Un caz anecdotic s-a întâmplat chiar cu Dna Kersnovski la primele alegeri organizate de sovietici la 1 ianuarie 1941. Din cele trei candidaturi incluse în buletine doi erau necunoscuți (pentru Dna Kersnovski), iar pe a treia – Iavorski, o cunoștea foarte bine. Era o prostituată de profesie. Evident, a votat împotriva tuturor. În rezultat au fost 35000 voturi pro și doar unul împotriva. Iată cum formau comuniștii puterea locală, cine erau aleșii lor (ai poporului – de frică).

Prezintă interes descrierea unor momente, care au avut loc chiar în momentul intrării hoardelor din răsărit în Basarabia. „Noaptea pe dealul Sorocii într-un lanț încontinuu treceau autocamioane și tanchete cu lămpile aprinse. Una din mașini s-a oprit în fața casei noastre. Din ea curgea ceva negru și, băiețandrii satului, ghiontindu-se glumeau: ”Sunt ca oile: unde s-au oprit, acolo fac”.... Un caz anecdotic a avut loc în timpul unui miting organizat ad-hoc de sovietici. „Noi v-am eliberat. Acum ve-ți avea o viață nouă, fericită. Iată la noi în kolhoz oamenii primesc câte 2 kg de pâine la ziua lucrată”. A luat cuvântul Spiridon Motruc (unul din săracii satului). „Pentru ce-mi trebuie mie cele 2 kg ale

voastre din kolhoz. Eu mă duc să cosesc la stăpâna noastră și primesc 50 kg pe zi. Plus la aceasta, mă vor hrăni de 5 ori pe zi, iar seara îmi vor da și o cană de vin”.

După 13 iunie 1941 se începe perioada siberiadei Dnei Kersnovschi. De ce anume pe 13 iunie a fost aleasă ziua marilor deportări? La numai o săptămână până la începerea războiului. Oare nu vorbește acest lucru că conducerea sovietică știa despre începerea războiului. Trimițându-i în Siberia pe cei mai buni gospodari ei au ucis doi iepuri dintr-o singură împușcătură: 1 - au recrutat robi pentru lucrările efectuate pe parcursul întregii perioade de război; 2 – iau dus mai departe de linia frontului pe cei care ar fi putut lupta contra lor. Oricum, la 13 iunie împreună cu alți basarabeni nevinovați, Eufrosinia Kersnovski este împinsă într-un vagon pentru vite a unui tren, care a luat calea spre Siberia. Printre bocetele femeilor și plânsul copiilor deseori se auzea o îngânare tristă „*De ce m-ați dus de lângă noi? De ce m-ați dus de acasă*”). Foarte puțini își dădeau seama ce se petrecea cu ei, ce chinuri îi așteptau în viitor, și peste cât timp își vor revedea țarina părăsită. Mulți dintre ei nu au mai văzut-o niciodată, oasele rămânând să putrezească în țara frigului. Dar pentru început acești oameni au fost supuși primei torturi - tortura victimelor prin rușine, care era mai grea decât foamea, setea, deoarece era extrem de rușinos să te folosești în fața tuturor de un astfel de veceu (drept veceu servea o gaură în unul din pereții vagonului, în care era instalată o țeavă de lemn). „*În vagonul nostru era și o elevă din clasele mari. Era foarte frumoasă. O chema Muza. Cu ea erau doi cavaleri care îi făceau curte. Ei îi era atât de rușine în fața bărbaților cunoscuți, și în special, a cavalerilor săi să treacă procedura veceului, încât se întâmpla cu ea un soi de paralizie. Oameni! Cine din voi știe cei aia rușine – arzătoare, amară, chinuitoare – ați înțelege cât e de chinuitor. În Rusia la multe se uită cu alți ochi: în școală se obișnuiește să se între în veceu cu gloata; în baie femei de diferite vârste se găsesc împreună goale; în sfârșit foarte multă lume au trecut prin închisori, unde simțul rușinii se atrofiază, dispare. La noi însă, în Basarabia, unde mama nici odată nu va apărea goală în fața fiicei, iar tatăl – în fața fiului; chiar privitul imaginii proprii în oglindă se consideră rușine. Fie, din cauza rușinii oamenii nu mor, însă e greu de exprimat prin cuvinte cât de chinuitor este. Foamea, setea, mizeria – ne însoțeau întotdeauna, însă erau mai ușor de suportat!*”

Calvarul numai începuse. În vagoanele îmbâcsite până la refuz cu bătrâni, copii, femei. Bărbați tineri și de vârstă medie nu erau. „*În*

vagonul vecin erau 18 copii. Pe drum se născuse încă o fetiță – al 13^a copil al bieteii femeii, cel mai mare fiind de 14-15 ani – un copil cu dizabilități. Cu-i ia trebuit să deporteze această femeie cu o droaie de copii?”. Își mai amintește cum o comisie ia ales pe majoritatea bărbaților, despărțindu-i de restul familiilor. Aceste animale cu chip de om mai erau și inventive în felul lor. Uitați-vă cât de „ingenios” au rezolvat cei din escorta trenului problema transportării fără pierderi (se avea în vedere fără evadări) la locul destinat a acestor oropsiți ai sorții. „La bocetele femeilor, când li s-au luat bărbații, ei le-au explicat că acolo unde sunt duși locurile nu sunt pregătite. De aceea, bărbații vor pleca înainte pentru a pregăti locul și le vor întâlni pe loc. Desigur, nici o familie nu și-a mai văzut bărbații, tații, frații. În schimb nimeni nici nu a încercat să evadeze, să opună rezistență, chiar să plângă, fiind încrezuți, că la locul destinat își vor reface familiile, și, împreună, le va veni mai ușor să înfrunte greutățile. Minciuna s-a descoperit în toată plinătatea cinismului ei doar în momentul debarcării, în loc. Molceanova de pe Obi, de unde trebuiau să ne împartă. Trebuie să ai inimă de piatră ca să râzi, văzând cum bocesc soțiile, cum își frâng mâinile mamele... Iar ei – cei care ne-au eliberat de sub jugul capitaliștilor și moșierilor se uitau la ele, se hlizeau și le aruncau glume de prost gust.”

În desele clipe de căderi pe gânduri, de meditații Dna Kersnovski își punea diferite întrebări, la care nu găsea răspuns: de ce ea se descurcă atât de prost în esența acestui regim (comunist – n.n.). De ce ascultând radioul, citind ziarul, îți formezi un oarecare tablou, ca mai apoi să observi că absolut nu corespunde realității. Poate din cauza că URSS este Rusia, iar Rusia e patria mea, iar patria este mama. Fiecare dorește să-și vadă mama cât mai bună, deșteaptă, corectă. Și deodată se descoperă că ea este un vârcolac, care te trage în mlaștină. „Copii sunt bogăția noastră”. Iar în fața ochilor apare tabloul îngrozitor: pe podeaua vagonului într-o baltă de sânge și cârpe însângerate – lehuza. În ”răcitură” de sânge se zbate fetița nou născută. Nu e timp să te ocupi de copii. Femeia e pe „patul de moarte”. Alături – 12 copii. Și sunt deportați. Unde? De ce? Pentru ce?” „...Singurii oamenii nu doreau să se uite puțin peste gard, când la timpul respectiv ziarul încercau să ne bage câte ceva în cap. Fiecare însă crede în ceea ce dorește să creadă. Noi doream să credem că acolo (URSS – n.n.) este o țară mândră, înconjurată de dușmani, care înfruntă bărbătește toate barierele și construiește fericirea. La început pentru sine, mai apoi – a întregii

omeniri”. Și au construit-o. Până astăzi nu ne putem reveni. Câtă naivitate.

Ajunși la locul de destinație oamenii erau supuși unor chinuri insuportabile: muncile foarte grele pentru umerii firavi ai femeilor, copiilor. Calitatea hrăni – sub orice nivel: niște fiertură, în care mai pluteau niște urme de crupe, o bucățică de pâine neagră cleioasă, date în cantități foarte mici, imposibil pentru refacerea forțelor consumate de muncile grele. Iar copii – în calitate de persoane întreținute (ce termeni inventați de sovietici) primeau și mai puțin. Aceste condiții inumane deformau puternic caracterul oamenilor, nemaivorbind de cel al copiilor, creând o filozofie specifică, tipic siberiană. „Locuiam într-o baracă mai multe persoane, iar atunci când veneau mai mulți kolhoznici era cam strâmt. Locuia cu noi și o femeie nemăritată - dereticătoare, care avea un copil pe nume Potapca. Copilul avea 2 ani, încă nu putea să vorbească. Ce m-a mirat la el – asta-i înțelepciunea vieții, care a reușit s-o acumuleze acest mic cetățean, abia ieșit din starea embrionară. Kolhoznicii veniți la lucru aduceau cu ei produse, asortimentul cărora era incomparabil cu al nostru. Iată scena, pe care am observat-o nu o singură dată. Se așează colhoznicul la masă și începe să molfăie. S-ar părea natural ca copilul flămând să se apropie de cei care mănâncă și să mănânce și el. Dar el știe: nimeni nu-i va da nimic. El încă nu poate formula fraza „omul pentru om este lup”, însă deja simte acest adevăr amar.”

„...Salvându-ne de țăntari am ales un loc vânturat din toate părțile, am aprins un foc și, desigur, am fiert ceai (adică apă). Eu aveam zahăr – ultimele 6 bucăți, încă de acasă, și eu le-am împărțit egal la trei. Lihaciov a luat zahărul, l-a învărtit și oarecum straniu s-a uitat la mine. Când am băut ceaiul el în sfârșit a vorbit: „- Ascultă Frosea, ce-ți spun: păstrează pentru tine ceea ce ai! Eu am luat zahărul tău – poate eu nu

l-am văzut cu anii, iar Iliușa al meu, se poate spune că nici nu la văzut complet. Și tu nu-l vei vedea degrabă”. „- Aceste câteva bucățele de zahăr nu-mi vor ajunge până la moarte! În afară de aceasta, e plictisitor să rozi osul tău și să mârâi la toți ca câinele!”. „- Asta e așa! Dar viața aici e mai rea decât a câinelui. Câinele poate fi jelit, iar lupul nu are pe cine să se bizuie. Ascunde-ți gândurile, deoarece un cuvânt spus neatent poate fi întors împotriva ta; ascunde, dacă ție ți-a mers cu ceva: te pot invidia și să te nenorocească; ascunde-ți durerea, ascunde frica, deoarece durerile și frica te fac slabă, iar cei slabi sunt lichidați; aceasta e legea haitei de lupi; ascunde-ți bucuria, deoarece în viața noastră sunt atâtea chinuri, că bucuria dă de bănuială și nu este iertată; însă în primul rând ascunde orice bucățică de pâine, deoarece foarte repede vei înțelege că viața noastră e la limita morții de foame, și tu v-a trebui să te învârtești într-un cerc vicios: pentru a câștiga o bucățică de pâine trebuie să cheltui multe forțe, iar pentru a reface forțele trebuie să mănânci toată pâinea care ai câștigat-o. Foamea îți va fi călăuza ta permanentă. Iar la spate se ascunde moartea. De la ea nu aștepta îndurare: ea nu iartă slăbiciunile, iar forțele foarte curând foamea ți le va lua. Și în lupta cu moartea și foamea nimeni, în afară de tine, nu-ți va ajuta”. Trebuie să recunosc că viața nu a combătut nici unul din postulatele lui Lihaciov, și eu continuam să fac greșeli și, din fericire, nu m-am pătruns de filozofia lui”.

Din impresiile Dnei Kersnovski culese în timpul deportării, pe parcursul călătoriei după evadare, și în timpul șederii în închisoare. „Ce reprezintă o izbă (căsuță de lemn) rusească am înțeles foarte curând. Niște pereți negri afumați și un pod și mai afumat. Putoare și sărăcie cumplită celor care trăiesc în ea, și foarte mulți gândaci de bucătărie. Despre ploșnițe nici nu mai vorbim. Despre faptul că ele sunt peste tot m-am convins nu o singură dată. Mai în scurt impresiile erau de coșmar: murdărie, miros urât și totul se mișcă și foșnește. Și în această căsuță, în afară de noi trei mai locuiau stăpânii cu trei copii”.

„Rusul nu v-a sădi un copac, chiar acolo unde pot crește copaci fructiferi. Mai mult decât atât, lichidează prostește și fără milă, să nu spun în mod criminal, pădurile protejate de pe malurile lacurilor și de protecție contra eroziunii. De aceea satele rusești sunt atât de neprietenoase și posomorâte”.

„Eu am văzut pământ foarte roditor cu cernoziomuri de câțiva arșini și oameni care se hrăneau cu urzică, puțin îndulcită cu lapte. Eu

am văzut stepe nemărginite, în care se pierdea iarba nefolosită, și vaci slabe, care pășteau priponite lângă grădini”.

„Cine nu a văzut aceasta, acela nu v-a crede, cum nimeni în Europa n-a crezut ororile foametei din a. 1933, teroarea din a. 1937, răsculăcirea și deportările, începute la sfârșitul anilor 20, încercate de noi în a. 1941, și capătul cărora nimeni nu-l poate prezice. ..De la o bătrână am auzit o povestire strașnică, căreia, în timpurile anterioare nu i-aș fi dat crezare. Ea cu bărbatul și trei copii au fost unii dintre primii gospodari răsculăciți de undeva de sub Voronej. Iau dus să sape canalul între râurile Keti – Enisei. Lucrul se efectua în cel mai primitiv mod: manual, cu hârlețul. La început îi hrăneau relativ bine. Mai apoi s-a stabilit că cursul Eniseiului este mult mai înalt decât al râului Keti și nu este rentabilă construcția canalului. Lucrările au fost stopate, iar despre lucrători pur și simplu au uitat. Când nenorociții au înțeles acest lucru au început să plece. Luând puținele lucruri și copii oamenii s-au pornit prin bălți și locuri de netrecut spre sud. Era deja iarnă și oamenii au început să lase lucrurile pentru a le fi mai ușor deplasarea. S-au terminat proviziile, iar în pădure nu găseai nimic, în afară de pomușoare. Primii au început să moară copii. „Când a murit Ksenia, noi am îngropat-o. Eu am plâns. Când a murit Sava, l-am acoperit doar cu niște frunze. Îmi era greu pe suflet, însă lacrimi nu mai erau. Când a murit soțul eu numai fața i-am acoperit-o cu o basma, iar singură mă gândeam că a venit rândul meu. Ce va face Vanea, singur în pădure? Iată și Valea: a rămas orfană și s-a alipit de noi. Unde să se ducă singură? Am găsit o pasăre în capcană și astfel am scăpat. Vânătorul venit după ea ne-a dus până la Suiga. Vanea și Valea s-au căsătorit, s-au născut copii. Și iarăși moartea le privește copiilor în ochi”.

Munca istovitoare și foamea, comportamentul bestial al șefului acestei colonii (un oarecare Hohrin), care mărea de 4-5 ori normele, reducând sub limită norma de produse la un lucrător, dorința de a nu muri în fața acestui animal, au determinat-o să evadeze. Încotro s-o ia nu știa. S-a pornit spre apus, trecând râuri, mlaștini, desigur de păduri, alimentându-se cu te miri ce găsea. Rarele localități le ocolea de teamă să nu nimerească în mâinile NKVD-ului. Uneori sleită de puteri și flămândă bătea la vreo poartă, însă era alungată. „Slăbită de puteri cad

lângă ultima poartă. Mai departe e taigaua. Rece, nemiloasă. Să mori în taiga e înțeles. Însă să mori pe pragul unei case unde locuiesc oameni? Deznădejdea mă sufocă. Îmi aduc aminte povestirile deportatului Afanasiev și altora. Vorbeau că mulți au încercat să evadeze din deportare în patrie. Și câți au murit: unii s-au înecat în mlaștini, alții de foame. Însă cel mai rău era să te întâlnești cu localnicii din satele de pe Obi. „Acolo trăiesc oameni fără suflet, cruzi. Ei îi vâneau pe oameni ca pe animale. Îi urmăreau, asmuțeau câinii. Dacă era unul sărac îl predau autorităților, care le plătea un premiu. Dacă însă bietul avea ceva lucruri cu el nu avea scăpare: era ucis. Nu poți spune că erau mânați la aceste crime de nevoie. Ei trăiau foarte bine, însă sufletul lor era fără jele, de animal”. Atunci ascultam și nu credeam. Acuma m-am convins”. Pe parcursul lungii sale călătorii a dat de sate de estonieni, deportați ca și basarabeni (cu o zi mai târziu – pe data de 14 iunie), de sate de basarabeni, tot deportați ca și ea, uneori cunoscuți chiar. Unul din ei Grișa Sârbulenco o întreba „Spune Eufrosinia Antonovna, oare aceasta este acea putere sovietică, pe care atât de mult am dorit-o, în numele căreia am luptat? Nu, a avut loc o eroare groaznică, sper că cândva oamenii vor înțelege, însă eu până atunci nu voi ajunge”. Câtă naivitate. Chiar și în aceste condiții oamenii mai credeau în puterea sovietică. Mai avea un chin în acest drum al patimilor: păduchii. Când a apărut primul păduchi nu ținea minte, însă în fiecare amiază se oprea și făcea procedura de despăduchire. Obosită, flămândă, cu picioarele ude căuta ceva hrană și un loc mai uscat. Deodată a văzut un cal mort jupit, de culoarea sângelui roșu, deci era proaspăt. Însă apropiindu-se a observat că era o bârnă curățată de coajă. Se așează fără puteri pe această bârnă și își zice: „Proastă. Oare aici, în Uniunea Sovietică, în această foamete și nevoie, când au mâncat toți câinii, ar fi lăsat un cal căzut? Aici orice hoit este împărțit în contul lefii. Iar tu ai visat”.

„Rezultatul acestui soi de turism, pe care-l practicam împotriva voinței mele trebuia să fie prost. Prea puternică și genial gândită era această mașină, între roțile dințate ale căreia mă învârteam și eu, pentru ca să sper la ceva bun. Însă eu mulțumesc sorții că înainte de a se închide ușa închisorii după mine am reușit să văd multe cu ochii mei. Cum se spune mai bine o singură dată să vezi decât de o sută de ori să auzi. În plus, multe, chiar din cele văzute cu ochi proprii, mi se păreau de necrezut, neadevărate și deseori – pur și simplu un vis prost! Mă miram de satele, care cândva erau mari, iar acum păreau un peisaj straniu din ruine și cărămizi stricate. În unul din sate la întrebarea mea

ce s-a întâmplat mi-au răspuns: „Au plecat în oraș”. Au plecat de la acest pământ bogat și roditor? De la câmpiile și pășunile nemărginite? Într-un cuvânt – de la gospodăria? Da! Nu trebuie să fii bogat. Gospodăria trebuie lichidată. În rezultat: câmpiile sunt părginite, satele se transformă în cimitire. Unde este pâinea, care putea fi crescută aici? Unde sunt vitele, care ar fi putut aici să pască? Despre acestea mă gândeam eu, stând pe ruinele satului. Dar câte sate asemenea am mai întâlnit în cale”. Dar astăzi, când nu este război, de ce există cele peste 80000 de sate rusești părăsite cu ușile și ferestrele bătute în cuie? De ce sute de mii de hectare de pământ roditor sunt părginite? Acestea sunt rezultatul ideologiei criminale comuniste, care a ucis gospodarul din țărani, deportându-i, lichidându-i prin foame și nevoi, iar pe cei rămași băgându-i cu dea sila în aceste adunături alogice, inventate de ei. Iată o povestire a unei țărance din foști gospodari: „Școala n-o frecventam, cărți-ziare nu citeam, și ni se părea că în viață totul e simplu, totul e înțeles: este pământul – mama și hrănitorul nostru; este țăranul – sluga și stăpânul acestui pământ. Nu poate mujicul să trăiască fără pământul său. Și deodată – kolhoz... A cui este această născocire? Cine a intrat primul în kolhoz? Golanii, veneticii, cei care nici odată nu au fost gospodari. Și care nu aveau ce pierde. După ei mulți s-au dus atunci când au început deportările celor care li se păreau suspecți. „Mai bine în kolhoz decât în bălțile Narîmului – gândeau ei”.

Epopeea evadării s-a terminat pentru Dna Kersnovski pe neașteptate. A fost reținută de o mucoasă de fată, roșcată, slabă, dintre acei komsomoliști (iarăși un Pavlic Morozov), care nici în ruptul capului nu vor lucra, dar vor prefera să-și dea aere de șefi (parcă puțini dintre aceștia am cunoscut și noi). Până a fi reținută ea a parcurs prin taiga, mlaștini, locuri de netrecut peste 1500 de km.

2.2.2. Eufrosinia Kersnovski: a treia etapă spre Golgota

- „1. Nu gândi.
 2. Dacă totuși gândești – nu expune în glas.
 3. Dacă totuși ai spus în glas – nu scrie.
 4. Iar dacă totuși ai scris ceva – nu semna.
- Și va fi bine, și vei fi veșnic pe pământ, în URSS”*

(5 povețe ale Eufrosiniei Kersnovschi pentru oamenii sovietici)

Pentru Eufrosinia Kersnovski a început o a treia etapă spre „Golgota”. Aici s-a convins încă o dată ce animal strașnic este omul în puterea tuturor păcatelor și instinctelor proaste, dacă nu este oprit de anumite restricții. Din această strașnică „academie,, Dna Kersnovski a scos câteva concluzii, exprimate în cinci povețe deosebit de utile și viabile pentru oamenii sovietici dintr-un stat polițienesc cum era URSS, unde fie în libertate, fie în închisoare omul trebuia să fie mut pentru a supraviețui. Eufrosinia Kersnovschi așa și nu le-a însușit fapt ce ia adus foarte multe neazuri. Sunt zguduitoare chinurile ei și a celor, pe care ia cunoscut în închisori sau lagăre de concentrare, care erau numite simplu „lagăre de corecție prin muncă”. Această invenție rusească (am mai menționat faptul că primul lagăr de concentrare a fost creat de V.Lenin) parcă nici nu e de pedeapsă. Dacă te corectează înseamnă că te face mai bun ca înainte. Însă cu cât sadism se efectua acolo descompunerea sufletelor omenești și exterminarea fizică în masă. În iadul lui Dante sunt doar 9 cercuri. În sistemul de lagăre ale NKVD-ului erau mult mai multe. De aceea poate că draci erau mai mulți? Sau păcătoși? Sau kneazul modern al întunericului era mult mai nesățios?

„Lagărul este un dispozitiv sofisticat pentru a le pune oamenilor tot felul de capcane, folosind toate slăbiciunile lor, iar uneori și demnitatea lor. Întorcându-l pe dos el îl pune pe om într-o așa situație fără ieșire, că el nici nu observă cum face păcatul, dar făcându-l odată devine jertfă a șantajului. Mai departe este în situația jertfei nimerite în mlaștină sau în nisipurile călătoare: cu cât mai mult de zbați, cu atât mai adânc te afunzi, și nimerind pe calea trădării – involuntar sau voluntar, nu mai este cale de întoarcere”. Milioane de oameni au trecut prin infernul lagărelor sovietice. Bătrâni și foarte bătrâni, tineri și copii, femei și bărbați în floarea vârstei, floarea intelectualității și cei mai cruzi recidiviști – indiferent de vârstă și sex

erau trecuți prin această mașină infernală, creată de om. „*Milioane de oameni sunt privați de libertate. Ei nu sunt ruși cu clește înroșite de călăi sângeroși, însă ei sunt înăbușiți încet de niște umbre cu chip de om, fără culoare, fără suflet, insensibile, surde la toate*”.

Prima „școală” a Dnei Kersnovski a fost închisoarea din Barnaul. Ce reprezentau aceste închisori, ce fel de oameni (dacă puteau fi numiți oameni) erau supraveghetorii, șefii, anchetatorii – sunt lucruri cunoscute. Prin aceste închisori și lagăre de concentrare au trecut milioane, mulți din ei nu s-au mai întors pe la casele lor, țarina lor. Voi încerca să prezint câteva crâmpoșe din istoriile „*criminalilor*”, cu care se afla în cameră. „*Istoria unei femei din Letonia mi-au povestit-o femeile din satul unde a trăit. Bărbatul ei, tatăl a 5 copii, a fost luat și dus, și unde l-au dus nu știa nici ea, nici mii de alte femei, pe care le despărțeau, spulberând familia ca pe o pleavă. Pe ia cu cei 5 copii au trimis-o în unul din kolhozurile de pe loc. Lucra ca și ceilalți kolhoznici fără plată (era un soi de robie). Însă localnicii mai aveau pe lângă casă o mică grădină, o vacuță, păsări. O hrăneau cu 400 g. de pâine și o spălătură, iar acasă flămânzeau 5 copii. Împinsă de nevoie mama a ascuns în ciorapi câțiva pumni de secară pentru a le face un terci copiilor. Au prins-o și au judecat-o învinuind-o conform legii din 7 august 1932 în furtul bunurilor de stat. Copiii rămași singuri s-au îmbolnăvit de scarlatină. În fiecare zi unul din ei murea. Mamei i se comunica. Ea nu avea forțe să plângă. Aștepta cu groază moartea următorului copil și era neputincioasă măcar să-l strângă la piept în speranța nebună de al ascunde de moarte. Această nefericită letoncă a rămas vie. Ce crimă a făcut, luând o grămăjoară de secară pentru copii săi flămânzi?*”.

O altă „*colegă de cameră*” era o bătrână, în trecut călugăriță. „*Ea avea o căsuță mică și o mică grădină. Lucra în artel, însă câștiga foarte puțin. Pentru a se descurca, mai lucra noaptea, executând comenzi acasă. Fiind singură, vreo 15 ani în urmă a înfiat o orfană. „Mă gândeam: o voi crește, o voi învăța măiestriei lucrului de mână. La mănăstire în timpurile vechi eram meșterițe de neîntrecut la tors, țesut, împletit etc. Am învățat-o de toate pe această fată ca pe o fiică dată de Dumnezeu. Iar când am cumpărat o capră și aveam laptele nostru, m-am gândit: „Slavă ție Dumnezeu că m-ai îndrumat să cresc această copilă, ca la bătrânețe să nu rămân singură. Se va mărita, eu vor lucra în gospodăria ei, voi crește nepoții”. A ieșit, însă, că am încălzit la piept un șarpe veninos. A turnat pe mine că lucrez noaptea. Singură a adus miliția. Singură s-a cerut să fie martor, declarând: „Toate acțiunile, toate gândurile și cuvintele acestei babe, absolut totul este îndreptat*”.

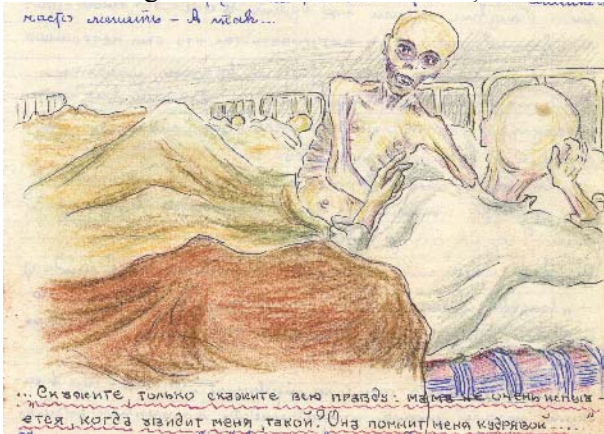
împotriva puterii sovietice, legilor sovietice. Fiindcă ea este o călugăriță și urăște puterea sovietică”. Aceasta era generația „pavlicilor morozovi”.

A treia criminală. „Era o simplă kolhoznică bătrână, care ziua și noaptea lucra în câmp neprimind nimic pentru lucrul efectuat. Odată, când o ploaie puternică ia alungat pe toți sub acoperiș, ea oftând de durerile provocate de radiculită, a spus „În celălalt război cu neamțul când țarul mi-a luat bărbatul în armată, eu în calitate de soție de soldat primeam câte ceva: ba lemne pe gratis, ba o pomană. Iar acum când Stalin mi-a luat 4 feciori la război, nu ca să-mi ajute, dar mă alungă așa bătrână la lucru fără plată. Peste două zile a fost arestată și deja 8 luni vor să scoată din ea mărturiile cine a învățat-o să facă agitație împotriva partidului și a lui Stalin. Eu nu am crezut-o. Mi se părea sălbatic faptul că o simplă frază rostită, în care totul era adevărat, putea fi cauză pentru a trage la răspundere penală o femeie bătrână, fiii căreia apără patria”.

A patra femeie era o nemțoaică de naționalitate. Istoria ei era zguduitoare prin neomenescul caracteristic acestei generații de „pavlici morozovi”. „Primul fiu al ei a fost rănit pe front și, întors acasă, a murit. Cel de-al doilea fiu, fiind, de asemenea, rănit pe front, întorcându-se acasă, a fost arestat pentru că era neamț. Mama lui ia adus merinde, transmițându-le soldatului de la poarta închisorii. În curând el s-a întors spunându-i că fiul ei a fost transferat în închisoarea din Barnaul. „Mă uit la acest soldat: tânăr, de vârsta fiului meu Iacob și îi spun „Ia fiule! Mănâncă și servește și tovarășii. Iacob al meu ca și tine e soldat. Măncați de sănătatea lui. E de casă. Oricum e mai gustoasă decât rația de stat”. I-am dat pachetul, m-am întors și am plecat. Mă năvăliră lacrimile. N-am mers prea departe. Din urmă m-a ajuns același soldat, m-a luat și m-a dus la șeful său, declarând: „Această femeie mi-a dat niște rămășițe de mâncare și-mi zice: „Voi soldații sovietici muriți de foame. Luați și crăpați resturile de mâncare nemțești”. Eu am încremenit. „Ce fel de resturi? Este ce am mai bun pentru mine și copii mei! Eu acestui soldat i-am dat ca unui fecior, din toată inima...”. „Minți, jivină fascistă!. Toți sunteți plini de ură. Vreți să demoralizați ostașii sovietici. Dar nu a-ți nimerit. Noi suntem komsomoliști (un alt Pavlic Morozov – n.n.), iar voi nemți. Iar lupul cât nu l-ai hrăni tot lup rămâne”. Astfel am nimerit în închisoare”.

Ulterior, în lagăre Dna Kersnovski a întâlnit jertfe ale regimului stalinist din diferite pături sociale: intelectuali, țărani, dar și comuniști si rudele lor trecuți prin purgatoriul stalinist din a. 1937.

O istorie zguduitoare s-a întâmplat cu o femeie. Bărbatul ei, un comunist cunoscut, a fost arestat în a. 1937 pentru faptul că își ajuta mama bătrână, care locuia în regiunea Lvov, pe atunci aflată în Polonia. Odată a venit portarul și ia transmis: „Jos este unul venit de la miliție, dorește să verifice înscrierea Dstră”. S-a coborât. I s-a spus: „Urcă în mașină. Mergem la secție”. „Eu nu pot să merg. Fiica trebuie să vină de la școală, iar ea nu are cheie” a răspuns ea. „Lăsați cheia portarului. Cu atât mai mult că peste 5 minute veți fi acasă”. Acasă ea nu s-a mai întors. Când fiica a venit acasă apartamentul a fost sigilat. Fetei iau spus: „Tatăl tău e dușman al poporului. Mamei tale i s-a propus să se dezică de bărbat și să trăiască cu fiica sau să părăsească fiica și să plece la bărbat în deportare. Mama te-a lepădat, dar tu nu plânge, ea nu merită lacrimile tale. Ea a procedat egoist, ticălos, însă komsomolul îți va înlocui părinții, care te-au părăsit”. Înraita pe maică-sa la propunerea bunicii de a merge cu ea ea a declarat: „Cum a putut ea să mă lepede și să plece cu bărbatul ei, știind că el este dușman al poporului? Toți sunteți necinștiți, fără inimă! Partidul și komsomolul se vor îngriji de mine”. Turcii creșteau ieniceri din rândul copiilor luați cu dea sila de la popoarele subjugate. Comuniștii sovietici completeau cu acești „pavlici morozovi” gărzile komsomoliste – susținătorii fideli și rezerva de aur a

Copii minori judecați pentru părăsirea FZO sau a locului de lucru

partidului.

Însă cea mai mare crimă a regimului sovietic a fost cea făcută împotriva copiilor. Câteva crâmpie din mărturisirile unei tinere pe nume Tanea Antonov-Ovseenco, fiica fostului ambasador al URSS în Spania, care în a. 1937 a fost arestat pentru faptul că nu a

asigurat victoria comuniștilor în Spania. „Eu nu mai pot, nu mai pot. Eu nu aveam nici 13 ani. Eram un copil și aveam dreptul la copilărie. Dar aici – cine sunt eu? O orfană, căreia iau luat părinții vii. Criminală care n-am făcut nici o crimă. Copilăria mi-am petrecut-o în închisoare. Tinerețea – de asemenea. Zilele următoare voi merge pe al 20^{lea} an. Eu

vreau la libertate! La libertate! Eu nu voi supraviețui dacă și acum vor inventa ceva ca să nu-mi dea drumul”. Ce tragedie trăită de inima unui copil încă. Și pentru ce? Pentru care idealuri? Cineva spunea că dacă piere măcar un copil revoluția nu merită să fie săvârșită. „Un copil din clasa a 7^a a fost judecat doar pentru faptul că a strigat „Trăiască Letonia liberă”. Nimerind în Norilsk a încercat să fugă. Nu este a mirării că a fost prins: doar în jur la mii de kilometri sunt numai bălți, ape... Numai o mică fâșie de uscat șerpuiește printre lacuri. De-a lungul acestei fâșii sunt amplasate posturi de pază. În aceste posturi sunt postați câini: și cu patru labe, și cu două, și unii și alții – la fel de cruzi. Trebuiau să-și argumenteze existența lor aici, în tâl. Ei nicidecum nu doreau să nimerească pe front. De regulă fugarii erau pur și simplu ucizi, iar corpurile lor neînsuflețite erau puse în vâzul tuturor pentru înfricoșarea celor din lagăr. Băiatul a fost prins, băgat în închisoare, prealabil bătut. A murit în spital”. Dar acel cunoscut „ukaz” despre părăsirea samovolnică a locului de lucru, în special aplicat la adolescenți, în genere era alogic prin esența sa. Oare cu ce îi putea ajuta pe apărătorii Leningradului prezența copiilor, ajunși la un grad periculos de subnutriție? Dar conform acestui „ukaz” copiii care reușeau să evadeze din blocadă, erau judecați. Iată doar câteva spicuiți din mărturisirile unui copil Tanea, care ca prin minune a evadat din Leningrad, pentru a fugi de satana, dând însă peste tată-lui. A nimerit la închisoare pe mâinile anchetatorului Lapin. Acest neom cu chip de om avea neapărată nevoie (pentru a-și argumenta locul călduț) ca fata să-și recunoască vina în „trădarea patriei”. Și fata și-a „recunoscut” vina. „De cu seară, cum m-au adus la el m-au pus să stau fără să mă mișc până dimineață. A doua zi același lucru. Și următoarea noapte, și așa tot timpul. Nu mai aveam puteri. Iar el sună și lui îi aduc cina. El mănâncă în ochii mei, molfăie, iar eu... cât de flămândă eram. El mănâncă pârhoale prăjite, cartofii plutesc în ulei, pâine albă, puhavă, și ceai cu zahăr. Trei bucăți a aruncat în pahar. Îmi vorbește: „Vei semna, poți să mănânci și să bei ceai. Nu vrei? Fie, eu singur voi mânca, iar tu stai și te uita”. Mănâncă și se râde: „Ai fi putut mânca și să te duci la culcare” (cât sadism față de un copil, fiind sigur că n-o să reziste). Și așa în fiecare noapte. Iar astăzi nu am rezistat. Am semnat pentru 2 pârhoale și un pahar de ceai. De ce am făcut aceasta? Eu doar nu sunt vinovată”. O istorie zguduitoare. Dar astfel de istorii au fost sute de mii. Generații de copii cu destine mutilate.

Hrana eliberată pentru deținuți (și aceea în cantități mizere) trecea printre degetele supraveghetorilor. Cele mai bune produse „se lipeau” de mâinile lor. Omul flă mând este periculos, iar umbra omului chinuită

prin foame este supusă și nepericuloasă. Calculul era ca omul să fie impus să-și piardă forțele, voința, onoarea și chiar înfățișarea de om. Pentru aceasta era inventat întregul sistem de lagăre, care (cu câtă ipocrizie) erau numite „de corecție și de muncă”.

Dna Kersnovschi își amintește un caz ieșit din comun (în cazul unei logici normale). „Șase trupuri se află pe masă în morgă (unde lucra la cel moment ea). Ia ucis recidivistul Nikitin. L-a ajutat amanta sa, recidivistă și ea. Nu pot să-mi iau ochii de la o fetiță de 11-12 ani, cu cravată pionerească. A fost ucisă cu lovitură de popor în tâmplă. În ambii pumnișori de copil – fire de păr albe ca inul. Probabil își rupea părul din cap văzând cum le ucideau pe mama și cele 2 surori ale ei. Au fost, de asemenea, tăiați un găzdaș cu soția sa. A rămas în viață doar tatăl fetei, care era la lucru. Ce la mânat pe acest om (dacă acest Nikitin poate fi numit om) să facă această crimă? Pe atunci pedeapsa cu

Chiar și morții trebuie să se prezinte la control.

fusese abolită (cel puțin oficial). Ce pedeapsă îl amenința pe acest Nikitin pentru această crimă odioasă? Aceeași 10 ani ca și mie primiți pentru observația critică în adresa poeziilor care nu mi-au plăcut (este vorba de poeziile lui Maiakovskii)”.
Deosebit de

importante pentru generațiile de azi și de mâine, care nu au cunoscut urgiile războiului și „marile succese ale socialismului”, sunt concluziile Dnei Eufrosinia Kersnovski, trecută prin toată această mașinărie diabolică stalinistă. „Acum, când viața unei generații întregi ne separă de sfârșitul războiului totul este privit altfel. Mănuind foarfecele și cleiul orice operă literară poate fi schimbată totalmente. O carte de istorie poate fi schimbată și mai mult. La dispoziția celor care o redactează sunt nu numai foarfecele și cleiul, dar „amintirile” scrise la comandă și „literatura artistică care îndeplinește aceeași misiune. O metodă și mai impresionantă de acțiune asupra sentimentelor este filmul. Cinematografia este o forță mare, care impune nu prin logică, ci vizual, aproape instinctiv, să se recepționeze ceea ce se dorește a fi dat drept

real. „Nimic nu este uitat, nimeni nu este uitat” – aud eu foarte des. Aceste cuvinte mândre înfrumusețează monumentele, sunt folosite ca epigrafe. Cu părere de rău, totul este uitat, toți sunt uitați. Oamenii de vârsta mea țin minte cum au fost falsificate evenimentele, destinele oamenilor, faptele. Însă ei tac. Așa e mai liniștit și sigur. Mai trec câțiva ani și noi, ultimii martori ai revoluției și NEP-ului, colectivizării și a terorii staliniste – vom muri și nimeni nu va putea spune: „Nu! A fost cu totul altfel !” De aceea încerc să „fotografieez” ceea ce am văzut ochi proprii. Oamenii trebuie să cunoască adevărul, pentru ca repetarea să devine imposibilă”.

Chinurile din închisorile prin care a trecut, din lagărele de concentrare tocmai din Norilsk, au fost însoțitorii permanenți ai Eufrosiniei Kersnovski, până la data eliberării ei. Este o istorie similară cu cea a miilor de oameni nevinovați deportați și arestați de regimul stalinist. Drumul patimilor, prin care a trecut această biată femeie, trebuie să fie cunoscut de cât mai mulți, și, în special de generațiile tinere, în special dintre ai săi, adică ruși, ea fiind rusoaică. Ideologia comunistă, regimul comunist sub orice formă (cu față umană sau mai puțin umană) trebuie să fie pus odată și odată la stâlpul infamiei. *„Comunismul ca și fascismul se bazează pe o ideologie criminală, antiumană. Pe când să așteptăm un proces asupra comunismului similar cu cel de la Nurnberg”.*

2.3. Cea de-a doua ocupație sovietică

O scurtă informație despre victimele regimului comunist aduse de Basarabia pe altarul suferinței în cea de-a doua **ocupație sovietică (24 august 1944 – 27 august 1991)**.

Refugiați în România:

- cca. 700.000 oameni.

Deportări:

- 250.000 persoane între 1944 - 1948;
- 11.324 familii, respectiv, 36 000 persoane 6 iulie 1949;
- 723 de familii, respectiv, 2.617 persoane la 1 aprilie 1951;
- 300.000 persoane între 1954 – 1964 (în Rusia și Kazahstan).

Morți prin înfometare provocată de Stalin:

- 300.000 persoane.

TOTAL victime ale regimului comunist în a doua ocupație sovietică:

- Refugiați - cca. 700.000 oameni;
- Deportați: 875.000;
- Morți: 300.000.

Total: 1.875.000 de persoane.

Este cunoscută tragedia acelor basarabeni și bucovineni, care înainte de reocuparea Basarabiei și Bucovinei de Nord de către trupele rusești (1944) au trebuit să-și părăsească tot avutul și să se refugieze la frații lor din România. Se vorbește de un număr de 700.000 - unul din marile exoduri din istoria Europei, dar puțin cunoscut în lumea occidentală. Cele REtrăite în anul ocupației ruso-comuniste (1940/1941) erau prea vii în memoria lor, pentru ca cei care aparțineau anumitor clase sociale sau categorii de cetățeni înstăriți, ce puteau ușor intra în "atenția" NKVD-ului și activiștilor comuniști (în cadrul luptei de clasă), să nu fie îngroziți de ce li se poate întâmpla și să aleagă calea grea a pribegiei.

În culegerea de documente numită „*Basarabeni și bucovinenii - între drept internațional și dictat*” (1995) sunt prezentate stenogramele ședințelor, care au avut loc între cele două părți, precum și o serie de documente legate de problema „*repatrierii*” basarabenilor și bucovinenilor. Parcurgând astăzi, după mai bine de jumătate de veac, aceste materiale de o reală valoare istorică, ne dăm seama cât de

încordată și dificilă a fost misiunea părții române, în încercarea, pe care o făcea de a se opune repatrierii forțate - împotriva voinței refugiaților. Ea a adus o adevărată luptă cu un adversar care, pretinzându-se învingător și cuceritor, avea și o atitudine neînduplecată, inflexibilă și de dictat, căutând să impună punctul său de vedere, chiar când acesta era împotriva celei mai elementare logici. Nu lipsea nici metoda amenințărilor directe sau subînțelese, pe care interlocutorii părții române o stăpneau atât de bine.

Unul din primele argumente aduse de specialistul comisiei de drept internațional, Alexandru Danielopol, era dreptul la opțiune al cetățenilor atunci când un teritoriu este cedat altui stat. El cerea ca basarabienii și bucovinenii refugiați în România să se poată bucura de dreptul la opțiune potrivit prevederilor dreptului internațional, respectiv să poată opta liber pentru cetățenia română sau cea sovietică, după cum doresc. El aducea în sprijinul acestei susțineri numeroase texte și exemple din legislația și jurisprudența internațională. Fată de asemenea dovezi comisia Aliată de Control (de altfel, doar rusă) s-a văzut obligată să trimită memoriul părții române la Moscova, la ministerul afacerilor externe. Ministrul Molotov a pus următoarea rezoluție: "*Dreptul internațional nu este dreptul sovietic*" (cu alte cuvinte: "*eu mă...pe dreptul international*").

A urmat un alt capitol, care a dus la discutii prelungite, legat de definirea noțiunii de „*cetățean sovietic*”. După ce Decretul URSS din 8 martie 1941 a fost obținut de partea romană, după mai multe intervenții, același Al. Danielopol descoperă în textul Decretului „*bresa*” care, din anumite puncte de vedere, venea în sprijinul refugiaților basarabeni și bucovineni. Condiția de a deveni cetățean sovietic era: „*Să se fi născut în Rusia înainte de revoluția din 1917 și să fi rămas pe teritoriul Basarabiei și Bucovinei de Nord după 28 iunie 1940*”. Această prevedere excludea o parte din refugiați din definiția de „*cetățean sovietic*”, deoarece cele două condiții erau cumulative. Deosebit de aceasta, formularea „*dupa 28 iunie 1940*” clarifica definitiv o situație, care până atunci era neclară (astfel cum era redactat art. 5 din Convenția de armistițiu), excluzând definitiv pe cei refugiați la 28 iunie 1940 (inclusiv cele trei zile, care au urmat și pe cei repatriați). Delegația română a prezentat Comisiei aliate de Control noua notă, cu punctul ei de vedere, dar aceasta a refuzat să discute, pretextând că ei nu sunt competenți de a o examina, trebuind să fie trimisă la Moscova spre a fi interpretată de juriștii de la centru. Cu acest prilej, Al. Danielopol, într-o

notă adresată superiorilor săi, cere permisiunea să plece la Moscova, în calitate de delegat al Comisiei Române pentru a susține cauza și a da explicațiile necesare, considerând că numai prin discuții contradictorii se pot lămurii problemele. El încheie nota cu următoarele rânduri: „Problema acută a basarabenilor și bucovinenilor a devenit un capitol, care în istoria românilor de peste hotare va trebui să aibă față de urmași conștiința împăcată că s-a făcut tot ceea ce omenește se putea face pentru salvarea acestei populații”. „După sosirea noastră și intrarea în sala de discuții ușile au fost închise. Coloneii în uniformă au pus ostentativ pistoalele pe masă. Ministrul Edmond Ciuntu era consternat. Eu am reacționat aproape instantaneu: mi-am scos stiloul din buzunar și l-am așezat lângă un pistol. Am spus: „Fiecare cu arma lui”. Gestul meu neașteptat, poate și necugetat, a avut efect. Pistoalele au dispărut de pe masă”” [16].

Din discuțiile avute redăm următoarea secvență:

Danielopol: să examinăm textul Decretului URSS și veți vedea că din simplă logică reiese că interpretarea dvs. nu are temei.

Borisov: Să lăsăm discuțiile întortocheate. Interpretarea Decretului o facem noi.

Danielopol: Eu am interpretat textul sovietic cu toată obiectivitatea juridică. De ce nu procedați și dvs. la fel?

Borisov: Dl. jurist Danielopol a venit și a făcut toate dificultățile. Avem noi toate notele d-sale, prin care a încercat să îndepărteze toate drepturile noastre.

Lunga perioadă a convorbirilor, în ciuda condițiilor încordate, în care au avut loc, a avut darul să clarifice categoriile de refugiați, care nu intrau în prevederile art. 5 din Convenția de Armistițiu și, deci, nu vor fi supuși obligației de a se „repatria”, iar punctul de vedere al reprezentantului misiunii americane, deși nu a fost exprimat oficial, în cadrul Comisiei Aliate de Control, a avut darul să reconforteze încrederea părții române în măsurile, pe care le-a luat în legătură cu transmiterea dispozițiilor la județe pentru întocmirea listelor. „Se poate afirma că lupta pe care a dus-o Comisia Română pentru aplicarea Armistițiului, în care aportul principal a fost adus de juristul în drept internațional, Alexandru Danielopol (atunci un tânăr de 29 ani), a avut darul să salveze de la „repatriere” multe mii de basarabeni și bucovineni. Dat fiind că mulți din aceștia făceau parte din categoriile vizate de „lupta de clasă”, nu este greu de întrevăzut că, odată ajunși în Basarabia sau Bucovina, îi aștepta gulagul Siberian, așa cum s-a

întâmpat cu unii din cei repatriați. Numărul celor, care au fost salvați ca urmare a acțiunilor temerare ce s-au întreprins, astfel cum s-a arătat mai sus, este foarte mare. Să încercăm o evaluare a acestora pornind de la următoarele date: În primul refugiu (28 iunie 1940) numărul refugiaților, inclusiv a celor repatriați, s-a apropiat de 300.000. În al doilea refugiu (1944) se dă informativ numărul de 700.000. Cifra este credibilă dacă se ține seama că timpul, care a stat la dispoziția celor ce intenționau să se refugieze, a fost mult mai mare în al doilea caz, iar experiența primei ocupații ruso-comuniste (1940/1941) a fost pentru mulți hotărâtoare. În ce privește refugiații „repatriați” (expediați din România) aflăm din aceleași documente (stenograma Ședinței) – respectiv, declarația generalului Vinogradov, că până la 15 decembrie 1944 au fost trecuți pe listele de repatriere 62.000 persoane, din care 43.000 au și fost expediate, rămânând să mai fie trimise 19.000. În aceeași ședință s-a anunțat din partea sovietică că s-ar afla în situația de a fi repatriați un număr total de 140.000. Cifră contestată în aceeași ședință de partea română” [16].

Datele de mai sus demonstrează că numărul basarabenilor și bucovinenilor salvați de la „repatriere” este de ordinul a câteva sute de mii - salvare care se datorește Comisiei Române pentru aplicarea Armistițiului, care a dus o luptă îndârjită și perseverentă cu un adversar de temut, puternic și lipsit de scrupule. Un merit deosebit se cuvine atribuit tânărului de atunci, juristul Alexandru Danielopol, care a demonstrat nu numai un spirit de umanitate, dar și dragostea față de frații lui români. Un nume, care merită a fi păstrat în memoria și inimile basarabenilor și bucovinenilor.

2.3.1. Trupele enkavediste au reînceput exterminările în masă întrerupte temporar de război

Ocuparea Basarabiei în anul 1940 și reocuparea ei de către sovietici în 1944 au marcat file negre din istoria acestei provincii românești. Odată cu înaintarea frontului, în martie 1944 puterea sovietică este din nou instaurată în Basarabia. Basarabia este pentru a doua oară invadată de hoardele sovietice, de data aceasta sub chipul de eliberatori ai „*norodului moldovenesc*” de sub „*jugul româno-fascist*” - formulare pe placul tov. Voronin. Autoritățile sovietice au introdus în Basarabia un regim de ocupație totalitar, antinațional, de teroare și jaf. Războiul încă nu se terminase, dar organele de partid și trupele enkavediste și-au reînceput lucrul de exterminare și deportare, întrerupt temporar de război. Iarăși erau căutați și găsiți „*dușmanii poporului*”, „*elementele antisovietice și naționaliste*”, care „*încurcau*” procesul de colectivizare. Un oarecare Butov, președinte al biroului pentru Moldova al CC al PC(b) din toata Uniunea, trimitea încă la 1 noiembrie 1945 secretarului partidului bolșevic Gh. Malenkov un raport, în care cerea să se ia măsuri drastice pentru „*reducerea influenței economice a părții chiaburești înstărite a țărânimii*” din Basarabia pe motiv că aceasta ar fi colaborat cu administrația românească și cu partidele politice din România. Foametea însă a amânat realizarea acestui plan diabolic, care era urzit la Moscova, bineînțeles, nu la Chișinău.

Pe teritoriul României, care de facto era în regim de ocupație sovietică (cu toate că de la 23 august România a aderat la coaliția antihitleristă, contribuind esențial la apropierea victoriei asupra fascismului – plătind cu viețile a cca. 500000 de ostași, fiind a 3-a țară după URSS și Marea Britanie după numărul de pierderi de vieți omenești pe front), basarabenii erau vânați și repatriați forțat. Drept confirmare că regimul de ocupație nu avea nici o susținere în rândul maselor ne vorbește și faptul că organizația de partid din Republică avea, la începutul lunii decembrie a.1944 5009 membri, dintre care doar 264 sau 4,3% erau moldoveni, și aceștia majoritatea originari din stânga Nistrului. Printre ei erau doar 770 de oameni cu studii superioare. Și acest partidul se credea unicul în stare să conducă masele spre „*viitorul luminos*”. În numele lui și sub conducerea directă au fost comise cele mai grave crime împotriva populației pașnice.

Chiar din primii ani, concomitent cu organele de partid și de stat oficiale ale R.S.S.M., dominate exclusiv de străini, la Chișinău activa și așa-numitul Birou pentru Moldova al comitetului Central al Partidului Comunist (bolșevic) din Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste, compus din opt subunități stabilite pe ramuri de activitate: propagandă și agitație (în frunte cu S.G.Zelionov, A.I. Soloviov, M.I. Smirnov); agricultură (P.N.Lealin, C.P.Mitiușkin); administrație (A.V.Miciurin); finanțe și planificări (P.V.Readov); transport (A.I. Federenko); activitate feministă (M.I.Andreev, I.M.Zenițov). Președinte și președinte-adjunct ai acestui Birou au fost, în anii 1947-1949, A.V. Ivanov și, respectiv, V.S. Efremov. Putem stabili cu ușurință cine sunt vinovații penuriei de alimentare ce a dus la înfometarea a sute de mii de români basarabeni în anii 1946 și 1947. *„Evident despre acest organ nu era voie să se vorbească, așa ca să aște muritorii de rând. Astfel, aparent treburile obștești ale noii republici sovietice erau dirijate de conducerea republicană de partid și de stat, pe când, în realitate, ea servea doar de paravan în dosul căreia se afla stăpânirea efectivă a ținutului”*[17].

Acești, în mare parte venetici, pentru a se pune bine în fața superiorilor, luau angajamente ireale de împlinire și supraîmplinire a planurilor de predare a pâinii. Deja la 15 noiembrie 1944 ștabii raportau că planul a fost supraîmplinit cu 100,1%, iar în fondul armatei roșii a fost predat suplimentar 1 mln de puduri de pâine. Care era reacția populației la aceste acte banditești vorbesc secvențele ce urmează, înregistrate minuțios de organe. *„...Oare românii făceau așa? Rușii nu au dovedit să vină, că au și început să strângă roada, chiar pentru anii trecuți – dă pâine, carne, bani ș.a.”*(din r-nul Edineț); *„Puterea sovietică ne lasă flămânzi, toată pâinea o iau de la țărani”* (r-nul Baimaclia). *„Comuniștii în URSS sunt burghezia secretă, care huzurește. În URSS se vorbește că românii sunt oameni corupți și că la ei nimic nu se face fără bani, dar, dacă să vorbim de corupție, atunci aceasta este în URSS, nici într-o altă țară așa corupție nu este...”*(Voronina Natalia, rusoaică, artistă a teatrului dramatic); *”...Sovietele spun că ne-au eliberat. Ei într-adevăr ne-au eliberat, însă de viață bună. Mai înainte la români eu trăiam bine, câștigam bani și puteam să-mi asigur familia, iar acum suntem în doi cu soția și nu ne ajunge pentru trai”* (Kolesnicov Anatolii, rus actor al teatrului moldovenesc). *„Au venit, maică, nenorociții ăștia de comuniști la putere și ne-au luat tot: părul din cap, pământul, căruța. Un singur lucru nu ne-au putut lua. Sufletul.”* (Elisabeta Rizea).

2.3.2. Foamea organizată din 1946-47

„Situția generală în raioane poate fi calificată ca catastrofă populară – foamete în masă. Populația folosește în calitate de hrană câini, pisici și hoiturile animalelor moarte..., se întâlnesc cazuri de canibalism”.

(Notă a ministerului securității de stat a R.S.S.M.)

Cine poate uita și cine poate ierta, merită să re trăiască barbaria trecutului comunist. Cine uită trecutul, îl va retrăi în viitor! Comunismul a făcut mai multe victime decât nazismul și a durat mult mai mult decât fascismul. Avem astăzi mărturii îngrozitoare despre crimele comunistilor. Una din ele a fost foamea organizată pentru a în genunchia poparele subjgate. La ocuparea Basarabiei regimul stalinist avea deja experiența Golodomorului din Ucraina anilor ‘30 ai secolului trecut, care a fost recent apreciat de organisme internationale și europene drept crimă a regimului stalinist împotriva poporului ucrainean. Ce s-a petrecut în Basarabia nu a fost cu nimic mai puțin barbar, a fost același genocid.

În a. 1946 peste capul basarabenilor a mai căzut o năpastă – foamea. Care au fost cauzele acestei strașnice file de istorie? În cele mai multe cazuri oficialii dădeau vina pe secetă, urmările războiului. Erau însă și cazuri cu totul ieșite din comun. Iată ce cauze relate în raportul său transmis superiorului de la Moscova un scrântit la minte sovietic - ministrul de interne de la Chișinău Tutușkin: „...ca urmare a ocupației române (după plecarea românilor în a. 1944 nu a fost foamete în a. 1944-45, ea a început după doi ani de bună gospodărire comunistă) și a secetei anilor 1945 - 46, situația alimentară a R.S.S.M. este extrem de grea...”. În realitate foamea a fost cauzată nu atât de secetă sau de greutatea de după război, cât organizată în mod special de regimul sovietic, care a lăsat satele fără pâine. Indicii demonstrează că înfometarea populației s-a făcut cu bună știință și după un plan bine pus la punct, iar această crimă a urmărit obiective politico-ideologice. „Așa am constatat că a existat un mecanism special pentru pregătirea și realizarea foametei” [17]. Tot felul de lepădături, numiți activiști,

komsomoliști, lucrători de partid, umblau prin poduri și alte locuri dosite și măturau ultimele boabe de pâine, lăsând copii, femei, bătrâni să moară de foame. Cel mai mult a suferit din urma foametei populația de la sate (unde majoritatea absolută erau români), lăsată fără cartele. Conform unor date oficiale numărul celor decedați de foame în perioada decembrie 1946 - august 1947 atingea cel puțin 115000, iar pierderile totale reale sunt estimate la cca. 150-200 mii de oameni. Foametea a cuprins întreaga Republică. Acest lucru au fost nevoiți să-l recunoască și lucrătorii ministerului securității de stat a R.S.S.M. într-o referință strict secretă „*Situația generală în raioane poate fi calificată ca catastrofă populară – foametea în masă. Populația folosește în calitate de hrană câini, pisici și hoiturile animalelor moarte..., se întâlnesc cazuri de canibalism*”. Zeci de mii de morți pe toate drumurile, iar ministrul MSS al R.S.S.M. I.L.Mordoveț informa cu un cinism nemaiîntâlnit că în minister vin o mulțime de informații despre „...*mortalitatea populației chipurile din cauza dificultăților alimentare*”. Din cauza foametei au luat o amploare îngrozitoare furturile. Furau și ziua și noaptea. Furau cei mai în puteri de la cei mai slabi după legile junglei. Se înteteau cazurile de omor. Foametea i-a adus pe oameni la starea de animale. Iată doar unele cazuri de acest gen: „...*la 7 decembrie 1946 în or. Bender paznicul combinatului industrial Zacordoneț Vladimir Mihailovici, a.n. 1909 și Carvoniuc Climentii Ivanovici, a.n. 1906, l-au ucis pe paznicul aceluiaș combinat Luca Vasile Antonovici, de la care au luat haine și 600 ruble...*”; „...*În s. Bașcalia, r-nul Comrat, locuitorii Tarlev Vasile și Bajenov Stepan au ucis-o pe cetățeanca Demerja, de la care au luat 8 kg de pâine și 1,5 kg de slănină*”; „*Degrabă toți vom muri de foame. Puterea sovietică ne-a jefuit, dacă nu ne-ar fi luat pâinea în a. 1945 noi am fi avut totul. Puterea sovietică a făcut totul în mod special pentru a lichida poporul*” (Rudenco Nicolai Gavrilovici, locuitor al satului Brezoaia, județul Bender). „...*Voi trimiteți la Moscova telegrame de felicitare, că cetățenii Basarabiei dau totul benevol, însă lucrurile stau invers. Voi a-ți luat totul și ei mor de foame. Însă vor ști și la Moscova, și țările vecine despre barbaria și banditismul vostru. În istorie nu s-a întâmplat ca poporul să moară de foame ca la voi în Rusia, bogată mai înainte și astăzi*” (extras dintr-o scrisoare anonimă adresată secretarului de partid din Leova tov. Mihailov). „...*În timpul puterii române era mai ușor de trăit. Eu aș fi plecat în România, deoarece aici mi-i foarte greu de trăit și nu am ce mânca, însă pe râul Prut sunt mulți grăniceri*” (Tiutiunic, s. Șireuți, r-nul Lipcani) [11].

Iată încă câteva spicuiuri din lucrarea [18] scrisă în baza documentelor secrete din arhiva de stat a URSS: „*Trăim foarte greu, oamenii mor – mănâncă buruiene prin pădure, iar seara, întorcându-se acasă, mor pe drum. A murit aproape o jumătate de sat, iar statului nici că-i pasă...*” (raionul Kotovsk). „*La noi foarte mulți au murit de foame și continuă și acum să moară. Oamenii mănâncă cai morți, țistari și alte scârboșenii. Zilnic mor câte 20-30 de oameni...*” (raionul Dubăsari). „*Oamenii merg legănându-se, ca beți, de foame. În multe sate au rămas casele pustii, pentru că stăpânii lor au murit de foame...*” (raionul Sângerei). „*Poporul îndură o foamete chinuitoare, statul nu-și bate capul de asta, oamenii mor în floarea vârstei, dacă au scăpat de moarte pe front, mor acum de foame... zilnic mor câte 5-7 oameni, uneori și mai mulți, cadavrele stau împrăștiate pe drum...*” (raionul Tiraspol). „*În satul nostru n-au mai rămas decât 30% din locuitori, iar ceilalți au murit și mor de foame, nici chiar pe front nu și-au pierdut viața atâția oameni...*” (raionul Bălți). „*Trăim timpuri grele, încât oamenii mănâncă oameni. Sânt înmormântați câte 50 de oameni pe zi. Te prinde o mare groază – n-avem fărâmă de pâine și oamenii mor ca muștele...*” (raionul Orhei). „*Bântuie o foamete, de care nu s-a mai văzut. Oamenii mor ca muștele, pe zi ce trece mor tot mai mulți...*” (raionul Bujor). „*De mare ce-i foametea, oamenii mănâncă pisici, câini, șoareci, cai și unii pe alții. Zilnic mor de foame 10-15 oameni, nici nu mai este unde să-i înmormântezi. Nu-mi mai ajung puteri să trăiesc așa și mai departe...*” (raionul Vulcănești) și multe alte cazuri.

Ștabii din organele de securitate doreau să cunoască starea de spirit în rândul tuturor păturilor sociale. Prin intermediul turnătorilor ei obțineau informațiile dorite. Iată unele secvențe din Raportul [19]: „*...Greutățile, cu care ne confruntăm, nu sunt rezultatul distrugerilor și secetei, ci, în primul rând, faptului că cea mai mare parte a producției se cheltuie la aprovizionarea aparatului parazitar imens de partid și de stat. Sistemul socialist nu este viabil, fiindcă toate kolhozurile și sovhozurile sunt sisteme de robie*” (Șcerbov N.A., rus, provine din culaci, conferențiar la Institutul Agricol); „*...Poporul la noi moare de foame cu miile și va muri și în continuare. Guvernul nostru nu este guvern, ci o adunătură, care a luat puterea*” (Vetter V.K., rus, repatriat); „*...Aici în R.S.S.M. puterea sovietică a adus până la aceea că populația a sărăcit cu totul și moare de foame*” (Popov V.Z., rus, profesor la Conservatorul de stat); „*...Când se va termina această foamete? Nimic bun nu se întrevade în viitor, dimpotrivă, cu fiecare zi*

se înrăutățește. Mai bine i-ar da poporului un an să mănânce pe săturate și nu i-ar lua produsele sub formă de colectări și diferite împrumuturi” (Zubar M.D., rus, șef secție statistică judiciară a Ministerului justiției al R.S.S.M.). Practic, toți cei luați la evidență de către serviciile de securitate nu erau români (moldoveni), ci ruși, evrei, ucraineni. Aceasta era intelectualitatea basarabeană postbelică. Intelectualii autohtoni au fost până în 1947 ori deportați sau arestați în câteva rânduri, ori s-au refugiat în 1944 în România de urgență sovietică (se vorbește că numărul lor ar fi atins cifra de cca. 700000 persoane. Și totuși, din crâmpiele relatate se vede foarte clar caracterul criminal al puterii sovietice, care promova o politică de genocid împotriva propriului popor. Dacă acești funcționari de stat, neromâni, cu careva salarii erau atât de dezamăgiți de puterea sovietică, atunci ce să mai vorbim despre oamenii de rând, care erau lăsați să moară de foame de către criminalii sovietici.

Să încercăm să vedem care era viața intelectualilor de la țară, prezentată într-un alt raport. „...*Eu nu doresc putere sovietică. Basarabenii erau oameni cinștiți, dar au venit rușii și i-au învățat pe basarabeni să fure*” (Putea M.M., învățător de clase primare, s. Larga, r-nul Lipcani); „...*Oare într-un astfel de stat poți trăi liniștit? Acesta este un stat de teroare și foame*” (Cucu N., s. Molești, r-nul Kotovsk). În total au fost înregistrate 17 cazuri.

Într-un alt document datat cu 13 august 1948, grif secret [20] adresată președintelui biroului politic al CC al PCU(b), responsabil pentru Moldova, Ivanov V.A. „...*Noi trebuie să strângem o tonă de grâu, iar statul cere două tone. Totul trebuie să predăm – carne, lapte, impozite, împrumuturi, asigurare. Ei cer cât mai mult, ca noi să nu fim în stare să dăm și să intrăm în kolhoz*” (s. Costești, r-nul Kotovsk); „...*Vă informăm că am terminat de cosit, însă nu ne permit să-l ducem acasă, iau totul. Anul acesta trebuie să predăm statului pentru anii 1945–46–47, iar nouă nu ne rămâne nimic*” (s. Chiștelnița, r-nul Chiperceni); „...*Zilnic vin și cer predarea pâinii, dar noi nu avem nimic. Cum vom trăi mai departe, nu știm*” (s. Malovata, r-nul Susleni). Toate aceste fărâdelegi au loc după doi ani de foamete strașnică când populația abia își revenea după acest coșmar (tot de ei organizat).

În anul 1947, când zeci de mii de basarabeni mureau de foame, industria alimentară din R.S.S.M. a depășit planul anului 1946 la fabricarea untului cu 33,2 la sută, a uleiului cu 39,5, a cărnii cu 32,5, a conservelor - cu 101,9 procente. Acest lucru îl aflăm din sursa oficială -

ziarul "Moldova Socialistă" din 28 ianuarie 1947 [21]. Este evident, că aceste produse alimentare proveneau din producția sechestrată de la țărani și se exporta în URSS în timp ce producătorii din Moldova mureau de foame. „*Mai trebuie, oare, în atare situație, să ne mirăm că, urmând cu smerenie indicațiile de la Moscova, conducătorii din Republică fixau în toiu secetei din primăvara anului 1946 o medie a recoltei agricole de 5-6 ori mai mare față de cea posibilă?...În anul 1946, când Moldova gemea în chinurile foamei, când oamenii se hrăneau cu frunză și iarbă, când populația murea cu sutele, când se ajunsese la cea mai mare tragedie de a se mânca om pe om..., conducerea Uniunii Sovietice sancționa exportul din țară la un milion și șapte sute de mii de tone de cereale*” [17].

Ceea ce se petrecea în acea strașnică perioadă de foamete întrece orice film de groază. Canibalism în socialism în plin an 1947. „*Canibalismul în R.S.S.M. era un secret de stat. Era categoric interzis de a vorbi sau scrie despre cruzimea NKVD-iștilor și a activiștilor sovietici, care îi lăsau pe țărani basarabeni fără nici o rezervă de hrană, lăsându-i deliberat să moară de foame. „Nu veți găsi nici o gazetă sau revistă sovietică din acei ani, în care să se menționeze, cel puțin statistic cazurile multiple de canibalism. Secretul de stal era păstrat cu strictețe. Nu voi face un comentariu pentru documentele care le pun la dispoziția Dvs., stimați cititori, subiectul fiind prea pe înțelesul fiecăruia și să ne ferească Bunul Dumnezeu de cele ce veți citi mai jos. Este destul de dificil de vorbit despre canibalism. Cu atât mai mult despre canibalism în Basarabia, în estul Europei. Nu în Africa și nici în Amazonia, ci la Chișinău, Bălți, Orhei, Cahul etc. E foarte greu de imaginat că în această provincie românească (lăsată rușilor în 1940 fără nici un foc de arma, reînvoarsă de Mareșalul Ion Antonescu pentru o scurtă perioadă din 1941 până în 1944, reocupată de sovietici în același an), existau case „sigilate”, pe ele fiind afișată inscripția „Toți au murit”. E foarte greu de imaginat că în această parte a Moldovei copiii erau vînați pe străzi, aduși în case, omorâți și mâncați...*”[22].

Câteva documente cu grif „*Strict secret*” din Arhiva Națională a Republicii Moldova [23,24] scot la iveală cazuri ieșite din comun pentru acest colț de țară, care nu mai cunoscuse în lunga sa istorie multimilenară astfel de urgii: „*Prin prezentul, consider de datoria mea să vă informez despre următoarele: Din cauza secetei și a neroadei, în Republică s-au creat condiții extrem de dificile privind situația alimentară, care au adus complicații populației, îndeosebi de la sate, în*

consecința - îmbolnăviri de distrofie în masă, creșterea mortalității și a cazurilor de canibalism. Din informația netotalizată, până la 5 februarie 1947 în Republică s-au înregistrat 213.000 bolnavi de distrofie, dintre care copii de vârstă pînă la 4 ani - 39.000, de la 4 la 14 ani - 33.000 oameni. Au fost instalate 14.000 paturi în barăci temporare. În total au decedat 9.000 oameni. Numărul bolnavilor și al decedaților cresc din zi în zi. De exemplu, de la 1 februarie pînă la 5 februarie, numărul bolnavilor de distrofie a crescut cu 24.000 de oameni. În aceste cinci zile au decedat 2.000 oameni. Au fost depistate 34 cazuri de canibalism (certIFICATELE CU descrierea amănunțită se anexează). Republica a primit un ajutor considerabil din partea guvernului URSS

Copii subnutriți în timpul foametei provocate de Stalin.

Au fost date dispoziții procurorilor județeni, orășenești și raionali de a controla cum a fost împărțit acest ajutor destinatarilor. Ținând cont de situația creată în Republică, din zi în zi crește criminalitatea: banditismul, furturile, omorurile ș.a.

Toți procurorii au primit dispoziții pentru a activa lucrul cu crimele nedescoperite. Drept consecință a situației, s-au supraîncărcat închisorile și celulele de arest preventiv ale miliției. La 6 februarie 1947 a fost adoptată o hotărâre a Biroului CC al PCR, în care se menționează creșterea criminalității în legături cu problema alimentară și au fost preconizate măsuri de acordare a ajutorului organelor MAI din partea organelor de partid și sovietice, chiar a populației pentru apărare și pentru intensificarea luptei cu criminalitatea. Aceste lucruri am avut de relatat. Anexă pe 6 file” [23].

Deja în a. 1946 s-a înregistrat un salt fără precedent al mortalității. Pe parcursul primelor trei luni ale anului 1946, în Republică numărul celor care s-au născut a fost de 9494, iar al morților de 14428, în mediul rural acest număr a fost de 7845 și, respectiv, 12973, deci mureau aproape de doua ori mai mulți decât se nășteau. La începutul verii aceluiași an, în multe sate din raioanele Bolotino și Sângerei mureau zilnic câte 5-7 oameni în fiecare sat, iar în unele localități din raionul Lipcani – câte 10-15 oameni. În Chișinău, informa Ministerul de

Interne al Republicii pe șefii de la Moscova, miliția strângea întruna de pe stradă “de la 8 pâna la 12 cadavre ale țăranilor sosiți de prin sate”.

Revenim, în continuare, la raportul menționat mai sus, prezentat la 11 februarie 1947, conducerii de partid și de stat a Republicii, de către un funcționar trimis la 7 februarie din acel an în raionul Congaz. Acesta menționa că în satele vizitate de el „În luna ianuarie și la începutul lui februarie murise până la 30% din populație. Pe drumul de la Ciadâr-Lunga pâna la Congaz se tăvăleau cadavre, care nu fuseseră strânse multă vreme. În primul sat, în care m-am oprit, Baurci, localitate mare, era o liniște de mormânt; oamenii nu puteau fi văzuți nici pe stradă, nici în ogrăzi, intrările și ieșirile (în și din curți - n.a.) erau întroienite. Pridvorul și încăperea sovietului sătesc din centrul satului sunt ticsite de bătrâne și copii umflați. Unii dintre ei sunt pe jumătate leșinați. Alături este un punct de alimentare. La fereastra, unde se distribuie hrană, e încăierare și strigăte neomenești.

...Sovietul sătesc nu are date exacte privind starea populației. Mi s-a spus că în ziua trecută muriseră 20 de oameni. Am propus cercetarea imediată a curților. În prima jumătate a zilei au fost găsite 73 de cadavre. Majoritatea cadavrelor erau ascunse în șoproane, pridvoare, în nămeți. ...În primele zile ale lunii februarie au murit 93 de oameni...În satul Beșalma situația este și mai proastă. La sovietul sătesc mi-au raportat că, potrivit unor date incomplete, pe parcursul a 8 zile ale lunii februarie și în ianuarie au murit 630 de oameni” [19].

Spre sfârșitul anului 1947, proporțiile mortalității încep treptat să se reducă, dacă am

judeca după datele statisticii oficiale. În luna noiembrie, decedaseră 3264 de oameni, cu 21,2% mai mult decât se născuseră. În general pe parcursul anului 1947 populația rurală s-a redus cu 193,9 mii de oameni. Foametea a provocat mari pierderi de vieți omenești și în prima jumătate a anului 1948. La începutul aceluși an numărul decedaților era mult mai mare decât la sfârșitul anului anterior.

“Examinarea unei bogate statistici privind mortalitatea în general și, în special, cea provocată de distrofie în raioanele Comrat, Căușeni, Cimișlia și Volontirovca din județul Bender, potrivit situației de la sfârșitul a. 1946 și începutul lui 1947, arăta că peste 70 la sută din întregul număr de decese erau rezultatul distrofiei. Ținând cont de aceasta constatare, apoi de rata foarte ridicată a mortalității, ca urmare a foametei pe parcursul anilor 1946-1947 și în prima jumătate a a. 1948, precum și de numărul mediu anual al deceselor foarte mare (de până la 200 de mii), trebuie să observăm că estimările mai vechi, conform cărora tributul foametei ar fi alcătuit cam 150-200 mii de vieți omenești, sunt depășite. Documentele examinate de noi demonstrează că acest indicator trebuie să varieze între 250-300 de mii, luând ca cifră medie 280 de mii” [25].

În final, în rezultatul analizei unei părți infime din multitudinea surselor de informație în problema descrierii acestui Holodomor basarabean, se poate conchide cu certitudine asupra caracterului organizat și planificat al foametei, criminalității acțiunilor regimului comunist, care au dus la genocidul populației pașnice a Basarabiei, pentru care lucru trebuie condamnat moral, politic și juridic. Acest lucru este menționat și în concluziile Comisiei prezidențiale pentru studierea și aprecierea regimului comunist totalitar din Republica Moldova: *“Vina pentru decesele în masă din cauza foametei revine atât lui I. Stalin și conducerii sovietice de la Kremlin, cât și Biroului CC al PC(b) din toată Uniunea pentru RSS Moldovenească, președinte – V. Ivanov, Comitetului Central al PC(b) din Moldova în frunte cu prim-secretarul N. Salogor, Consiliului de Miniștri al R.S.S.M., în frunte cu președintele acestuia, N. Coval, împuternicitului Consiliului de Miniștri al URSS pentru colectările de cereale în R.S.S.M., A. Sici, altor responsabili din structurile de partid și administrative, care au decis destinul oamenilor simpli. Anume vârful Partidului Comunist se fac vinovate de rechiziționarea inumană a ultimelor produse agricole, rămase prin podurile caselor, lăsând familiile înfometate fără o fărâmă de pâine pe masă, ceea ce a constituit cauza principală a imbolnăvirii și deceselor*

în masă. Prin politica promovată în anii 1946-1947, ca și în anii următori, autoritățile sovietice ignorau cu desăvârșire viața și dreptul la viață al omului, normele morale fundamentale, obligatorii pentru instituțiile unui stat. Foametea din R.S.S.M. a fost un fenomen provocat prin politica regimului comunist, a fost o crimă monstruoasă, de care acesta se face direct vinovat. Pentru această crimă, comisă premeditat împotriva populației pașnice, a copiilor și bătrânilor, a oamenilor în plină vârstă, de toate etniile și confesiile, regimul totalitar comunist trebuie condamnat moral, politic și juridic” [26].

2.3.3. Colectivizarea forțată în Basarabia

„Numai în lunile iulie-noiembrie 1949 cota gospodăriilor țărănești, care au intrat în kolhozuri, s-a majorat de la 32% la 80% din total, pentru ca să se ridice la 97% în ianuarie 1951”

Dacă deportările din a. 1940-41 au fost mai mult o ofensivă politică a regimului comunist de ocupație atunci foametea din 1946-47 și marea deportare din 1949 au avut, în special, un caracter economic. A fost un mod draconic de „îmblânzire” a gospodarilor și de „convingere” de a intra în aceste structuri anacronice cum sunt kolhozurile și sovhozurile. Un efect scontat al deportării din 1949 a fost înregimentarea accelerată și masivă a țăranilor în kolhozuri, așa-numita colectivizare sau „*ofensiva decisivă a socialismului asupra satului*” dintre Prut și Nistru. Legarea țăranului de glia kolhoznică, prin dictatul regimului bolșevic, a avut drept urmare lichidarea proprietății private și pierderea sentimentului de inițiativă economică la sate, deștărănirea și dezmoștenirea clasei țăranilor. Odată cu încheierea colectivizării, a fost instituit un mecanism special al relațiilor de producere și repartitie, mecanism, care permitea statului sovietic să controleze în totalitate producția agricolă, țăranii primind de la stat doar minimul necesar pentru a supraviețui și a munci din greu pe terenurile kolhoznice.

Țăranii basarabeni aveau o atitudine extrem de negativă în privința kolhozurilor. Iată unele păreri ale țăranilor: „...*la noi, slavă domnului, kolhozul s-a desființat și noi iarăși vom trăi pe vechi – individuali (nu știa țăranul ce fiară s-a apucat de capul lui - n.n.). În kolhoz nimeni nu dorește să se înscrie...*” (s. Chircani, jud. Cahul). „...*La noi organizează kolhoz, însă nimeni nu dorește să se înscrie...*” (s. Larga, jud. Cahul) [27]. În document mai sunt încă 19 opinii ale țăranilor.

Astfel, până la data de 1 ianuarie 1947 în raioanele de vest ale Republicii erau 400000 de gospodării individuale și doar 93 de kolhozuri, care întruneau doar 2,4% din totalul gospodăriilor țărănești. Dacă la data de 1.01.1941 în gospodăriile țărănești din raioanele de vest ale Republicii se aflau 284,4 mii de cai, 449,5 mii animale cornute mari, 277,0 mii porci și 1305,6 mii oi și capre, atunci la data de 1.01.1947 numărul lor s-a redus: cai – până la 62,9 mii sau cu 77,9%, vite cornute mari – până la 254,0 mii sau cu 43,5%, porci – până la 17,0 mii sau cu 93,9% și oi și capre – până la 567,2 mii sau cu 56,5%. Ca rezultat al acestei reduceri bruște a animalelor, la începutul a. 1947 42,8% de

gospodării nu aveau nici un animal. Evident că la reducerea drastică a numărului animalelor a contribuit puțin și războiul, însă în mare parte au fost sacrificate în timpul foametei.

„Acest lucru este adevărat (deportarea) mai ales în ceea ce privește efectul asupra ritmului de colectivizare în următoarele luni după deportare. Astfel, numai în lunile iulie-noiembrie 1949 cota gospodăriilor țărănești care au intrat în colhozuri s-a majorat de la 32% la 80% din total, pentru ca să se ridice la 97% în ianuarie 1951”.

Dacă la 1 februarie 1949 erau colectivizate numai 22% din gospodăriile țărănești, în luna decembrie 1949 – 82,3%. De frica deportărilor, țărani au fost nevoiți să intre în colhozuri, în numai cincisăse luni fiind formate 1.743 colhozuri, care întruneau 306.400 gospodării țărănești. Planul de colectivizare a fost depășit de două ori.

Cei aflați la conducerea statului numai oameni nu puteau fi numiți. Într-un fel, acțiunile lor puteau fi justificate (din punctul lor de vedere). Chiar și după această foamete strașnică puțini țărani doreau să intre în colhoz. La data de 1 iulie 1948 în kolhozuri erau cuprinse doar 11,7% din toate gospodăriile țărănești. Pentru a-și îmbunătăți indicii, ștabii partiinici au început pregătirea celei de a doua mari deportări. Într-un raport al Ministerului Afacerilor Interne al R.S.S.M. din 12 octombrie 1948, adresat ministrului de interne al URSS Kruglov, se menționa că în decurs de doi ani și jumate organele M.A.I. au tras la răspundere penală 44160 de oameni, din care în 1946 – 15550, în 1947 – 21707 și în prima jumate a anului 1948 – 6903 oameni. În majoritatea cazurilor pentru nedorința de a intra în kolhoz, pentru neachitarea birurilor insuportabile etc.

Cine erau cointeresați în deportarea în masă a celor mai buni gospodari și intelectuali.:

- cointeresate erau organele de partid, de la cele inferioare până la cele superioare, pentru care se ridicau indicii la capitolul „colectivizare”;
- cointeresate erau organele de securitate pentru a-și argumenta salariile nu rele, inventând dușmani ai poporului chiar și acolo unde nu puteau exista;
- cointeresate erau puzderia de cozi de topor – așa-numiții activiști, care nutreau să se căpătuiască în urma deportării gospodarilor (gospodăriile agonisite de o viață întreagă, încăpeau pe mâinile unor parveniți);

- cointeresată era o bună parte dintre „*eliberatorii*”, veniți în Basarabia pentru a conduce o turmă decapitată spre zărilor comunismului, care se căpătuiau și ei cu apartamente și alte bunuri agonisite de cei deportați.

Știau ei ce știau. Un popor decapitat, înfometat, înfricoșat, îngenunchiat era mult mai lesne de a-l băga în kolhozuri – această anacronică pentru țăranul basarabean formă de gospodărire a pământului. Iată că organele de partid și de securitate (mai corect de exterminare) și-au văzut planurile aprobate la cel mai înalt nivel.

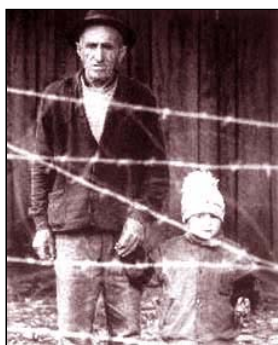
Lichidarea, ca clasă, dar – uneori – și fizică, a țăranilor înstăriți, declarați chiaburi, prin exproprierea și deportarea lor, viza accelerarea ritmurilor colectivizării și transformarea acestui proces într-o acțiune de masă. Se miza pe frica de deportare, insuflată tot mai adânc în rândul țăranilor.

Deportarea din 6 iulie 1949 a avut efectul scontat: timp de câteva zile, populația R.S.S.M. a trait într-o stare de frică imensă că va fi deportată în Siberia, dacă nu va intra în kolhozuri. Asa că, între 6 iulie și 1 septembrie 1949, în R.S.S.M. au fost organizate 750 de kolhozuri, în care au intrat 183.333 gospodarii țărănești! E. Enghirs, contabil în Soroca spunea că deportarea țăranilor înstăriți “*s-a facut pentru a influența restul masei țărănești și a o forța să intre cât mai repede în kolhoz, adică a realiza colectivizarea delaolaltă în Moscova*”.

În raportul Tismăneanu, pag.585 [4] se menționează: „*Foametea, dupa cum am văzut, n-a convins țăranul să intre în kolhoz. Ca și în alte regiuni anexate recent de Uniunea Sovietica, în R.S.S.M. a fost organizată o nouă deportare în masă, dupa modelul celei din iunie 1941*”.

2.3.4. Al doilea val de deportări din 6 – 7 iulie 1949

„De ce m-ați dus de lângă boi? De ce m-ați dus de acasă”

Pe când rănilile foametei nu fuseseră încă lecuite, începu o altă mare dramă a țărânimii basarabene – deportările în masă ale gospodarilor de frunte ai satelor. De fapt aceasta deznădăcinare a țărânimii basarabene și izgonirea ei în Siberia era după război o reluare a procesului început în ajunul războiului. La indicațiile exprese ale Biroului Politic al CC al PCUS, Consiliului de Miniștri al URSS și al Ministerului Securității de Stat al URSS, mașina totalitară sovietică de tocat oameni și popoare va mai lovi încă o dată în plină forță în populația din RSS Moldovenească. Isteria organelor de partid și securitate ale R.S.S.M. în jurul așa-numitei probleme a „culacilor” și altor „elemente antisovietice” ajunge la apogeu spre sfârșitul anului 1948. Deja la 12 octombrie 1948 MAI al R.S.S.M. în persoana ministrului Tutușkin se adresează către MAI URSS Kruglov S.N. cu o notă de serviciu, în care „argumentează” necesitatea deportării din Moldova în locuri îndepărtate ale URSS a „culacilor”, depistând cca. 15000 familii. Într-o altă notă de serviciu a altui demnitar (ministrul MSS al R.S.S.M. I Mordoveț), trimisă cu o lună mai târziu, apare cifra de 33640, dintre care culaci – 23084 familii. În rugămintea biroului politic al CC al PC(b)M și consiliul de miniștri al R.S.S.M. din 17 martie 1949 adresată consiliului de miniștri al URSS figurează cifra de 39091 oameni. La 6 aprilie 1949 Sovietul Miniștrilor al URSS a adoptat hotărârea cu privire la exilarea din R.S.S.M. a familiilor de chiaburi, a foștilor moșieri, negustori și complici ai „ocupanților”. Ultimii erau stigmatizați drept „colaboraționiști”. Astfel se prevedea deportarea a 11280 de familii (40850 de persoane). A fost fixat și timpul desfășurării operației denumite „Iug” („Sud”) – începutul de la 6 iulie 1949, ora 2:00, sfârșitul – la 7 iulie, ora 20:00. Astfel soarta a peste 40000 de oameni, între care mai mult de 1/3 copii până la 17 ani, a fost pecetluită printr-o singură semnătură de condei. Se începe o pregătire furibundă pentru organizarea deportării celor cca. 40000 oameni. Operația sub denumirea codificată „Iug” („Sud”) este pregătită în strictă taină (pentru a exclude la maxim

eschivarea de la deportare). În final, la 6 iulie 1949, în urma adoptării Hotărârii strict secrete a Consiliului de Miniștri al R.S.S.M. Nr. 509 din 28 iunie 1949 *“Cu privire la deportarea de pe teritoriul R.S.S.M. a chiaburilor, foștilor moșieri, marilor comercianți, complicilor ocupanților germani, persoanelor, care au colaborat cu organele poliției germane și românești, a membrilor partidelor politice, a gardiștilor albi, membrilor sectelor ilegale, cât și a familiilor tuturor categoriilor enumerate mai sus”* prin care se prevedea deportarea unui număr mai mare de familii—11342. Toți membrii familiilor urmau *„să fie deportați pe viață în regiuni îndepărtate ale Uniunii RSS”*. În hotărârea respectivă se stipula că celor deportați li se permitea *„să ia cu sine valori, bani, îmbrăcăminte, încălțăminte, veselă și alte obiecte casnice, inventar agricol, meșteșugăresc și casnic precum și o rezervă de produse alimentare în volum total de 1500 kilograme de fiecare familie”* [29]. În realitate, în noaptea de 5 spre 6 iulie 1949, au fost deportate *„pe vecie”* în cadrul Operațiunii *„Jug”* (*„Sud”*) în jur de 36000 persoane (9 864 bărbați, 14 300 femei și 11 889 copii). Deportarea s-a făcut în Siberia (Kurgan, Tiumeni, Irkutsk, Habarovsk) și în Kazahstan (Aktiubinsk, Jambul și Kazahstanul de Sud). Documente de arhiva indică participarea la desfășurarea acestei operațiuni a 4.496 de *“lucrători operativi”* ai Ministerului Securității de Stat al URSS, inclusiv aduși din alte republici, 13774 ofițeri și soldați și a 4705 activiști de partid din Moldova. Pentru realizarea acestor deportări în masă au fost mobilizate 4069 autovehicule pentru asigurarea transportului intern a celor ce au fost ridicați și au fost pregătite 30 de

Eșalonul cu deportați basarabeni la una din staționări în plin câmp

eșaloane, respectiv, 1573 de vagoane de vite pentru transportarea nefericiților în fundurile Siberiei. Dacă facem un calcul simplu, fiecărui bărbat, femeie sau copil îi revenea câte 1,5 soldați, lucrători operativi, activiști. De câtă risipă de

Deportări din Basarabia, copii închiși într-un vagon pentru vite.

Copii români din Basarabia, deportați pe 6 iulie 1949, în Siberia, la vreo lună după deportare. Fotografie de la Muzeul Național de Istorie și Arheologie, Chișinău.

Copii basarabeni deportați în gulagurile din U.R.S.S.

mijloace și forțe umane a dat dovadă regimul sovietic pentru a nenoroci o parte (cea mai bună) din propriul popor (așa considerau ei, cu toate că majoritatea absolută erau străini de neamul basarabenilor, nu-l cunoșteau și nici nu doreau să-l cunoască, comportându-se ca ocupanți cruzi, care-și extermină prizonierii). De notat că acestor *„deportați pe vecie”* li s-au confiscat averile și li s-a interzis să-și ia cu ei bunuri materiale. Cu aceasta era *„rezolvată”* nu numai problema deschiaturii ci și deznaționalizării Basarabiei (Stalin spusese la un moment dat că *„problema țărănească este baza, chintesența problemei naționale”*).

Conform rapoartelor ștabilor *„operația a fost petrecută normal, fără excese”*. Cât cinism se ascunde în această frază. Doamne, câte râuri de lacrimi s-au scurs, câte familii distruse, câte suflete mutilate de copii se ascund în spatele acestor cifre și rapoarte seci. Câți dintre acești copii ar fi putut deveni învățători, medici, ingineri sau pur și simplu buni gospodari ca și părinții lor dacă n-ar fi căzut această urgie comunistă pe capul lor? Executorii acestor

crime împotriva umanității trebuie să fie cunoscuți publicului larg. Iată doar unele nume ale celor care au planificat și realizat acest genocid în Basarabia:

- General-maior Mordoveț Iosif Lavrentievici – ministrul securității de stat al R.S.S.M.;
- General-maior Ermolin Ivan Ilici – responsabil al MSS al URSS;
- Colonel Kolotușkin Alexandr Alexeevici – viceministrul de personal al securității de stat al R.S.S.M.;
- Colonel-locotenent Ostreacov Serghei Zaharovici – șeful ștabului conducerii operației;
- Maior Iacovlev – șeful secției nr.2 a MSS al R.S.S.M.;
- Căpitan Șvarțman Lev Zinovievici – șef sector secție nr.2 MSS al R.S.S.M.;
- Locotenent Mordoveț Leonid Iosifovici – responsabil operativ superior al secției nr.2 a MSS al R.S.S.M.(se vede, este fiul ministrului – adevărat cumătrism).

În total–30 de persoane, care au participat la conducerea nemijlocită a așa-numitei „operații”. Observați în această listă vreo familie de basarabean, fie și coadă de topor? Nu. Încă o dovadă că regimul sovietic a fost un regim de ocupație. O vină și mai mare o poartă conducerile superioare de partid a p.c.(b)m. (secretar Kovali N.G.) și sovietică (președinte al consiliului miniștrilor al R.S.S.M., Rudi G.) ș.m.a. După aceste deportări în masă ștabii raportau o creștere considerabilă a numărului cererilor de intrare în kolhoz. Ce-i mai rămânea bietului nostru țăran să facă. Nu avea de ales. Lacheii locali (președinții sovietelor satești, activiștii) le insuflau că există doar două căi: în kolhoz sau în Siberia.

Potrivit unui document publicat după moartea lui Stalin, la 1 iulie 1953, de I.A. Serov, ministrul adjunct de Interne al URSS, în evidența ministerului se mai aflau 46616 persoane deportate din R.S.S.M. în „spețposelenia” („satele speciale”) din Rusia și Kazahstan. 10386 se aflau acolo încă din 1941, iar 36147 din 1949. Mulți din cei

Basarabeni deportați în gulagurile din Kazahstan

deportați muriseră între timp în condițiile transportului și detenției.

Apare întrebarea dacă țărani aveau știri de „surpriza”, pe care le-o pregateau criminalii sovietici. Conform istoriografiei tradiționale deportarea zecilor de mii de țărani s-a făcut pe neașteptate. În realitate nu a fost așa. Există o serie de documente, care confirmă acest lucru. În pofida caracterului strict secret al acestei operații, totuși scurgeri de informații au avut loc, acest fapt fiind obiectul unei hotărâri a MSS al URSS. De exemplu, la 18 mai soția șefului de colectare a furajului din Chișinău Raiburg Rosalia Naumovna în discuție cu soția lucrătorului operativ al MSS al R.S.S.M., locotenent superior Iustinov, referitor la problema apartamentului a declarat „*Degrabă voi trebuie să primiți apartament, deoarece din Moldova vor fi deportați toți culacii, comercianții, și acest lucru deja se efectuează*”. La 15 mai 1949, un ofițer de miliție declara, în prezența unui grup de oameni din satul Ermoclia din raionul Căușeni, ca așa-zișii chiaburi „*peste câteva zile vor fi deportați în adâncul Uniunii Sovietice, iar averea lor va fi confiscată*”. La 26 mai, fiind interogat de către oamenii Securității, directorul școlii din satul Redi-Ceresnovăț A. Topor, mărturisea că „*...în zilele de 26-28 aprilie fusese vizitat acasă de către un oarecare Mihailiuk, căpitan KGB, care i-a spus că urma să fie deportat. Spunând acestea, ofițerul scoase din geanta sa niste mape, în care am citit numele Kveatkovschi F.C., Sochirca A.C., Iustin Țarălună și, se pare, Anton Popa. Găsind mapa cu numele meu, Mihailiuk mi-a arătat de departe prima pagină a dosarului ca dovadă a afirmației sale că voi fi deportat. Aceasta se prezenta ca o anchetă executată la tipografie pe hârtie albă. În partea de sus am citit cuvântul “premier”, scris la mașină, apoi numele meu de familie, prenumele, numele după tată, anul nașterii, originea socială, studiile. După asta soția mea a început să plângă. Atunci a început să plângă și Mihailiuk, zicând: “Îmi pare rau pentru voi (se mai întâlneau și oameni printre căpcăunii sovietici), dar vă vor duce de aici nu mai târziu decât peste 10 zile”*”.

Un țăran din Drochia, A. Bejan, s-a destăinuit, din întâmplare, unui agent KGB: „*Niște buni cunoscuți de ai mei mi-au povestit că am fost inclus în lista chiaburilor. Pe la sfârșitul lui mai sau în iunie, când se vor termina examenele în instituțiile de învățământ, persoanele din listele cu chiaburi, comercianți, cei care au fugit în România și s-au întors, cei suspecți din punct de vedere politic vor fi trimisi din Moldova. O ruda de a mea din Edineț este în relații bune cu un căpitan de Securitate, care i-a spus că a fost inclus în listele cu chiaburi și i-a*

zis, dacă dorești să nu fii deportat, atunci șterge-o de aici de cu vreme. Așa a și făcut, a fugit nu se știe încotro”.

O femeie pe nume Moskviciuk, administrator de case din Chisinau, a declarat: *“În curând vom evacua din Basarabia toate persoanele suspecte”*. De altfel, în luna mai Chisinaul fierbea de astfel de zvonuri. Până și corespondența interceptată de KGB conținea o mulțime de relatări despre apropiatele deportări. G.A. Jmurciuk, cetățean din raionul Sângerei, scria unei rude din regiunea Voronșilovgrad: *“Nu ne scrieți scrisori, deoarece pe la noi lumea vorbește că toți basarabienii vor fi deportați în alte locuri”*. Mulți moldoveni deportați în Siberia încă în iunie 1941 scriau rudelor de la baștină și întrebau dacă, într-adevar, vor fi deportate degrabă și ele. *“Pe la noi pe aici se aude că din Basarabia va fi deportată foarte multă lume. Așa să fie oare?”* scria E.I. Buzdugan din regiunea Tomsk.

Din documentele arhivei Ministerului Securității Naționale al Republicii Moldova, care încep să fie valorificate abia acum, cunoaștem că mulți basarabeni au intrat în formațiunile de luptă împotriva sovieticilor tocmai pentru că erau informați că urmau să fie izgoniți pentru totdeauna din satele lor. Prin iunie 1949, țăranul Gavril Andronovici din satul Condrătești, raionul Cornești, mărturisea într-un cerc de prieteni, care la scurt timp după aceea vor constitui nucleul organizației *“Armata Neagra”*, ca fusese inclus în lista chiaburilor și că mâine-poimâine va fi ridicat și trimis în Siberia. Această știre a fost confirmată și de alți participanți la acea întrunire din casa lui Andronovici. Tribunalul militar din Odesa menționa că în 1949 mulți țărani din raioanele Cornești, Chișcăreni și Bravicea au aflat din timp despre ridicările ce se pregăteau, de aceea au părăsit satele și s-au ascuns prin păduri. Marea majoritate însă nu a întreprins nimic din motivul neștiinței sau resemnării în fața acestei urgii. *“Iată noutatea din satul nostru. La 5 iulie ne-am culcat și n-am știut nimic, iar când ne-am trezit, am văzut 80 de gospodari în mașini. Dar de ce și pentru ce, ei singuri nu știu. Se vede că a sosit ceasul de la urmă, dacă te iau așa, fără nici o vină. Erau mari strigăte și plânsete. Toata lumea era speriată în așa măsură, că nimeni nu a mai ieșit la lucru în câmp. Nu se știe ce va fi și cu noi, adică cu cei care au rămas. Se zice că noi o vom păți și mai rău decât acei care au fost ridicați...”* (Dintr-o informație specială a KGB-ului, din 14 iulie 1949). A fost mare jale în Basarabia la 6 iulie 1949. Zeci de mii de destine mutilate, de visuri neîmplinite ale copiilor și adolescenților, ale tinerelor familii, zeci de mii de gospodari,

cei mai buni gospodar deportați, care a fost, de fapt, decapitarea satului basarabean, a întregului sistem de gospodărire la sat, în urma căreia nici până astăzi satul basarabean nu-și poate reveni – acestea au fost urmările acestei mari deportări, care a avut un pronunțat substrat economic – lichidarea, prin izolarea fruntașilor satului, a rezistenței la colectivizarea forțată a gospodăriilor țărănești și la crearea accelerată, pe această cale, a sistemului socialist în agricultură. Informația adițională (un fel de protocol secret), care preciza că guvernul sovietic hotărâse ca

Țărance basarabene în robia colhoznică din locurile de deportare.

vorbește încă o dată în plus despre scopul regimului comunist din Basarabia. Confiscarea întregii averi a celor deportați demonstrează, indirect, că într-adevar această populație era expatriată pe vecie. Acesta este un adevăr, pe care nu-l ascundea nici chiar istoriografia sovietică, și este relevat cu destulă

obiectivitate în cercetările mai noi ale istoricilor moldoveni. Avera acestor gospodari, în multe cazuri, a fost baza kolhozurilor nou formate. Acesta a fost motivul de bază al acestei deportări. Motivul declarat de conducerea de partid este unul camuflat: *“capii acestor familii, în calitate de elemente chiaburești și naționaliste, au constituit întotdeauna sprijinul regimurilor reacționare române pe teritoriul fostei Basarabii, făceau parte din diferite partide burghezo-naționaliste românești, erau promotori ai politicii antisovietice la sat”*. Sigur că gospodarii satelor basarabene nu aveau cum agreea Sovietele, care arătau pe față că doreau să distrugă tot ce era mai bun în agricultura țărănească a ținutului. Adevărul este că masa gospodarilor de frunte ai satelor nu era implicată aproape deloc în activitatea partidelor politice din România, întrucât era absorbită complet de interese economice.

2.3.5. Al treilea val de deportări – 1 aprilie 1951

*„Și-au tremurat stăpânii lumii/ La glasul blândului profet.
Și-un dușman au văzut în fiul/ Dulgherului din Nazaret!
Urașcă-l cei fără de lege.../ Ce-i pasă lui de ura lor?
El a venit s-aducă pacea/ Și înfrățirea tuturor.”*
(Al. Vlahuță)

Comunismul, unde mai e, practic a dispărut. Creștinismul însă după persecuții de peste 2000 de ani a supraviețuit. În pofida prigonirilor romane, a prigonirilor păgâne turcești, a prigonirilor bolșevice din ultima perioadă creștinismul a supraviețuit. După ofensiva politică realizată de ocupanții sovietici la începutul ocupării Basarabiei (în a. 1940) și celei politico-economice (deportările din 5-6 iulie 1949) regimul comunist a pornit ofensiva spirituală pentru formarea omului nou de tip sovietic, iar credința religioasă era un impediment serios în această direcție. Cât cinism se observă în acțiunile guvernării comuniste actuale de restaurare a bisericilor și mănăstirilor, distruse și închise, transformate în depozite și grajduri de către mentorii lor de ieri.

Această ofensivă a început cu al treilea val de deportări – deportarea de la 1 aprilie 1951. Operațiunea s-a numit conspirativ “Sever” (Nord”) și a fost pusă în aplicare în baza aceleiași Hotărâri a Consiliului de Miniștri al URSS Nr. 1290-467cc din 6 aprilie 1949 și Hotărârii Consiliului de Miniștri al URSS nr.667-339cc din 3 martie 1951, care prevedea “deportarea de pe teritoriul RSS Moldovenească a membrilor sectei ilegale antisovietice a iehoviștilor și membrilor familiilor acestora, în total 5917 persoane”. Operațiunile de deportare au fost planificate de organele de represiune ca niște operațiuni militare în toată regula împotriva populației civile (observați și denumirile operațiilor „Sud”, „Nord”. Acțiunea a început la ora 04,00 și s-a încheiat la ora 20,00 în aceeași zi. Au fost arestate și deportate în Siberia (reg.Kurgan) 723 de familii, respectiv, 2617 persoane (808 bărbați, 967 femei și 842 copii), în special, acuzate de apartenență la secta religioasă “Martorii lui Iehova” care, conform clasificării regimului comunist, făcea parte din categoria „sectelor ilegale antisovietice”. La această operațiune au participat 546 de “lucrători operativi” ai Securității, 1127 ofițeri și soldați din Ministerul Securității, 275 ofițeri și soldați de miliție și 750 de persoane din cadrul organelor sovietice de partid din Moldova. Deportarea s-a făcut în două eșaloane, cu vagoanele care au

Deportați care își duc crucea suferinței departe de pământul drag, departe de casă.

ajuns la destinație la 13-14 aprilie 1951. Pe drum s-au născut câțiva copii și au murit câteva persoane bolnave.

Un raport al Ministerului de Interne al URSS din 1956 arată că iehoviștii din Moldova, împreună cu cei din Republicile baltice și regiunile din vestul Ucrainei și Belarusiei erau în număr

de 7449 deportați în regiunile Tomsk, Krasnoiarsk și Irkutsk din Siberia. Sunt cunoscuți mai mulți români basarabeni deportați în iulie 1949 și aprilie 1951 în Siberia și Kazahstan pe motiv de apartenență la secta religioasă „*Martorii lui Iehova*”, care astăzi locuiesc compact în localități din apropierea fostei capitale a Kazahstanului, Alma-Ata, și apropierea capitalei Kârgâzstanului, Bishkek. Aceștia mi-au relatat că, în anii 60, când au vrut să se întoarcă în Basarabia, li s-a interzis și au fost obligați să semneze documente că nu au pretenții la recuperarea averilor pe care le-au lăsat când au fost deportați. De notat că aceste comunități (persoanele în vârstă), prin religie și-au păstrat limba română (în grai moldovenesc), obiceiurile și tradițiile populare.

Culmea justiției de tip sovietic a fost că oamenii mai întâi erau ridicați de la vetrele lor, deportați dincolo de munții Ural, după care li se dresau dosare penale de „*dușmani ai poporului*”(!). Doamne, doar pe parcursul a 11 ani în Basarabia au avut loc 3 mari deportări, o continuă serie de arestări și deportări locale (întreruptă doar în perioada războiului). În urma deportărilor masive, războiului, foametei, migrației, populația Republicii Moldova, după unele date prealabile, a scăzut cu cca. 30%. De menționat că pierderile masive au fost în rândul intelectualilor și gospodarilor, cu alte cuvinte - în rândurile florii națiunii. Cine le va compensa pierderile morale (dar și materiale) acestor jertfe ale genocidului sovietic? Pe când oare va fi organizat tribunalul internațional asupra comunismului, numărul jertfelor căruia sunt mult mai mari decât ale fascismului, asupra căruia a avut loc un atare proces. „*Nu făurești nimic întemeiat pe robie, afară de revolta robilor*” (Antoine de Saint Exupery).

Deși deportarea de la 1 aprilie 1951 s-a bazat pe un criteriu confesional, nu de clasă, ea trebuie privită, de asemenea, în contextul doctrinei staliniste a luptei de clasă. Cea mai gravă crimă a „*Martorilor lui Iehova*”, care au fost deportați din Republică, în opinia conducerii Ministerului Securității al R.S.S.M., era tendința lor „*de a organiza o activitate dusmanoasă, în scopul menținerii, prin intermediul bisericii, a influenței românești asupra populației religioase și educării unei atitudini negative față de orânduirea sovietică*”. Clericii și sectanții mai erau acuzați și pentru faptul că „*convocau adunări cu caracter antisovietic, răspundeau zvonuri antisovietice, contracarau acțiunile puterii sovietice în mediul rural, educau tineretul în spirit antisovietic*”. Subiectul deportării celor care erau parte a cultului religios „*Martorii lui Iehova*” este puțin abordat de istoriografie, unele aspecte ale acestuia fiind dezvăluite în culegerile de documente [11,12,18] semnate de V. Pasat.

În total la începutul anilor 60 numărul deportaților atinge cifra de cca. 60000. Însă conform altor surse numărul moldovenilor deportați se apropie de 100000 de oameni. Chiar dacă ulterior deportări în masă nu au mai avut loc, genocidul sub diferite forme contra românilor basarabeni a continuat până prin anii 80. Cine ar putea calcula măcar aproximativ câte persoane din Basarabia au pătimit în urma represiunilor sovietice în perioada 1940-1990?

2.3.6. Al patrulea val de deportări a basarabenilor 1956-1990

Deportarea de la 1 aprilie 1951 este considerată de istoriografia oficială drept ultimul val. De fapt aceasta este o opinie greșită. Deportările în Basarabia au început îndată după ocuparea Basarabiei de regimul sovietic și au continuat tot timpul (cu excepția perioadei din timpul războiului (1941-1944)). Deportările din 1941, 1949 și 1951 au fost doar vârfurile acestui proces aleatoriu dar permanent. Deportările directe și indirecte au continuat până la sfârșitul anilor '90 și aveau drept scop modificarea etnică a populației Basarabiei, deznaționalizarea românilor basarabeni.

La muncă forțată în anii ocupației sovietice, în special în anii stalinismului, Moscova a tratat R.S.S. Moldoveneasca nu numai ca o sursă de materie primă, dar și ca o sursă de forță de muncă ieftină pentru șantierele de construcții, întreprinderile industriale și minele de cărbune din diferite regiuni ale imperiului sovietic. Încă din anul 1940, în R.S.S.M. a fost creată o direcție republicană pentru recrutări la munci, iar în raioane s-au organizat birouri investite cu largi drepturi ca să recruteze muncitori pentru „*santierele comuniste*” din raioanele estice și nordice ale URSS. La 9 august 1940 se hotărâse deja „*recrutarea în localitățile rurale ale Basarabiei a 20.000 de muncitori*”. Planul a fost depășit: până la 29 noiembrie 1940, organele de partid mobilizaseră și trimiseseră din Basarabia în regiunile îndepărtate ale URSS 56.365 persoane, adică de trei ori decât cum fusese planificat. Din aprilie 1944, când Basarabia a fost reocupată de URSS, odată cu mobilizările în armata sovietică au fost reluate și recrutările la munci în industriile lemnului, cărbunelui, minieră, a cimentului, petrolieră etc. În anii 1948-1960, numai muncitorii (fara membrii de familie) recrutați pentru munci la „*marile șantiere comuniste*” au fost aproape 200000 de persoane.

Astfel la 6 octombrie 1952, Secretarul General al Partidului Comunist din R.S.S. Moldovenească, Leonid Brejnev, se adresează Comitetului Central al Partidului de la Moscova cu „*rugămintea*” să fie deportate din Basarabia alte „*elemente antisovietice*”, care au rămas nestrămutate în operațiunile din 6-7 iulie 1949 și 1 aprilie 1951. Potrivit lui Brejnev, „...*în prezent, pe teritoriul Moldovei sunt 3117 persoane care s-au sustras de la strămutare în 1949: 735 familii de chiaburi însumând 2382 persoane și 735 de chiaburi rămași singuri, ale căror familii au fost strămutate și se află în colonii*”. Nu-i dau liniște lui Brejnev nici credinșii de altă religie: „...*În prezent, în raioanele*

limitrofe ale orașului Bălți, sunt identificate încă 850 familii de sectanți iehoviști - 1700 persoane, precum și 400 familii de adepți ai sectelor inocențiștilor, arhangheliștilor, sâmbotiștilor, cincizeciștilor și adventist-reformiștilor, în total 1100 de persoane". Deși deocamdată nu sunt date concrete puțin probabil ca rugămintea lui Brejnev să fi fost refuzată. Un proiect „*strict secret*” de Hotărâre a Președintelui Consiliului de Miniștri al URSS „*Cu privire la strămutarea suplimentară de pe teritoriul RSS Moldovenească a chiaburilor, adepților sectelor ilegale ale iehoviștilor, inocențiștilor, arhangheliștilor, sâmbotiștilor, cincizeciștilor adventist-reformiștilor și membrilor lor de familie*” prevedea deportarea a 5917 de persoane în aprilie 1953 în regiunea Kurgan din Siberia și RSS Kazahă, în conformitate cu Hotărârile Consiliului de Miniștri al URSS nr.1290-467cc din 6 aprilie 1949 și nr.667-339cc din 3 martie 1951.

O alta modalitate de deznaționalizare forțată a fost reprezentată de recrutările forțate pentru muncă în URSS. În timpul regimului sovietic, în special al celui stalinist, RSS Moldovenească și regiunea Bucovinei de Nord au fost surse de forță de muncă gratuită pentru marile obiective industriale, zăcămintele petroliere, minele de cărbuni și alte resurse naturale, industria lemnului etc. din întreaga Uniune Sovietică. Există documente, care arată că, imediat după anexarea la 28 iunie 1940 a Basarabiei, din aceasta regiune au fost recrutate și trimise la muncă forțată în întreaga Uniune Sovietică mii de persoane. Prin Hotărârea nr.39 din 9 august 1940, Consiliul Economic al Guvernului URSS a dispus „*recrutarea în localitățile rurale ale Basarabiei a 20 de mii de muncitori*”, iar la 28 august 1940 conducerii Chișinăului i s-au cerut „*recrutări suplimentare în județele RSS Moldovenești*”. Rezultatul— până la 29 noiembrie 1940, din Basarabia organele sovietice au recrutat și trimis în diverse regiuni industriale ale URSS, inclusiv în Kazahstan, în bazinul carbonifer Karaganda, cca. 56 mii de persoane de origine română. În locul lor au fost aduși în Basarabia 13 mii de ofițeri NKVD și de armată, învățători din Ucraina, Rusia, Belarus, care au predat limba rusă obligatorie timp de un an. Acesta a fost începutul deznaționalizării provinciilor românești ocupate. Unele surse indică faptul că, între anii 1948-1960, 196 mii de basarabeni au fost recrutați și trimiși la muncă pe șantierele sovietice.

Nu în ultimul rând trebuie menționat faptul că circa 9000 de români basarabeni au fost strămutați în Kazahstan cu ocazia programului de deșteleniri inițiate de către Hrușciiov în anul 1956.

Astăzi, în Kazahstan trăiesc mulți români basarabeni (*moldoveni*), care în anii 50 - 60 au fost aduși la „lucrările epocale ale regimului Hrușciiov” de deștelenire a stepelor din nordul Kazahstanului și transformare a acestora în terenuri agricole (în regiunile Kustanai și Pavlodar - peste 3000 de persoane în fiecare, în regiunile Akmola și Aktubinsk-peste 2000 de persoane în fiecare). Aceștia povestesc cât de căutați erau țăranii, mecanizatorii și tractoriștii din R.S.S. Moldovenească (harnici și gospodăroși din fire cum să nu fie căutați). Săptămânal, din Chișinău zburau spre Kazahstan avioane pline cu agricultori și tractoriști „*moldoveni*”. Condițiile în care erau primiți aceștia la început, în anii 1956-1958, lăsau de dorit: „...eram lăsați direct în câmp, în corturi de campanie de câte 30-40 de persoane, la mare distanță de localități. Alții, mai norocoși, erau cazați în așa-zise cămine, unde condițiile sanitare lipseau. Ca să nu mai vorbesc de foame, boli și frig...au fost vremuri grele” povestește Ion Guzun, un bătrân basarabean, care a rămas cu traiul în Kazahstan. Ulterior, o modalitate distinctă de aducere a „*moldovenilor*” la deștelenit era trimiterea prin „*detașamentele de komsomoliști*”, entuziaști de 17-18 ani, care erau îndemnați să contribuie la „*ridicarea agriculturii și țării sovietice*”. În cei 15 ani cât a durat campania de deștelenire a lui Hrușciiov, în Kazahstan au fost trimiși cca. 1,5 milioane persoane din întreg URSS-ul.

Nu poate fi uitat în acest context nici fenomenul FZO-ului (asazisa instruire la – sau pentru fabrici și uzine), ceea ce a însemnat în realitate ridicarea din sate a zeci și sute de mii de tineri și adolescenți, folosiți mai ales în minele de extracție a cărbunelui și metalelor și din care foarte puțini au mai revenit la vatră, cei mai mulți, din cauza condițiilor de muncă din mine, pierzându-și viața înca din tinerețe.

Populația încerca să se eschiveze, pe diferite căi, de la mobilizarea la muncă pe șantierele din raioanele îndepărtate ale URSS. Este motivul pentru care, în ultimele luni ale anului 1944, în județul Tighina, miliția era în căutarea a 537 de dezertori din industria de război. În luna decembrie 1944, procuratura județului Soroca a condamnat 9 persoane la diferite perioade de detenție pentru eschivarea de la muncă în construcțiile militare. Este dificil de apreciat câte persoane au fost nevoite să plece din Basarabia în urma politicii sovietice de recrutare la muncă forțată. Cunoașterea numărului de muncitori angajați nu permite să se stabilească exact numărul persoanelor ce au părăsit R.S.S.M., căci familiile muncitorilor erau de mărimi foarte diferite, apoi unii dintre ei

plecau fără familii. În anul 1958, de exemplu, din R.S.S.M. au plecat 801 familii, adică 2967 oameni, iar în 1959 - 1016 familii (3512 persoane).

Ce se poate spune cu certitudine este că politica sovietică de strămutare a popoarelor a condus la situația că, la sfârșitul anilor '80 peste 500000 de moldoveni erau „*instrainati*”, răspândiți pe întregul teritoriu al URSS. Marea lor majoritate se aflau în Ucraina, Federația Rusă și Kazahstan. Mai trebuie adăugat și faptul că din R.S.S.M., pe lângă moldoveni, au fost deportați și recrutați la muncă forțată și reprezentanți ai minorităților naționale (ruși, găgăuzi, bulgari, evrei etc.). De exemplu, la 1 ianuarie 1958, din cei peste 13.000 de deportați din R.S.S.M., care se mai aflau în gulagurile sovietice, doar 7903 erau moldoveni.

Iar atunci când s-a pus problema repatrierii persoanelor deportate, recrutate la muncă forțată ori plecate din alte considerente din R.S.S.M., numărul reprezentanților minorităților naționale, care au revenit în Basarabia, este foarte ridicat (peste 45% din numărul total al repatriaților). Acest fapt demonstrează încă o dată politica de modificare etnică a populației în Basarabia.

Persoanele recrutate la muncă forțată au același statut ca și persoanele deportate. Plecarea „*benevolă*” a persoanelor la munci în toate colțurile URSS este rezultatul aceleiași politici a regimului comunist de modificare etnică a populației Basarabiei. Doritorii dintre localnici de a lucra la întreprinderile industriale, de ex. din Chișinău, nu erau acceptați fiind aduși din toate colțurile URSS până la paznici, acordându-li-se gratuit apartamente.

Să încercăm să facem o recapitulare a consecințelor dictaturii comuniste asupra destinului poporului nostru:

- deportarea în anii 1940, 1945, 1949, 1953 a sutelor de mii a celor mai distinși reprezentanți ai neamului - cei mai buni gospodari, preoți, învățători, etc. - bunicii și părinții noștri;
- exodul masiv al intelectualității: învățători, preoți, agronomi, emigrați de teama pericolului roșu, lăsând Basarabia decapitată;
- zeci de mii de morți de foame în perioada 1931-1933 (în partea stângă a Nistrului) și cca. 300 mii de morți de foame în timpul foametei organizate din a.1946-1947 (dacă nu a fost organizată de ce nu au murit de foame (din cauza secetei – că seceta nu s-a mai oprit doar Prut) și în zonele învecinate din România;

- implantarea cu forța a sistemului colectivist de gospodărire după modelul rusesc, care a distrus în oameni spiritul de inițiativă, simțul de proprietar al pământului, pe care îl lucrează, transformându-i pe gospodarii de ieri în simpli argați;
- închiderea practic a tuturor bisericilor (aceasta au făcut-o ortacii de ieri ai tov. Voronin);
- oprimarea crudă (prin spitalizarea forțată la Costiujeni) a sutelor de așa numiți naționaliști;
- rusificarea forțată practic a tuturor orașelor și orășelelor din Republica Moldova prin acordarea pe gratis a locuințelor veneticilor, atunci când băștinașii (moș Ion de la țară) își construiau cu forțe proprii căsuța, Ivan Ivanovici, venit de pe aiurea, primea pe gratis apartament cu toate comoditățile (construit și pe banii lui moș Ion);
- distrugerea elementului național prin implantarea cosmopolitismului și încercarea de creare a unui tip nou de om – hominis sovieticus – în fond anațional, ateu, credul și amoral.

În condițiile, în care datorită unei clase politice lașe românii au ratat șansa refacerii României Mari, preferând iluzorii poduri de flori peste Prut unirii reale, pentru a menține vie speranța este obligatorie păstrarea vie în memorie a jertfei de lacrimi și sânge a românilor din Basarabia și Bucovina de Nord.

Bibliografie

1. **Alexandru Moșanu, Ion Buga, Gheorghe Palade (coord.)**. Anexarea Basarabiei în anul 1940 de către Uniunea Sovietică - o consecință directă a Pactului Molotov- Ribbentrop. Asociația Pentru Literatură și Cultură Română „Astra” – „O. Ghibu”, 2002.
2. **Pavel Moraru**. Documente romanesti despre atrocitatile bolsevice din stanga Prutului, 1940–1941 (prezentată în revista “*Arhivele Totalitarismului*”, 2003.
3. **Larry Watts**. Războiul ascuns dintre Pactul de la Varșovia și România. Publicat de Ion Coja. 12.2009.
4. Raportul final al Comisiei Prezidentiale pentru Analiza Dictaturii Comuniste din Romania (Raportul Tismăneanu).
5. **Anton Moraru**. Basarabia dezrobită. Chișinău, 1998.
6. <http://www.timpul.md/articol/sediul-nkvd-ului-locul-atrocitatilor-comuniste-din-chisinau-13361.html>
7. Raportul chestorului poliției Maior Vasilache, Șeful Bri. Siguranței. Comisar Tr. Andreescu.
8. **Mihai Tașcă**. Secretarul Comisiei Cojocar. Ziarul „*Timpul*”, Chișinău, 16.07.2010.
9. Ziarul „*Curentul*”, 7 noiembrie 1942.
10. **Stéphane Courtois**. Pata oarbă a memoriei europene. 23 august 1939: alianța sovieto-nazistă. Editura Fundației „*Academia Civică*”, București, 2009, pp. 88-89.
11. **V. I. Pasat**. Trudnye stranițy istorii Moldovy: 1940-1950. Ed. Terra, M., 1994.
12. **V. I. Pasat**. Surovaia pravda istorii (deportirovannye s territorii MSSR 40-50gg). Ed „*Momentul*”, Chișinău, 1998.
13. **Vasile Balan**. A băștinei eternă amintire. Chișinău, 2005.
14. **Eufrosinia Kersnovschi**. Scol’ko stoit chelovek (4 volume). Moskva, 2007.
15. **Nicolae Dabija**. Temă pentru acasă. Princeps Edit. Iași, 378p. ISBN: 978-606-523-076-7.
16. **Liviu Vălenaș**. În culisele negocierilor cu Uniunea Sovietică 1934-1947. Convorbiri cu Alexandru Danielopol. Ed. Vreamea, București, 2001, pg. 157-164.
17. **Ion Țurcanu**. Foametea din anii 1946-1947 din Basarabia. Chișinău, 1993.
18. **Valeriu Pasat**. Calvarul. Documentarul deportărilor de pe teritoriul RSS Moldovenești. 1940-1940. ROSSPEN, 2006, p.157-158.

19. Demersul despre rezultatele îndeplinirii indicațiilor MSS URSS privind ameliorarea lucrului organelor de luptă cu banditismul. 12.01.1947. Strict secret.
20. Informație specială despre jalbele unei părți a populației Republicii, precum că colectările de stat sunt prea mari, adresată președintelui biroului politic al CC al PCU(b), responsabil pentru Moldova, Ivanov V.A. 13 august 1948. Strict secret.
21. Ziarul „*Moldova Socialistă*” din 28 ianuarie 1947.
22. **Alexandru Moraru.** Revista de istorie „*Historia*”, 1998.
23. „*Despre situația grea a populației din RSS Moldovenească*” Raport special adresat Procurorului General al URSS, tov. Gorșenin C. P. Strict secret 009-24 13.11.47.
24. Raportul procurorului RSS Moldovenești, consilier judiciar de Stat, Colesnic.
25. **Postică Elena, Praporșic Maria, Stăvilă Vera.** Cartea Memoriei. În 3 volume. Editura „*Știința*”, Chișinău, 1999.
26. Demers adresat secretarului CC al PC(b)M Kovali N.G. Strict secret, 11.04.1947.
27. Raportul Comisiei pentru studierea și aprecierea regimului comunist totalitar din Republica Moldova.
28. **Jean Jaques Marie.** Gulagul. București, 2001, p. 23.
29. **Ion Țurcanu.** Basarabia și basarabenii. Chișinău, 1991.
30. **Charles King.** The Moldovans: Romania, Russia, and the politics of culture. Hoover Institution Press, Stanford University, 2000. ISBN 0-8179-9792-X.
31. **Victor Bârsan.** Masacrul inocenților. București, 1993.
32. Golod v Moldove (1946-1947). Sbornik dokumentov. Chișinău, 1993.
33. **Crihan Dumitru.** Invitație în iad. Editura „*Știința*”, Chișinău, 1998.
34. **Pirogan Vadim Ștefan.** Cu gândul la tine, Basarabia mea. Editura „*Majandrahonda*”, Chișinău, 1996.
35. **Șișcanu Ion.** Instaurarea regimului sovietic în Basarabia, 1940, 1944-1945. Începuturile comunizării României. București. Editura Enciclopedică, 1995.
36. **Țurcanu Ion.** Scurte informații despre Basarabia și Bucovina în a doua jumătate a anului 1940, în „*Patrimoniul*”, nr. 1, 1991.
37. **Bobeică Constantin.** Copiii Gulagului. În rev. „*Columna*”, nr.1-4, 1994.
38. **Gribincea Mihai.** Basarabia în primii ani de ocupație sovietică 1944-1950. Editura Dacia, Cluj- Napoca, 1995, 189 p.

Postfață

„Fie ca urile să amorțească! Dar trebuie să rămână amintirile, pentru ca atâtea nenorociri, atâtea suferințe să nu fie niciodată pierdute pentru experiența oamenilor!”
(Jules Michelet. Istoria Revoluției Franceze)

Scriitorul francez Jules Verne (m. în 1905) prezisese un secol fără războaie, însă cu cele între 100 și 300 milioane de victime rezultate în urma conflictelor, secolul al XX-lea este secolul cu cele mai multe și mai sângeroase conflicte cel puțin din istoria modernă. De ce totuși următorii 100 de ani după 1900 au fost fără îndoială cei mai sângeroși din istoria modernă? Două războaie mondiale, masacrul comunist al lui Stalin, Holocaustul nazist al lui Hitler, „Marele Pas Înainte” stalinist al președintelui chinez Mao și zeci de alte tragedii umane mai puțin grandioase ce au avut loc în Europa de Est, Coreea, Vietnam, Africa, India, Pakistan, Iran sau Irak au ucis milioane de oameni și au insuflat suferință dusă la extreme asupra altor sute de milioane. Pe măsură ce îndepărtăm de sfârșitul secolului al XX^{lea}, privim înapoi către cel mai sângeros secol din istoria omenirii, unde violența extremă poate fi explicată mai degrabă prin cele două ideologii criminale, responsabile de marile crime împotriva umanității – ideologia marxist-leninist-stalinistă și național-fascistă, prin regimurile totalitare de sorginte comunist-stalinistă sau nazist-fascistă. Masele, afirmă Arendt, „...devin fascinate de „salvatori potențiali” din singurătatea și izolarea de care suferă (a fost cazul robilor oprimați de regimul țarist din Rusia, cumpărați de propaganda ieftină bolșevică, sau al nemților frustrați de înfrângerea din primul război mondial și de condițiile de capitulare rușinoase). Ele sunt dispuse să urmeze pe oricine poate da un sens tocmai lipsei de sens, care le domină viața. Nu atât interesul personal le determină să se încorporeze în rândurile celor care propagă distrugerea, ci tocmai lipsa unui interes de orice natură, un plictis, o căutare de sens al vieții – ceea ce Arendt numește „pierderea radicală a interesului personal, cinica sau plictisita indiferență în fața morții sau a altor catastrofe personale”.

În totalitatea sa nazismul nu a sacrificat atâtea vieți omenești, iar metodele draconice de exterminare în masă, ca buni ucenici le-au preluat și perfecționat de la bolșevici.

Analizând sute de documente, articole, monografii, rapoarte, filmulețe (nelimitate sunt posibilitățile Internetului) dedicate acestui strașnic fenomen cum au fost crimele comunismului, m-am întâlnit uneori cu cazuri absolute șocante. Unii, așa numiți cercetători ruși, demnitari ruși (a se vedea recenta declarație a lui V. Putin referitor la condamnarea stalinismului) contestă numărul mare de jertfe omenești ale stalinismului, contestă faptul că au fost utilizate metode diabolice de exterminare în masă etc. Un alt caz similar, care demonstrează caracterul prostalinist actualei conduceri a Rusiei, este afirmația Consului general al Rusiei în Lvov Evgheni Guzeev că „...liderii din perioada aceea erau oameni sensibili și este imposibil de imaginat că aceasta (foamea – holodomorul din 1931-33) a fost plănuită”. Acest lucru îl explică, probabil prin faptul că: „Rușii, o mare parte a cărora a fost trecută prin închisori, lagăre, colectivizări forțate, gândesc altfel. Ei au pierdut cele mai sacre simțuri ale omului liber” (**E. Kersnovski**). De aceea, pentru crimele fără precedent comise de regimul comunist sovietic (între 60 și 100 mln), pentru răspândirea acestei ideologii cancerigene (comunismul) în întreaga lume, care a provocat suplimentar alte milioane de jertfe (între 100 și 150 mln), pentru milioanele de jertfe omenești, în special, din rândul populației pașnice în urma conflictelor de pe glob generate după a.1945 cu concursul nemijlocit al URSS (Coreea, Vietnam, China, Orientul apropiat, Africa, America), pentru schilodirea morală și denaturarea gândirii a mai multor generații de oameni comunismul trebuie să compară judecății, cel puțin judecății morale „*Rossia eto prestupnoe gosudarstvo. Kogda ona predstanet pered sudom, napodobie Nurnbergskogo?...My doljny otvechat' za prestuplenia v vostochnoj Evrope, Azii, Afrike*” (*Rusia este un stat criminal. Când oare va fi deferită în judecată, similar procesului de la Nurnberg... Noi trebuie să purtăm răspundere pentru crimele comise în Europa de Est (deci și în Basarabia), Asia, Africa*)” (**G.Novodvorskaja**).

Cea mai crudă mașinărie de masacrare în masă a fost sistemul de lagăre de concentrare Gulag inventat de regimul leninist-stalinist. În cadrul universului concentraționar al totalitarismului cercetătoarea americană Arendt face o deosebire: lagărele sunt metaforic „clasificate” de ea în trei categorii distincte, care „corespund celor trei concepții fundamentale occidentale asupra vieții de după moarte: Hades,

Purgatoriul și Infernul". „Hadesului“ îi corespund acele forme relativ blânde, odinioară populare chiar în țările netotalitare, de a îndepărta elementele indezirabile de orice fel – refugiați, apatrizi, asociați și șomeri, care nu sunt nimic altceva decât lagăre pentru persoane devenite de prisos și supărătoare“. Purgatoriul „este reprezentat de lagărele de muncă forțată din Uniunea Sovietică, unde neglijarea nevoilor este combinată cu o muncă silnică haotică“. În sfârșit, iadul, „...în înțelesul cel mai literar, a fost întrupat de cele două tipuri perfect realizate de naziști, în care întreaga viață era amănunțit și sistematic organizată în vederea celei mai mari torturi posibile“. „Lagărul este un dispozitiv sofisticat pentru a le pune oamenilor tot felul de capcane, folosind toate slăbiciunile lor, iar uneori și demnitatea lor. Întorcându-l pe dos el îl pune pe om într-o așa situație fără ieșire, că el nici nu observă cum face păcatul, dar făcându-l odată devine jertfă a șantajului. Mai departe este în situația jertfei nimerite în mlaștină sau în nisipurile călătoare: cu cât mai mult de zbați, cu atât mai adânc te afunzi, și nimerind pe calea trădării – involuntar sau voluntar, nu mai este cale de întoarcere“. Milioane de oameni au trecut prin infernul lagărelor sovietice. Bătrâni și foarte bătrâni, tineri și copii, femei și bărbați în floarea vârstei, floarea intelectualității și cei mai cruzi recidiviști – indiferent de vârstă și sex erau trecuți prin această mașină infernală, creată de om. „Milioane de oameni sunt privați de libertate. Ei nu sunt ruși cu clește înroșite de călăi sângeroși, însă ei sunt înăbușiți încet de niște umbre cu chip de om, fără culoare, fără suflet, insensibile, surde la toate”.

Rezistând păgânismului otoman, imoralității greco-fanariote, robiei țariste, realizate prin deznaționalizarea diabolică și presiunea religioasă (slujbele se făceau doar în limba rusă, neînțeleasă de majoritatea basarabenilor, și chiar dacă erau de calitate câte din ele ajungea la sufletele lor?) se pare că sufletul basarabeanului nu a mai putut rezista noii robii a unui regim și mai crunt – regimul bolșevic, adus în Basarabia pe vârful baionetelor, însoțit de omoruri în închisori și lagăre sovietice, de lichidarea eu-lui personal prin comunizarea excesivă a tot ce gândește și se mișcă, suprimarea inițiativei, a conștiinței de neam, cultivarea supușeniei oarbe și a umilinței, mizeriei materiale și spirituale de mai târziu, care l-a făcut pe harnicul, ascultătorul basarabean să-și ia lumea în cap și să schimbe robia colhoznică cu sclavia occidentală.

Condamnarea comunismului este astăzi, mai mult ca oricând, o obligație morală, intelectuală, politică și socială pentru această așchie de

popor român din Basarabia. Cunoașterea acestor pagini întunecate și triste de istorie a secolului douăzeci este indispensabilă pentru noile generații, care au dreptul să știe în ce lume au trăit părinții lor. Viitorul Basarabiei depinde de asumarea trecutului ei, deci de condamnarea regimului comunist ca inamic al speciei umane. A nu o face, astăzi, aici și acum, ne va împovăra pe veci cu vina complicității, fie și prin tăcere, cu Răul totalitar. Nu se pune nicicum problema culpabilizării colective.

Această problemă este deosebit de complexă pentru Basarabia. Atât de mult a pățimit în urma regimului comunist însă, având în permanență prea multe cozi de topor, este problematică condamnarea crimelor comuniste în parlament. O rază de lumină în această problemă a apărut recent când prin Decretul Președintelui interimar al Republicii Moldova M. Ghimpu a fost constituită Comisia pentru studierea și aprecierea regimului comunist totalitar din Republica Moldova. Activitatea amplă a acestei Comisii s-a fructificat cu un raport voluminos și cu o serie de recomandări pentru a fi votate în parlament.

Avansând acest set de propuneri, Comisia subliniază că unele din ele pot fi realizate fără întârziere, altele într-un termen mediu sau îndelungat, importantă fiind continuarea sub diferite forme, în cadrul unor diverse instituții - preuniversitare, universitare, de cercetare, mass-media etc. - a activităților inițiate prin instituirea sa. Numai astfel vor putea fi obținute rezultate reale în asanarea climatului social, politic și moral din societate. Comisia are convingerea că numai prin asumarea adevărului istoric ne vom putea simți într - adevăr oameni liberi, vom fi mai puternici, mai deschiși către noi înșine și către lumea externă, mai uniți, vom avea mai multă încredere în forțele noastre și în ziua de mâine, în viitorul nostru european. Comisia face un apel la bunul nostru simț și la memoria noastră colectivă. Nu avem dreptul să uităm, nu avem dreptul să fim indiferenți. Prin asumarea și însușirea adevărului istoric, nu vom permite niciodată nimănui să pună la îndoială dreptul nostru la o viață demnă și liberă într-o societate liberă, prosperă și democratică. O reconciliere civică este necesară, dar o reconciliere civică este posibilă numai prin asumarea adevărului istoric, oricât de greu și de amar ar fi acesta.

Cu regret actualul parlament nu a fost la înălțimea acestei comisii, nu a acceptat deocamdată discutarea și votarea propunerilor Comisiei în parlament. De asemenea, nu a fost la înălțime nici actuala AIE, care nu a susținut Decretul președintelui Ghimpu referitor la decretarea zilei de 28 iunie drept zi a ocupației sovietice, fapt ce totalmente corespunde

adevărului istoric. Să sperăm că în acest colț de țară, aflat „...în calea tuturor relelor” (vorba poetului), în viitorul parlament totuși va avea loc condamnarea comunismului. Condamnarea comunismului și scoaterea partidului comuniștilor în afara legii ar însemna un act de purificare și primenire pentru întreaga societate, inclusiv pentru cei care-și zic urmași doar ai “*faptelor bune*” ale lui Lenin - Stalin. Nimeni nu este ticălos în tot ce face! Dar așa zisele fapte bune sau aspecte pozitive ale bolșevicilor sunt copleșite de suferințele prin care au trecut milioane de oameni care nu au vrut și nu au putut să abdice de la condiția lor de oameni, de români, și au refuzat pactul cu regimul cel mai odios, mai ne-uman dintotdeauna. Este o problemă mai mult morală, necesară, în primul rând, victimelor regimului comunist, aflați încă în viață, în pofida infernului, prin care au fost trecuți. Când ne vom debarasa de această lenevie intelectuală, de indiferența specifică basarabeană, de frica cronică, care încătușează mentalitatea basarabeanului. Să sperăm că viitorul parlament va da dovadă de mai multă maturitate și responsabilitate. Nu putem aspira la valorile europene fără a ne debarasa de acest trecut dubios generat de regimul totalitar comunist.

APRECIERI

Când am în față cărțile profesorului Valeriu DULGHERU, scrise cu atâta hotărâre și dăruire de a fixa ceva în istorie și de a evidenția un fenomen trăit, mă întreb ce este el, istoric, filozof sau sociolog? De fapt îl știu un mare inginer și inventator. "Efectul Valeriu DULGHERU" poate fi explicat prin marea lui dragoste de neam și istorie, întărită de forța și claritatea de gândire a inginerului modern, ce năzuiește spre afirmarea și recunoașterea valorilor perene, spre adevăr și democrație.

Referitor la ultima sa lucrare, "Crimele comunismului", este o monografie de mult așteptată, o radiografie a unei perioade negre care a apăsât greu asupra poporului nostru, denaturându-i limba și cultura, oprimându-l și impunându-i limite nedorite și nespecifice. Autorul apelează la o bibliografie modernă, fiind bine documentat cu fapte și date reale, pe care le prezintă într-o formă accesibilă, aducând la lumină lucruri greu de imaginat pentru tânăra generație, care își va înțelege astfel mai bine istoria. Valeriu DULGHERU ne demonstrează încă o dată prin această carte cât de important este pentru un popor respectul de neam și glie.

**Ion Sandu, Prof. dr.ing., Universitatea "A.I.Cuza", Iași
Președinte al Societății Inventatorilor din România**

Readucerea în atenția opiniei publice a rătăcirilor, singulare sau colective, ascunse sub masca comunismului își au un rost bine definit: trezirea conștiinței umane! Efort enorm de greu, dar și pe deplin justificat! Or, doar saltul la un alt nivel de Conștiință și Conștientă poate asigura drumul de la Dumnezeu la om și de la Om la Dumnezeu..."

Amb.Iuliana Gorea Costin, Republica Moldova

Domnule profesor Dulgheru! Vă mulțumesc și vă felicit pentru interesanta lucrare. Am reușit doar să citesc cuprinsul și sunt sigur de complexitatea abordării. Vă promit că o voi citi pentru că este o problema care mă interesează și mă frământă, mai ales că familia mea a avut de suferit din cauza ticăloșiei comunisto-securiste. Urmează să vă trimit gândurile și aprecierile mele concrete.

**Ioan Vida-Simiti, Prof. dr.ing.,
Universitatea Tehnică din Cluj Napoca, Romania**

Stimate domnule profesor! Va multumesc din suflet si va rog sa primiti inalta apreciere si recunostinta asupra muncii pe care o depuneti pentru demascarea ororilor comunismului in tara noastra.

Prof.dr.ing. Lucian Tudose
Universitatea Tehnica din Cluj-Napoca, Romania

Am trecut prin cartea Dumneavoastră. E un material deosebit de prețios, care cred cu toată certitudinea că trebuie publicat și transmis publicului cât mai repede posibil. Cred la fel că e bine să fie prezentat domnului Președinte Mihai Ghimpu, care cred că îl va aprecia înalt. Nu am îndrăznit să fac acest lucru fără voia Dumneavoastră. Mai mult ca atât cred că e bine să îl prezentați chiar Dumneavoastră Dumnealui. Dacă acceptați, ași încerca să inițiez anumite aranjamente în acest sens.

Vasile Grama
Conf.univ.dr.în științe tehnice,
Director General
al Agenției Relații Funciare și Cadastru a Republicii Moldova

Multstimate Domnule Profesor Dulgheru! Mulțumindu-vă mult pentru carte țin să vă felicit din suflet pe această cale cu debutul acestui gen de creație, care mi-a lăsat o impresie plăcută prin actualitatea și utilitatea temei abordate. Cartea își va găsi mulți cititori de pe ambele maluri ale Prutului. Așteptăm apariția ei de sub tipar.

Tudor Sajin
Prof. dr.ing., Universitatea “V. Alecsandri”, Bacău, România

Stimate dle profesor Dulgheru! Daca nu este tardiv în curând îți voi trimite niște observații. Este greu să mă adun și să scriu ceva ca observații față de înfiorătorul conținut prezentat. Știam și eu o serie de aspecte ale subiectului dar nu am avut o prezentare de ansamblu la această scară în timpul și spațiul istoric respectiv, lucru care m-a copleșit.

Ioan Daj
Prof. dr.ing., Universitatea “Transilvania”, Brașov, România